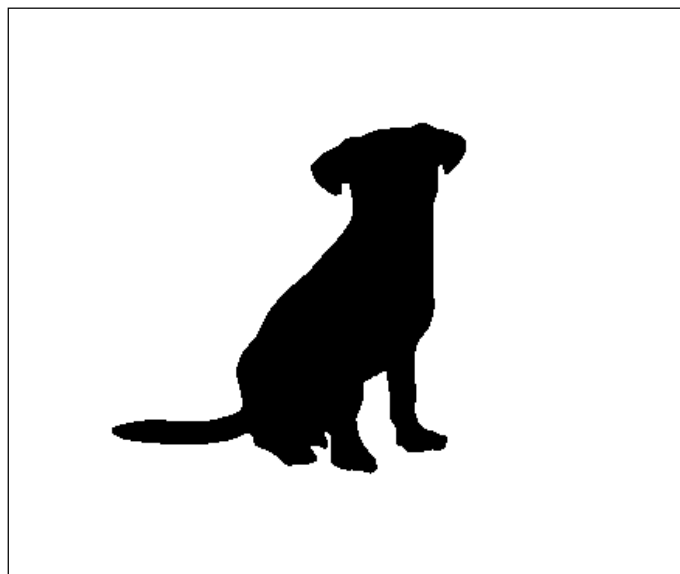

Ian von Hegner

Hertugen

Anekdoter fra venskabets rejse

Lykeions Forlag 2010

Indholdsfortegnelse

Forord.....	4
I · Bølle	6
II · Forår	45
III · Hertugen	81
IV · Efterår	161

Resume

Hertugen bevægede sig i et hurtigt og elegant tempo alene ned langs gaden og tog ingen videre notits af de folk, der var på vej hjem efter dagens gøremål. Han standsede et øjeblik op og stod i en ganske kort stund i positur, mens han med halen stående ret op i en stolt og selvsikker position hurtigt lod de klare brune øjne glide spejdende ud over gaden, intelligent indprentende sig alle vigtige detaljer uden at lade sig mærke med noget. Hunden var ganske flot bygget, og stående på den måde mindede hans attitude påfaldende meget om en grå ulv, således som han værdigt og kontrolleret snusede op i luften.

Til trods for de få hvide hår i hans underansigt, der skilte sig ud fra den ellers korte, glatte og kulsorte pels, så var det sikkert de færreste, der kunne have gættet eller overhovedet troet på, at denne adrætte hund faktisk var over 10 år gammel. Bølle gik sekunder efter videre igen på sin strejftur, og skønt han ikke på nogen måde så ud til at løbe, så var han alligevel forbløffende hurtigt ude af syne igen.

Dette er beretningen om dachsterrieren Bølle, en farverig og bemærkelsesværdig hund, samt om hans til tider lige så farverige familie og bekendtskaber og om talrige af de oplevelser, som han mødte på sin vej gennem livet. Fortællingen er skrevet som en lang række anekdoter, som er vidt forskellige og repræsenterer et bredt uddrag fra et langt liv, nogle er sjove, andre er dramatiske, hverdagsagtige, irriterende, sørgmodige eller bare spændende. Så kort og godt, de repræsenterer en tilværelse.

Ian von Hegner voksede op i Rønne, den gamle hovedstad på øen Bornholm, 'Østersøens perle', et sted med store skove, dramatiske klippeformationer, dyreliv og kalkhvide strande. Her delte han mange af barndommens og ungdommens vigtigste oplevelser og aktiviteter sammen med sin ven, Bølle, og engagerede sig endvidere også i sine talrige interesser for bl.a. kosmos, historie, musik og for at skrive. Denne bog er hans første udgivelse.

Forord

Når du bringer en hund ind i dit liv, så begynder du på en rejse – en rejse, der vil bringe dig mere kærlighed og loyalitet, end du nogensinde før har oplevet, men som også vil teste din styrke og dit mod. Hvis du tillader det, vil rejsen lære dig mange ting om livet, om dig selv, og mest af alt om hengivenhed. Du vil komme forandret ud for altid, for en personlighed kan ikke røre en anden uden at efterlade sit aftryk; hvad vi gør her i livet giver genklang gennem evigheden.

På vejen vil du lære meget om at smage på livets simple fornøjelser – hoppe i bladene, tage en lur i sollyset, glæden ved at sidde sammen og selv tilfredsstillelsen af en god kradsen bag ørene.

Hvis du tilbringer meget tid udenfor, vil du blive belært om, hvordan man i sandhed oplever ethvert element, for ingen sten, blad eller bræt vil forblive uundersøgt, ingen hvislende busk vil blive overset, og endog luften selv vil blive inhaleret, overvejet og noteret som værende fuld af værdifuld information. Din fart bliver måske langsommere – undtagen når I skal hjem til hyggen – men du vil blive en bedre naturalist, trænet som du er blevet af en ekspert på området.

For mange gange lever vi på autopilot, hvor målet er at nå frem i stedet for at nyde rejsen; vi overser detaljerne – de farverige fluer på det rådnende bræt, bierne på vej til deres kube, det imponerende spindelvæv i et hjørne. Så snart vi vandrer som en hund gør, så opdager vi en helt ny verden. Vi standser; vi spejder ud over landskabet, vi tramper hen over blade, smugkigger i træåbninger, kigger op, ned, over det hele. Og vi lærer, hvad enhver hund ved; at naturen har frembragt en fantastisk kompleks verden fuld af overraskelser, at hver årstid vedblivende frembringer vidundere, at hver dag har en essens i sig selv.

Selv indendørs vil du finde dig tunet mere ind på verden omkring dig; du vil finde dig selv iagttagende sommer- insekterne samle sig på en lampeskærm. Du vil standse for at observere den hvirvlende dans af vindblæste blade uden for dit vindue eller indsnuse luften efter et regnvejr. Det betyder ingenting, at der intet formål er i dette; pointen ligger i at gøre det, ikke at lade livets mest afgørende detaljer slippe forbi.

Du vil finde dig selv udføre fjollede ting, som dine hundeløse venner måske ikke vil forstå: såsom at bruge oceaner af tid i forretninger for at lede efter det helt bestemte og delikate foder din hundeven bare må have, købe julegaver til din hund, eller gå en ekstra tur rundt i kvarteret, fordi din makker elsker turen. Du vil rulle rundt i sneen, lave brydekamp over legetøj, kaste med bolde til dine øjne ruller rundt, og endog løbe omkring i huset viftende med badekåben med en hund i skarp forfølgelse – alt sammen i kærlighedens navn.

Dit hjem vil blive mere rodet og hårfyldt, og du vil være mere påpasselig med dit hjemmetøj. Du vil måske finde hundetyggestænger i din lomme og føle behovet for at forklare, hvorfor et tæppe ligger midt ude i entreen, fordi din hundeven elsker at ligge i sollyset derude.

Du vil lære hengivenhedens sande natur – den faste, urokkelige slags som siger: ”Det betyder intet, hvor vi er, eller hvad vi foretager os, eller hvordan livet behandler os, så længe vi blot er sammen.”

Altid respekter dette, for det er den vigtigste gave, nogen kan give til en anden. Du vil ikke finde det ofte blandt den menneskelige art.

Og du vil lære ydmyghed; blikket i en hunds øjne kan få en til at føle sig skamfuld. Sådant en glæde og kærlighed ved ens tilstedeværelse. Han ser ikke et menneske med fejl, som kan være tvær og stædig, humørsvingende eller grov, men kun hans vidunderlige ledsager. Eller måske ser han disse ting og afviser dem som blot menneskelige skrøbeligheder, ikke værd at tage i betragtning, og derfor vælger at elske en alligevel. Hvis du følger med og lærer vel, så vil du, når rejsen er fuldført, ikke blot være en

bedre person, men også være den person, som din hund altid vidste, at du var – den som han var stolt af at kalde for ven.

Du bør dog advares om, at denne rejse ikke er uden smerte og sorg. Ligesom alle veje til ægte hengivenhed, så er smerten en del af kærligheden. For så sikkert som den næste solopgang, så vil din ven en skønne dag skulle følge en sti, som du endnu ikke kan følge ham på. Og du må finde styrken og hengivenheden til at lade ham gå, for en hunds tid her på jorden er alt for kort – især for os som elsker dem. Vi låner dem egentlig kun, blot for en tid, og gennem disse korte år er de generøse nok til at give os al deres kærlighed, hver tomme af deres væsen og varme.

Så dybt nede har vi altid vidst, at denne rejse ville ende; vi vidste, at hvis vi gav vores hjerter, så ville de også blive knust. Men give dem vores hjerte vi må, for det er alt, hvad de beder om til gengæld. Når tiden kommer, og vejen drejer ind til et sted, vi ikke kan se, så giver vi en sidste gave og lader dem løbe af sted – unge og hele igen.

"God rejse, min ven," siger vi, indtil vores rejse kommer hele vejen rundt, og vores veje krydses igen.

Det siges ofte, at så længe man huskes, så længe lever man. At kende det skrevne ords styrke er således den hidtil eneste måde at gå hinsides naturens grænser; hvad vi nægtes i år tillades dermed af overleveringen.

Det har været en lærerig, lang og udfordrende proces at skrive denne bog, men det har også været en meget stor glæde at opleve den tage form. Igennem skriveprocessen er alt, hvad jeg kunne huske om ham, både det bemærkelsesværdige såvel som mere hverdagsagtige blevet vredet ud af min hukommelse, og dermed er det ironiske således også, at dette kun er fortællingen om en del af hans liv, den huskede del. Så på en måde vil det skrevne ord ikke være helt dækkende for hans og min historie.

Bølle var et særdeles farverigt bekendtskab, på mange måder en infant terrible ved sin opfindsomme, selvsikre og uortodokse personlighed; karaktertræk som jeg altid beundrede ham for. Bølle var således en dynamisk størrelse, højt begavet og lærenem, stærk og robust, hurtig og smidig, alt sammen egenskaber som han dedikerede til sin families velbefindende, omend det så sandelig ikke afholdt ham fra talrige numre med den. Bølle besad den iltre glød, den indre flamme, som skaber storhed såvel som tragedie, og som livet igennem gjorde ham til noget særligt, og han var således en af de typer, som altid er i stand til at overraske andre, selv dem i sin nærmeste omgangskreds. På mange måder var han en pryd for sin art, et eksempel på det bedste og til tider også mest irriterende, som denne exceptionelle gruppe, *Canis lupus familiaris*, kan byde på.

Efterhånden som bogen skred frem, blev det klart, at dette også var en fortælling om mit eget og familiens liv; værket her er på en måde således en ret intim og privat fortælling, for Bølle var ikke min hund, han var min familie, og fortællingerne er derfor en del af min familiehistorie. Det siges ofte, at når en forfatter skriver en bog, så giver han en del af sig selv for at skrive den, en del af sit hjerteblod; i dette tilfælde kan man vist roligt sige, at jeg har givet en del af mit hjerte til og om bogen. Mens der er blevet skrevet, har jeg i tankerne genoplevet samtlige de begivenheder, som jeg har nedfældet, og de har næsten alle været en glæde at opleve igen.

Skønt der snart er gået mange år, siden sidst vi var sammen, så er det nok rigtigt at sige, at der næppe er gået en eneste dag, uden at han har været til stede enten i mine tanker eller i mit hjerte. Så det må indrømmes, at jeg selv efter alt denne tid stadigvæk savner ham; at skrive nærværende bog har således været en glad svælgen i minder, men også en vemodig oplevelse. Jeg håber derfor, at bogen vil bringe lige så mange glæder for læseren, som det har givet mig at skrive den.

Rigtig god læselyst.

Prolog

Hertugen bevægede sig i et hurtigt og elegant tempo alene ned langs gaden og tog ingen videre notits af de folk, der var på vej hjem efter dagens gøremål. Han standsede et øjeblik op og stod i en ganske kort stund i positur, mens han med halen stående ret op i en stolt og selvsikker position hurtigt lod de klare brune øjne glide spejdende ud over gaden, intelligent indprentende sig alle vigtige detaljer uden at lade sig mærke med noget.

Hunden var ganske flot bygget, og stående på den måde mindede hans attitude påfaldende meget om en grå ulv, således som han værdigt og kontrolleret snusede op i luften. Han lignede ved første øjekast mest af alt en sort gravhund, men alligevel med forskelle – en opmærksom iagttager ville hurtigt have lagt mærke til dem – benene var længere og slankere end gravhundenes, ryggen var lang men alligevel en anelse kortere end deres; samtidig var alle kroppens muskler mere velproportionerede i forhold til hinanden og nærmest strømlinede.

Bølle var tydeligvis en hund, der var som bygget til at kunne bevæge sig særdeles kvikt og hurtigt, derom var der ingen tvivl; og trods den rolige og værdige ligegyldighed, som han udviste over for de stirrende forbipasserende, så tydede de hurtige bevægelser af det velformede hoved alligevel på en påfaldende utålmodighed og et lige så iøjefaldende temperament.

Til trods for de få hvide hår i hans underansigt, der skilte sig ud fra den ellers korte, glatte og kulsorte pels, så var det sikkert de færreste, der kunne have gættet eller overhovedet troet på, at denne adrætte hund faktisk var over 10 år gammel. Bølle gik sekunder efter videre igen på sin strejftur, og skønt han ikke på nogen måde så ud til at løbe, så var han alligevel forbløffende hurtigt ude af syne igen.

I • Bølle

Familien fik ham en onsdag den 12. oktober, hvor solen skinnede, og det blæste friskt og lidt koldt over landet. Joan havde netop i dagens avis læst den følgende korte annonce: *Små hundehvalpe søger et dyrevenligt hjem. Tlf.* Da ønsket om at anskaffe en hund havde været i luften længe, tog hun derfor en resolut beslutning og ringede til dem, der havde sat annoncen i, og efter at have fået adressen, tog hun af sted med den ene af sine sønner for at se og eventuelt købe en af hvalpene.

De var ikke nået ret langt, før de mødte Ian, som netop kom cyklende ud fra biblioteksparken på vej hjem, og som derfor ikke havde hørt om noget hundekøb. Ian, en kvik dreng på ni år med tykt blondt hår og store blå øjne, kørte selvfølgelig straks med dem og anede ikke, at han snart skulle møde den, der ville komme til at blive hans bedste ven.

Det var en gade ved navn Kabbelejøløkken nr. 9 i Rønne Nord, at hun havde fået oplyst adressen til at være, og da de kom til parkeringspladsen og steg af deres cykler, havde der allerede været en mand og købt en hvalp, en lille grå en med ru pels over det hele, som han kom bærende på. Joan udvekslede en kort kommentar med manden og håbede, at der stadigvæk var hundehvalpe tilbage. Heldigvis sagde damen, som stod og ventede i døren ved huset, og som var den samme, som Joan havde snakket i telefon med, beroligende til dem, at det var der skam.

Hun gik ind og åbnede en dør inde i huset, mens Joan og drengene kiggede spændt skiftevis på hinanden og på indgangen. Øjeblikket efter kom der en lille sort hvalp med glat pels forsigtigt gående ud imod dem i entredøren. Den snuste lidt uinteressert til dem og gik så tilbage igen, lige så sagte som den var kommet, men før den nåede ret langt ind, lød der et større spektakel inde i stuen, og en lille sort

hund, der lignede den anden til forveksling, kom stormende ud – forbi broderen og kastede sig op i hovedet på Joan, hvor den hensynsløst slikkede hende i ansigtet og begyndte at undersøge hende.

Denne hvalp måtte uden tvivl være flokkens dominerende vildbasse, og ingen var da heller i tvivl om, hvilken en der skulle vælges.

”Jeg tror vist, vi tager denne her,” sagde Joan grinende og greb til lommen for at ordne den i øvrigt symbolske betaling.

Da de øjeblikket efter gjorde klar til at begive sig af sted, lød der med ét en høj hyl, som fik dem alle til at tøve et øjeblik, det var hvalpenes mor, som de kunne høre hyle inde i huset. Så på trods af damens forsikring om, at det var i orden, så syntes Ian midt i alt virvaret pludselig også, at det var lidt synd, at de nu kom og tog hendes unge med sig.

Men af sted kom de, og cykelturen hjem viste sig hurtigt at være noget mere besværlig end på turen derud. Joan havde i skyndingen taget en stor bærepose med – sådan en med solid flad bund – som hun havde tænkt sig at bære hvalpen hjem i. Mens de således cyklede af sted, måtte hun dog gøre holdt flere gange, fordi den ivrige hvalp hele tiden stak hovedet op for at se, hvor de skulle hen; så Joan stoppede derfor adskillige gange op for at putte det nysgerrige lille hoved ned igen. Efter et par gange på den måde lod de ham dog have hovedet oppe, når han nu så gerne ville, men måtte alligevel kort efter igen standse for nu at hjælpe ham ned, fordi det blæste ham koldt ind i ansigtet, og han ikke selv kunne komme ned i posen igen, og således gik turen støt, men langsomt fremad.

Omsider kom de dog hjem til huset i Byvängen, hvor Joan, lige før de gik ind strengt formanede børnene om, at hvalpen ikke måtte komme op i den store nye og ekstremt dyre lædersofa og dermed kradse betrækket med sine klør. Døren blev åbnet, og hvalpen stormede glad ind i stuen til sit nye hjem, hvor drengenes søster sad og læste. Det første, han gjorde, var selvfølgelig til alles overraskelse straks at hoppe op i sofaen, og i en række græshoppeagtige spring at komme hen til hende, mens Joan galede op. Det overraskede virkelig dem alle, at sådan en lille hundehvalp kunne hoppe så højt.

*

Et stykke tid senere var der stadigvæk gang i den ivrige og energiske hvalp, som hurtigt havde fået undersøgt det meste i huset, samtidig med at han rendte rundt sammen med de beundrende unger. Med et hørte hvalpen en lyd og løb ud i gangen, hvor børnenes far Per, kom ind af døren efter at have været på arbejde, og som fik sit første af mange chok, da hvalpen gøende kom løbende ud til ham fra stuen – atter et overraskende træk hos så ung en hund.

Anskaffelsen af ham var sket så hurtigt, så de først nu begyndte at komme i tanke om, at han jo også skulle have et sted at sove. Ingen havde selvsagt haft nogen chance for at skaffe en kurv til ham, så Ian tog af sted igen, ned i byen for at skaffe en papkasse, da han var ekspert på netop dette område. Da han kom hjem igen med en passende kasse, klippede de med stor kreativitet først kassen halvt over og derefter en indgang i den. Den blev der så lagt et tæppe i, som han kunne ligge på, og vupti, et styk hjemmelavet kurv, som de anbragte ude i køkkenet ved et hjørne.

Men hvalpen mistede dog lynhurtigt interessen for sin nye kurv og havde faktisk masser af andet og mere vigtige ting at tage sig til her i sine nye spændende og ukendte omgivelser, så aktiviteterne fortsatte med stor styrke og ihærdighed.

Nå, men det blev omsider aften, og det begyndte at blive tid til at gå til ro efter dagens usædvanlige aktiviteter, men det skulle vise sig, at ingen skulle få sovet denne nat. For den lille overkåde hvalp, som havde haft så travlt med at undersøge alt og alle i huset hele dagen, opdagede nemlig pludselig, at hans mor og søskende ikke var der, når han langt om længe skulle sove. Joan havde over for de andre insisteret på, at han ikke skulle ligge oppe i sengen de første gange, men fra starten skulle lære at sove nede for sig selv.

Så resultatet blev, at den lille fyr hylede op så hjerteskræende, at ingen kunne sove, og flere gange i løbet af natten gik Joan og andre ned for med skiftende succes at prøve at få familiens nyeste medlem til at visse lulle.

*

Men omsider fik natten da en ende og en ny dag med at lære hinanden at kende kunne starte, heldigvis var efterårsferien begyndt, så der var rigelig med tid til netop det. Joan overlod det til ungerne at skulle finde på et passende navn til ham.

Det syntes til at starte med at være en let opgave at få overdraget, men det skulle hurtigt vise sig, at det så sandelig ikke var tilfældet.

De spekulerede som gale og kom med mange, ja utallige forskellige forslag i dagevis, uden at kunne finde på et passende navn at blive enige om. Ingen af navnene syntes at passe særlig godt på deres nye familiemedlem, som ikke rigtig lod til at passe ind i de sædvanlige hvalpe- og hundekategorier.

Så et par dage efter, at de var startet, sad de nu noget slukørede og forpustede i køkkenet og måtte indse, at de ikke havde kunnet finde på noget navn, som syntes at passe på ham. Han var også selv med ude i køkkenet, hvor han interesseret og tilsyneladende med uendelige mængder af energi fulgte med i alt, hvad de foretog sig. De sad alle og kiggede tavst på ham, da det med ét skete – som et lyn fra en klar himmel kom inspirationen. For mens de sad der og betragtede ham, tænkte de samtidig på al den tumult og ballade, som han allerede havde forårsaget de par dage, han havde været hos dem, så pludselig foreslog en af dem, at han kunne få navnet Bølle!

Navnet klingede øjeblikkeligt og syntes næsten at være skæbnebestemt til ham, det blev straks vedtaget og glædesstrålende gik de alle i flok hen for at fortælle den gode nyhed til Joan, som syntes, at det var et godt navn, de havde fundet. Aldrig nogensinde før var dette navn blevet givet til nogen hund, der virkelig kunne udfylde det, aldrig før havde et navn været så velvalgt. Verden måtte nu gøre sig klar til at møde Bølle, som i de næste rigtig mange år vitterligt levede op til sit navn og var en bølle, der ustandselig skulle stjæle, irritere og starte endeløse slagsmål med andre hunde af alle størrelser og former.

*

Bølle snusede til sin nye gave og skiftevis hoppede ind og ud af den for ligesom at vurdere den bedre. Hans gamle papkassekurv, som han ellers havde haft et par dage nu, havde hurtigt vist sig at være en kortsigtet løsning, måske havde han bare ikke kunnet lide den. Faktum var dog, at efter nogle få dage havde han splittet den totalt ad, så der kun var små papstykker tilbage, som på det nærmeste nu lå spredt rundt omkring overalt i huset.

Så derfor var familien en dag taget af sted og var kommet hjem igen med en gave. De havde købt en rigtig hundekurv til ham, og siden ingen jo rigtigt vidste, hvor stor han egentlig ville blive, når han engang blev voksen, så havde de derfor også valgt at købe en tilpas stor kurv til ham.

Bølle stod stadig og undersøgte sin gave nærmere. Det var en flot lysebrun og afrundet flettet kurv med sin helt egen indgang, som fremover fik sin faste plads i køkkenet, samme sted hvor hans papkurv før havde stået. Hans tæppe fra papkassekurven var blevet lagt over i den nye kurv med det samme.

Den kurv blev Bølle hurtigt rigtigt glad for, og han var snart helt fortrolig med, at den var hans ejendom – hans fristed – og den beholdt han derfor resten af tiden fremover.

Men selvom den vakte glæde, og han nu syntes bedre og bedre om at sove i den og efterhånden ikke jamrede sig så meget om natten mere, så varede det dog alligevel ikke så længe, førend Bølle i en art raserianfald gnavede et hjørne af den, så enkelte af stråene, som den var flettet af, nu stak frit frem og fremover nærmest blev et unikt kunstnerisk kendingsmærke på Bølles højborg.

*

Det tog ikke lang tid, før Bølle havde fået sig masser af legetøj, hvoraf noget af det bedste var tennisbolde, som vakte stor lykke hos ham og altid siden hen forblev hans favoritelegetøj. Men det havde ikke varet længe, før nogen var kommet hjem med noget helt andet slags legetøj til ham, som hurtigt blev det bedste, han i sin korte karriere nogensinde havde haft. Det var en gulerod – en gulerod af gummi og sådan en, som piber, når nogen trykker på den.

Den vakte øjeblikkelig stor glæde hos ham og fik måske minder frem om piberiet hos sine slægtninge, skønt den samtidig også var et stort mysterium for ham, da den peb hver gang, han trykkede på den.

Bølle fandt inden længe ud af at drive hele familien til vanvid med sin elskede gulerod, for hver gang han trykkede på den, så peb den selvfølgelig, og det samme gjorde han som modsvar, hvilket så fik ham til at trykke på den igen og igen og igen. Denne uudholdelige pibelarm kørte løs i timevis hver eneste dag, indtil en eller anden som regel fik nok og gemte den væk. Så blev der ro så længe – men ikke ro for samvittigheden. For den lille hvalp blev jo naturligvis ked af det og forstod ikke, hvorfor hans yndlingslegetøj blev taget fra ham. Han gennemsøgte derfor altid fortvivlet hele huset for at finde den, hvis ikke lige han havde set, hvor den blev lagt hen.

Han fik den som regel hurtigt igen, da det var vanskeligt ikke at få dårlig samvittighed over denne lille hvalp, der sad så trist og stirrede på en med sine store hundøjne – giv mig den, giv mig den igen, stod der så mindeligt at læse i dem. Så larmen fra gulerodens piben fortsatte derfor med uformindsket styrke hver dag, indtil øjeblikket omsider indtraf, da han kom til at bide hul i den, så guleroden gik i stykker. Herefter åndede alle lettet op og nød den himmelske ro, der med et sænkede sig i huset.

*

Det var nu mærkeligt, og Ian vidste det også godt selv, for skønt han allerede havde mødt og kendt mange forskellige hunde, som han kunne lide, så var der noget ved denne ekstremt energiske og alligevel tryghedssøgende hund, han ikke rigtig vidste, hvordan han skulle gribe an.

Han havde ligesom de andre været begejstret for deres nye familiemedlem, men havde egentlig kun været sammen med ham, når nogen af de andre også var det. Så i de første par dage efter ankomsten af familiens nyeste medlem oplevede han altså dels at være begejstret, men også at være nervøs for den lille hvalp, når de var alene i huset sammen.

Det nåede sit højdepunkt i dag, da Joan var gået et kort øjeblik, og det lod til, at de to skulle være alene tilbage i huset – det havde ikke gået helt så godt. Ian havde nærmest siddet stift på en stol inde i stuen skarpt overvåget af den sorte hvalp, som med sine store brune øjne havde siddet ved fodenden og stirret på ham – plagende om, at der skulle ske noget spændende.

De havde begge åndet lettet op, da Joan snart efter kom tilbage igen, men da han så den stormende modtagelse, som hvalpen gav hende, da hun trådte ind af døren, næsten som om Bølle havde været helt alene, så var det ikke kun den nagende samvittighed, der slog ned i Ian, men også en pludselig indsigt, der sagde, at på trods af, at Bølle var hyperaktiv og stor i slaget, så var han dog også fuldstændig afhængig af dem – af ham.

Fra da af forsvandt usikkerheden, og de to knægte begyndte at forme starten på et ægte venskab imellem sig, et venskab, som voksede sig stærkere og stærkere for hver dag efterhånden, som de blev ældre.

Så frem for at sidde og stirre på hinanden, så kunne deres venskab nu finde sit udtryk ved, at Bølle f.eks. kunne ligge delvist og slumre behageligt hen på ryggen, mens han blev vugget frem og tilbage af Ian, som smilende holdt ham i sine arme, mens han sang melodien: "Sov mit barn, sov sødt." Det havde vist sig, at han faktisk godt kunne lide at blive blidt vugget i søvn på den måde i ens arme, næsten helt

som en menneskebaby, og Ian var mere end lykkelig for at opfylde hans ønske.

*

Bølle kiggede op fra sin leg inde i stuen, da han pludselig hørte pibelyden fra sin nye gulerod ude fra entreen og øjeblikkelig stormede ud efter den. Det var Ian, der stod og trykkede på den for at tilkalde ham, for guleroden havde også vist sig at have anvendelsesmuligheder, som kunne være meget nyttige, da Bølle selv for hundehvalpe havde en kolossal energi og derfor ofte havde travlt til at lytte eller komme, når man gerne ville have ham til det.

Så hvis man skulle finde ham eller ville have, at han skulle komme, så skulle man bare tage hans gulerod og trykke på den. Pibelyden ville øjeblikkelig få ham til at standse alle sine aktiviteter og komme stormende for at hente sin ejendom. Samtidig kunne man også bruge den, når man ville have ham til at slippe de tyvekoster, han havde indsamlet rundt omkring, for ja, han var nemlig begyndt at udvise en særdeles betænkelig moral, da han tilsyneladende godt kunne lide at stjæle andres ting.

Bølle greb hurtigt fat i sin gulerod og rev den til sig, hvorefter han gik ind i stuen igen, mens han trykkede løs på den i en øredøvende larm med piben, både fra den og ham selv. Det varede dog ikke længe, førend han igen kiggede forundret op, hans ansigt afspejlede alle tegn på pludselig måben over denne uventede lyd, og hurtigt spurtede han igen hen til Ian for at finde ud af, hvordan det var muligt.

Ian havde nemlig for nylig – stærkt inspireret af den famøse gummigulerod – fundet ud af, at han næsten perfekt kunne kopiere de pibelyde, som både Bølle selv og hans gulerod kunne skabe, og det frembragte stor undren hos Bølle. Det var en klar fordel, havde Ian opdaget, da de før kunne holde et vist styr på Bølle ved at bruge hans gulerod til at tilkalde ham, men nu kunne Ian altså også gøre det helt uden dette hjælpemiddel.

*

”Arrrrrrggggg, arrrrrrggggg,” stønnede og pustede Bølle halvkvalt, mens han nærmest ridsede fortovet med sine klør i et forsøg på at trække sig yderligere fremad. Familien havde hurtigt fået købt et halsbånd til ham, et lille almindeligt rødt et med snor, så de nu omsider kunne komme ud og gå tur med deres nye overenergiske familiemedlem uden at skulle være bange for, at han ville løbe væk fra dem eller løbe ud foran bilerne.

Dette projekt skulle vise sig at være et rent helvede, for hundehvalp og halsbånd var tilsyneladende som ild og vand. Han var måske en anelse usædvanlig ved, at der intet specielt kluntet eller vaskende var over hans bevægelser, han havde trods den unge alder godt styr på motorikken.

Han viste sig at være en af de hvalpe, som bliver så utrolig ivrige, når de kommer ud at gå tur, så han faktisk hev og trak i halsbåndet, så han knap nok kunne trække vejret. Selvfølgelig prøvede alle at få ham til at gå ordentligt – de rykkede, de skældte, de rykkede, de skældte – men ak, ”arrrrrrggggg, arrrrrrggggg” fortsatte det med at lyde på hver eneste tur, hvor han næsten manisk hev og trak i selen som en anden okse, så han gispende og stønnende kunne høres langt ned af gaden, når de kom gående. Hvis man havde kunnet se ind under hans sorte pels, ville han sandsynligvis være næsten helt blå i hovedet af iltmangel.

Han elskede at komme ud og undersøge denne store verden, hvor alt var spændende, og intet var skræmmende, og familiens medlemmer elskede at gå tur med ham, men skønt han trak, så det nærmest smertede i armen, så blev han denne første tid ikke så tit sluppet fri af sin sele. Det var ikke, fordi han ville løbe væk fra dem, langtfra, men mere fordi den selv samme frække attitude, som havde fået dem til at falde for ham til at begynde med, også faldt mange voksne hunde provokerende for brystet – knægten var kort sagt stor i kæften og havde endnu ikke lært nogle af verdens mere barske sider at kende.

Så indtil videre måtte han hellere holdes lidt væk fra andre hunde, for det var sgu nok bare en hvalpefase, han skulle igennem, tænkte de, han ville nok blive mere afslappet, når han blev ældre – det var hvert fald det optimistiske håb.

*

Verdens barske realiteter ramte dog selv den kampglade og overmodige Bølle en dag, hvor familien var gået udenfor på fortovet for at vinke farvel til en eller anden, og Bølle havde derfor – hvad der ellers var sjældent – i denne anledning fået lov til at være med dem udenfor helt uden sin snor, hvor han nu var ivrigt optaget af at rende rundt og snuse ved alle buskene.

Mens han således løb rundt og undersøgte det hele, fik han ud af øjenkrogen omsider øje på hende og skulle dermed snart få sit livs første store forskrækkelse, nemlig da han for første gang blev konfronteret med en kat. Naboernes Lucy, en stor og majestætisk grå perserhunkat havde nemlig sat sig mageligt til rette på trappen op til husets dør. Lucy var udmærket kendt af familien og var en ganske venlig og harmonisk dame, og Bølle havde da set hende et par gange før i glimt uden rigtigt at forstå, hvad det var.

Det gjorde han stadigvæk ikke helt nu, så da alle efter at være færdige med deres vinkeri skulle til at gå ind igen, nærmede han sig derfor lidt usikkert på denne fremmede, der blot sad der og stirrede på ham uden den mindste bevægelse. Hun kunne selvfølgelig ikke drømme om at fjerne sig for en hundehvalp, der var mindre end hende selv, også selv om hun ikke havde tænkt sig at gøre ham noget.

Men det vidste Bølle ikke, og han blev mere og mere nervøs og turde ikke passere forbi hende, selvom familien kaldte flere gange på ham. Til sidst gik Ian så ned igen og løftede ham op for at bære ham forbi hende. Den før så nervøse Bølle stirrede ondt og rasende ned på hende, mens han knurrede, da Ian bar ham forbi og ind i huset, denne ydmygelse skulle han aldrig glemme og især ikke glemme og tilgive hende.

*

Bølle var omsider blevet frisk igen og genoptog snart sin hyperaktive adfærd, mærkeligt nok til glæde for familiens medlemmer, som havde gået og været nervøse på hans vegne. For de sidste par dage havde nemlig ikke været særlig sjove eller behagelige, hverken for ham eller dem.

Sagen var nemlig den, at han for nylig havde været til sin allerførste undersøgelse hos dyrlægen, og selv om det var klart, at han ellers var sund og rask, så viste det sig dog, at der var andre ting, der ikke var helt, som de skulle være. Det blev nemlig hurtigt klart ved undersøgelsen, at Bølle havde to tænder i overkæben, som ikke sad rigtigt. Faktisk sad de og skubbede til andre tænder, så der slet ikke var plads til dem – de skulle derfor fjernes.

Men dyrlægen havde også opdaget, at han havde visse problemer med sine ører, som i fremtiden kunne gøre, at han ville få svært ved at høre, og løsningen på det krævede derfor desværre et kirurgisk indgreb.

Så en operation blev aftalt, og et stykke tid efter var han derfor blevet bragt ud til klinikken af Ians søster Lola, for at dyrlægen kunne ordne det hele på en gang. Operationen samme dag gik heldigvis fint, både hans ører og tænder blev ordnet, og Bølle havde derefter overnattet på klinikken, da det jo havde været en større omgang, hvor han var blevet fuldt bedøvet. Først dagen efter operationen havde Lola hentet den noget ømme og stadig beduggede Bølle hjem igen.

Resten af dagen havde han hovedsageligt hvilt sig, og familien havde forståeligt nok været meget bekymret og trist over, hvad der var hændt for deres nyeste medlem. Så glæden var derfor stor, da han dagen efter hjemkomsten hurtigt blev sit tidligere jeg igen og atter genoptog sine aktiviteter, denne gang med en ordentlig hørelse, selvom han ikke hørte mere efter, hvad de sagde, af den grund.

*

”Du har ikke set det?” spurgte Per igen Ian, som tydeligvis ikke anede, hvad i alverden det var, han talte om.

”Han kravlede hen over gulvet lige før,” gentog Per, og mens de prøvede at gøre sig forståelige over for hinanden, kom samtalens hovedperson gående ind i stuen, hvor de stod. Bølle, der stadig udforskede alle de nye og spændende ting i verden, lyttede et øjeblik til dem, og som for at bevise, hvad det var, han havde lavet tidligere, lagde han sig med et ned på maven, lagde bagbenene fladt bagud og begyndte så at kravle fremad, mens han med forbenene trak sig hen over gulvet.

”Se, nu gør han det igen!” sagde Per og smilede, mens Ian stod måbende og så på, at Bølle frejdigt kravlede hen over stuegulvet, helt uden at bruge bagbenene til noget; han lignede nærmest en slags babysæl, sådan som han hev sig frem over gulvtæppet.

Denne nye mærkværdighed fra hans side blev det helt store samtaleemne de næste mange dage, og de forskellige besøgende slægtninge, som gerne ville se deres hund, blev altid dybt forundret, når de så ham komme kravlende hen over gulvtæppet på denne måde. Men dette blev faktisk starten på Bølles sidenhen avancerede og helt private gymnastikprogram, hvoraf nogle af øvelserne var ligeså besynderlige og måske også sjældne for hunde.

Det første, han startede med, når han stod op af kurven, var, som en anden kat først at strække sig bagud, dvs. han lagde forkroppen ned mod gulvet, mens bagkroppen stod op, og så strakte han sig fremad, mens han rejste kroppen op igen. Dernæst kom så denne besynderlige kravlegang som ovenfor demonstreret, hvor han lagde sig ned på maven og kravlede fremad med bagbenene liggende slapt bagud, mens han med forpoterne trak sig frem.

Disse øvelser foretog han flere gange om dagen, til stor forundring for gæster, og det var faktisk ikke let at overbevise andre om det, medmindre de selv havde set det.

*

Bølle var afgjort en succes, mens han ivrigt hoppede rundt hos alle de glade familiemedlemmer, der var kommet på besøg i dag. Ians bror Dan havde nemlig fødselsdag her lidt over to uger efter, at Bølle var ankommet. Det var selvfølgelig en god lejlighed til, at alle de fjernere slægtninge også kunne hilse på ham, når der nu var blevet talt så meget om det, selvom en del af dem selvfølgelig allerede havde mødt ham.

De fleste af dem syntes, at den energiske og selvsikre hundehvalp var alle tiders, men der var dog en, der ikke var blevet helt charmeret af ham endnu, nemlig børnenes mormor Aase, som hurtigt havde lagt mærke til hans noget tyvagtige måde at være på og derfor var kommet til den konklusion, at især hendes håndtaske ikke var i sikkerhed, når han var i nærheden, hvilket var grunden til, at hun fremover omhyggeligt holdt den hos sig, når hun var på besøg.

Det var selvfølgelig pudsigt, at hun og hendes mand selv engang for mange år siden havde haft en hund, der mindede meget om Bølle, nemlig hunden Kvik, vistnok en krydsning mellem dansk-svensk gårdhund og en terrier. Han havde været en spændende og trofast gadehund, om hvem der gik mange historier, og som havde sat et brag af et aftryk på deres store familie, ligesom nu Bølle selv gjorde.

Men tasken blev altså holdt solidt ind til kroppen, til trods for at alle, selv hendes ven og ledsager Jens, som vældig godt kunne lide ham, sagde, at der ikke ville ske noget. Nå, men mormor var da en intelligent og varmhjertet dame, om end med faste meninger om tingene, så festen gik nu meget godt alligevel. Huset var fyldt, og gaverne var mange, og Bølle var foruden fødselaren da et sikkert centrum for opmærksomhed og forkælelse.

*

Bølles famøse gulerod havde ikke længere så stor værdi i hans øjne, for det hul, som for nylig var kommet i den, gjorde, at den ikke længere kunne pive og derfor ikke var så spændende mere. Han legede dermed sjældent med den længere, og alle ørene i huset var derfor åndet lettet op – i hvert fald lige indtil dag hvor freden, som havde varet ved et lille stykke tid, blev brudt, da en eller anden købte en ny gulerod til ham, til stor ærgrelse for andre i huset, som atter kunne se frem til langvarige pibekoncerter.

Men der var dog også andre aktiviteter, som han ikke selv fandt særlig sjove, men som han alligevel var tvangsindlagt til at være med til. Det var egentlig ikke lege som sådan, men derimod var det Lola, som havde besluttet sig for at lære ham forskellige obligatoriske hundekunster, såsom de to klassikere at give pote eller at rulle om og ligge død – to ikke helt urimelige kunster.

Det var et usædvanligt langvarigt og besværligt mas at lære ham det, for selvom han var yderst kvik og lærenem, så var han kun lærenem, når det gjaldt egen fordel, for Bølle, der havde været nummer et i sin søskendeflok, havde allerede sin helt egen karakteristiske holdning om, at han nok skulle ordne tingene på den måde, han syntes, de skulle ordnes. Så det var en større opgave at få ham til at sidde stille og høre efter, og han sad næsten konstant brummende og udtrykte sin utilfredshed med hele foretagendet.

Men til sidst lykkedes det dog alligevel på en eller anden måde, og inden længe kunne han give pote til andre, hvis de spurgte ham om det, selvom det sure ansigtsudtryk, man samtidig fik med, kunne lægge en dæmper på antallet af anmodninger, og han kunne også ligge død, hvis han blev spurgt tilstrækkelig mange gange om det, skønt det at ligge på ryggen var meget langt fra hans selvopfattelse.

*

Der var glæde og høj snak i huset denne dag, for der var kommet gæster. Det var Kurt & Dorthe, Joans bror og svigerinde der var kommet på besøg fra København.

Bølle havde selvfølgelig brokket sig højlydt over de nytilkomne, der sådan trængte ind i hans hus. Men han havde hurtigt dæmpet sig ned igen, dels fordi de venlige og feststemte personer var meget imødekommende overfor ham. Det var første gang de mødte hinanden, og Bølles ry havde for længst forplantet sig over Østersøen. Der var også en anden grund til, at han hurtigt havde dæmpet sig ned, og som han havde fået farten af med det samme.

Det var Dorthes frakke der var tale om, hendes ulvefrakke.

Det forvirrede Bølle, mens han snusende fulgte i hælene på dem ind i stuen. Var det fremmede dyr han kunne lugte, men der var jo ingen at se?

Nå, uanset hvad, så måtte han hellere se at få markeret sit territorium overfor de usynlige dyr, der gemte sig i pelsen. Så uden flere dikkedarer gik han uden videre helt hen til Dorthe, lettede det ene bagben, og sendte som det selvfølgeligste i verden en strøm af urin over frakken.

Dorthe sprang overrasket til side, og rød i hovedet begyndte hun at råbe op. Ha ha ha, lød det fra Joan, da hun spontant slog en stor skraldlatter op ved scenen. Synet af Dorthes reaktion, da Bølle afmærkede sit territorium, var det sjoveste hun længe havde set.

Hvad der blev sagt om Bølle i den efterfølgende ophedede diskussion er forsvundet i tidens gang, men Joan og Dorthe fik til trods for deres store temperamenter løst situationen næsten til alles tilfredsstillelse. Den tidligere ros for Bølle havde dog dæmpet sig en anelse, hvilke Bølle selv undrede sig over resten af besøgsdagen.

*

”Kom så ud med dig for pokker!” skummede Joan, mens hun bandende og svovlende som sædvanlig lå på knæ foran den store stuesofa med den ene arm ind under.

Den lille lømmel til Bølle lå nemlig trygt og godt i sikkerhed indenunder med hendes ene sko, som han havde stjålet. Bølle godtede sig rigtigt og klemte roligt den stjalne sko ekstra meget, mens han betragtede Joans hænder, som forgæves søgte at mase sig ind til ham.

Bølle vidste, at han var i sikkerhed her, for dette havde de snart prøvet mange gange. Han nærrede stor kærlighed til denne lædersofa, som han lige fra den allerførste dag af kunne kravle ind under, og hvor han kunne tilbringe timer med at opholde sig – og samtidig være uden for rækkevidde. Sædvanligvis måtte man vente på, at han selv valgte at komme ud eller til, at enten sult eller kramper ville tvinge ham ud fra yndlingshulen.

”Jeg skal nok få min sko, bare vent!” sydede Joan, som nu var ved at blive stiktosset og ligefrem havde lagt sig helt ned på gulvet for at få fat på ham.

Næppe havde hun udtalt de bevingede ord, før hun rejste sig og hastigt skyndte sig ud af stuen. Øjeblikket efter kom hun trampende ind igen med en kost i favnen, og hurtigt lagde hun sig atter ned ved sofaen og begyndte at skubbe kosten ind under.

Det var pokkers, tænkte han, så Ian havde alligevel fortalt hende om det nye trick, og nødtvungent kravlede Bølle længere og dybere ind med skoen, men kunne til sidst ikke komme længere væk. Han var ved at blive klemt op af væggen, og kosteskafet blev ved med at komme nærmere og nærmere. For at redde sig selv måtte han til sidst ufrivilligt slippe skoen, som Joan med kosteskafet hastigt fik skubbet ud igen.

Med et smil rejste Joan sig forpustet op fra gulvet og satte skyndsomt skoen på igen, mens Bølle sekunder efter kom kravlende ud fra sit fristed og kiggede skulende på hende. Denne gang gik runden til hende, men det var så sandelig ikke altid, at han gav op så hurtigt – kosteskafet eller ej – og så måtte man bare vente på, at han ikke syntes, at det var sjovt længere.

*

Bølle kom trækkende og harkende hen langs fortovet i helt den sædvanlige stil, som han plejede, når han var ude at gå en tur sammen med Lola, der adskillige gange forsøgte at få ham til at gå mere behersket. Inden længe mødte de en anden hund, der kom gående sammen med sit menneske; det var en stor og voksen hund, som automatisk forventede at blive mødt med respekt af den ivrige hvalp foran sig.

Men ak, det med respekt var ikke noget, Bølle var særlig god til – han havde i hvert fald ingen respekt for lige den hund – og mente tværtimod, at den bare skulle have nogle bank, så gik det sgu nok alt sammen, og han for derfor resolut og selvsikkert i flæsket på den.

Den anden og betydeligt større hund var heldigvis fair og gav derfor den næsvise hvalp en fribillet. Bølle blev trukket væk uden, at der skete ham noget, og alt ville derfor være forløbet fint, hvis ikke det var, fordi Bølle heller ikke var særlig god til det med at have en realitetssans endnu, så da alle omkring ham slappede af, besluttede han sig derfor til at angribe igen.

Denne gang blev den anden hund sur og besluttede at klapse til ham, så han forhåbentlig fremover ikke ville angribe voksne og frem for alt meget større hunde.

Efter det andet og rimeligt kortvarige sammenstød gik Bølle og Lola videre igen på turen, han var nu ikke kommet noget særligt til og rystede hurtigt knubsene af sig – Lola var derimod vildt sur over hændelsen – for det var sgu næsten hver gang, at han rodede sig ud i disse meningsløse og vanvittige slagsmål. Hvornår hulen ville han lære at opføre sig ordentligt over for andre hunde?

*

Bølle var trods sine slagsmål og tyverier en sød og kærlig hund over for andre, men at lære sin plads i familiehierarkiet er ingen nem sag; at skulle igennem denne mere alvorlige fase kan være ubehagelig.

Den blev således i dag sat endegyldigt på prøve, da han glædesstrålende fik et varmt kødben serveret til aftensmad af Joan og ivrigt skyndte sig hen i sin kurv for at spise løs af det.

Øjeblikket efter kom Ian gående ind for at se, hvad han lavede, og gik hen til kurven for at æ ham, og Ian, der stadig havde meget at lære, rakte hånden ud mod ham. Bølle havde på sin side også stadig meget at lære og mente, at han forstyrrede og kom for tæt på hans kødben. Så hak, næsten uden varsel gav han ham et ordentligt bid i hånden, så en smule blod flød fra et beskedent sår.

Bølle og Ian havde lige begge overtrådt hinandens grænser, men det var også tydeligvis en magtdemonstration, så Joan og Per så ikke anden udvej end at tage benet fra ham for at demonstrere hvor autoriteten lå.

Da Pers hånd nærmede sig kødbenet, opstod en mærkelig intens stilhed i huset, og Ian håbede på trods af såret, at Bølle ikke ville forsøge at gøre noget, da situationen så først for alvor ville gå skævt for ham, men Bølle forstod, og intet skete, da benet blev taget, og alle åndede lettede op. Efter at der var gået en kort tid, fik han sit ben igen og spiste en alvorlig erfaring rigere videre på sit kødben.

Og senere på dagen forsonede Bølle og Ian sig med hinanden igen, begge kede af, hvad der var foregået, og sådan et optrin skete aldrig siden igen. Det var den første og sidste gang, at han med vilje bed ham, og det var den sidste gang, at nogen af dem ikke respekterede den andens grænser.

Bølle elskede sin hule under sofaen, den var vidunderlig at være i og et sikkert sted at gemme sig når han havde lavet en eller anden slyngelstreg, men ak, selv små lømler bliver jo til store lømler, og desværre for ham voksede han efterhånden til, så det stille og roligt begyndte at blive vanskeligere og vanskeligere for ham at kunne komme ind i sin dejlige trygge sofahule.

En skønne dag begyndte han ligefrem at støde panden mod sofakanten, når han kravlede derind, og pludselig var han uigenkaldeligt blevet for stor til at komme ind. Det var en stor sorg for ham, da det skete, og derfor lå han nu af og til som en anden struds med en del af hovedet indenfor, mens han jamrede sig.

Det hele var meget trist og sørgeligt, men en dag blev han pludselig rasende over denne situation og næsten kastede sig imod kanten for at komme ind. I et anfald af vemodigt raseri nærmest maste han hele kroppen ind under kanten og kom endelig imod alle odds ind i sin hule igen. Derinde var der stadig rimelig med plads, så det var bare lykken, problemet opstod først, da han skulle ud igen, for trods store anstrengelser kunne han nemlig desværre ikke komme ud og begyndte derfor nu at ligge og klynke med snuden stikkende ud fra kanten.

Sådan var situationen, da Ian, der havde overværet ham mase sig derind, nu også kunne overvære, at han ikke kunne komme ud igen. Ian så bekymret ud ved udsigten til den kommende kraftanstrengelse. Han var ganske vist den stærkeste dreng i sin klasse, men dette her var dog lige at stramme den, men den selvfor skyldte jamren fra det sorte snudeskaft der stak ud fra kanten, fortsatte. Så han tog godt fat om sofakanten, tøvede et øjeblik og løftede så af alle kræfter 10-personers sofaen så højt op, han kunne, mens sveden sprang på hans pande. Bølle, der nu så chancen, skyndte sig at komme fri, før venen blev tvunget til at slippe igen.

Pyha, Ian stod et øjeblik stille, så hans skuldre og arme kunne komme sig igen, mens Bølle på sin side var glad over at være kommet fri igen, selvom det også var den sidste gang, at han kom ind under den sofa.

*

Bølle løb begejstret ud, da Joan åbnede havedøren for ham og begyndte at rende rundt på terrassen, hvor han skiftevis pløjede snuden rundt i eller travede vildt og planløst rundt i dette sære og kolde hvide pulver, der tilsyneladende lå overalt omkring ham i dag. Vinteren var kommet ordentligt til Bornholm, og unge Bølle var i fuld gang med at opleve sit første rigtige snefald.

Han havde aldrig set sne før i dag, i hvert fald ikke så meget, og det var derfor vildt spændende og sjovt at rende rundt og studere dette mærkelige fænomen, men også underligt koldt og vådt.

Hans familie, et par af dem i hvert fald, var også kommet med ud for at opleve sneens glæder sammen med ham. De havde dog travlt med at lave snebolde og andet mærkeligt, som han heller ikke havde set før. Han jekkede rundt et par gange om Ian, der dog havde mere travlt med at stå og se godt ud, mens Per med sit filmapparat stod og filmede det hele til evigt minde.

Det var dog i sagens natur også blevet ret koldt, så trods hans barnlige glæde ved at rende rundt og lege og udforske det nye mærkelige, så varede det snart ikke længe, før han sammen med de andre begyndte at begive sig hen mod døren for at komme ind i varmen igen. Han var selvfølgelig den eneste, som ikke fik tørret sneen af på indendørsmåtten, da han trådte gennem døråbningen og videre ind på gulvtæppet i stuen.

Pyhh, tænkte han, det var afgjort varmere og mere behageligt at være indenfor end ude i den kulde, men nu han således stod og kiggede ud på det gennem ruden i stuedøren, så ville han helt sikkert også se frem til næste omgang i sneen.

*

Bølle og Ian sad på gulvet og syslede med en ny leg, de havde fundet på, nemlig bindeleg med et garnnøgle. Bølle stod frivilligt og lod sine ben blive viklet ind i garnet, og når Ian så sagde til, skulle han se, om det var muligt at vikle sig fri af dem ved egen hjælp. På trods af, at Ian nu adskillige gange havde forsøgt at binde Bølles forpoter sammen, så han ikke kunne slippe fri igen, så havde Bølle, som selv syntes, at det var vældig morsomt, indtil videre uden problemer hurtigt fået viklet poterne fri igen.

Sådan fortsatte det et godt stykke tid, og for hver gang Bølle med sit triumferende udtryk hev sig fri, prøvede Ian med stigende stædighed at binde knuderne bedre og bedre.

Så med ét kunne Bølle selvfølgelig ikke komme fri. Han begyndte at hive voldsommere og voldsommere, indtil han på det nærmeste gik helt amok og hev og flåede i garnet, mens han begyndte at råbe op. Ian blev helt forskrækket over den uventede drejning på deres leg, især da han heller ikke selv kunne få knuderne op igen og heller ikke kunne dæmpe Bølle ned. Larmen tiltrak sig hurtigt opmærksomhed fra Joan og Lola, som frem for at fedte med knuder i stedet kom løbende med en saks, som de hurtigt klippede snoren over med.

Pyaha, Bølle slappede af igen og slikkede sine poter – snorene havde begyndt at stramme ind i huden – han skulle lige sunde sig. Ian var i mellemtiden forsvundet op på sit værelse i en blanding af forskrækkelse og skam over, hvad der var foregået. Men sket var sket, og kort efter havde de to venner forsonet sig med hinanden igen – der var ingen skade opstået, og dette havde blot været en ny lektion imellem dem.

*

Bølle tumlede rundt på sengen i det store soveværelse oppe på loftet, mens varmen fra hårtørreren ramte ham. Det var vidunderligt, syntes han, mens han samtidig forsøgte at gribe fat om den med poterne, det var hele ventetiden værd. Bølle havde de første par uger efter sin ankomst hertil været en stor ynder af konstant at følge efter de andre rundt i huset for at se, hvad de lavede – naturligt nok var han selvfølgelig begyndt at kende deres vaner og rumlen ganske godt.

Det havde derfor kun været et spørgsmål om tid, før han havde opdaget, at der var noget, der hed en hårtørrer, og lige siden denne opdagelse havde han været fyr og flamme, så hver gang en af kvinderne i huset havde været i bad – for det meste var det Lola, som brugte den – stod han deroppe på loftet og håbede på, at den blev taget i brug, så han også kunne være med på at få en omgang gennemblæsning med den.

Til at starte med var han selvfølgelig blevet båret op af trapperne, når han gerne ville op på loftet, men det havde ikke været så forfærdeligt længe, førend det var lykkedes for ham selv at komme op af trapperne og dermed nu kunne stå og vente på, at de skulle blive færdige i badet og få tændt for det apparat. Det var så lykkedes for ham igen i dag, hvor han begejstret væltede rundt på sengen, mens hårtørreren sendte sin velsignede varme hen over ham.

Men alting har jo en ende, og ejeren af hårtørreren skulle desværre også selv bruge den, så Bølle lå et øjeblik og kiggede skuffet op, da den blev fjernet fra ham og efter et øjeblik blæsen af menneskehår blev slukket, men hvad, han ville være heroppe igen næste gang, den skulle bruges. Og med det ræsonnement hoppede han ned fra sengen og begyndte at se efter, om der var noget heroppe, han mon kunne bruge.

*

Bølle voksede efterhånden til både i højde og drøjde, og af denne grund besluttede Ian og Lola sig derfor en dag til, at de ville tage et billede af ham – sidst, han var blevet fotograferet, var i dagene efter sin ankomst til huset – så det var snart et stykke tid siden. Men for at man senere kunne se, hvor stor han var på nuværende tidspunkt, skulle han stå ved noget til senere sammenligning. De fik den efter deres mening særdeles glimrende ide, at han skulle stå på laden af den store blå/røde lastvogn, som Ian havde som legetøj for tiden.

Fotograferingen skulle til at starte, men der var bare opstået en enkelt beskeden detalje, Bølle syntes nemlig ikke, at foretagendet var nogen ret god ide, og han skulle absolut ikke hverken stå oppe på nogen vogn eller fotograferes af noget kamera, så den egenrådige teenager var derfor sur og tvær skredet midt i det hele og overladt dem til at sidde der på stuegulvet med alle deres gode ideer.

Så derfor blev Ian selvfølgelig efter velovervejede samråd nødt til at følge efter og overtale den besværlige model om foretagendets gode sider, og lidt senere kom han derfor trækkende med den højst modvillige Bølle, som nærmest blev slæbt op på vognen, så billedet kunne tages – et billede, der siden hen med al tydelighed viste et højst utilfredst ansigtsudtryk hos modellen, der blev holdt fast.

Nå, men det hele gik da hurtigt i orden mellem dem alle igen efter, at han kom ned fra vognen, og fotograferingen var lykkeligt klaret. Bølles stædighed og særegne personlighed var noget, de var kommet til at værdsætte hos ham, og han var heldigvis ikke selv typen, der bar på nag over bagateller, så en afslappet hyggestund med leg og samvær opstod hurtigt igen.

*

”Du må lige blive herude indtil jeg er færdig!” sagde Ian, mens han forsøgte at lukke stuedøren til, samtidig med at Bølle stædigt fortsatte med at mase sit hoved og sin ene pote ind gennem åbningen.

Bølle ville aldeles ikke gå glip af, hvad det var, som Ian havde planlagt at gøre derinde alene i stuen, desuden brød han sig ikke om at blive forment adgang til områder i huset eller andre steder i det hele taget. Så efter et øjeblik skubben frem og tilbage med hoved og hænder fastklemte i døren lod Ian sagen ligge og lod ham komme ind, siden det nu var så vigtigt for ham, Ian gik derefter hen og satte sig tilrette på stolen foran radioanlægget og greb sin fars guitar. Han havde nemlig fået musikalske ambitioner og var begyndt at indspille selvkomponerede sange på kassettebånd.

Bølle kiggede nysgerrigt til, mens Ian tændte for mikrofonen og begyndte at synge og spille alt, hvad

han kunne ind i den, Bølle kneb ørene sammen et øjeblik og syntes enten at mene, at det var en frygtelig larm, han havde kæmpet for at komme ind og høre, eller også at det var vidunderligt. Men uanset hvad, så lænede han sig øjeblikket efter tilbage og rettede hovedet opad og begyndte med et højt skingert "ooouhhhhhhh" at hyle med på serenaderne.

"Hvad pokker," udbød Ian rasende og vendte sig overrasket om mod den syngende hund på gulvet foran sig. "Hvad hulen hyler du for?" spurgte Ian irriteret, da han lynsnart drejede rundt og blev tvunget til at standse indspilningen og frustreret atter vendte sig om mod den lige så frustrerede Bølle.

Han besvarede kun spørgsmålet med en brummen, der tydeligvis var en efterve fra hylekoncerten, så Ian spoledede båndet tilbage og gjorde sig klar igen. Bølle sad roligt og kiggede til, da optageknappen atter blev trykket ind, og Ian igen begyndte at synge, og Bølle begyndte først sagte at brumme, førend han atter løftede hovedet opad og begyndte at synge med på musikken med et højt gennemtrængende "ooouhhhh."

"Det var sgu da utroligt," råbte Ian op, mens han stoppede optagelserne igen, "så skulle du sgu ikke komme med herind, hvis du ikke kan holde din kæft!" spruttede han løs, mens han smed guitaren til side og indså, at han måtte have Bølle ud herfra, så efter et øjebliks skubben og masen fik han den stærkt utilfredse Bølle ud af døren og fik den lukket. Men efter det indså han hurtigt, at han vist havde mistet lysten til at forsøge mere i dag, så Bølle kom således hurtigt ind igen.

*

Bølle trak vejret ekstra dybt ind, lænede hovedet op og udsendte en høj sireneagtig hyletone: "uhhhhhh, uhhhhhh." Han var nemlig alene hjemme og stadig med en plads ude i køkkenet, når de andre ikke var i huset, da hans alenehjemme aktiviteter stadig kunne være noget uønskede. Men som så mange andre hunde afskyede han at være alene, for selvom han intet havde imod at skulle beskæftige sig selv, så var det dog langt fra det samme som at være alene hjemme.

Det var nu ikke, fordi det var så fantastisk længe, at han var alene, for familiens øvrige fem medlemmer kom og gik i løbet af dagen på forskellige tidspunkter, så helt slemt var det heller ikke.

Men det syntes Bølle altså ikke, og han beklagede sig derfor, så da Ian i dag som den første af familiens medlemmer kom cyklende hjem og stillede cyklen fra sig, var det akkompagneret af et højt og gennemtrængende "uhhhhhh uhhhhhhhh," som Bølle med pauser imellem sendte af sted. Ian skyndte sig og håbede bare at kunne nå ind, før nogle af naboerne, som tidligere havde klaget, ville opdage ham og komme ud og starte på det igen.

Han skyndte sig ind og åbnede døren til køkkenet, hvor en ovenud begejstret støjsender kom ham ivrigt i møde med logrende hale.

"Hej Bølle," sagde Ian med ægte gensynsglæde i sin stemme, "hvorfor hyler du sådan op?" spurgte han retorisk, mens Bølle hoppede op af ham for derefter at stå og se til et øjeblik, da Ian satte sin skoletaske på plads og tog jakke og sko af.

Da gensynsglæden og krammeriet således var klaret, gik Bølle derefter glad og frisk ind i stuen, hvor han hurtigt lagde sig til rette i sollyset, der kom ind gennem stuedøren – det var bedre.

*

Vandet fossede ned i imponerende mængder, mens Bølle stod ved klippefremspringet og nysgerrigt kiggede på. Han havde aldrig set noget lignende, og duften af skoven med alle dens mangeartede indtryk var rigeligt til at holde ham optaget.

Familien var taget på en længere udflugt, Per havde nemlig lånt en bil af en ven til weekenden, og de stod nu alle ved vandfaldet Stavehøl i Kobbådalen. Det var et imponerende urskovsagtigt sted med klippesider. Vandet fossede lodret ned gennem det ca. tre meter høje Stavehøl, som var kilet ind mellem

en klippespalte, det højeste lodrette fald i landet.

De besluttede sig for at gå videre og følge åen. Men det var dog lettere sagt end gjort. Det første stykke var forholdsvis let at gå, men gradvist blev stien langs åen vildere, med glatte eller ujævne klippesten allevegne, i tilgift med mudder og lumske trærødder stikkende op.

De voksne mente derfor nu, at det var en god ide at gå et par meter opad skrænten, og fortsætte turen på den næsten ikkeeksisterende sti langs åen. Så inden længe fortsatte alle langsomt og forsigtigt langs skrænten.

Bølle, der nu var en halvstor hvalp, spadserede ivrigt afsted. For sin egen sikkerheds skyld havde han selen på, og ville almindeligvis have gispet højt efter vejret mens han maste sig fremad imod selen. Denne gang gik han dog langsommere, da selv han var nødt til at være opmærksom på, hvor han gik. Det med egen sikkerhed tog han dog ikke så tungt. Han vidste udmærket, at han var fantastisk, at han var uovervindelig, og kunne klare alt og alle i hele verden. At han og de andre knap kunne finde fodfæste, og var lige på nippet til at falde ned på klipperne og slå sig fordærvet, var bagateller han ikke kunne tage sig af.

Ian delte dog ikke denne optimisme, og syntes efterhånden som de kom frem, at det blev mere og mere vanvittigt. Ideen om at falde ned af skrænten og evt. slå hovedet mod klipperne, for derefter at blive ført væk af vandstrømmen, tiltalte ham ikke ligefrem. Så efter at have kæmpet sig frem et stykke tid fik han nok, sagde, at han nu ikke ville længere, og drejede resolut om og begyndte at gå tilbage den vej han var kommet fra. De andre kiggede efter ham et øjeblik, førend fornuftens lys satte ind og også de vendte om.

Således kunne familieturen fortsatte i mere hyggelige og trygge omgivelser, og turen blev en succes.

*

Bølle kom ivrigt trækkende hen langs sidegaden, som han netop var drejet ind på, og tøvede kun et øjeblik, da Joan og Ian gjorde tegn til at ville dreje ind ved indkørslen til et af husene. Han var næppe kommet indenfor, førend han fik øje på Jannie, Joans søster, som stod på trappesatsen ind til huset og ventede på dem med et stort smil. I armene holdt hun omhyggeligt på en bylt, nemlig en lille hundehvalp.

Joan, Bølle og Ian var efter en lang hyggelig travetur i det gode sommervejr omsider nået frem til Jannie & Tommys hus, hvor hendes søster havde inviteret dem til at komme og se den golden retriever, som hun og hendes mand Tommy netop havde anskaffet sig. Alle hundehvalpe er selvfølgelig søde, så naturligvis hilste de begejstret på den lille tydeligvis trætte fyr, der øjeblikket efter blev sat ned på fliserne så også Bølle, der nu snart var et år gammel og til dels havde været inspirationskilde til anskaffelsen, kunne hilse på ham.

Bølle hilste bare kort på den, han havde kun en overfladisk interesse for hvalpe så meget yngre end ham selv, så efter at have snuset et øjeblik til den uden at få særlig meget respons tilbage, besluttede han sig for at ville gå videre og i stedet tjekke resten af området, som han ikke havde set før. Men lige da han gik videre skete uheldet, for da han hurtigt og uventet drejede væk fra hvalpen og gik videre, kom hundesnoren, som han stadig havde på, og som Joan jo stod og holdt i, til at vikle sig rundt om hvalpens hals, der med et blev strammet hårdt til, da både Joan og Bølle ufrivilligt rykkede hver sin vej.

Hvalpen udstødte en høj skærende lyd, da den pludseligt blev fanget i skruestikket, og alle for forskrækkede hen for at befri den for snoren.

Bølle blev lige så overrasket som de andre, da det skete, og stod efterfølgende og så til, mens de hurtigt fik viklet snoren fri fra hvalpens hals, som bortset fra en slem forskrækkelse, der med et havde gjort ham lysvågen, heldigvis ingen skade havde modtaget. Så alle blev rolige igen, og Bølle kunne genoptage sin afbrudte undersøgelse af området på sikker afstand af hvalpe og mødre.

*

Bølle kom gående ud i køkkenet for at tage sig en slurk vand fra sin vandskål, det trængte han til efter at have været ude og løbe omkring i området.

Hans opmærksomhed blev dog hurtigt forstyrret, da noget bevægede sig oppe på køkkenbordet, og han kiggede et øjeblik irriteret op – den forbistrede fugl syntes han at tænke, førend han gik videre – den havde han næsten lykkeligt glemt alt om for en tid, mens han var ude. For oppe på køkkenbordet stod der nemlig et fuglebur, og herinde sad Piphans, en lille gul og meget nervøst anlagt fugl, som familien af og til passede for mormor, denne gang mens hun var i Tyrol.

Bølle afskyede den dybt og inderligt, for med dens ankomst havde et mere dystert karaktertræk afsløret sig hos ham, nemlig en ekstrem jalousi, hvis andre dyr eller mennesker fik opmærksomhed fra familien, en opmærksomhed som han så mente, at han blev snydt for. Desuden lå instinkterne efter at jage mindre dyr dybt i ham, arven fra hans forfædre lod sig ikke sådan uden videre kue. Det var nok, at han havde måttet finde sig i den skildpadde, som også havde befundet sig i huset, Ian havde nemlig haft en lille sumpskildpadde ved navn Pildskadde, som han siden hen havde givet til Dan, men den så han næsten aldrig noget til, så det var til at leve med – men Piphans, det var noget andet.

Så beklagelserne og bebrejdelserne fra Bølles side var derfor betydelige og højroastede hver eneste gang, fuglen var i huset, men indtil videre havde han ikke fået sin vilje om, at den enten skulle smides ud af hytten eller gives til ham. Nå, men Bølle skubbede irritationen fra sig et øjeblik, mens han slubrede noget af sit vand i sig for dernæst med en skulen op mod det alt for høje køkkenbord at gå ud igen med kursen ind mod stuen.

*

Bølle holdt varsomt øje med situationen, og man behøvede ikke hans skarpe sanser for at fornemme, at det hele snart ville bryde løs med et brag. Han havde hurtigt fundet anvendelige funktioner i familien, hvor hans uforfærdede indstilling til tingene havde en mere nyttig anvendelse; for som i de fleste familier opstod der skænderier af og til, og der kunne ligefrem opstå slagsmål mellem søskende indbyrdes. Alle medlemmer af familien havde nemlig et hidsigt temperament, så Bølle var kommet til det helt rette sted.

Og når sådanne hændelser kunne opstå, ville han altid prøve at løbe imellem de stridende parter og måske prøve at aflede dem ved at komme masende ind med sin bold i munden, mens han samtidig gøede. Så på trods af hans til tider stridslystne natur så var en af hans opgaver paradoksalt nok også at fungere som selvudnævnt fredsstifter, når det af og til gik løs, et job han var ganske god til, da han var ret frygtløs og uselvsk til at lægge sig imellem, og de andre selv i ophidsede stunder stadigvæk bevarede deres respekt for ham.

Omsider gik det løs, og et slagsmål brød på det nærmeste ud mellem Lola og Dan i stuen, mens Joan og Per ikke var hjemme, og Bølle greb hurtigt tennisbolden og kastede sig gøende ind mellem konfliktens parter i et bravt og ædelt forsøg på at skille parterne ad. Det hele gik nu mere end hårdt til, og Ian måtte skyndsomt hive ham i sikkerhed igen og sidde og holde på ham et øjeblik, mens gemytterne atter dæmpede sig ned.

Lige så dristig og vovemodig han var til at angribe langt større hunde end ham selv, lige så dristig og vovemodig var han altså til at prøve at holde freden, så da tumulten dæmpedes igen, gav Ian slip på ham, og Bølle skyndte sig igen hen til dem for at sikre sig, at freden virkelig var blevet genoprettet. Bølle åndede sekunder efter lettet op, da der om end ikke var blevet opnået enighed, så var freden dog i det store og hele blevet genoprettet, og det var det vigtigste.

*

Det var en smuk og varm sommerdag, alt var idyl og fuglene kvidrede, inklusive Piphans, mormors lille kanariefugl, som familien atter engang passede, mens hun var på ferie i Venedig og ved Gardasøen. Den kvidrede nu egentlig ikke så meget, langt fra, kom blot med en række korte nervøse pip, hver gang nogen nærmede sig dens bur.

Bølle var gnaven over dette pasningsarrangement, som sædvanlig var han ret utilfreds over, at den befandt sig i huset, det måtte vel være nok at de havde ham – mente han i hvert fald selv. Han ville meget gerne have fat i den fugl og vise sin uforbeholdne mening om, at fugle skulle gokkes, ikke passes, men trods flere forsøg på at få fat på den, var der dog hidtil ikke sket noget videre.

Vejret var som sagt fint, så derfor satte Joan i dagens anledning i fællesskab med Ian og den stedse jaloux Bølle dens bur ud i haven på terrassen, så fuglen kunne få lidt frisk luft frem for at være i køkkenet hele tiden. Herefter var de alle – også Bølle – gået ind i huset igen, så tingene kunne gå deres fredelige gang.

Senere på dagen kom de ud igen og opdagede, at vinden havde blæst buret ned og lågen efterfølgende var gået op – fuglen var naturligvis fløjet væk. Joan samlede hurtigt buret op og stod og ærgrede sig et øjeblik, før hun drejede omkring for at gå ind igen, både hun og Ian troede selvfølgelig, at Piphans var fløjet langt væk nu, men pludselig opdagede de, at den sad og skjulte sig inde i hækken næsten lige, hvor buret havde stået.

Nænsomt prøvede de at få fat i den, men desværre var fuglen endnu mere nervøs, end den plejede, og baskede rundt mellem alle grenene, så de ikke kunne fange den panikslagne fugl så let – det kunne Bølle til gengæld. Han var kommet ud sammen med de andre og havde stået et øjeblik og overværet hele optrinet. Før nogen kunne nå at stoppe ham, var han lynhurtigt henne ved hækken, hvor han legende let fik fat i den før de andre og derefter uden videre maste byttet i munden.

Joan råbte op og fik den øjeblikke efter ud af gabet på den helt uforstående Bølle, men da var det for sent, alt for sent, og den lille fugl døde sekunder efter i Joans hånd.

Bølle havde omsider haft held til at skaffe sin lille indbildte rival af vejen og måtte nu opleve, at der ikke blev sagt mange venlige ord resten af dagen til ham, i det omfang at der overhovedet blev talt til ham.

Allerede samme dag gravede Ian et hul i haven og stødte den fredeligt til hvile her, og et beskedent trækors blev sat op til at markere stedet. Da mormor senere kom tilbage fra sin rejse, fortalte man hende, at hendes fugl desværre var død, og da hun ikke spurgte ind på de nærmere detaljer om, hvordan det var sket, undlod de også klogeligt at omtale Bølles rolle i sagen.

◆◆◆◆

Bølle nærmede sig nu efterhånden voksenalderen, og hvis nogen havde haft den mindste tvivl om hans kvaliteter, så blev de hurtigt gjort til skamme; han havde fået det bedste fra flere forskellige racer.

Bølles mor, Perle, var af blandet herkomst, og hun, der oprindeligt kom fra Klemensker, stammede fra en lang række af dansk-svenske gårdhunde, meget populære på Bornholm gennem tiderne, og så fra en lige så lang række af de ligeledes populære terriere. På et eller andet tidspunkt i slægten var den sorte pels kommet ind i billedet, den havde hun arvet fra sin egen mor Trine og havde nu givet den videre til sit eget afkom.

Bølles far hed Nusser, og han var en ruhåret gravhund, som oprindeligt kom fra Østermarie, og som siden boede på Kabbelejøløkken nr. 6 næsten dør om dør med Perle. Han var en vaskeægte strejfer, og som så mange andre gravhunde var han en sej, stædig og temperamentsfuld hund, som var godt kendt

af folk i området som 'Den lille røde', og som intet – hverken regn, storm eller menneskeskabte forhindringer – kunne stoppe, når der var dejlige damehunde i nærheden. Familien troede ellers ret længe, at han var en foxterrier, fordi det var det, som Joan havde fået fortalt, da de oprindeligt hentede Bølle, men han viste sig altså at være en ruhåret gravhund i stedet.

En skønne dag havde de to mødtes, det var vistnok den ellers så fredsommelige og fornuftige Perle selv, der havde opsøgt den noget yngre dameven Nusser, og uden mennesker til at blande sig og spolere fornøjelserne havde tingene gået deres naturlige gang. I august måned var Bølle og hans søskende efterfølgende kommet til verden.

Blanding af gener havde vist sig at give en yderst vellykket kombination hos ham, og han havde således arvet det bedste fra disse racer. Det er velkendt, at hunde af krydset ophav gennemsnitligt vil være både sundere og længere levende end såkaldte racehunde. De fleste krydsede hunde har således en god genetisk diversitet, som har en tendens til at give et bedre helbred og større robusthed; således er de mindre modtagelige over for mange sygdomme end den gennemsnitlige racehund. Selv udviste han som næsten alle hunde af blandet herkomst stor sundhed, vitalitet og intelligens og var derfor sjældent syg, udviste stor energi og kunne i høj grad tåle nogle knubs.

Bølle havde på den ene side bl.a. arvet gravhundenes råstyrke, robusthed og størrelse, mens han samtidig havde arvet terrierracernes store adræthed og hurtighed. Han var således yderst harmonisk bygget, nærmest som om han var blevet designet i et laboratorium. Af udseende lignede han ved første øjekast mest af alt en gravhund, men en mere velproportioneret og forbedret udgave. Hans ben var længere, ryggen lidt kortere, musklerne var mere veltilpassede og symmetriske til resten af kroppen, mens halen var kraftigere end hos gravhundenes. Hans korte glatte pels var kulsort over hele kroppen efter moderen, mens ørerne var typiske korte terrier-ører, som passede bedre til hovedets form, han hørte altså med andre ord til en næsten unik race, som Ian siden hen valgte at kalde for en dachsterrier.

Denne kombination af gravhund og terrier gjorde, at han nærmest var bygget til at løbe og næsten konstant at bevæge sig i et hurtigt og smidigt tempo. Han kunne både starte meget hurtigt op fra hvile og samtidig skyde en høj fart, når han kom op i løb, selv hunde noget større kunne ikke altid holde trit med ham eller overhale ham, og han kunne endvidere hoppe overraskende højt i forhold til sin størrelse.

At Bølle også var højt begavet var der ingen tvivl om, han havde arvet samtlige gravhundens berømte mentale egenskaber og karakteristika: jagtinstinkterne, selvstændigheden, stædigheden og frem for alt temperamentet. I tilgift havde han så også arvet terriernes kendte kvikke og hurtige sind, sammen med deres store opfindsomhed, opfattelsesevne og nysgerrighed. Men ulempen var selvfølgelig blot, at begge racer var kendt for deres voldsomme temperament, og familien opdagede hurtigt, at han takket være sin blandede herkomst havde arvet i rigelige mængder – han havde faktisk fået et nærmest ufatteligt temperament. Han havde således en meget kort lunte, hvis han overhovedet havde en lunte, og hans gode begavelse blev ofte overdøvet af det i en sådan grad, at han af og til blev noget ustabil og uforudsigelig.

Dette temperament plus det, at han af en eller anden årsag altid opfattede sig selv som meget større, end han rent faktisk var, nærmest som en løve eller ulv, gjorde, at han i høj grad levede op til sit navn de første mange år. Skønt familien ofte prøvede at dæmpe hans temperament, så benyttede han næsten enhver chance til at starte heftige slagsmål med andre hanhunde af alle størrelser. De fleste kampe klarede han sig fint i på grund af sin hurtighed og styrke, men af og til gik det grueligt galt, når han røg i flæsket på betydeligt større hunde. Familien måtte derfor konstant holde øje med ham, når de var ude at gå tur og holde ham i snor, når der kom andre hunde, for de var mildest talt bange for hans førlighed på hans vegne.

*

Bølle var gennem det sidste års tid blevet ganske godt kendt af de fleste af de andre beboere omkring Byvangen, for den velfornøjede og resolute hund, der nu spadserede hen over markpladsen og målbevidst vandrede langs hækken var nemlig en ægte strejfer, der turnerede meget rundt i boligområdet på egen hånd.

Han drejede af og gik igennem det hul i hækken, som kattene havde lavet. Han kunne lige komme igennem det – han kendte faktisk alle i området. Det var takket være dem, at han overhovedet kunne skaffe sig adgang til næsten alle haver og arealer i kvarteret.

Bølle havde efterhånden fået opbygget sig et netværk af bekendtskaber rundt omkring, som han ofte besøgte, og det var et af disse – en af de vigtigste faktisk – som han var på vej hen til. Hanhunde røg han næsten ustandselt i klammeri med, så dem var der ikke så mange af i kredsen, men damehunde derimod, det var en helt anden sag.

Blandt dem, han kendte, var der særlig en, som han var meget interesseret i, nemlig den yderst stilfulde og statelige Lady, hvis have han netop var kommet ind på. Haven og gårdterrassen var næsten identisk til den hjemme hos ham selv to huse væk, og det samme var den glasdør, som han hastigt nærmede sig. Bang, lød det, da han hoppede op af vinduet og i næste øjeblik krævede at komme ind ved at banke på med forpoterne.

”Der er den hund igen,” mumlede husets indehavere, da de gik hen og åbnede døren for ham.

Han blev for det meste lukket ind, ægteparret, der boede her, havde intet imod ham, kun imod det, at han næsten altid svinede vinduet til med sine jordfyldte poter.

Han trådte ind i stuen og blev hurtigt modtaget af Lady, som var en lille aristokratisk hund, der med sin lange brunrødlige pels og flotte ører var en pragt at se til. Hun var yderligere meget rolig og værdig af fremtræden – altså stik modsat af sin nytilkomne beundrer, som var kommet for tydeligvis at gøre sine hoser grønne hos hende.

Som altid gjorde han sit bedste for at imponere den næsten seks år ældre udkårne med alle sine talenter, som da heller ikke gik helt upåagtet hen, men som sædvanlig var han for ivrig, havde endnu ikke helt lært at fare med lempe, og efter noget tid begyndte han således at gå den ellers så tålmodige frøken på nerverne. Så et øjeblik efter gik havedøren op igen og ud kom Bølle med den efterhånden så velkendte besked om at gå hjem igen.

*

Nå, tænkte han for sig selv, mens han forlod haven. Skulle han tage hjem, eller skulle han tage hen til en anden af sine bekendtskaber, hos hvem han aldrig var blevet smidt ud? Han tænkte ikke engang tanken til ende, før han havde besluttet sig og satte kursen derhen. Noget længere væk boede der en ældre golden retriever, som han også kendte, og hende havde han et yderst harmonisk forhold til.

Han gik ind gennem hækken og så, at Sussi, som hun hed, var ude i haven som sædvanlig, hvor hun idyllisk gav sig tid til at nyde havens ro og dufte, noget som han sjældent selv gjorde. De hilste glade på hinanden, og Bølle begyndte at slappe af og nyde tilværelsen her midt i andre folks haver.

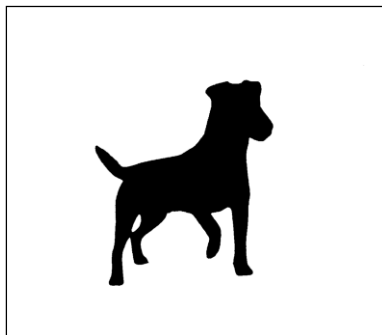
Tiden gik, og hun og Bølle stod tæt op af hinanden og spiste af uransagelige grunde græs sammen på plænen, da han hørte, at nogen nærmede sig uden for hækken ved markpladsen og dernæst Ians stemme, der kaldte hans navn. Han var blevet sendt ud for at finde ham af Joan, efter at han havde været væk i adskillige timer, og Ian var styret direkte herover velvidende om, at der så sent var størst chance for at finde ham her.

Nå, han var nu også ved at være sulten efter noget andet end græs, tænkte Bølle for sig selv og begav sig ud gennem hækken og hen til den ventende Ian, og sammen begav de sig hjemad. Et par minutter efter maste de sig gennem indgangen til deres eget hjem og skubbede sig vej forbi de talrige hegn,

brædder og meget andet godt, som Joan og de andre gennem adskillige perioder havde anbragt der i deres forsøg på at lukke hækken af, så han ikke kunne komme ud.

Det var hidtil ikke lykkedes for nogen, da Bølle havde vist sig at være en sand flugtkonge, han var yderst skrap til at finde smutveje og havde ligeledes vist sig at være ganske kreativ, når det gjaldt om at fjerne forhindringer. Det var måske ikke så mærkeligt, at efterhånden som ejerne af hans hundebekendtskaber fandt frem til, hvor han boede, nogle gange klagede over ham – ikke fordi han besøgte deres hunde, men mere fordi hans talrige besøg gik ud over deres havedøre.

*

*

Bølle havde altså foruden sin kærlighed til at strejfe et andet kendemærke, som på sin vis var nært forbundet, nemlig hans næsten ekstreme sexdrift. Allerede som hvalp viste han alle tegnene på at være fikseret på erotikkens glæder, og hvis han ikke kunne komme ud, når han kunne mærke tæverne i løbetid, så kunne han i stedet gå løs på arme og ben hos dem, der var i nærheden og klamre sig fast, så det nærmest var umuligt at få ham til at slippe igen.

Da Bølle blev voksen, var dette naturligvis et endnu mere udtalt træk, han mistede heldigvis interessen for at forsøge sig på mennesker, da han opdagede, at det gav meget mere mening med hans egen art i stedet. Bølle var på det nærmeste en sexmaskine, som var næsten ustandseligt i stemning, og han kunne uden problemer fortsætte i timevis, når først han havde fundet et offer.

Der var en del personer rundt omkring, der både foreslog og også undrede sig meget over, hvorfor de dog ikke lod ham kastre, men skønt tanken havde strejft dem et par gange, så afviste familien det dog samlet kategorisk. De kunne lide ham, som han var, og måtte så bare tage hele pakken med.

Det var nu også godt, at de ikke gjorde det, for uden at de på det tidspunkt vidste det, så havde det ikke været så længe siden, at dette indgreb var blevet udført på hans far, den næsten lige så dameglade Nusser. Indgrebet havde bestemt ikke været godt for ham, og den tidligere så stærke og levende gravhund var på kun 5-6 dage hurtigt sygnet hen, og blot et par år efter, at hans søn var kommet til verden, var han desværre selv gået bort.

Så familien havde uden tvivl taget den rette beslutning, Bølles dynamiske væremåde var trods alt et af de træk, de kunne lide ved ham, og han måtte derfor med måde jage de dejlige damer, som han nu ville.

*

Næsten hele familien var samlet og stod ligesom de hundreder af øvrige personer omkring dem og prøvede at holde varmen ved at stå og småtrippe. Bølle stod og tænkte kun på at komme videre med

turen, mens Joan holdt godt fast i hundesnoren. De stod alle forsamlet foran byens store ærværdige posthus, hvor den årlige julemarch snart skulle til at begynde.

Lige siden Ian havde fundet ud af, at man ville få en medalje udleveret, hvis man kunne trave hele Rønne rundt, havde han været fyr og flamme. Han havde nemlig i årevis været en passioneret medaljesamler med dusinvis af dem derhjemme og ville selvfølgelig ikke gå glip af chancen for at føje endnu en til sin omfattende samling.

Omsider startede turen, og Bølle var hurtigt på farten, som sædvanligt halsende foran for at være sikker på at være i fronten. Turen var planlagt til adskillige lange kilometer – næsten et godt stykke rundt om byen.

Men efter en time eller flere begyndte det sjove nu alligevel at gå af medaljehåbet, det var temmelig koldt, og byen rimelig stor, så da Ian midt i traveriet fik at vide, at man faktisk kun behøvede at gå en del af turen for at kvalificere sig, besluttedes det hurtigt at afkorte turen og slå genvej hen til posthuset. Som sagt så gjort, og en rask gåtur senere var de atter henne ved posthuset, hvor en gik ind for at hente belønningen.

Det hjalp, tænkte Ian, da han fik den. Han var også for nylig blevet ivrig møntsamler, men medaljeinteressen var ældre, så det hjalp gevaldigt at få den i hænde. Bølle behøvede dog ikke den slags motivation, for han var den rene gåmaskine, og man behøvede bare at vise, hvad vej man skulle gå, så halsede han ivrigt af sted, medaljer eller ej. Så længe han var i bevægelse, kunne hans tynde sommerpels også sagtens klare kulden om vinteren.

*

”Kan du så komme ud!” råbte det ældre ægtepar op, mens Bølle stormede rundt om fuglehuset, som han netop havde jaget Lucy op i. ”Udd!” råbte naboerne atter, for det var trods alt deres have, som Bølle løb rundt i.

Ian stod på den anden side af hækken lige ved det kattehul i busken, hvor Bølle et par sekunder forinden var stormet igennem, da han fik øje på hende, og råbte tilsvarende, at han skulle komme tilbage.

”For pokker da også,” knurrede Ian, mens han hastigt løb hen til havelugen for selv at gå ind og hente ham, for Bølle hørte og så intet andet end sin gamle arvefjende Lucy, der sad oppe på fuglehuset, som han cirkledede rundt om og helt ignorerede ægteparret, der prøvede at få ham væk.

Først da Ian kom ind i naboens have og nærmede sig ham med foruroligende skridt, løb han selvfølgelig ind gennem hullet i hækken til sin egen grund igen. Bølle var nemlig blevet en inkarneret kattehader, og denne kattefobi skyldtes selvfølgelig den forskrækkelse, som Lucy engang havde givet ham som hvalp. Han havde aldrig glemt og da slet ikke tilgivet hende den hændelse dengang, og lige fra det øjeblik han havde vokset sig stor nok, havde han indledt en lang række til tider yderst raffinerede hævnaktioner mod hende, hvoraf denne var den seneste i rækken.

Hans modvilje mod hende var så intens, at alle i familien helt havde måttet holde op med at nævne hendes navn, når han var i nærheden, for hørte han det blive sagt, blev han straks stiktosset og løb rasende ud i haven for at lede efter hende. Det blev først brugt til at lave spøgefuldheder med ham nogle gange, men Bølle var typen, der ikke glemte noget, og morsomhederne blev til genvordigheder, når han atter var efter hende.

Bølle stod stadigvæk lettere ophidset og skulede inde i sin egen have, da Ian kom tilbage ind gennem havelågen, hvor han straks begyndte at brokke sig til Bølle, der dog var mere optaget af at holde øje med katten på fuglehuset inde ved siden af.

*

Bølle kom hastigt gående på fortovet på vej hjemad fra en af sine talrige strejfture, som denne gang

havde været et godt stykke tid. Bølle var i dag kommet noget længere væk, end han normalt plejede, og på områder, han almindeligvis ikke strejfede så meget rundt på ellers. Han var derfor på vej hjem af gaden frem for på marken på den anden side af kvarteret, som han plejede.

Mens han således kom gående med tanker henledt på hjemmets fred og ro, kunne han med et se Per komme cyklende længere nede af gaden, på vej hjem fra arbejde. Da de nærmede sig hinanden, besluttede Bølle sig derfor med et at krydse vejen, for at komme ham i møde, og satte derfor i et rask nu over vejen uden at se sig for og var dermed lige ud foran en bil.

Der lød en skingrende hvinen, da Bølle trådte lige ud foran bilen der kom kørende. Tiden gik nærmest i stå et ultrakort øjeblik, mens bilens fører chokeret bremsede voldsomt op, samtidig med at Bølles lynhurtige reflekser instinktivt tog over. Han nåede knap at opfatte noget, mens hans reflekser hurtigere end nogensinde før i hans liv fik ham til at kaste sig væk fra den hvinende bil og dermed reddede ham fra et frontalt sammenstød – reddede hans liv – men ikke hurtigt nok til at forhindre, at hans ene forpote kom ind under hjulet på vognen.

Per skyndte sig af cyklen og hastede derover, mens den forskrækkede chauffør steg ud af bilen. Begge bøjede de sig ned over Bølle, der tappert stod og prøvede at få smerten fra sin pote under kontrol. Bilens fører var tydeligvis rystet og spurgte oprigtigt Per, om Bølle var kommet noget til? Det spørgsmål kunne han dog ikke afgøre lige der på stedet og løftede ham derfor i stedet forsigtigt op og bar ham hurtigt hjem til deres hus, der tragisk nok lå næsten lige ud for, hvor hændelsen var sket.

*

Ahhh, det var nu godt at være udenfor igen, tænkte Bølle, mens han kiggede sig omkring. Der var nu gået nogle dage siden trafikulykken, og chokket var for længst forsvundet igen. Han havde været heldig, meget heldig, poten var heldigvis ikke brækket, og han var i stedet sluppet med en større forstuvning, som havde gjort, at han de sidste par dage havde haltet og havde måttet lære at bevæge sig rundt på de øvrige ben alene.

Det havde været noget møg, at han havde haltet og ikke kunnet komme ret meget rundt i huset selv, det havde dog været endnu værre, at han ikke havde kunnet komme rundt og besøge sine bekendte ude omkring i området, men han havde dog også opdaget, at der var nye fordele ved dette, som han ikke tidligere havde tænkt over. Han havde nemlig til sin store tilfredsstillelse fået endnu mere opmærksomhed fra familien, end han plejede – meget mere – og var de sidste par dage blevet passet og plejet til den helt store guldmedalje. Det havde faktisk været så godt for ham, så han de sidste par dage var begyndt at spille skuespil og lade, som om at skaden stadigvæk var lige slem, selvom han på det sidste kunne mærke, at poten havde det bedre, og han var ved at kunne gå normalt igen.

Dagen i dag var således første gang i noget tid, at han havde været ude andre steder end i haven, og han løb nu frejdigt rundt uden problemer med poten og snuste fornøjet rundt, mens de andre i familien stod på fortovet og ventede på et andet af familiemedlemmerne, som snart skulle komme hjem. Omsider dukkede vedkommende op i det fjerne, og så snart Bølle så det, satte han af og spurtede i retning af vedkommende.

Først da han var ved at nå derhen, kom han med ét pludselig i tanke om poten og de fordele, det gav, og standsede derfor spurten og begyndte i stedet nu at halte, selv om der ikke havde været noget i vejen lige før.

”Åhh, kom du pludselig i tanke om poten?” spurgte Joan og de andre, mens de grinede, dette her var dog alligevel et nummer for åbenlyst efter deres mening, ”du er nok god til at spille komedie, hvad?” fortsatte de, mens alle trods alt var glade for, at han var sig selv igen.

*

Omsider en dag lykkedes det for Joan og Ian i fællesskab at stoppe hullerne i hækken til med hegn, så at selv Bølle ikke kunne finde en vej ud, for han var som sagt ganske god til at finde smutveje. De gjorde det, dels fordi det havde vist sig, at det kunne være farligt for ham at strejfe rundt, og dels fordi de også havde fået en del klager over ham – visse af deres naboer fandt det ikke charmerende, at han rendte rundt inde hos dem.

Bølle var hurtigt kommet med ud og gennemsøgte nu systematisk hele hækken for at finde en åbning, mens Joan med et lettelsens suk stod og så til, da han forsøgte at fjerne de opstillede hegn og brædder, der var sat for hans huller ud til pladsen, så begyndte Ian at fortryde sin andel i hækkeforstærkningen.

For da Bølle stod ved hækken og forgæves prøvede at finde en vej ud, så syntes Ian alligevel, at det var synd. Han vidste, hvor meget Bølle elskede at strejfe rundt, og han så pludselig så trist ud, så Ian kiggede sig øjeblikket efter omkring for at se, om Joan var gået ind igen og skubbende så hegnet til side, så han kunne løbe ud.

Mens han således så Bølle løbe glædesstrålende af sted hen over marken, kom Joan irriteret hen til ham. Hun havde set det hele og begyndte at skælde ham ud.

”Hvorfor gjorde du det, når vi lige har dækket det hele til?” spurgte hun.

Det spørgsmål havde hun selvfølgelig helt ret i at stille, men kun et par dage senere, hvor det hele igen var blevet repareret, fandt hun også sig selv stirrende på Bølle i haven, mens han med sit mest slukørede ansigt skiftevis stod og kiggede på hegnet og så op på hende.

”Nå, så skidt da,” sagde hun fyldt med samvittighedskvaler og nærmest sparkede hegnet til side, så han kunne komme igennem hækken; og nu var det så hendes tur til at stå og se efter ham, mens han løb glædesstrålende hen over marken.

*

Joan rodede et øjeblik med nøglerne, mens Bølle og Ian stod på trappesatsen og ventede på, at hun skulle få styr på dem og åbne døren. De var på vej ind i Aases hus på Værmlandsvej, hvor Joan skulle hente noget. De vidste godt, at Aase, som de ofte kom hos, ikke var hjemme i dag; hun var nemlig en aktiv dame fra en driftig familie. Således havde f.eks. hendes bedstefader Christian fra bunden af selv opbygget et stort vognmandsfirma, med hestevogne, direktørstilling og det hele.

Omsider fik Joan låst døren op, og de gik ind i det hus, som også havde været hendes barndomshjem. Nysgerrigt trådte også Bølle ind i entreen. Det var første gang, at han var her, men de havde taget ham med i dag, fordi de gerne ville have, at han skulle have chancen til at møde Pusser. Så sekunder efter åbnede Joan også køkkendøren, og her stod hun så med logrende hale og ventede: Pusser, en ældre, helt hvid og særdeles venlig og vellidt hund i familien, som Ian praktisk talt var vokset op sammen med. Alle børnene i familien nærrede de varmeste følelser for hende.

Hun ville glædeligt have hilst på de velkendte gæster og lagt sig på ryggen for at blive klappet og aet på maven – hendes favoritsted – hvis ikke hendes øjne var faldet på den sorte hund, der stod sammen med dem, og som hun ikke havde set før. De hilste sekunder efter på hinanden, de var nogenlunde af samme højde, skønt hun var lidt bredere og tungere bygget. Hun var selv en toypuddel med muligvis et beskedent anstrøg af terrier i sig.

De snuste rundt om hinanden et øjeblik, næsten som to modsatte skakbrikker, og Bølle kunne hurtigt lide hende, men ung og ivrig som han var, busede han frem som sædvanlig, og Pusser, der jo var betydeligt ældre end ham, og desuden ikke var helt vant til at møde andre hunde inde i sit eget hjem, konkluderede, at hun ikke rigtig kunne lide denne fremmasende hund og begyndte derfor at knurre af ham for at få ham til at gå væk.

Skønt hun var en ret venlig og harmonisk hund, så havde hun dog i sine yngre dage også været en

noget temperamentsfuld størrelse, og det kunne stadig boble frem, så mødet mellem de to umage hunde måtte hellere afkortes. Bølle og Ian blev derfor sendt ud af huset for i stedet lige at snuse rundt i haven – det var sikrere – mens Joan ledte efter det, som de var kommet for.

*

Bølle kom glad travende ind gennem stuen, han var lige blevet lukket ind gennem stuedøren efter at have været ude på en af sine talløse ture rundt omkring i sit store område. Det varede ikke længe, førend Joan besluttede sig for at følge sin indskydelse og lige tjekke ham efter for at se, om den stadigvæk var der.

På grund af at han så tit strejfede rundt i området på egen hånd, havde de nemlig givet ham en art gave – et flot lille rødt hjerte med guldaftegninger, som de havde sat fast på hans halsbånd, indeholdende en lille seddel med hans navn, adresse og telefonnummer. Hvis han skulle komme til at forville sig helt væk og ikke kunne finde tilbage selv, så kunne folk nemlig se, hvem han var, og hvor han kom fra, samt ringe for den enkrone, som Joan også havde lagt ned i hjertet.

”Ahhhh,” udbrød hun irriteret, da enkronen i pungen igen var væk. Desværre for Joans pengepung blev denne enkrone nemlig næsten altid stjålet fra ham, og det var efterhånden ved at blive en dyr affære. Bølle var nemlig også delvist medlem af en bande unger i området, der havde optaget ham som en af dem, og som han derfor af og til rendte rundt sammen med, og det var sandsynligvis også de unger, som tog hans penge.

”Hvorfor lader du dog dem tage de penge fra dig?” spurgte Joan nærmest retorisk Bølle, mens hun bebrejdede ham, at han var så tillidsfuld at lade de unger tage ting fra hans halsbånd.

Bølle sagde ingenting – ikke engang et fnys – men hev sig løs, så snart hjertet blev knappet til igen. Han var revnende ligeglad, hvis hans legekammerater ovre på pladsen ville have den mønt, han havde på sig, så lad dem dog, det var hans mening om den sag, da han spadserede ud i køkkenet.

Joan delte klart nok ikke hans attitude, og da det snart begyndte at blive en dyr omgang, når mønten ofte var væk, besluttede familien sig efterhånden for at stoppe med det, så måtte han nøjes med sedlen med hans navn, adresse og telefonnummer i stedet for.

*

”Så, du må lige vente et øjeblik!” sagde familien, da Bølle ønskede, at de skulle åbne døren op, så han kunne komme ud på en af sine ture. Til hans overraskelse åbnede de kun den øverste del af døren – den bestod nemlig af to dele – og tog et reb ind, som hang lige uden for døren til højre på muren.

De havde omsider fundet en kløgtig løsning på hans renderi, nemlig ganske enkelt at sætte en krog med en lang snor op ad væggen ved siden af stuedøren. Den havde Per sat op for kort tid siden – boret hul i muren og det hele – og dermed kunne familien sætte en snor til hans halsbånd og således forhindre ham i at stikke af. Kunne de ikke stoppe ham i at finde smutveje gennem hækken, så kunne de i hvert fald stoppe ham i at nå ned til hækken til at starte med.

Alt dette anede Bølle ingenting om, han stod bare og så utålmodigt til – han ville ud, og det skulle være nu – og lige så snart krogen blev sat på, og døren blev åbnet helt op, spændte han bare af sted ud på nye eventyr rundt i området, ind hos naboen og så ...! Bølles tanker og vilde løb blev brat standset, da der ikke var mere snor tilbage med det resultat, at han næsten hang stille i luften for dernæst nærmest at vælte, så lang han var på fliserne.

”For pokker da!” sagde familien næsten i kor, da Bølle overrasket rejste sig op og stirrede tilbage langs snoren. De troede oprigtigt på, at han selv kunne regne ud, at han ikke bare kunne give den gas og løbe, til når der nu engang var snor på.

Men sådan blev det fremover, trods sin intelligens lærte Bølle stort set aldrig, at det var ret usmart at

spæne af sted med en snor i halsbåndet – han blev dermed også brutalt stoppet hver gang. Efterhånden blev det sådan, at når nogen, tit Ian, havde sat snoren på ham, så måtte han ligefrem stå og fire rebet langsomt af sted, indtil Bølle ikke kunne komme længere og dermed selv kom i tanke om snoren, selvfølgelig med alle tegn på utilfredshed mejslet ind i sit ansigt. Bølle havde dog selv en god del af ansvaret for opstillingen, da han for nylig havde givet alle i familien grund til at være nervøse, og det var, da han havde været væk næsten en hel dag og nat.

Alt havde været normalt, da han en dag var blevet sluppet ud og vanen tro var spænet gennem hækken, som han plejede, af sted på nye oplevelser, men efter adskillige timers forløb var han stadig ikke kommet tilbage, og bekymret iværksatte familien adskillige eftersøgninger rundt omkring i området. Men ingen kunne finde ham, så da mørket faldt på, måtte først Per, og derefter Lola blive siddende oppe og vente på ham, idet de jo selvfølgelig var nervøse for, at der var sket ham noget.

Men sent om natten kom han dog heldigvis tilbage igen med alle tegn på at være stærkt udmattet og gik på hovedet i seng. Der var ingen, som siden hen fandt ud af, hvad han egentlig havde lavet, han kunne have forvildet sig for langt væk eller måske mere sandsynligt – det blev han i hvert fald mistænkt for – at have dyrket erotikkens glæder med en eller anden hund hele natten.

Men uanset hvad, så havde de altså nu sat en tyk grå snor op til at holde ham i her i haven. Bølle behøvede dog alligevel ikke bekymre sig så meget over det uretfærdige i dette foretagende, for det blev hurtigt sådan, at snoren mest blev brugt, når familien visse dage ikke havde tid eller lyst til at vente timevis på, at han kom tilbage fra sine udflugter. Ellers fik han tit stadigvæk lov til bare at strejfe, at være væk så længe havde Bølle heller ikke selv lyst til at gentage.

*

Bølle stod og kiggede til mens de spændte selen rundt om livet på ham. Han vidste ikke lige, hvad der skulle menes om den, da de først havde fået den anbragt. Det var første gang, at han havde sådan en på, og den sad derfor ikke særlig tilvant, men han blev hurtigt klar, da hundesnoren blev fundet frem, så de kunne komme ud at gå tur. Det var da noget, som han var mere med på.

Han havde nemlig lige fået sig en ny hundesele, som var en solid sele i rødt til at spænde rundt om livet og brystkassen, sådan at der ikke kom noget pres på hans hals, når de var ude at gå, eller når man rykkede i den. Denne gave var ellers kommet fra en sørgelig anledning, da Pusser, et populært medlem af familien en uges tid tidligere i en høj alder var gået bort, og Aase havde så – praktisk indstillet som hun var – valgt at give dem hendes hundesele i stedet for.

Gaven blev modtaget og viste sig at være særdeles tiltrængt, eftersom Bølle stadigvæk gispende og stønnende trak sig blå og halvt bevidstløs i sit eget halsbånd, så fra nu af gik turen en hel del mere smertefrit for ham, da han nu kunne trække vejret ordentligt. Turen gik dog ikke helt så smertefrit for de andre, da han stadig trak som en anden okse, men heldigvis slap de nu for at høre ham puste og stønne og vække pinlig opmærksomhed, når de gik hen af vejen med ham.

Bølle havde dog stadigvæk sit gamle halsbånd på, skønt Ian af og til tog det af, da han syntes, at det var synd, at hårene på Bølles hals blev presset helt ind og nogle steder ligefrem manglede på grund af det – desuden havde han næsten glemt, hvordan han så ud uden det på. Men Bølle fortsatte alligevel længe med at bære det, idet han jo ofte strejfede omkring på egen hånd og derfor behøvede sit skilt med oplysninger om, hvem han var.

*

”Hej Bølle!” sagde Ian, da han kom hjem fra skole og blev modtaget af sin ven ved døren.

Ian havde interessante nyheder og forslag at stille, så inden længe havde han fået fat på Joan. Ian havde, da han skulle til at krydse Byledsgade over til cykelstien på vej tilbage fra idrætshallen og hen

til sin skole, set en ældre dame komme gående på en tur med sin hund. I stedet for at have den i en snor havde hun haft en besynderlig indretning mellem sig selv og hunden – nemlig en flexline.

Det var sådan en smart indretning med en lang line, som ruller ind og ud helt af sig selv. Ian havde fascineret set til, da hunden havde standset op et øjeblik, mens damen bare var fortsat med at gå, og snoren så rullede sig langt ud. Mulighederne udpenslede sig straks i Ians fantasifulde sind, og inden længe fortalte han derfor levende om de endeløse muligheder og den frihed, som sådan en hunderulle ville give både dem og Bølle, hvis de anskaffede sig sådan en.

Inden længe havde familien derfor været rundt omkring i byens forretninger og støvet sådan en op. Det viste sig, at disse ruller næsten lige var kommet frem, og de var vitterligt ret smarte, da man kunne holde hånden bedre, mens Bølle kunne løbe mere frit rundt.

Bølle og Ian skulle lige vænne sig til det, da de var ude og gå sig en tur op til parken med den nye rulle. Den gamle røde hundesnor var blevet lagt til side som reserve, og den nye blev brugt fast fremover. Der var ikke mange, der havde sådan en rulle endnu, så Ian følte, at han blev gloet på, men hvad så? Det var en stor succes, og det følte ikke længere så hårdt at gå med den trækkende og ivrige Bølle, da også han fik mere frihed til at gå og kunne komme hen i de hjørner og fjerne buske, han ellers ikke kunne komme hen til, når han var i sele, så han nød det også.

Det viste sig, at der også var indbygget en knap på rullen, så man med tommelfingeren kunne bremse og trække ham ind igen. En teknik, der lige skulle læres, og så en ekstra knap som i kombination med den første kunne låse rullen fast hele tiden; så det var og blev en succes.

*

Bølle bremsede op fra sit sprint og bed tænderne sammen et øjeblik. Han løftede sin højre pote op og begyndte nænsomt at slikke blodet væk, som flød ned af poten. Hans ulveklo var knækket igen, næsten helt oppe hvor neglen udgik fra benet.

Bølles mange hyperaktive ture rundt omkring både alene og på gåture havde vist sig at have en pris, som allerede blev klar, da han endnu var en hvalp.

Hans noget ubeherskede og rastløse måde at løbe rundt på, både i og uden snor, når han var ude, gjorde, at han af og til kom til at knække sine såkaldte ulvekløer – den klo, som sidder et stykke oppe af benet, og som på en måde svarer til den menneskelige tommelfinger. Det var især den på højre ben, det gik ud over, han var tilsyneladende højrebenet, og den knækkede desværre med en vis hyppighed – værst var det, hvis den knækkede helt oppe – så blødte han, og det kunne gøre nas.

Familien havde først tænkt på, om de skulle lade dyrlægen operere dem væk, men de var ikke meget for det, desuden gav han næsten selv svaret for dem, han var ret sej og lod sig ikke stoppe af den slags, når han kom ud. Hverken ømhed eller blod kunne fratage ham modet, han fortsatte bare, og desuden regnede de med, at han vel efterhånden også ville lære at passe lidt bedre på sine poter.

Så efter at have gjort såret rent, gik han videre, mere forsigtigt end før, men stadigvæk med masser af fart over feltet, han var glad over, at han ikke behøvede at træde på noget med den negl. Så inden længe løb han ivrigt rundt igen på sit eventyr og lod sig ikke mærke med såret på benet – blot et spørgsmål om teknik.

*

Bølle kom gående hen ad entrégangen, sagtnede farten en anelse, da han nærmede sig opgangen til trapperne, og begyndte så rutineret at spadsere op af dem. Bølle havde nemlig ret hurtigt lært kunsten at gå op og ned af trapperne til anden sal i huset og var derfor snart begyndt at suse op og ned af dem med en lethed og selvsikkerhed, som om han aldrig havde lavet andet hele livet.

Han var ellers røget ned af dem en gang som hvalp, da Lola var kommet til at puffe til ham, fordi han

altid gik så tæt op ad andre dengang, men ubehageligheder glemte Bølle hurtigt, og trapperne var ikke så afskrækkende for ham. Så vel ankommet heroppe lagde han sig hurtigt til rette i den solstribе, som kom ind af vinduet, og som han vidste måtte være der på dette tidspunkt.

Bølle sukkede, yderst tilpas med at tage sig en velfortjent fridag her i solstriben. Det var en stor fordel for den rapfodede bachelor at kunne komme herop, for når han ikke lå nede i stuen og slikkede sollys fra vinduet der, så lå han heroppe og soledе sig, hvor der var mere uforstyrret. Nå ja, næsten uforstyrret, da han noget senere hørte, at nogen kom op af trapperne, nogen, som et øjeblik efter viste sig at være Ian.

”Hej, ligger du heroppe?” sagde han ved synet af Bølle liggende her, mens han gik ud på toilettet, som lå heroppe.

Han var ikke særlig overrasket, for familien var på det sidste blevet vant til ofte at kunne finde ham her ovenpå. Ah ja, Bølle elskede at ligge i solen, han holdt så meget af det, at hans mani med solstråler var blevet en af de væsentligste grunde til, at han havde fået det første af sine mange øgenavne i familien. For som han lå her på maven, langstrakt og med bagbenene liggende fladt bagud som luffer, så mindede han faktisk ret meget om sådan en våd babysæl, der lå og hvilede sig på isen. Og det var lige præcis, hvad Ian og Lola af og til kaldte ham – Sælen.

Den betegnelse blev yderligere befæstet ved det faktum, at når han for at skabe skyldfølelse hos de andre tog sit mest lidende hundeblik på, så mindede han atter påfaldende meget om en babysæl, der stikker hovedet op over vandet.

*

Man behøvede ikke være menneskekender for at se, at bekymringerne stod mejslet i ansigtet på Joan denne dag, mens hun anspændt gik rundt i huset. Det var hun nu ikke alene om, det samme var tilfældet hos de andre i familien, og som det så tit var tilfældet, drejede det sig selvfølgelig atter om Bølle.

Familien skulle nemlig af sted på en længe planlagt ferie til en ferieby i Helsingør, og spørgsmålet var så bare, hvad man skulle gøre af Bølle? Han måtte nemlig ikke komme med, selvom de ellers gerne ville have haft ham med sig, hvis det havde været tilladt at have hunde med derop. At få fjernere slægtninge til at passe ham, mens de var væk, kunne desværre ikke rigtig lade sig gøre, så den eneste løsning var at få ham passet i en hundepension.

Så Joan havde derfor fået lavet en aftale hos en kendt hundepension, nemlig Hoglebjerg Hundepension om, at han skulle være hos dem, mens de var på ferie. Og det var her, at bekymringerne dukkede op, for selvom hundepensionen skulle være udmærket, så var der dog lige sagen om det overdimensionerede temperament, som Bølle rendte rundt med, for slet ikke at snakke om hans asociale, næsten erklærede fjendtlighed over for fremmede mennesker og hunde. Han var som bekendt ret kampglad over for andre hunde, så alle var indlysende nok lidt nervøse for, hvordan det hele skulle gå.

Med ét standsede en bil op uden for huset, og en mand trådte ud. Familien havde ingen bil selv, så det var blevet aftalt, at han skulle komme og hente Bølle. Han havde endog forsikret dem om, at denne fremgangsmåde også ville gå udmærket. Da de åbnede døren, for Bølle med sin vanlige aggressive stil straks derud for at se, hvem den formastelige stakkel måtte være. Der blev et øjeblik ballade og larm, og så til familiens store overraskelse var de to åbenbart blevet hinandens bedste venner. For manden havde helt tydeligt hundetække og havde netop sat rekord i at være den hurtigste, som Bølle siden hvalpeårene havde accepteret.

Bølle var og blev vidunderlig uforudsigelig, og øjeblikket efter skyndte han sig ud af døren sammen med manden og fulgte uden vanskeligheder straks med ham ud til hans bil, hvor han selv rask hoppede ind på det ene forsæde. Her stillede han sig øjeblikkeligt med forpoterne oppe ved forruden, mens han ivrigt spejdede fremad, som om det hele var et spændende eventyr, han var kommet ud på. Han havde

endda så travlt med at komme af sted, at han slet ikke kiggede sig om efter familien, der stod ude på trappen for at vinke farvel og se, om han kom godt af sted. Dybt overraskede stod de alle og så efter bilen, da den kørte af sted, stadigvæk med deres uberegnelige hund stående op og ivrigt spejdende ud af forruden så optaget af det hele, at han glemte at se sig tilbage efter dem.

”Nå, det var jo ikke så slemt,” sagde Joan ligeså overrasket som de andre, mens de tidligere bekymringer forsvandt fra hendes ansigt. Nu kunne de vist godt koncentrere sig om deres kommende ferie.

De næste par dage havde Bølle det glimrende, han var kommet til en stor omdannet gård i en anden by, et sted hvor der var masser af nye ting at se og nye dufte at indsnuse, menneskene her kunne lide ham, og han syntes også godt om dem. Der var andre hunde her også, en del af dem kom han godt ud af det sammen med, og andre fandt hans værter hurtigt ud af at placere i den anden ende af pensionen. Tiden gik faktisk ret hurtigt her med daseri eller aktiviteter, og en dag skulle han atter ud og køre bil – denne gang hjem og atter blive genforenet med sin familie.

De andre i familien var næsten også lige kommet hjem, da bilen standsede uden for huset, og en glad Bølle løb dem i møde. Gensynsglæden var stor hos alle, Bølle havde åbenbart haft det fortræffeligt og oplevet en glimrende og spændende uge på pensionen. Alle deres tidligere bekymringer viste sig altså at være helt ubegrundede, selvom Bølle selvfølgelig var begejstret for at være hjemme igen – der var meget, han skulle nå at indhente her.

*

Ian lå på sofaen og slappede som sædvanlig af ved at læse i en tegneserie, mens den øvrige familie sad rundt om i stuen og snakkede sammen.

Bedst som han lå der, kom Bølle pludselig uden nogen form for varsel susende op i sofaen, stormede hen over hans ben, brasede gennem bladet og lagde sig pladask lige så lang han var, hen over Ians blad og ansigt. Der blev han så mageligt liggende med hovedet anbragt lige oven på Ians ansigt, stirrede frem for sig og lod så ellers omhyggeligt som ingenting.

Al samtale forstummede med et, og der blev helt stille i stuen, mens de andre, som sad i nærheden, nu ligeså forbavsede over denne mageløse frækhed som Ian selv, et øjeblik efter med et grin på læben, begyndte at spørge, om han havde tænkt sig at finde sig i det?

Ian var blevet liggende, som han var blevet skubbet, og stirrede et øjeblik tavst op på undersiden af Bølles skæggede hage, hvilket jo stort set også var det eneste, som han kunne se, da Bølles hoved blokerede for resten af udsynet, og sagde så roligt alvorligt ked af at forstyrre denne hund, der lå så mageligt anbragt: ”Du ... Bølle, gider du flytte dig?”

Bølle rejste roligt hovedet, og kiggede kækt ned på Ian, men blev ellers liggende.

Efter der var gået et par minutter på denne måde, rakte Ian med et grin på læberne hænderne op, tog fat om Bølles krop, løftede hans forkrop op i vejret et øjeblik, så de stirrede på hinanden ansigt til ansigt, og rykkede ham så lige et stykke nedad, så han i hvert fald kunne se, hvad der foregik. Bølle blev med et skælmsk udtryk i ansigtet bare liggende, mens de øvrige i familien ikke kunne lade være med at le over morsomheden. At hunde, eller i hvert fald Bølle, kunne have humoristisk sans var hermed tydeligt demonstreret endnu engang.

*

Bølle kom energisk løbende hen ad vejen, blikket var afmålt og fokuseret, mens han koncentreret holdt øje med både gaden og med cyklen ved sin side. For et par minutter siden var hele familien taget af sted på en planlagt skovtur, og da de desværre ingen bil havde, var det cyklerne, der blev benyttet. Bølle, der var en rendyrket løbemaskine, fik derfor i et stille og roligt tempo lov til at løbe ved siden af, mens

han dog stadigvæk havde sin snor på.

Således gik turen roligt og hyggeligt af sted et stykke tid, indtil de begyndte at trække ind til siden og standse op, og Bølle, der ellers mente, at han sagtens kunne løbe længe endnu, blev med et løftet op i den overdimensionerede cykelkurv, som med tæppe og det hele var blevet forberedt til ham. Så knap så tilfreds med foretagendet, som det var nu, sad han i kurven og spejdede ud på det hele, mens de cyklede videre på turen.

Men omsider nåede de frem til målet, nemlig området hvor hotel Skovly var lokaliseret, et populært feriested med hotel, strand, skov og en større sø og kanalområde, hvor man kunne leje robåde til at komme rundt.

Bølle var begejstret ved udsigten til at komme på eventyr her og gjorde sammen med de andre klar til at begive sig af sted, da han med et fik øje på en sort skikkelse, der nærmede sig. Skovly var nemlig også kendt for sin kolossale gæstehund, en ret stor newfoundlandser ved navn Julchen, som altid bød diverse gæster velkommen, og selvfølgelig havde den også fået øje på Bølle, da de ankom.

Men desværre havde Bølle fået opbygget sig et solidt ry som en forhærdet slagsbror, og alene gennem det sidste års tid havde han været indblandet i talrige slagsmål med utallige hanhunde på ture rundt omkring, så Ian begyndte derfor at råbe, at den skulle gå væk, selvom han ikke brød sig om at afvise hunde. Den store godmodige klump, der ellers altid hilste på gæsterne, standsede forvirret op et øjeblik ved beskeden, men drejede så omkring og gik tilbage til det sted, hvor den var kommet, et syn, der hos de andre i familien udløste en vis irritation på Bølle, da de mente, at han snart måtte lære at kunne hilse på andre hunde.

Men øjeblikket efter steg humøret igen, og alle begav sig af sted på den hyggelige tur langs skov og vand, mens Bølle muntert løb omkring. Sådan skulle en rigtig familieudflugt være.

*

Bølle brummede, mens han med tennisbolden plantet solidt i kæften og med opmønstringen af sin mest irriterende kropsattitude atter drønedede rundt om bordet og dermed igen undgik at blive spærret inde af stolen, som Ian siddende under bordet rykkede ud for at afspærre ham vejen med. Bølle pustede, mens adrenalinen pumpede gennem hans krop, men frem for at løbe væk fra bordet blev han i stedet ved med at cirkle rundt om det, mens hans øjne omhyggeligt fulgte alle Ians bevægelser – det gjaldt om hele tiden at være et skridt foran.

Bølle elskede som så mange andre hunde selvfølgelig at lege, og hans store favoritlegetøj var og blev tennisbolde, og han elskede især at lege ved hjemmets store flotte runde spisebord – det, som stod inde i stuen, tæt på væggen – og som gav ham en stor fordel. Nu da han ikke længere kunne gemme sig under sofaen havde han i stedet tilpasset sig det at løbe rundt om dette bord. Det havde han selvfølgelig kendt og benyttet mange gange efterhånden, men nu havde han for alvor finpudset sine teknikker til at kunne undslippe diverse vrede bestjålne personer – såsom Joan.

Hans udnyttelse af dette runde bord gjorde det næsten umuligt at fange ham, fordi han kunne blive ved med at løbe rundt om eller ind igennem det og dermed undvige sine mere langlemmede forfølgere. For de andre var det frygteligt irriterende, så frem for at blive ved med at løbe rundt og rundt, når de legede sammen, var Ians bedste trick i stedet blevet et for et at skubbe bordets stole ud og dermed sikkert og roligt at afspærre ham vejen. Af og til blev denne velplanlagte strategi da også kronet med held.

Men i dag, da der var blevet kæmpet hårdt om bolden et stykke tid, stod Bølle nu pustende og måtte sande, at han snart var fanget. Alle stolene var ude nu og spærrede ham samtlige veje rundt. Ian sad inde under bordet og gjorde sig klar til fangsten. Bølle, der snart ikke havde nogen flugtmuligheder tilbage og derfor inden længe ville miste sin bold til Ian, tog en lynhurtig og dristig beslutning. Han tog hurtigt tilløb og uden at bekymre sig om, at det kunne komme til at gøre temmelig nas, hvis han ikke ramte

åbningen, sprang han og nærmest hoppede over pinden under den sidste stol og var atter undsluppet.

*

Bum bum, lød det, mens tennisbolden hoppede ned af trapperne og nærmede sig gulvet på første sal. Lige bag den hørtes en løben og pusten fra Bølle, som var næsten lige bag den i sit forsøg på at fange byttet, før den nåede ned. Bolden nåede dog gulvet først, men før den nåede ret langt, suste Bølle ned, greb den lynhurtigt og stormede derefter op af trapperne igen. Heroppe ventede Ian og Lola på ham, og vel ankommet herop tog de bolden og lod den atter rulle ud over kanten, hvorefter han igen løb efter den.

Denne dag havde de fundet på en ny sjov leg, der til fulde kombinerede hans talent for at komme op og ned af trapperne med hans glæde ved at lege med tennisbolde. De tog kort sagt bolden og lod den rulle ned af trapperne, hvorefter Bølle så med stedse stigende kådhed begejstret løb hastigt ned ad trapperne og hentede den, hvorefter han så med et glædeligt og triumferende ansigt kom løbende op igen med bolden.

Det var hysterisk skægt, syntes de alle sammen, og sådan fortsatte legen et godt stykke tid – igen og igen rullede den ud – han hentede den og lod dem tage den og så hente den igen.

Bølle syntes selv, at det var vildt sjovt og var nu helt oppe og køre på adrenalinrusen. Han stormede på det nærmeste ned af trapperne og havde nu i ren kådhed fået rigtig meget fart på. Lige pludselig endte det hele, som det selvfølgelig næsten kun kunne ende. Tiden stoppede nærmest, da han et godt stykke på vej ned af trappen med et mærkede, at hans ene forpote lige pludselig gled ud over trinnet, og så var det sket.

Bum bum, lød det, da han i en imponerende larm fra træværket væltede ned af trapperne og på det nærmeste slog saltomortaler på dem, før han til sidst landede på gulvet foran trappen med et ordentligt brag.

Ian var den første, der bekymret skyndte sig ned af trappen, mens Lola et øjeblik grinende blev stående, da det jo unægteligt havde set ret sjovt ud.

Før han nåede derned, var Bølle selv kommet op igen og stod nu og prøvede at sunde sig da Ian kom hen til ham. Han var heldigvis ikke kommet til skade, selv om han selvfølgelig havde slået sig. Men det måtte så være sjov nok for i dag, blev de alle hurtigt enige om.

*

Ungdommen lader sig dog ikke slå ud af bagateller, og da slet ikke, hvis man hedder Bølle, så et par dage efter, at han var røget på røv og albuer ned af trapperne, var han således på vej op af dem igen. Legen var stadigvæk lige så morsom for ham, som den havde været tidligere, og Ian og Lola syntes stadigvæk, at det var sjovt at rulle bolden af sted. Hin periode var lykkeligt glemt, og han suste atter begejstret ned og op af dem for at fange den rullende tennisbold.

Visse ting skulle åbenbart læres på den hårde måde, så det varede såmænd ikke så længe, før Bølle i fuld fart igen gled på trinnet og atter oplevede at bumpe knap så lystigt ned af trapperne. De gamle trapper knagede og værkede protesterende, mens han igen slog kolbøtter hen af dem. Næsten lige ved siden af ham hoppede tennisbolden mere blidt af sted ned sammen med ham.

”Uuffff,” pustede Bølle brat ud, da han næsten med et stort splat landede højt og solidt på gulvet og rullede hen ad gulvtæppet, mens bolden næsten med sin helt egen vilje hoppede rundt omkring ham samtidig med.

Nu med begyndende øvelse rejste han sig op for lige at stå og ømme sig lidt, før han besluttede sig for permanent at kvitte lige netop denne her leg. Denne gang var det Lola, der var først nede for at se til ham, mens Ian var blevet stående et øjeblik og havde syntes, at det så komisk ud, før også han bekymret

skyndte sig hen til ham. Bølle var igen heldig og var bortset fra et par skrammer og lidt ømhed okay, sejt nok havde han næsten intet sagt på turen derned, men den form for leg besluttede de sig nu alle for sikkert ikke ville være så god en ide at udføre mere. Hvor meget han end elskede den tennisbold, så var den vist ikke værd at risikere liv og lemmer for – så andre lege stod på programmet fremover.

*

Bølle spændede begejstret af sted hen mod trappen ned til underetagen. Bag ham kom Ian rasende løbende efter ham. Det var lykkedes for Bølle igen, og han holdt godt fast på det, han lige havde stjålet, nemlig selveste R2-D2, Ians højt skattede droide, som han ellers altid havde værnet så godt om.

Ian var en stor beundrer både af Star Wars, hvor R2-D2 var en af stjernerne, samt af Georg Georgløs' mekaniske assistent, robotten Lille Hjælper, og han havde derfor anskaffet sig en plasticfigur af R2-D2. Men desværre var Bølle også en stor samler, han elskede bl.a. nips, især hvis det var noget, andre syntes om, og det var da også lykkedes ham at destruere den forrige model af R2-D2, som Ian møjsommeligt havde anskaffet sig.

Den næste model var derfor blevet omhyggeligt bevogtet, og der blev holdt godt øje med den. Ian selv havde veludviklede reflekser og var den hurtigste i sin skoleklasse, kun Bølle var endnu hurtigere. Og desværre undervurderede Ian tit, hvor lynende hurtig og – frem for alt – hvor arrogant Bølle var, og kort efter, at Bølle havde aflagt Ian et venskabeligt besøg på hans værelse heroppe på anden sal, var det lykkedes igen at snutte legetøjet.

Så Bølle nærmest væltede ud fra værelset med den bandende Ian lige i hælene og løb hen til trappesatsen, hvor han så ikke kom videre. Bølle indså nemlig, at han havde forregnet sig. Han kunne ikke nå at komme ned af trappen i tide, den var for farlig til at skynde sig ned af, det vidste han alt om – var allerede væltet ned af den adskillige gange. Så i stedet fik Ian fat i ham og sad i næste sekund og lirkede sin elskede droide ud af gabet på tyveknægten, der dog havde nået at afsætte sine tandmærker i vidunderet. Bølle sad sekunder efter på gulvtæppet med plasticsmag i munden og kiggede efter Ian, der surt gik tilbage til værelset med droiden. Nå, det var sjovt så længe, det varede, syntes han at mene og gik derfor ind til ham igen.

*

Det var et par dage siden, at selve juleaften var overstået, men Bølle spankulerede stadig stolt rundt i huset for at fremvise sin gave. Juleaften var blevet fejret med pomp og pragt, og han havde interesseret fulgt med i alle de nye og mærkelige ting, som alle de andre i familien rendte rundt og lavede. Gaveuddelingen havde været et mærkeligt men spændende fænomen, og det store øjeblik var kommet, da han havde fået overrakt, hvad der skulle blive en helt uforglemmelig gave.

Bølle var jo en del af familien, så derfor havde de også købt gaver til ham, og særligt en af dem vakte opsigt, da den blev overrakt til ham. Det var en stor aflang og frem for alt tung gave, som en eller anden i familien havde købt til ham, og da den blev åbnet, spærrede Bølle øjnene op; gaven var et ben, men ikke et hvilket som helst et, det var et stort og overdimensioneret ben, som næsten var lige så langt, som han selv var, og det ville sikkert hellere have passet meget bedre til en stor granddanois end til en hund på hans størrelse.

Men han tog selvfølgelig glædestrålende imod kæmpebenet, selvfølgelig, må man sige, for det passede rigtigt godt sammen med hans i forvejen overdimensionerede ego, og i de næste mange dage spankulerede han synligt stolt rundt i huset som en anden hane med det i gabet. Han viste det frem ved enhver mulig lejlighed – overvældende stolt over besiddelsen – og fik mange "ohhh haaa" fra de andre, når han regelmæssigt henvendte sig til en eller anden og atter viste sit ben frem ved lige at svinge det op i luften mens han tog nogle hurtige gnav på det, så det kunne høres i hele stuen.

Også Ian var vældig begejstret over sin julegave, han havde nemlig fået det store flotte kemisæt, som han længe havde ønsket sig. Det var en stor blå æske indeholdende alskens udstyr og kemikalier samt en instruktionsbog, så han bare kunne gå i gang med sine forsøg i bedste Vakse Viggo-stil.

Så mens han eksperimenterede, så fortsatte Bølle ufortrødent med at rende rundt med sin gave, men hans insisteren på at spankulere rundt med benet hele tiden, svarede til, at andre løber rundt med et kosteskaf i vandret position hele tiden, havde dog også ulemper, for han kom jævnligt til at banke det ind i diverse bordben, og lige så jævnligt kom han til at hamre det ind i skinnebenene på de stakler, der af og til stod i vejen. Så der var miksede udtalelser om hans nye gave til tider.

*

Bølle stod på trappeafsatsen ned til kælderen og kiggede måbende til, mens hans kære ejendom, hans kæmpeben, blev savet midt over, på trods af at det efterhånden snart var længe siden, at han havde fået det i julegave, så var dette monstrøse ben stadig næsten helt intakt.

Men nu var Per altså pludselig gået i gang med at save det over på midten, dels havde det ben givet dem mange ualmindeligt hårde gok på skinnebenet, og dels havde Bølle de sidste par dage sat sig for, at nu skulle det spises med vold og magt og havde derfor konsekvent lagt sig til rette på gulvet og gnavet løs på det. Det havde nu vakt nogen bekymring hos de andre, da det var en ordentlig mundfuld, og at han flere dage senere stadig ikke var kommet ind til indmaden af det, men derimod var begyndt at bløde fra munden og ud på det efterhånden tilgnaskede ben, så derfor denne drastiske handling.

Bølle stod og så næsten ængstelig skiftevis på Per og skiftevis på benet. Han var helt uforstående over for, hvorfor man pludselig et par minutter forinden havde afbrudt hans gnaven på benet for derefter at begynde at save løs på det. Ian følte med ham, også hans julegave var blevet molesteret, da enkelte af ampullerne fra hans lækre kemisæt var blevet inddraget og blev opbevaret af sikkerhedshensyn af hans forældre det meste af tiden.

Men før han kunne begynde at komme sig ordentligt over overraskelsen og brokke sig, var Per færdig med det og kom op af trappen og gav Bølle de to dele tilbage, som han så derefter måtte indrømme nu var meget lettere at gnave på uden, at han skulle skade sig selv. Så Bølle genvandt derfor hurtigt begejstringen, mens han atter med den ene del af benet mellem poterne lagde sig til at gnave løs på det igen inde i stuen.

◆◆◆◆

Sneen var nu faldet tungt i dagevis. Isvinteren var kommet til Danmark her i det nye år og havde på det nærmeste begravet især Bornholm i snedynger, og det var samtidig blevet ret koldt.

Bølle og Ian var dog ligeglade med kulden, da de begge glade og ivrige kom susende ud af døren, for denne dag lå der masser af sne på fortovene og gaderne, og de var derfor vilde efter at komme ud og boltre sig i det, men før de kunne komme for godt i gang, gik de ind i skuret, hvor Ian fandt en af familiens to store orange plasticslæder frem, så de kunne komme til at kælke oppe på bakken ved biblioteket.

Muntert gik de derefter af sted op mod parken, og da Bølle altid gik forrest og trak i hundesnoren som en anden urokse, når han var ude at gå tur, fik Ian, mens de gik af sted, den efter hans mening glimrende ide at binde snoren fast til kælken reb, og vupti, så trak Bølle uden de store protester kælken efter sig hele vejen op og tilbage igen.

Faktisk havde Bølle så travlt med at komme derop – og trak så stærkt – så Ian noget af vejen kunne sætte sig på kælken og måbende blive trukket af sted af Bølle, som åbenbart var betydeligt stærkere,

end Ian havde regnet med, vel egentlig ret imponerede hans størrelse taget i betragtning. Men Bølle havde ikke hørt noget om, at hunde på hans størrelse ikke skulle kunne gøre det, så han trak bare et godt stykke af vejen, indtil Ian atter steg af for at røre sig.

Vel ankommet heroppe i biblioteksparken skyndte de sig hen til kælkebakken, hvor der var masser af andre børn i gang, og sikkert placeret på skrænten satte Ian sig først til rette på slæden, hvorefter Bølle stillede sig op på hans ben, og derefter suste de sammen ned af bakken, så sneen sprøjtede til alle sider. Sikkert ankommet forneden steg de af slæden, hvorefter Bølle atter stormede op af bakken med kælken trækkende efter sig, mens de andre børn omkring dem kiggede misundeligt efter ham og Ian, da de desværre ikke havde deres egen kælkeslæber med sig hjemmefra. Og igen suste de to sne-entusiaster ned af bakken, med Bølle stående foran næsten som en anden galionsfigur, mens Ian styrede kælken i sikkerhed. Sådan fortsatte de to længe endnu deres vintersport heroppe, som det eneste hund- og menneske-makkerpar på stedet.

Det blev heldigvis til en del ture heroppe for dem, for sneen ville ikke slippe sit tag, og Ian blev derfor flere gange hjemme fra skole, fordi den måtte aflyse undervisningen, da man ikke kunne komme frem. Det var selvfølgelig alt sammen gode nyheder for Bølle og Ian, og de to kælkede derfor ofte sammen i tiden fremover.

*

Sneen lå stadig som et tykt og gigantisk hvidt tæppe over det hele, ligesom der vist var udsigt til, at den ville gøre længe endnu. Midt i dette smukke snelandskab kom Bølle ivrigt gående sammen med Ian og Lola, som i samlet flok var gået sig en tur op til parken – uden slæde denne gang.

Mens de således gik rundt deroppe og iagttog alle dem, der kørte på kælkebakken, tabte Lola pludselig sin ene handske, og da det var ret koldt, bukkede hun sig derfor hurtigt ned efter den for at tage den på igen. Men før det kunne ske, kom et sort lyn susende forbi, greb handsken og løb i en sky af sprøjtende sne væk med den, Bølle havde næsten øjeblikkeligt set sin chance for noget sjov og stjal hurtigt og kontant handsken.

”Kom så her med den!” sagde både Ian og Lola næsten samstemmende og begyndte med formanende fingre at gå efter ham, men det havde Bølle ingen som helst intentioner om at gøre, og spændt stod han derfor og ventede på, at de skulle komme næsten helt hen til ham, førend han stormede til siden og væk fra dem. Grinende begyndte de at lave en større klapjagt på ham, men vidste også udmærket, at det ikke ville kunne lade sig gøre at fange ham. Derhjemme kunne han blive ved med at udmanøvrere dem omkring det runde spisebord, så hvordan skulle de kunne gøre det her med al den plads?

Så i de næste 10-20 minutter løb de således rundt i siksak efter ham, men ude af stand til at fange den pokers hund, mens han legede tagfat med dem, oven i købet inden for det samme lille område af parken. Efterhånden begyndte de mange unger, der var samlet heroppe, at komme hen til dem, og efter at have fået et forpustet ja, da de spurgte, om de skulle hjælpe, var der nu over 14-16 personer, der alle prøvede at fange ham.

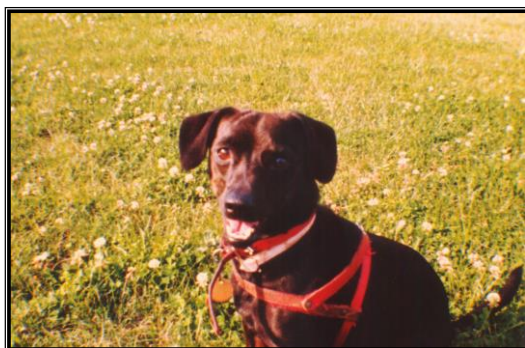
Bølle morede sig fantastisk, mens han løb rundt og gang på gang udmanøvrerede sine forfølgere, flere gange stod han et øjeblik stille og lod dem forsøge at indkredse ham, mens han succesfuldt beregnede alle de mulige vinkler for at kunne undslippe. Trods det at han bare kunne løbe ud af parken, så blev han ved med at spurte rundt på det samme område svarende til en håndboldbane. Bølle var en af den slags hunde, der både kunne starte hurtigt op fra ingenting, og som også kunne løbe rigtigt stærkt, når han var kommet op i fart, så trods det store antal mennesker kunne Bølle alligevel – med sit triumferende ansigtsudtryk – blive ved med at løbe imellem alle forfølgerne.

Således gik de næste par timer, hvor stort set alle ligesom Bølle syntes, at det var ret sjovt det her foretagende, hans evner til tagfat imponerede rettelig alle. Men omsider – da det var ved at blive mørkt

– begyndte Bølle, nu selv ret forpustet og dampende af hede, at blive træt af den her leg og startede omsider med at gøre tegn på at ville give handsken fra sig, og han begyndte derfor langsomt at gå hen imod Ian og Lola, da de nærmede sig ham.

Så omsider fik Lola handsken på sin forfrosne hånd igen, hvorefter hun og Ian med et grin gav ham et venskabeligt klap på ryggen, førend de opløste gruppen af børn og pustede af udmattelse og med sveden drivende ned af dem begyndte at gå hjemad igen, rige på underholdning.

*

*

Bølle var en særdeles selvstændig og selvsikker størrelse, derom var der ikke megen tvivl, men måske kunne hans egensindighed kontrolleres på andre måder end at råbe og kommandere sig hæs? Det var i hvert fald noget, som Ian et stykke tid havde gået og spekuleret over, og måske havde han også fundet løsningen, for et eller andet sted havde han nemlig læst om disse her mirakuløse hundefløjter, som man bare behøvede at pifte i, og så ville hunden straks som ved magi komme løbende.

Dette lød vidunderligt simpelt, så en dag tog han simpelthen af sted for at købe sådan en fantastisk fløjte for sine egne lomme penge, en anskaffelse, som viste sig at være ret nem for ham at få fat i. Det var ingen overraskelse, at han vel hjemkommet straks ville prøve den af på Bølle, men det skulle gøres ordentligt og hævet over tvivl, så derfor gik de to hurtigt af sted op mod parken, hvor Bølle fik snoren af og straks rendte af sted for som sædvanlig at snuse rundt i sine egne gøremål heroppe.

Så snart Ian fik sat ham fri og så Bølle løbe af sted, tænkte han, at nu skal det være, så han tog sin nye sølvskinnende fløjte op af lommen – kiggede et kort øjeblik beundrende på den og så på Bølle, der stod lige i nærheden – og satte den så i munden og pustede. Han piftede og piftede, og absolut intet skete, for skønt Bølle sagtens kunne høre de for mennesker næsten uhørlige frekvenser, så var han alligevel fløjtende ligegladd med, om der blev piftet efter ham.

Han kiggede bare op et øjeblik på knægten, der stod næsten helt rød i hovedet og piftede løs, og vendte så tilbage til det, han var i gang med. Det var hulens, tænkte Ian ærgerligt og stoppede. Han stirrede på sin nye dyre fløjte, hvorfor i alverden kom Bølle ikke, når han hørte den?

For at strø salt i det hele ulejlige Bølle sig et stykke tid efter, at alt pifteriet var stoppet, sig alligevel over til at sniffe lidt til fløjten, da han og Ians veje alligevel krydsede hinanden på gåturen i parken, og der var noget tid tilovers. Så den fløjte kunne roligt lægges i en skuffe, da de kom hjem igen.

*

Længe havde Ian spekuleret på – sådan af ren videnskabelig nysgerrighed – om hunde mon kunne se sig selv i spejle, så en dag 'overtalte' han derfor Bølle til at deltage i et forsøg for omsider at få klarlagt

netop dette vitale spørgsmål. Sammen gik de hen til husets store lagdelte spejl, som sad op af det, som tidligere havde været en dør, og som var det første, nogen så, når man kom ind i husets entre.

Bølle, der tilsyneladende havde måttet se sig nødsaget til at afbryde vigtige ting, da Ian kom rendende ind efter ham, og som derfor ikke var videre interesseret og samarbejdsvillig, stillede sig op foran det spejl, som han havde set masser af gange, når han skulle ind i stuen. Han stirrede et øjeblik uforstående skiftevis frem og tilbage på det og så på Ian, mens denne blev ved med at pege på det og drejede så til Ians store skuffelse omkring og gik med sin sædvanlige utålmodighed videre med andre og for ham mere meningsfulde ting.

På det tidspunkt var Ian ikke helt klar over, at hunde ser anderledes end mennesker og f.eks. opfatter farver næsten som en person, der er rød/grøn farveblind, så selv om Bølle åbenbart godt kunne se sin refleksion i spejlet og tilsyneladende vidste, at det var hans eget – det var i hvert fald det indtryk, Ian fik – så ignorerede han det alligevel, da han fandt det uinteressant, lugtløst og desuden snart havde set det spejl hundredevis af gange.

Nå, men det var der vist ikke noget at gøre mere ved, tænkte Ian og fulgte Bølles eksempel og gik i gang med andre presserende gøremål, der var trods alt næsten uendeligt mange andre lige så interessante spørgsmål, der kunne stilles og søges et svar på.

*

Bølle kom gående af sted sammen med Lola som sædvanlig trækkende ivrigt af sted, når han var ude på en af sine gåture i området. Mens de således gik af sted, skete det besynderlige, ligesom det så ofte gør, når man mindst venter det; en lille nuttet og meget uskyldig kattekillling dukkede op, hvor de kom gående. Bølle havde for længst gjort det til en mærkesag at være kattehader, eller det var han i hvert fald, når det gjaldt hans nabo Lucy, så Lola forventede selvfølgelig, at han straks ville hidse sig op ved synet af killingen og barsk jage den væk.

Men det skete mærkeligt nok ikke. I stedet nærmede de to sig hinanden og begyndte akavet at hilse på modparten, ganske vist virkede han noget brysk ved mødet, men mere skete der nu ikke, at banke unger var en handling, der var langt under ham, og noget ligeglad gik han derfor videre på sin tur. Men killingen havde ikke fået nok – slet ikke nok – dens møde med denne mørke og mystiske hund gjorde et stort indtryk på den, og killingen begyndte derfor at følge efter sin nye ven et godt stykke på resten af turen.

Det blev til en lang og bemærkelsesværdig tur, hvor Bølle ved synet af sin beundrende forfølger begyndte at fortryde, at han havde været så venlig mod den, men tidligere havde han faktisk aldrig været rolig nok til ligefrem at undersøge, hvordan sådan en kat egentlig var beskaffen. Han havde været mere optaget af at slås med dem, så for nysgerrighedens skyld havde han hilst på den.

Det samme gjaldt næsten for katten, som vist heller ikke havde mødt en venlig hund før, og som nu ville være sammen med sin nye ven. Så sådan fortsatte det et stykke tid, indtil Bølle og Lola omsider fik rystet den af sig.

*

En dag havde Ian omsider fået læst endnu en bog om 'De fem' færdig, og han begyndte nu at drømme om at komme til at opleve de samme store eventyr. Bølle skulle selvfølgelig være med som hans makker Tim på opdagelserne. Så derfor lavede han sig en dag en vandrestok, og sammen begav de sig af sted på en lang tur, hen til steder de sjældent havde været ude at se på egen hånd.

Hen ad dagen, hvor den lange tur og varmen havde gjort dem begge tørstige, nåede de frem til lystbådehavnen, hvor alle de forskellige store som små både lå fortøjede. Ian vidste, at der fandtes en vandhane her tæt ved kanten ned til bådkaen og ville derfor slukke sin tørst der. Han drak først, og da

han vidste, at Bølle også var tørstig, troede Ian, at han også bare ville drikke af vandstrålen ligesom ham, men nej, selv ikke da Ian blidt prøvede at skubbe ham hen til strålen, ville Bølle, der nu begyndte at blive stædig, drikke.

Det var ærgerligt tænkte Ian, mens han med sin sædvanlige opfindsomhed så sig søgende omkring og fik øje på et brugt colabæger. Det skyllede han hurtigt rent og fyldte derefter op med vand. Den ide var Bølle mere med på og slukkede nu hurtigt tørsten.

Således fyldt op med vand begav de sig nu videre på deres færd og gik op langs et sted, som kaldtes for Strandstien, hvor der var en fri og fantastisk udsigt over hele kystlinjen. De nærmede sig snart enden af den, hvor en lang trappe ned til stranden kom til syne, og ivrigt begav de sig lystigt ned af den og tumlede derefter rundt her og legede i sandet og rendte rundt mellem buskene og stenene. Her blev de i lang tid og gjorde mange nye og spændende oplevelser.

Med ét opdagede Ian pludselig, at Bølle var væk, løbet i forvejen på egen hånd. Hastigt gik han af sted for at finde ham, nervøs over de biler, som jævnlige passerede forbi Strandstien. Et stykke tid gik han rundt og ledte, indtil han med ét hørte en større larm og tumult. Og der, længere væk, henne ved trappen ned til stranden, så han Bølle vanen tro i fuld gang med et kæmpeslagsmål med en stor sort hvidskægget hund.

Manden, der var med den, prøvede forgæves – selv med snor på hunden – at få dem fra hinanden, så Ian skyndte sig at løbe derhen med vandrestok og det hele for at hive sin stærkt ophidsede og snerrende makker væk fra den anden hund. Slagsmålet var gået særdeles hårdt til, og Bølle blødte fra en stor flænge på den ene øreflip, et sår som klart skulle renses, når de kom hjem.

Ian skældte ham ud, mens de gik derfra. Alle tanker om at gå i De fems fodspor var med et pist væk for den dag, takket være Bølles heroiske indsats. Oplevelserne havde vist sig at være lidt for realistiske og halsbrækkende for Ians smag. Så derfor satte de omsider kursen hjemad igen, hjem til en sårrensning og en række oplevelser rigere.

*

Bølle gik ivrigt og muntert af sted langs fortovet, halen højt og næsen overaktiv. Et stykke bag ham kom Ian gående, ikke helt så optimistisk over dagen og verden som Bølle var. De var på vej hen til et aftalt sted for at mødes med Kristian, en af Ians bedste kammerater fra hans klasse på Aavangsskolen, og som boede lige i nærheden af dem. Hans familie havde kort efter Bølles ankomst også fået hund – faktisk var det muligvis netop på grund af Bølle, at de var blevet inspireret til at anskaffe sig en – nemlig en shetland sheepdog kaldet Sylvester, en race som Ian altid bare kaldte for minicollier.

De to kammerater ønskede naturligvis også, at deres hunde kunne sammen, og de havde derfor aftalt denne dag at lade deres hunde mødes, og hvis de kunne sammen – dvs. hvis Bølle ikke gik amok – så at tage på opdagelse. De aftalte dog at mødes ude på neutral grund, hvilket havde vist sig at være den bedste måde for Bølle at lære andre at kende på, både hunde og mennesker, fordi hans territorieinstinkter åbenbart ikke var så stærke her.

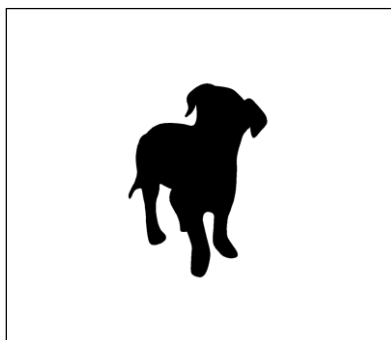
Et øjeblik efter kunne kammeraterne se hinanden, og snart efter stod Bølle og Sylvester og snuste løs. Sylvester var en del mere forsigtigt anlagt hund end Bølle, men mødet mellem dem gik mærkeligt nok fint. Bølle var åbenbart i godt humør, så uden at spilde mere tid satte alle fire derfor kursen op mod bibliotekets store park, hvor de kunne tumle rundt, som de ville.

Kammeraterne havde selvfølgelig tænkt sig at lave hundeløb og styrkeprøver mellem deres hunde, så derfor fandt man da også Ian siddende på hug med hænderne om Bølle, og ved siden af dem sad Kristian ligeledes med hænderne om Sylvester. Kammeraterne kiggede på hinanden, før de samtidig gav slip og råbte ”løb løb!”, hvorefter hundene spænedes af sted som skudt ud af en kanon. De spurtede af sted et godt stykke, førend de begyndte at bremse op, forvirrede ved det tilsyneladende meningsløse

ved, at de skulle løbe af sted, når der ikke var noget at løbe efter.

Ian og vennen arrangerede naturligvis foruden hundeløb og styrkeprøver også mange andre dyster mellem deres hunde for at se, hvem der bedst kunne klare hvad, mens de var heroppe. Der kom dog grundet forvirring ikke rigtigt noget svar på det, i stedet havde de alle bare en god og munter dag, som derfor blev mere positiv end den lille episode nede ved Strandstien. Bølle kunne siden hen vældig godt lide minicollier og startede faktisk aldrig slagsmål med nogen, han mødte.

*

*

Bølle kom gående ivrigt trækkende hen langs fortovet i følgeskab med det meste af familien, som var gået sig en hyggelig lang tur ned i byen denne dag. Da de gik forbi trapperne ind til Kvickly, drejede de næsten lige lukt ind i en stor hund, der stod sammen med sit menneske.

Gennem de foregående år havde Bølle i høj grad levet op til sit navn og havde været involveret i talrige heftige slagsmål med andre hanhunde af næsten alle størrelser. Familien måtte derfor altid holde ekstra øje med ham, når de var ude at gå tur og holde ham i snor, når der kom andre hunde, for de var mildest talt nervøse for hans førlighed på hans vegne. Der var dog heldigvis begyndt at være tegn på, at hans kampglæde ville dæmpe sig, og at han var ved at kunne lide at hilse på andre hunde uden absolut at ville tæve dem.

Det var vist i dag også meget heldigt, at han var begyndt at åbne op for den mulighed, for nu mødte han nemlig for første gang i sit liv en granddanois.

Han hilste med tydelig overraskelse på den for ham gigantiske hund, der havde et hoved, der næsten var på størrelse med hele hans krop. Han udviste karakteristisk for ham ingen frygt ved mødet, men derimod overraskelse – det kunne han ikke helt skjule – idet han næppe havde forestillet sig, at der fandtes så store hunde. De to umage størrelser snuste med gensidig fascination til hinanden så godt, som det kunne lade sig gøre, førend de alle begav sig videre på turen.

Bølles møde med den lagde muligvis her kimen til hans fascination for store hunde, som han i årene fremover faktisk foretrak at omgås med frem for mindre hunde.

*

Der lød en skraben af grene, da Bølle rutineret trængte sig vej ind gennem hækken på vej hjem fra sin daglige udflugt rundt omkring i området, og efter at have besøgt sine bekendtskaber havde han nu sat kursen hjemad. Han sagtnede farten et øjeblik og kiggede til sin venstre side over mod Pengetanken, Ians røde legehuse, som han i fællesskab med Per havde bygget i det ene hjørne af haven efter selv at have skaffet alle byggematerialerne.

Huset var nu blevet indrettet til et kreativt opfinderværksted, og Bølle betragtede det et øjeblik for at se, om den selvbestaltede opfinder og futurist var derinde. Det lod ikke til, at han var der i dag, så Bølle begav sig videre. Han var ivrig for at komme ind og skyndte sig derfor ekstra gennem haven og videre op af trinene op til fliseterrassen.

Indenfor kunne han lige skimte Joan stående og speedede derfor skælmsk farten ekstra meget op. Pang, rungede det højt i hele stuen, da han i næsten fuld fart klaskede begge sine jordfyldte forpoter op af glasdøren og med et surt bjæf krævede at komme ind.

”Ja for pokker da også,” sagde Joan, som det havde givet et helt sæt i ved braget, irriteret, ”kan du for hulen da ikke vente et øjeblik?” skældte hun, da hun åbnede døren, og han selvtilfreds kom ind og spadserede forbi hende. Han havde ellers gentagne gange fået at vide, at han ikke skulle hoppe op af vinduet så brutalt, da han kunne ende med at smadre ruden, men det trængte åbenbart aldrig ind, eller også gjorde han det med vilje, velvidende om hvor irriterende Joan syntes, det var.

Hun kiggede et øjeblik efter ham, mens han gik ud i køkkenet til sin vandskål, førend hun vendte hovedet og kiggede på døren, aftrykket af hans poter stod ganske klart og tydeligt aftegnet på ruden.

*

Bølle stod i køkkenet og kiggede op på den unge mand foran sig, endnu ikke helt klar med sig selv over, hvad han egentlig syntes om vedkommende. Lola havde været syg et stykke tid, og et par af hendes klassekammerater fra gymnasiet var derfor kommet forbi for at hilse på hende, mens de øvrige af gæsterne efter et øjeblikvis vrøvl var blevet godkendt og havde fået deres opholdstilladelse af Bølle, så var han stadig ikke helt sikker på, hvad han skulle synes om manden. Måske var det, fordi han var fra langt ude på landet, og duften herfra stadig kunne mærkes i Bølles næsebor?

Bølle var ellers godt kendt med gymnasieklassen, idet de faktisk havde oprettet en fanklub til hans ære, hvor hans navn og gerninger var det centrale omdrejningspunkt.

Dette spøjse fænomen var kommet af, at Lola visse aftener havde arrangeret private fester på sit værelse, hvor talrige af hendes venner fra gymnasiet mødte op. Festerne var egentlig tænkt til at være private, men alligevel var det på en eller anden måde lykkedes for Bølle at møve sig ind til festen, hvor han hurtigt var blevet centrum for stor opmærksomhed og beundring, og han elskede det.

Han gjorde faktisk så stort et indtryk ved sådan at komme brasende ind til et lukket selskab, så at klassen altså havde oprettet hans helt egen fanklub.

Men i dag var det ikke helt så festligt, og Bølle følte sig ikke helt imødekommende over for den ene gæst. ”Nå, men hvad,” tænkte han og gik uden videre dikkedarer hen og stillede sig op ved siden af manden, løftede som det naturligste i verden det ene bagben og begyndte stille og roligt at urinere op af vedkommende – sådan lige for at markere sit territorium, og hvad han syntes om personen.

Selvfølgelig blev manden både overrasket og vildt rasende, da han indså, hvad der foregik og hurtigt trak benet til sig, mens de andre i køkkenet knap kunne holde latteren tilbage. Selvom Lola officielt måtte skælde Bølle ud for den noget grovkornede og besynderlige handling, så hjalp dramaet selvfølgelig en hel del på helbredet og humøret, god underholdning i topklasse var vel altid værdsat?

*

Bølle stormede hurtigt fremad og bragede nærmest med hovedet først ind i den store måge, som næsten væltede bagover, mens den baskede løs med sine store vinger. Både den og Bølle selv vaklede synligt overraskede tilbage fra hinanden. Bølle var dels overrasket over, at han overhovedet havde kunnet ramme den, og dels over hvor stor sådan en måge faktisk var helt tæt på.

Mågen på sin side var overrasket over, at dette sorte lyn af en hund havde kunnet nå hen og ramme den, men instinktivt satte den hurtigt af og fløj væk, før nogen af dem var klar til rigtigt at handle igen.

Bølle og Lola var gået sig en tur sammen op på den store mark, der lå uden for Aavangsskolen, hvor næsten hele familien gik eller havde gået; på marken havde der siddet en stor majestætisk måge og hvilt sig, og da den ikke havde gjort tegn på at ville flyve væk efterhånden, som Bølle nærmede sig, havde han taget chancen, speedet op og stormet ind i den næsten som en anden rasende tyr i arenaen.

Hans sammenstød med ikke alene hanhunde af alle størrelser, former og farver, men også med fugle af forskellige størrelser var efterhånden ved at blive helt legendariske rundt omkring, men dette havde dog alligevel været den hidtil største fugl, han var baldret sammen med.

Tilbage på marken stod Bølle et øjeblik og kiggede efter den brat opvågnede måge, mens den tungt baskede sig opad i luften, så rystede han effekten af sammenstødet af sig og begav sig hurtigt videre på turen, en ny og spændende fugleoplevelse rigere.

*

Bølle stod helt stille, mens han nærmest lænede sig op ad den lukkede dør, der førte ned til kælderen. Han lyttede – lyttede intenst – og omsider kunne han høre, at nogen kom gående op af trapperne, hvorpå døren øjeblikket efter blev åbnet. Det var Ian, der kom til syne, og han skyndte sig at gå forbi og hen mod trapperne til anden sal, mens Bølle med en højtlydt beklagen fulgte lige efter ham med blikket stift rettet mod Ians hænder.

I hænderne kunne lige anes grunden til hele postyret, nemlig en papegøje, for trods den potentielle risiko var der de sidste par måneder kommet en ny beboer i huset, denne gang på fast basis. Det var Bumle, en meget kærlig og meget skikkelig rødhovedet dværgpapegøje, som elskede selskab, at spille med balloner og især at sidde oven på hovedet af andre. Det var egentlig Lola, som havde anskaffet sig den til at starte med, men det var hurtigt blevet sådan, at hun og Ian i fællesskab delte ejerskabet og udgifterne til fuglen.

Bølle fuglemorder, som han også i passende situationer nu blev kaldt, havde naturligvis brokket sig gevaldigt og havde været utilfreds lige siden, den var kommet ind i huset fra dag et af. Trods alle dens sympatiske kvalifikationer var Bumle blot endnu en grund til hans jalousi. Og hver gang Ian eller andre tog den ud af sit bur for at gå op på værelset med den, stod han derfor parat med øjne, der nærmest slog gnister, for at beklage sig eller håbe på, at en chance til også at skaffe den af vejen skulle vise sig.

Men det lykkedes ham ikke denne gang, for belært af tidligere erfaringer med Piphans vidste de, at man skulle passe særdeles godt på, så Ian gik hurtigt forbi ham og sagde i skyndingen, at han ikke måtte komme med derop. Det gjorde Bølle naturligvis alligevel et øjeblik efter, da Ian var nået derop – de trapper var lette at komme op af – men da han øjeblikket efter kom herop, var det kun for at opdage, at døren ind til soveværelset var lukket.

Bølle stod derfor og ærgrede sig, mens han igen begyndte at stå og lytte op ad døren, irriteret over at han så måtte nøjes med kun 99,9 % af opmærksomheden fremover, så hvis der blev lagt mordplaner igen, så blev de trods hans ærgrelser ikke ført ud i livet denne gang.

*

Det var en lun og varm dag, solen skinnede, og alt var idyl. Joan havde været ude i haven længe, travlt optaget af at grave frø ned, så der siden hen kunne vokse store flotte planter op, som hun så kunne nusse om, hvilket med hendes grønne fingre var den store hobby. Da hun var ved at være færdig, syntes hun lige, at hun havde fortjent et lille hvil og gik derfor ind i huset for lige at slappe lidt af, før hun atter gik ud for at ordne det sidste.

Bølle var også ude i haven denne behagelige dag, og ligesom Joan var han travlt optaget af alle de nyledgravede frø og planter. Han var nemlig optaget af at grave dem op igen – et efter et blev alle frøene blotlagt i nydelige små huller. Hans evner som gravhund fornægtede sig sandelig ikke, de var

særdeles veludviklede og måtte ligesom have luft denne dag, så han gravede derfor ivrigt løs i bedene.

Det varede ikke længe, førend han efter godt veludført arbejde, han klarede det faktisk over 10 gange hurtigere end Joan, stod og så selvtilfreds ud over det hele. Han håbede, at Joan blev glad over, at han sådan satte tid af til at hjælpe hende med haven. Sekunder efter gik han tilfreds ind i huset igen for også lige at slappe af efter vel gennemført arbejde.

Øjeblikke senere kom Joan gående ud igen, klar til lige at ordne det sidste af hobbyarbejdet. "Så mangler jeg ikke så meget," tænkte hun for sig selv, mens hun passerede forbi den grønne metalluge fra husets terrasse og videre ud i haven. Hun stivnede dog brat, da hun så alle opgravningerne og alle frøene liggende enten oppe eller helt blottede i hullerne.

"For pokker da, hvem har gjort det?" sagde hun rasende og stirrede op mod huset, da erkendelsen om, hvem den skyldige var, allerede syntes indlysende, førend hun fuldendte den sætning. Så stærkt irriteret udbrød hun højlydt: "den pokkers hund!"

II · Forår

Bølle kiggede sig spejdende omkring i den nye have, førend han så op på Joan, der sammen med ham var gået ud for at inspicere deres store have. Deres nye hjem på Midgårdsvej, som de lige var flyttet op til efter at have boet næsten 3 år i Byvangen, var ganske stort, og haven selv var endnu større end den gamle.

”Ja,” sagde Joan med en vis glæde i stemmen, da hun så ham stå og kigge op på sig med et ikke helt tilfreds udtryk i ansigtet. ”Nu kan du ikke rende væk og lave ulykker,” fortsatte hun, et faktum, der midt i det spændende ved det hele var blevet klart for ham, da Bølle nu adskillige gange havde ledt alle hækkene og hegnene igennem i haven for at se, om der var veje ud.

Han havde måttet sande, at stedet her var hermetisk forsejlet. På den ene side lå nabohuset og spærrede, og resten var enten indhegnet med plankeværk, der stak for dybt til, at selv han kunne grave sig ud, eller var hegn, der ligeledes lå dybt i jorden. Men før han og Joan kunne følge op på hans ærgrelser om det faktum, blev hans opmærksomhed afledt af de to hunde, der stillede sig op for at glo på dem fra den anden side af det ene hegn. En lille konstant gøende pomeranian og en større fredsommelig grå uldtot, som han allerede havde hilst på gennem hegnet.

Nå. Gøeriet blev trættende at høre på, så Bølle og Joan gik ind i huset igen, hvor alle hurtigt havde fundet de værelser, de gerne ville have som deres egne. Bølle, der hidtil havde haft sin kurv i køkkenet, fik også det samme arrangement her. Men her var det dog langt bedre end før, for dette køkken var betydeligt større og lysere end tidligere og med fri adgang til en stor del af huset. Han havde således ikke længere grund til at beklage sig over følelsen af at være lukket inde, når han var alene hjemme.

Desuden var der det store plus ved det hele, at Joan havde stillet hans kurv op ad den ene af køkkenets store radiatorer, så Bølle, der elskede varme, nu til sin store tilfredshed altid kunne ligge her og lune sig. Alt i alt var flytteriet gået udmærket – der var heller ingen ekstra sal her, så ingen trapper at løbe op af.

*

Situationen havde på visse punkter ændret sig afgørende for Bølle, siden han og familien var flyttet herop i det nye hus, for den nye have med sin solide indhegning gjorde nemlig, at Bølle ikke længere kunne strejfe rundt ude omkring på egen hånd som hidtil. Det havde ellers altid givet ham stor glæde og masser af afløb for sin næsten udtømmelige energi. Men selvom alle vidste, hvor glad han havde været for at strejfe rundt, så havde det jo også af og til været farligt for ham, så trods alt gav det Joan og resten af familien et lettelsens suk, da de altså slap for den bekymring nu.

Alligevel missede han nu ikke særlig meget af sine ture ud af den grund, for situationen havde også ændret sig en del for Ian, som for ikke så længe siden i forbindelse med skolelektier havde læst en roman – en lille børnebog om en ensom hund. Fortællingen handlede om, hvordan en hund tit var alene hjemme, fordi de forskellige familiemedlemmer arbejdede og gik i skole. Hunden kedede sig, men når der så endelig kom nogen hjem, og den glad kom dem i møde og troede, at nu skulle der ske noget, så var de sædvanligvis enten for trætte eller optaget af andre planer til at beskæftige sig med den eller til overhovedet at gå ture med den. Pointen i romanen var, at ingen af disse mennesker nogensinde tænkte på, at også deres hund havde behov og følelser, og at også den havde brug for opmærksomhed og beskæftigelse.

Bogen havde gjort et stort indtryk på Ian, som længe havde tænkt over dens pointe, og om den mon afspejlede hans og Bølles forhold. Bølle kom tidligere ikke ud at gå dagligt, og det havde heller ikke gjort så meget, da han i Byvangen jo kunne strejfe rundt ude omkring næsten, som det passede ham,

men det kunne han så ikke det nye sted. Ganske vist kom han så ud på lange gåture af og til, men alligevel.

Så da Ian kom hjem fra skole den dag, og Bølle kom ham i møde, så var de gået sig en tur sammen, og fra da af – uanset om det regnede og sneede, eller han var træt eller i dårligt humør – gik Ian og Bølle hver eneste dag altid ture sammen. Han lovede sig selv, at Bølle aldrig skulle komme til at mangle opmærksomhed fra hans side, når han kom hjem – et løfte han altid holdt.

Så Bølle fik masser af kompensation. Næsten tre ture om dagen blev det altid til, plus at hans og Ians venskab blev endnu stærkere og udtalt, end det havde været tidligere.

*

Bølle for løs på Ian og bed sig hårdnakket fast i handsken, mens han med næsten samtlige poter klamrede sig til armen for, at den ikke skulle have held med at slippe fra ham. Bølles og Ians lege var blevet endnu mere intense efter, at de var flyttet herop, hvilket til dels skyldtes Ians nyopståede indsigt om, at også hunde havde behov for opmærksomhed og aktiviteter. Så skønt de sådan set altid havde elsket at lege sammen, så blev der bare endnu mere af slagsen her.

Alt dette resulterede i deres vidt berømte brydekampe, hvor de i nogle ordentlige bravalladyster kæmpede i timevis om retten til at besidde Ians tykke vinterhandsker. Dysten startede sædvanligvis med, at Ian tog sine vinterhandsker på, satte sig hen på køkkengulvet og ventede på angrebet. Herefter lavede han markerede slag på den stedse angribende Bølle, dvs. slag, hvor han satte den knyttede næve hen på hans ansigt eller krop og så skubbede – altså ikke et rigtigt slag, selvom det godt kunne se sådan ud for andre.

Bølle syntes godt om denne sportsleg og var altid med på den værste. Som de fleste energiske hunde elskede han at lege – og især at stjæle handsker – og man måtte tage hatten af for hans ihærdighed og styrke, for det kunne sagtens stå på i timevis. Disse kampe kunne selvfølgelig også blive lidt voldsomme engang imellem, hvis f.eks. Ian kom til at skubbe for hårdt, eller hvis Bølle blev for irriteret over kampens udfald, og derfor i sjældne øjeblikke kom til at bide alt for hårdt i handsken.

Dysten havde stået på nonstop i over en time nu. Ian fandt pludselig sig selv liggende fladt ned på gulvet med Bølles bagkrop stående solidt og truende oven på hans brystkasse, mens forkroppen af al magt holdt hans ene arm nede, samtidig med at Bølle hårdnakket forsøgte at hive handsken af hans hånd. Bølle havde netop fået held til at fastlåse armen, hvorefter han sekunder efter rev handsken af hånden, rystede den vildt ud i luften, som var den et farligt dyr, og derefter triumferende stormede hen til kurven for at gnaske i sejrspræmien.

*

Bølle stirrede stift frem og et stykke ned. Hans ansigt havde antaget det stramme uudgrundelige udtryk, han altid fik, når han oplevede noget formasteligt, som han havde tænkt sig at reagere voldeligt på. Foran ham sad Ian på gulvet og ventede på responsen, så med ét rejste Bølle sig op på sine bagben, og med samlede forpoter styrtdykkede han vildt og voldsomt ned mellem Ians samlede ben og begyndte at grave løs.

Det var en af de interessante og også mest provokerende lege, der var i gang nu, hvor Ian siddende på gulvet rullede tennisbolden frem og tilbage mellem sine spredte ben – let hævede over gulvet ved knæene – og når Bølle så forsøgte at tage bolden, smækkede benene straks sammen og dækkede bolden til. Når han så bakkede væk, åbnedes benene igen, og bolden blev atter rullet frem og tilbage.

Det var en til tider smertefuld leg for den, der havde benene, for der var noget ved denne sport, der virkelig bragte alle hans dybt rodfæstede jagtinstinkter op i ham. Her kom hans evner som gravhund tydeligt frem – ligesom nu hvor han irriteret igen bakkede væk fra graveriet, atter rejste sig op på

bagbenene og med et rasende vræl lagde al sin kraft ned i et styrtdyk for at presse bolden frem. Han gravede og gravede ivrigt løs mellem de sammenpressede ben – som var det et andet jordlod – og omsider kom der den ønskede åbning. Han maste straks hele snuden ned imellem benene og hev langt om længe bolden triumferende frem.

Med et fnys og en snerren løb han hastigt hen til sin kurv med byttet, hoppede op i den og sad et øjeblik og gumlede demonstrativt på bolden – dog kun for et øjeblik efter at komme tilbage med den igen for pralende at vise Ian, at det skam var ham – og kun ham – der nu havde tennisbolden.

*

Ian åbnede langsomt munden, mens Bølle betragtede ham og sagde så meget hurtigt de magiske ord: ”Skal vi gå turrrr?”

Den velkendte virkning på Bølle indtraf lige bagefter. Han for op og løb hylende rundt om Ian, mens denne hastigt forsøgte at nå hen til bryggerset, hvor hans sko og tøj var. Denne berømte – og berygtede – sætning var alle i familien ellers altid meget omhyggelige med at undgå at udtale.

For blev sætningen udtalt, selv utilsigtet i en helt anden sammenhæng, så stod han der straks som et lyn og var fyr og flamme. Bølle var nemlig inkarneret gåtursfanatiker uanset tidspunkt.

Ian var omsider ved at være klar – trods det at hans sko først var blevet væltet væk af Bølle, da han maste sig frem – og forsøgte nu at få selen på Bølle. Det lykkedes først efter, at han havde løbet rundt om Ian et par gange og i sin overivrighed beklaget sig over det uretfærdige i, at døren endnu ikke var blevet åbnet. Men endelig kom den op, og de gik hastigt ud og satte kursen opad mod marken.

Da de lidt efter nærmede sig den første vej, der skulle krydses, begyndte Bølle at blive anspændt og hive i snoren for at skynde sig ekstra over vejen. For lige i nærheden lå det hus, hvor hans modstykke boede, nemlig gravhunden Sigurd, en sort og lige så temperamentsfuld hund, som næsten altid stod ude og ventede på, at han skulle komme forbi. Den og Bølle kunne absolut ikke lide hinanden. Bølle var derfor begyndt at undgå stedet og rykkede for at gå en anden vej, hvad de da også gjorde, men over vejen skulle de alligevel.

Og ganske rigtigt, lige da de gik over, kom den stormende ud og hen til gadeporten i en sky af ophvirvlede småsten, mens den gøende sendte en byge af alskens fornærmelser over mod Bølle, som rasende gøede fornærmelserne tilbage.

Nå, et øjeblik senere kom de da videre og gik i en mere fredfyldt atmosfære op mod den store mark, hvor de plejede at rende rundt, hvis det var en almindelig tur. Lige ved tærsklen til den blev snoren taget af Bølle, som straks løb op på marken. Det røde halsbånd bar han ikke længere, fordi han ellers på det nærmeste ville være helt spændt ind med bånd, det var lige en tand for meget med både halsbånd, udendørsselen og i tilgift også periodevis loppehalsbåndet.

Ian blev stående og så ham løbe af sted. Det var ikke altid, at han gad gå med op, så han ventede i stedet her, hvor han af og til stillede sig op på et stort rundt cementlåg, som lå på stedet, og hvor han af uransagelige grunde følte sig godt tilpas. Imens rendte Bølle rundt på marken for sig selv og så sig omkring, godt tilfreds med at gå her på egen hånd og undersøge tingene. Efter et stykke tid vendte han omsider rundt og løb tilbage igen efter at have afpatuljeret marken. Da han nærmede sig, kunne han se Ian stå og more sig med at svinge med snoren ud af hunderullen oppe på sit cementlåg, næsten som han plejede. Et øjeblik senere fik han atter snoren på, hvorefter de begyndte at gå hjemad igen, glade for lige at have rørt sig.

*

Bølle vendte hastigt hovedet nedad og nåede lige at se tennisbolden forsvinde mellem benene på sig, og hurtigt drejede han omkring for at se, om han kunne nå at fange den, før den nåede over på den anden

side. Men for sent – Ian nåede at tage den med den anden hånd, førend han i næste nu med ekspresfart rullede den af sted igen og endnu engang mellem benene på Bølle.

De to var i fuld gang med at lege sammen igen. Bølle havde altid en masse tennisbolde, paprør og strømper liggende, hvoraf især tennisboldene var populære. De var nemlig uundværlige, når der kom gæster i huset, eftersom han brugte dem til at prale med. Tit sad nogle på gulvet ligesom nu og legede med bold sammen med ham, hvor bolden f.eks. hurtigt blev trillet mellem benene både på ham eller legekammeraten selv.

Efter et stykke tid var de begge nu så meget oppe at køre, så det blev tid til en af deres mere halsbrækkende lege, og Ian gik derfor hen efter sin vinterhandske. Øjeblikket efter bumpede og bragede det i køkkenet, mens brydekampen mellem Bølle og Ian atter var i fuld gang – igen kæmpende om retten til de tykke vinterhandsker.

Som altid lavede Ian sine markerede slag på den stedse angribende Bølle, hvor han satte den knyttede næve hen på hans ansigt eller krop og derefter skubbede til ham – altså ikke et rigtigt slag, selvom det i farten godt kunne se sådan ud.

Lige denne type kampe kunne af og til godt blive vilde og voldsomme. Bølle elskede at slås og gav derfor alt, hvad han havde i sig, men med ét var der for meget fart på. Et af de markerede slag kiksede og gok, så sad der pludselig et ægte knytnæveslag i ansigtet på Bølle tæt ved øjet.

Tumlen holdt pludselig op, og Bølle bakkede væk, mens han blinkede ømt med øjet.

”Ohh, det må du undskylde,” sagde Ian brødbetyngt og skyndte sig hen for at se efter, om der var sket noget.

Det var dog heldigvis ikke så alvorligt alligevel. Slaget havde ikke været så hårdt igen, og Bølle havde prøvet det, der var værre, men havde man kunnet se gennem hans sorte pels dagen efter, så ville man nok kunne ane et blå mærke ved øjet.

Ian var parat til at gøre alting, så da Bølle, skønt nu øm i ansigtet, alligevel gjorde krav på handsken, fik han den straks som trøstpræmie og begav sig glad hen i kurven for at gnaske på byttet. Han plejede nu altid at få handsken alligevel – enten ved at han selv fik hevet den af i løbet af kampen eller som en fortjeneste efter runden, men sædvanligvis kun længe nok til, at der ikke kom huller i den. Denne gang beholdt han den i adskillige timer.

*

Pyyhh, tænkte Joan for sig selv og tillod sig at stoppe op og få en pause. Hun vendte sig en anelse for lige at strække kroppen og fik straks øjenkontakt med Bølle, der lå på græsset et godt stykke væk og nøje fulgte med i, hvad hun lavede. Mellem poterne holdt han på en af hendes urtepotter af plastic, som han havde stjålet tidligere.

”Ja!” sagde hun kort til ham og vendte sig om for at genoptage arbejdet uden at bekymre sig om at afslutte, hvad hun var begyndt at sige til ham.

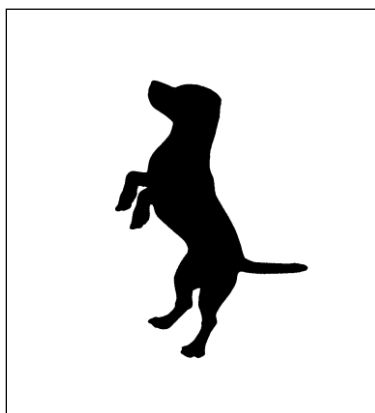
Han irriterede hende, rigtigt irriterede, tænkte hun for sig selv og greb fat på en pæl. Hun havde travlt og havde faktisk arbejdet hårdt hele dagen med at få pælene gravet rigtigt ned, så hun kunne sætte hegnet op. Joan havde nemlig længe ønsket sig en kolonihave, hvor hun kunne dyrke grøntsager, og hun havde derfor efterhånden fået indrettet et større område nede i den ene ende af haven, hvor hun plantede kartofler og andet godt.

Men desværre var det som bekendt ret vanskeligt at dyrke noget som helst med Bølle i nærheden. Han havde en medfødt passion for at grave, og han yndede især at grave det op, som Joan lige havde gravet ned, og desuden plejede han alligevel at trave igennem det hele, når han skulle frem. Så indtil nu havde situationen altså været den, at Joan havde prøvet at bygge kolonihaven op hurtigere, end Bølle kunne rive den ned.

Så derfor var Joan nu, belært af erfaringerne fra det forrige sted de boede, ved at sætte et langt grønt hegn op omkring hele området, så hun kunne dyrke grøntsager i fred. Hun vidste naturligvis, hvor talentfuld han var til at grave og gjorde sig derfor umage med at få hegnet ekstra langt ned i jorden, så selv han ikke kunne få det op.

Efter timers hårdt arbejde var der nu omsider anbragt et langt grønt hegn i det ene hjørne af haven, og Joan stod nu og betragtede Bølle, mens han metodisk gik hegnet igennem for at finde en vej ind. Et smil lyste op hos hende, da han kom samme vej tilbage igen uden at have kunnet finde en vej ind. Det var en succes.

*

*

”Hej Bølle,” sagde Ian, da han gik igennem køkkenet og hurtigt lige aede ham som hilsen, før han fortsatte videre ind i huset. Ians store udendørs hobby var at kaste med hoppebolde, som han gennem regelmæssig træning med gennem årene efterhånden var blevet ganske skrap til at håndtere. Hans evner til at ramme mål langt væk, og stadigvæk kunne få bolden til at vende tilbage til hans hånd, var beundrede af mange i området.

Han havde derfor konstant bolde liggende i huset, og Bølle, der altid syntes bedre om andres bolde end om sine egne, benyttede enhver mulig chance til at stjæle dem, når han kunne. Bølle var blevet uskyldigt liggende i kurven og havde fulgt boldkasteren med øjnene, indtil han var ude af syne, hvorefter han rejste sig og begav sig ud i bryggerset lige frem. Ian havde som sædvanlig glemte at lukke døren derud til, da han kom ind, hvilket gav Bølle den store chance.

Bølle standsede op et øjeblik, mens han spejdede op på vaskebordet. Han kunne ikke se, hvad der lå deroppe – der var for langt op – og der var desværre alt for højt at hoppe selv, for hans fjederagtige bagben, men han kendte Ian godt nok til at vide, at den måtte ligge der, og han vidste også lige nøjagtig, hvor de plejede at være. Planen tog hurtigt form, og Bølle rejste sig ubesværet op på bagbenene, placerede forbenene op på den plade, der sad et godt stykke under bordpladen og begyndte hurtigt at puffe hårdt til bordet for at få det til at ryste. Et øjeblik efter stoppede han, strakte halsen så langt frem han kunne for at se, om der var sket noget, men ingenting var hændt. Ærgerligt! Så igen og igen rykkede og puffede han til bordet, og endelig, han kunne lige skimte bolden, der kom rullende, et gok til, og den ville ryge ud over kanten.

Bølle hamrede ind på pladen igen, og hoppebolden røg omsider ud over bordet og ud i luften, hvor den nærmest hang stille et øjeblik. Ja, tænkte Bølle begejstret, da han elegant greb den i luften og skyndte sig ind til sin kurv med byttet.

Øjeblikket efter lå han og gumlede på sin nyeste besiddelse. Egentlig var de ikke så behagelige som hans tennisbolde, der var blødere og til at bukke – men det var ikke pointen. Det var glæden ved at have den, der betød noget. Han havde ikke hoppebolde, ergo måtte han bare skaffe nogle, koste hvad det ville. Han nåede lige at nyde smagen nogle minutter mere, da han hørte noget og lige kiggede op. Og åhh åhh ...

For hulen da også! Et øjeblik efter sad Ian som en anden børnelæge med flere fingre nede i gabet på ham for at trække bolden ud.

”Så slip dog! Det er sgu for din egen skyld. De er for små til dig, og du risikerer at komme til at sluge den og få den galt i halsen. Er det det, du vil?” mumlede Ian irriteret.

Bølle, der var vant til at sætte liv og helbred på spil, var totalt ligeglad og holdt stædigt fast, mens vennens fingre tumlede rundt i hans flab. Men den samme størrelse, der gjorde dem farlige for ham, samt deres hårdhed gjorde også, at han i modsætning til sko og strømper havde svært ved at holde fast på dem. Lidt efter mærkede han ærgerligt, at det var ved at lykkes for Ian at lirke den løs fra ham – og vupti kom bolden ud i det fri.

Ærgerligt, men hvad, ræsonnerede Bølle, der ville vel komme flere chancer, trøstede han sig selv, mens han med gummismag i munden sad op i kurven og så, Ian lægge bolden tilbage på sin plads igen, måske ligefrem snart.

*

Bølle løftede triumferende hovedet ekstra højt og fremviste hoverende sin tennisbold, som han efter en lang og hård dyst netop havde erobret fra sin brydekamp med Ian. Men sejrens sødme ændredes øjeblikket efter til forvirring, da Ian tog en anden af Bølles tennisbolde og nu begyndte at sidde og lege med den i stedet for. Dette var et stort og alvorligt dilemma, som med ét uventet var opstået, og Bølle stod derfor tvivlende og overvejede situationen et øjeblik.

Det tog kun et kort øjeblik for ham at finde ud af, at han ville prøve at få fat på begge bolde, og resolut for han derfor hen på Ian for også at tage den fra ham. Stadig med den første bold i munden forsøgte han et øjeblik at gøre det umulige. For hulen, tænkte han næsten desperat for sig selv, og smed så i et anfald af rendyrket grådighed bolden fra sig for at tage den anden bold fra Ian.

Der var et øjeblik med slåskamp, skubben, masen og pusten, men hele foretagendet resulterede dog endelig i, at da røgen var lettet, sad Ian kort efter med to bolde – uden at have gjort sig nogen større ulejlighed for at opnå dem. Bølle stod ved siden af og overvejede surt situationen, førend han endelig udsendte et højt indestængt vuf, greb den ene bold, som han løb hen med og smed op i sin kurv, hvorefter han brummende løb tilbage efter den anden. Den flåede han på det nærmeste fra Ian og spurtede derefter af sted og i et højt elegant spring op i kurven med den.

Det syntes så at være enden på den leg lige foreløbig for Bølles vedkommende, i hvert fald lagde han sig til rette oven på sine bolde og havde vist ikke tænkt sig at genoptage den leg indtil videre, så med et smil og en pusten rejste Ian sig derfor op fra gulvet og støvede sig af og gnubbede sine hænder med spyt for lige at rense dagens rifter.

*

”Så hold dog for pokker kæft!” lød det op i Bølles åbne ansigt, da han endnu engang jamrede sig højt og væltede frem og tilbage i bilen.

Familien havde for nylig for første gang i mange år fået sig en bil igen, og de var nu taget på den helt

store udflugt på øen. Bølle, hvis bilture kunne tælles på en hånd, havde stadig ikke vænnet sig til at køre i den og beklagede sig derfor over det uretfærdige i, at han var blevet lukket inde i det, der jo for ham var en lille, grim og ildelugtende kasse, når han nu højt og helligt var blevet lovet en gåtur.

Hans beklagelser blev mere og mere irriterende for de andre, som skiftevis prøvede at true eller berolige ham til at holde bøtte. Han slappede først lidt af fra sin bilofobi, da han kom op hos Joan på forsædet og kunne stikke hovedet ud af sidevinduet og selv se, hvor de kørte hen.

Men Bølle skulle snart få lov til at brænde alle sine frustrationer af, da bilen inden længe drejede til side og stoppede op til et kæmpe mark- og skovområde, hvor militæret ofte holdt skydeøvelser, og man derfor kunne indsamle patronhylstre, hvis man var heldig. Alle gik frisk af sted, og snart var de fleste i familien nået op på en markskråning, mens Bølle løb langt væk for sig selv. Dels for lige at slippe af med fornemmelsen af at være lukket inde, og dels for at kunne udforske det hele uden forstyrrelser. Familien gik spejdende af sted i håbet om at finde patronhylstre, da de pludselig vendte sig om ved en uventet lyd. Og der – langt væk i lydets retning – kom Bølle i fuld fart løbende i hælene på en stor hare, som pludselig var dukket op i nærheden af, hvor han var kommet gående.

Nu skulle dagens skuffelser luftes, nu skulle han sgu virkelig have afløb for det hele, og han galoperede af sted – havde virkelig drøn på – mens han jagtede haren, som naturligvis stormede af sted med imponerende hastighed. Men ak, desværre var græsset højt dér, hvor den løb hen, så Bølle, der næsten skød den samme fart, fik mere og mere svært ved at komme frem, mens haren med sine hop ikke havde de samme besværligheder. Tryllebundne stod alle i familien og så til, da Bølle til sidst i høj fart snublede og rullede rundt i græsset, så lang han var. Da han vredt endelig nåede op igen fra sit spektakulære stunt, var harens forspring blevet alt for stort, og den var ude af rækkevidde for ham.

Et stykke tid senere var alle på vej hjemad igen, mætte på oplevelser. Turen hjem var anderledes behagelig end på turen derud, da de fleste sad med et lille smil på ansigtet, mens Bølle sad og var blevet mere fredsommelig.

*

Nå, men skovturene med bilen var stadig en god ide, og en dag var alle derfor atter på vej mod en eller anden skovdestination, og denne gang havde de også Joans lille nevø Kristian med sig, som hun skulle passe et par dage for Jannie & Tommy. Bølle, der stadig ikke havde fundet sig helt til rette med bilturene, var dog alligevel blevet lidt mere vant til turen og brokkede sig ikke så meget denne gang.

Omsider nåede de frem til et interessant sted og begyndte på deres spadseretur med Bølle, som sædvanlig løb frit rundt. Da de var nået et godt stykke ind i skoven, syntes Kristian med ét, at det kunne være ganske sjovt at kaste med pind med Bølle, for det havde han og hans søster Katarina så ofte gjort med sine forældres egen hund derhjemme. Fuldt af gode hensigter samlede han derfor en større kæp op, som han signalerede til ham om, at han ville kaste. Bølle, der normalt ellers aldrig gad den slags lege, var dog i dagens anledning i særdeles godt humør og var derfor med på foretagendet.

Tiden gik med ét langsommere, da han løb fremad, og hurtigere, da Kristian hævdede armen og med ét kastede kæppen fremad. Gooong, lød det højt, da kæppen landede oven på Bølles hoved.

”For pokker, så se dog, hvor du kaster!” sagde de andre hidsigt, mens de hurtigt var henne for at se, om der var sket noget med Bølles hoved.

Han havde heldigvis et ret hårdt hoved og var derfor ikke videre omtumlet.

Det uheld var Kristian ked af. Hunden derhjemme gik det godt med ved den slags lege, for den blev lydigt siddende, indtil kæppen landede, før den løb hen og tog den, så han ville, belært af skaden, prøve igen. Og lidt efter samlede han derfor atter kæppen op og gjorde klar til at kaste den fremad. Så igen suste kæppen svirrende gennem luften, og atter landede den med et gooong på Bølles arme hoved.

Denne gang gjorde det tydeligt nas, og Bølle var snart ved at fortryde hele denne tur, da han efterhånden var ved at pådrage sig en større hovedpine takket være Kristians indsats. De andre, som nu begyndte at blive temmelig ophidsede, råbte op og forbød ret ham håndfast at foretage sig yderligere handlinger på deres videre færd i skoven. Bølle rystede heldigvis oplevelsen af sig og genfandt hurtigt glæden ved sin tur sammen med de andre.

*

Familien havde tit diskuteret, om Bølle skulle have haft sig en hundemakker. Ian selv havde i hvert fald tit ærgret sig over, at de ikke også havde købt Bølles bror, den som havde lignet ham til forveksling og alligevel havde været en mere forsigtig en af slagsen – dengang de hentede ham. For måske ville det være bedre for Bølle at have en anden hund også at være sammen med. Tit var han jo alene hjemme, når familiens øvrige medlemmer var på arbejde og i skole, og Bølle hadede at være alene hjemme.

Så da Joan en dag læste i avisen, at der var en ung voksen hund, der søgte et venligt hjem, besluttede hun og de andre sig for sammen med Bølle at køre derop for at se, om det var noget. De tog ham selvfølgelig med for at se, om de kunne enes med hinanden. Ian var dog ikke taget med, da han ikke var helt varm på lige netop den ide.

Men de øvrige i familien tog altså samlet af sted for at se, om det var noget for Bølle, og inden længe nåede de frem til destinationen og kunne hilse på hunden. Det viste sig at være en stor og meget glad damehund, de kom til at hilse på, dens forrige mennesker kunne ikke længere have den, men sød var hun.

Bølle og den hilste da også venligt på hinanden og løb i starten lidt rundt sammen, men skønt den var vældig glad over besøget, så mistede Bølle dog lidt efter alligevel interessen og rendte i stedet rundt på marken for sig selv, mens den anden hund legede med familien. Hans reaktion var ikke så god som håbet, det var tydeligt, så selvom hunden var sød, besluttede de sig for alligevel ikke at anskaffe sig den. Da de kort efter satte sig ind i bilen igen, håbede de i stedet, at der ville komme andre, der kunne tilbyde den et godt og rart hjem.

*

Bølle krydsede en anelse for ivrigt Midgårdsvej for at komme forbi stedet, hvor hans modstykke, gravhunden Sigurd, boede. Han orkede ikke at skulle høre på den nu. Med ham på turen var Ian og Dan, som for en sjælden gangs skyld var taget med de to på deres gåtur. Da de skulle til at krydse den næste vej over til fortovet, skete dramaet pludselig. Det drama, som måtte komme før eller senere.

Lågen ind til fjendens område stod af en eller anden grund åben i dag, og med et rasende brøl kom Sigurd styrtende ud mod dem for omsider at gøre regnskabet med Bølle korporligt op. For hulen da osse, tænkte Ian ved udsigten til det kommende bestialske og bloddryppende slagsmål, som han vidste, at der ville komme ud af det. De to hunde afskyede virkelig hinanden, og talrige var de eder og fornærmelser, som de efterhånden havde udgydt mod hinanden på turene.

Bølle stillede sig parat til sammenstødet. Altid kampklar, mens vreden boblede op i ham, og nakkehårene rejste sig. Nu havde han fået nok af den køter og ville, uagtet at han dels var i snor og dels også var en anelse mindre end den anden hund, give den en velfortjent omgang bank.

Men før det kunne komme så vidt, skyndte Ian sig at tage Bølle op i armene for at undgå slagsmålet, og før der så kunne ske mere, gav Dan pludselig et rasende brøl fra sig, samtidig med at han gjorde et hop og lavede en arrig grimasse mod den anstormende hund. Den bremsede brat op og drejede forskrækket om og løb uden at sige mere tilbage til sig selv igen, mens den sendte et sidste tilbageblik over mod dem.

Ian fik næsten helt medlidenhed med den, mens han satte Bølle, der helt sikkert ikke følte det samme, ned på gaden igen, så deres tur kort efter kunne fortsætte uforstyrret.

Bølle træk hårdt og ivrigt, mens han gik af sted sammen med de andre. Efter den lange køretur i den bil var dette her virkelig at foretrække. Familien var taget af sted på en udflugt op til Hammerhus, Bornholms gamle og mægtige borgruin, for her at gå rundt og nyde vejret. Først skulle der dog lige tages et fællesbillede af ham i selskab med Ian og Lola, da der selvfølgelig var blevet taget et kamera med.

Da det var taget, kunne den utålmodige Bølle omsider komme over mod den spændende borg med menneskemylderet, og da de nærmede sig broen over den store voldgrav, der omkransede borgen, tog Ian snoren af ham, da han trængte til at brænde noget energi af. Der var ganske vist en del folk heroppe, men dem var Bølle sædvanligvis ligeglad med alligevel. Så længe de bare passede sig selv og ikke gjorde noget usædvanligt, så ignorerede han for det meste folk.

Og næppe var krogen af selen, førend Bølle glad spurtede af sted mod broen, men frem for som ventet at tage den løb han i stedet ned gennem den dybe tilgræssede voldgrav og rendte rundt her et øjeblik, før han løb op på den anden side. Sådanne ture og omgivelser var lige noget for ham. Her var masser af plads, natur og muligheder for at kunne opleve det helt store eventyr.

Vel ankommet op på den anden side fik han dog snoren på igen, da der vist alligevel var for mange mennesker heroppe. Men med den fleksible hunderulle var det dog heldigvis muligt at bevare en vis frihed, så et stykke tid senere var de alle inde på borgen, hvor Bølle med åben mund og pustende af hede nu stod oppe på et murværk, mens han blev bedt om at smile til fotografen, da de selvfølgelig også her skulle tage et billede i dagens anledning. Turen var således alle tiders.

*

”Host host,” lød det beklagende fra Ian, mens han drejede sig under dynen.

Han var desværre blevet syg og havde derfor været nødt til at blive hjemme fra skole i dag og lå nu på sofaen med sin dyne over sig. Lige ved siden af ham, et stykke under den ene arm, lå Bølle og kiggede med ukarakteristiske store bekymrede øjne på ham. Bølle havde været hos sin ven lige fra tidlig morgen og havde stort set kun forladt ham de gange, hvor han havde været nødt til at gå ud i haven for at tisse eller for lige at strække kroppen, ellers havde han urokkeligt været hos ham for at holde øje med det hele.

Bølle var en interessant og kompliceret blanding af på den ene side gadehund og så på den anden side skødehund. Kvaliteter, som måske kunne forlede nogen til at tro, at Bølle var uopdragen eller vanskelig at være i nærheden af – det var han slet ikke. Han var den mest trofaste, omsorgsfulde og loyale ven, nogen kunne håbe at have, og det vidste familien. Hans loyalitet var ubetvivlelig, og man kunne være helt sikker på, at han ville stå ved ens side til det sidste, og at han til enhver tid ville forsvare familien mod fare udefra – uanset overmagten.

Han udviste således altid stor bekymring, når nogen i hans familie var syge. Det brød han sig ikke om, og han gjorde, hvad han kunne for at muntre dem op og holde dem med selskab. Han brød sig især ikke om, hvis de hostede. At hoste var det helt store alarmsignal hos Bølle, som fik ham til at være helt fremme for at trøste. Nu lå han så her hos Ian, og her blev han liggende, indtil han ville få det bedre.

Hans støtte blev også stærkt værdsat, og allerede dagen efter, begyndte Ian, der almindeligvis havde et jernhelbred, at have det så godt igen, at han ikke længere behøvede at ligge i sengen eller på sofaen,

men atter kunne klæde sig på og roligt begynde på sine aktiviteter igen. Der gik dog lige lidt længere tid, før han mødte i skole igen. Tid, hvor Bølle og han kunne være mere sammen end ellers.

*

Bølle sad trofast på vagt på gulvet. Tålmodigt og urokkeligt ligesom han havde gjort længe nu. Der lød med ét en hosten oppe fra sengen, hvor Joan lå, og Bølle rejste sig øjeblikkeligt og satte forpoterne op på sengekanten for at se til hende.

Hun var blevet godt og grundigt syg og havde været tvunget til at melde fra på arbejdet i dag, noget der gik inderligt imod hendes principper, men hun havde ikke rigtigt haft noget valg denne gang.

Hun ville dog hverken ind i stuen eller have Bølle liggende hos sig denne gang, så hun blev i sin seng, mens Bølle trofast sad med store bekymrede miner og stirrede på hende nedenfor kanten af sengen. Han var ikke meget for at gå igen, når Joan skulle sove, og de andre kaldte på ham.

På trods af de lejlighedsvis bryderier og tyverier han lavede, så var han også den mest omsorgsfulde, trofaste og loyale ven, nogen kunne håbe at have. Bølle var slet ikke så uopdragen, som nogen måske kunne få indtryk af. Det var blot hans natur. Han var simpelthen bare kompliceret og havde mange modstridende faktorer i sig.

De, der kendte ham, vidste således, at han havde et stort hjerte og masser af varme, som dem, han var knyttet til, fik fra ham i overmål. Hvis nogen i familien som nu i dag var syge, ville han blive hos dem dagen lang, indtil han var sikker på, at de havde det bedre. Hvis nogen hostede, ville han komme løbende med det samme med et ansigtstryk, der udviste alle tegn på bekymring for vedkommende, og hvis det var et rigtigt slemt hosteanfald, ville han prøve at komme helt op til en for at prøve at hjælpe.

Så snart dørene blev åbnet igen ind til Joans værelse et stykke tid senere, stod han der også automatisk igen og tjekkede efter for at se, om hun havde det godt og fortsatte så ellers med bare at være til stede. Heldigvis behøvede han ikke at gøre det længere den næste dag, da Joan, der var overordentlig stædig, besluttede, at hun ikke længere ville ligge og glo der mere, selvom hun endnu ikke var helt oppe på dupperne. Så hun stod op af sengen, klædte sig på og genoptog dagligdagens sysler. Efter yderligere et par dage var hun helt frisk igen og gik pligttopfyldende atter på arbejde. Bølle havde således gjort sin pligt og våget over sin familie og støttet den, som han nu bedst kunne.

*

Bølle nærmest kastede sig ind over den anden større hund, der begejstret og legesyg lod sig falde om på ryggen, mens Bølle uanfægtet maste sig ind på livet af hende. Bølle og Kita, en flatcoated retriever, som hørte til hos Jannie & Tommys familie, havde skævet til hinanden, lige siden de to familier havde startet deres fælles gåtur sammen rundt om Hammeren – det store skov- og klippeområde, hvor også Hammershus' ruiner er lokaliseret.

Turen havde været vellykket og lang – med Bølle som den eneste uden snor det meste af tiden – og da de omsider var nået rundt om målet, havde de som planlagt gjort holdt et sted, hvorfra der var glimrende udsigt til den gamle borg. Her havde de lagt deres tæpper ud på plænen for nu at påbegynde deres velfortjente middag, men det var nu ikke meget, Bølle fik at spise og drikke, for de to hunde blev nemlig ved med at holde øje med hinanden, og for at få spændingerne væk og få fred til at spise, lod man dem lege sammen.

Det skulle man ikke sige til dem to gange, for de begyndte øjeblikkeligt at tumle ivrigt rundt. Hun legende, og han sikkert med mere vidtgående interesser for øje – tumleriet var rimeligt jævnbrydigt trods størrelsesforskellen, men han havde dog alligevel fået snoren fra hunderullen på, for længere væk sad en tredje hund og fulgte opmærksomt med i foretagendet. Det var Kalle, den golden retriever, som Bølle engang nær havde kommet til at kvæle med sin snor ved et uheld.

De to havde siden denne episode været oppe at slås en enkelt gang om et spørgsmål vedrørende en sag om en madskål – dens madskål faktisk – som Bølle havde spist to sekunder efter, at han var trådt ind af døren til deres hus. De to var derfor blevet holdt adskilt under hele turen for en sikkerheds skyld, men alt det bekymrede Bølle sig dog slet ikke om nu, mens han af alle kræfter søgte at fastholde hende samtidig med, at hun tumlede rundt på græsset på ryggen.

Faktisk havde Bølle nu kastet diplomatiet mere eller mindre til side og søgte nu åbenlyst at få skubbet frøkenen ind i den efter hans mening rigtige position, så han kunne komme til at besvangre hende. Han arbejdede med sædvanlig dynamisk ildhu og kløgt virkelig for sagen, nærmest så sveden sprang på panden. Men før foretagendet kunne nå at krones med held, besluttede deres mennesker at stoppe, mens legen var god. Desuden var det ved at være tid til at bryde op herfra.

Så noget ærgerlig måtte Bølle finde sig i, at foretagendet desværre blev afbrudt, og knap så glad over lige den detalje fulgte han med de andre hen til deres bil, hvor han stadig noget høj på adrenalin hoppede ind på sædet og gjorde sig klar til at komme hjem – mæt på oplevelser.

*

Bølle, Ian samt Joan og Per drejede om og gik ind i indkørslen til huset, hvor dets ejere, et ægtepar, som Per kendte, ventede på dem sammen med deres lille hundehvalp. Joan, Per og Ian havde alle været på besøg hos dem aftenen før, og deres nye hvalp – en lille sort bideglad en – havde Ian praktisk talt brugt hele aftenen på at få til at slappe af, før den efter at have brændt alt krudtet af havde lagt sig til at sove ved siden af ham oppe i stolen.

Næste dag var det derfor blevet aftalt at lade den lille fyr møde Bølle, så den kunne få sig lidt erfaring med andre voksne hunde, og det var grunden til, at de nu var kommet igen. Det skulle vise sig at blive en underholdende affære. For knap var de kommet indenfor, før hvalpen – som også var en krydsning – kåd og ivrigt løb hen til Bølle, der med en stram mine i ansigtet ikke rørte sig en tomme, da den kluntet ville hilse på ham. Bølle sloges ikke med hvalpe – egentlig interesserede de ham ikke særlig meget – men ligesom Ian havde opdaget aftenen før, så indså også Bølle, at den trængte til noget opdragelse og besluttede derfor at give den en lærestreg og sætte den på plads fra starten.

Så derfor begyndte han få sekunder efter deres møde tavs og brysk at presse ham frem foran sig, mens han i et hurtigt konstant tempo og med et hårdt blik pressede den støt fremad, mens den forvirrede hvalp hele tiden bakkede baglæns væk med front mod ham. De bevægede sig hele vejen rundt om huset på denne måde, forsvandt ud af syne et øjeblik, før de kom tilbage igen – stadig i samme stilling.

Bølle kom gående roligt fremad, mens den hele tiden bakkede væk fra ham, samtidig med at den stirrede på ham og prøvede at finde ud af, hvad der egentlig skete. Omsider kunne den ivrige hvalp ikke bakke længere og satte sig pladask ned, mens den holdt en afværgende pote op i luften mod Bølle, der i en rask bevægelse skubbede den omkuld på græsplænen og stillede sig hen over den – så var det vist fastslået, hvem der havde autoriteten her.

Først derefter begyndte Bølle at se sig om i haven og i det hele taget at hilse på stedets ejere, som ligesom hans egne mennesker havde stået tryllebundne og set på det spektakulære syn.

*

Bølle kiggede glædeligt til, mens gæsterne en for en sagde farvel til Joan og de andre. Selv blev han holdt oppe i Joans ene arm, for at han ikke skulle fristes til at følge gæsterne helt ud til parkeringspladsen. Han tog nemlig jobbet som vagthund og beskytter særdeles alvorligt. Det var et arbejde, som han grundet sin gravhund/terrier-afstamning nærmest var blevet skræddersyet til at udføre.

Ustandselt undersøgte han hver eneste mistænkelige lyd, han hørte, og afpatruljerede fanatisk regelmæssigt haven og samtlige værelser i huset. Næsten ingen i familien var nervøse for, at nogen ville

kunne bryde ubemærket ind i huset om natten, for de vidste, at Bølle straks ville opdage det og alarmere dem. De vidste også, at de i så fald skulle være hurtige med at komme op af sengen, for på trods af sin størrelse var han noget nær fuldstændig frygtløs, når der endelig opstod en situation. Han ville nemlig uden at spekulere over egen sikkerhed og akkompagneret af et af sine anfald af bersærkergang fare i flæsket på enhver, der måtte dukke op i huset uden indbydelse.

Disse kvaliteter gjorde det af samme grund også vanskeligt at have gæster i huset, fordi hans modtagelse af dem kunne være meget ambivalent. Han var særdeles modvillig til at lade folk komme ind i huset. Først blev der larmet og gøet meget, og dernæst skulle alle gæsterne tjekkes grundigt den næste times tid, før det begyndte at ligne en godkendelse af dem fra hans side.

Hele situationen var så omvendt, når folk skulle forlade huset igen. Der var han overordentlig høflig, ja, den perfekte hushund. Han fulgte således altid gæsterne helt ud til døren, venligt og konsekvent, hvilket man næsten kunne fristes til at tro var for at sikre sig, at de virkelig forlod huset igen. Således gjorde han også i dag, hvor han notorisk sikrede sig, at alle tog af sted og var ude af vagten, før han slappede af igen.

*

Gæsterne kom gående ind fra entreen denne aften og gik videre ind mod stuen, akkompagneret af en for besøgende særdeles sjælden ro og fred. Bølle havde for en gangs skyld mærkeligt nok ikke hørt noget overhovedet og lå og småblundede henne i sin kurv.

Men med ét blev han pludselig klar over, at der var kommet fremmede i huset, og overrasket for han derfor rasende op af kurven og ud på gulvet, hvor han brat standsede op, da benene pludselig ikke helt ville lystre ham. I stedet tumlede han hen mod Ian, der sammen med Dan straks satte sig ned på gulvet og holdt på ham.

Bølle var alt i alt en særdeles robust og sund hund, som sjældent var syg, og som kom sig hurtigt, men trods hans gode helbred havde det dog alligevel vist sig, at han led af en bestemt skavank, nemlig en mild form for epilepsi. Den forekom heldigvis ikke særligt ofte, men for det meste kunne den fremkaldes, hvis han fik et pludseligt chok eller mere hyppigt, hvis han hidsede sig alt for brat og voldsomt op.

Disse anfald varede kun et ganske kort øjeblik og så aldrig ud til at genere ham for alvor, og han vidste altid, når det var på vej og kom som regel hen til nogen i familien for at være hos dem, mens det stod på.

Derfor sad han også lige nu tæt presset ind til Ian, mens denne sad på gulvet og holdt fast på ham, så kramperne ikke skulle blive for ubehagelige. Det hele varede heldigvis kun et øjeblik, og kort efter var det væk igen, hvorefter Bølle stod og sundede sig en stund, før han derefter løb ind i stuen for at se, hvilke gæster det var, der var blevet inviteret ind i huset denne aften, og som havde givet så meget bøvl for ham allerede.

Han havde nu ikke behøvet hidse sig sådan op, da det viste sig blot at være forskellige fjernere familiemedlemmer, som han godt kendte til i forvejen.

*

Bølle snuste først til den underlige væske, der blev rakt frem for ham. Den lugtede på en sær og ukendt måde, så hans næse nærmest trak sig sammen, og han vendte sig derfor bort fra den. Men da begrebet 'give op' aldrig rigtigt havde stået i hans ordbog, og han altid havde yndet at prøve det, andre i familien gjorde, ændrede han kort efter mening og begyndte at slubre noget af væsken i sig.

Den smagte først mærkeligt, denne sære gule væske, men efterhånden begyndte han at synes ganske godt om øllet og begyndte uden videre dikkedarer at slubre det hele i sig.

Han havde denne aften et stykke tid holdt Dan med selskab inde på hans værelse, hvor der var sat øl frem på bordet, og så kunne de vel lige så godt drikke en bajer sammen. Et stykke tid efter, at Bølle havde bælet en del i sig, begyndte det hele at være sjovt og underligt, efterhånden som det hele sejlede rundt på værelset. Og Bølle, der altid havde betragtet sig selv som en pokkers karl, blev mere og mere bestyrket i netop den overbevisning, mens han godt på vej til at blive beruset sejlede rundt på værelset og ikke rigtigt kunne finde balancen.

Det blev en særdeles lang og sjov aften, fyldt med masser af ting og hændelser, som Bølle ikke ville kunne huske noget som helst om senere. Det var næsten som at befinde sig på en gammel munter kro med dens festlige stemning og gavmilde udskænkning. Det varede således længe, før festen sluttede, og han omsider gik, eller rettere slingrede ud på gangen, hvor han stykke for stykke fandt vej ud til køkkenet for at gå til ro.

Efter et øjebliks prøven frem og tilbage fandt han frem til sin kurv, som han derefter steg op i, og velfortjent begyndte han at sove branderten ud.

*

”Ummff,” kom det fra Bølle, mens han stædigt igen og igen tænkte, ”aldrig.”

Mens han gentog dette for sig selv, hang han stadig et stykke over gulvet, lige så lang han var. I flaben holdt han hårdt fast på sin strømpe, mens han søgte at vride sig så meget, så hånden ville slippe sit tag i den. Bølle og Dan havde denne dag siddet sammen i køkkenet og leget med en af de strømper, han havde fået som legetøj.

Bølle var god til netop disse lege, og det var næsten umuligt at få ham til at give slip på den. Han vedblev med stædigt at holde fast og havde udviklet en god taktik med at læne sig tilbage og sætte alle poterne i, så han for alvor kunne skabe modvægt mod den andens trækkeri. Men lige med ét havde Dan trukket strømpen op i vejret med Bølle og det hele, så han et øjeblik hang og dinglede næsten helt frit i luften.

Øjeblikket efter kom han ned på gulvet igen – stadig uden at have givet slip på strømpen – og lige i samme øjeblik som Ian kom ud til dem fra stuen, så han Bølle, der havde stædighed nok til ti hunde, atter engang blive hejst op i vejret. Bølle, der åbenbart ingen problemer havde med at bære på sin egen vægt – hvilket jo var det, han gjorde – ville overhovedet ikke give slip. Aldrig, under ingen omstændigheder, lyste ordene trodsigt ud af ham, mens Joan hidkaldt af tumulten også kom til syne. Hun begyndte ligesom de andre at grine ved det besynderlige syn, men sagde alligevel bekymret, at Dan skulle passe på hans tænder.

Så øjeblikket efter kunne Bølle, der var totalt ligeglad med både tænder og mulige nakkeproblemer, atter mærke sine ben røre gulvet, samt at modpartens tag i strømpen blev sluppet. Sejr, nærmest lyste det triumferende ud af ham, og i en vældig adrenalinrus rystede han strømpen vildt og voldsomt foran sig for at markere sin sejr. Stædighed og tiltro til egne evner betaler sig til sidst.

*

”Skal vi lege trillebør?” spurgte Ian og tog resolut fat om bagbenene på Bølle og løftede dem et stykke op, så han nu stod på sine forben.

Herefter begyndte de at gå rundt i stuen sammen, og mærkeligt nok lod det ikke til at anfægte Bølle overhovedet, som et stykke tid bare fortsatte med at gå rundt, som han plejede. Til sidst blev det dog alligevel så irriterende, så han drejede sig rundt og bed fast i hænderne, der holdt på ham.

Ian grinede og gav slip, mens han samtidig udstødte et ”avv” over at blive hakket i hænderne. Det var ellers en af deres barndomslege, om end mere sjældne af slagsen, de lige havde prøvet igen. Men lege blev jo afløst af nye former. Deres gamle hyggestund for eksempel, hvor Bølle som hvalp blev

vugget i søvn, mens han lå blidt på ryggen oppe i Ians arme akkompagneret af melodien ”Sov mit barn, sov sødt”, var han afgjort for længst vokset fra. Han afskyede ligefrem, hvis nogen prøvede at gøre det med ham.

Det var heller ikke så længe siden, at en anden af deres gamle beskæftigelser ligeledes viste sig at være et overstået kapitel, da Ian havde forsøgt at frembringe en lyd, som havde fået Bølle til at tøve et øjeblik – ikke fordi det lød som noget, han kunne genkende, men bare mærkeligt. Ian havde altid tidligere kunnet imitere de pibelyde, hunde kunne sige, og som især gjorde indtryk på hundehvalpe, men nu havde han opdaget, at siden puberteten var kommet, og hans stemme var gået i overgang, så kunne han ikke rigtigt sige dem mere. Hans stemme knækkede simpelthen over og ville ikke holde de høje toner længere.

Så skønt han havde anstrengt sig mere, så var også det et overstået kapitel, men heldigvis havde han og Bølle stadigvæk de mere hårdtslående former for lege tilbage – de var også de foretrukne.

*

Bølle lå slukøret i sin kurv og kiggede ud i luften. Han kedede sig og ville meget hellere lave noget frem for at ligge her, men samtlige familiemedlemmer var taget af sted for et stykke tid siden. Helt usædvanligt på dette sene tidspunkt, men det var de – og havde dermed efterladt ham helt til sig selv. Uretfærdigt.

Med ét hørte han det – selv før nøglen blev sat i døren, kunne han høre, at de var kommet tilbage. Og glad over, at kedsomheden var kommet til en ende, rejste han sig op og gik ud af sin kurv. Yderdøren gik op, efterfulgt sekunder senere af døren ind til køkkenet, der ligeledes gik op. Bølle så glad til, mens hans familie en for en gik ind, slæbende på bagage de ellers ikke havde haft med sig, og før han kunne nå at snuse nærmere til det, så han hende omsider komme ind i køkkenet.

Han suste febrilsk hen over gulvet og kastede sig op ad Lola, som overraskende for ham var kommet med hjem igen, og som de selvfølgelig lige havde hentet fra færgen. For Lola havde været væk i over et helt år nu, hvor hun havde været i Amerika som au pair, og Bølle var selvfølgelig overvældende glad over, at hans manglende familiemedlem med ét var dukket op igen.

Hans glæde var så stor, at han timer senere stadig var helt ude af sig selv af begejstring. Således også nu, hvor han stormede ud i køkkenet, bremsede hårdt op, hentede med et fast snuptag atter sin tennisbold og skyndte sig ind i stuen igen, hvor de andre sad og drak kaffe og te.

”Ja ja, det er godt,” sagde de grinende, da han tudende og brummende kom ind igen med bolden i kæften.

Glæden ville ingen ende tage, siden Lola et par timer tidligere uventet var kommet ind af døren sammen med de andre, og han var flippet helt ud. Han stormede derfor rundt, op og ned af samtlige familiemedlemmer, smed rundt med det legetøj han kunne finde, og brummede ellers op af alle kræfter med tennisbolden i munden.

Et helt år var lang tid, og gensynsglæden var ikke sådan at komme sig over, så det blev således en begivenhedsrig aften, rigelig værd at have ventet alene hjemme en time for.

*

Bølles klare brune øjne fulgte opmærksomt slagets gang med dets lynhurtige bevægelser og indforståede regler. Han sad på en stol ved spisebordet i køkkenet – et arvestykke fra Joans oldemor Petrea i øvrigt – og fulgte ludokampen mellem Ian og Lola, en kamp som de fleste udenforstående næppe ville kunne følge med i, da familien i årenes løb efterhånden havde opbygget deres egne regler. Ludopladen havde således plads til hele otte spillere, og de to var også begyndt at have både otte brikker samt to terninger hver.

Bølle syntes om at følge med i spillet, dels på grund af den ophidsede stemning spillerne imellem, og dels fordi der sædvanligvis var en god chance for at komme til at stjæle – et tyveri om dagen holder lægen væk – kunne sagtens være et af hans mottoer. Den uvante tålmodighed bar omsider frugt, da en af spillerne kom til at rulle så hårdt med terningerne, at de røg ud over bordkanten og ned på gulvet, hvor han straks hoppede ned og snuppede den. Hen i kurven og efterfulgt selvfølgelig af den obligatoriske brydekamp om at få terningen igen.

Skønt hele familien kunne skiftes til at deltage i dette spil, så stod den sædvanligvis mellem disse to spillerne. De var begge i besiddelse af et næsten guddommeligt held, når det kom til terningekast. Det var et træk, de havde arvet fra Per, og som var et talent, der til tider kunne gøre Joan godt gal i skralden, hvis hun spillede med. Ian selv havde dog også begejstring og talent for det ædle spil skak, hvor han, mens han var på toppen, havde formået både at besejre Bornholms juniormesteren i skak samt senere at have vundet en omgang mod en international stormester, da de mødtes i simultanskak.

Nå, lidt tid senere, efter at Bølle nødtvungent havde måttet aflevere terningen igen, sad han atter oppe på stolen og fulgte dysten et stykke tid endnu, før han omsider blev træt af det, hoppede ned fra stolen og gik ind i stuen, hvor han kort hilste på de andre, før han hoppede op på sit tæppe på sofaen og lagde sig godt til rette. Han var klar til behagelig hygge, før Joan ville gå ud og lave kaffe og te.

*

Bølle sad ofte med til bords på en stol i køkkenet, hvor han yndede at følge med i alt, hvad de andre foretog sig, når de sad her. Nu til aften havde familien lige spist pandekager til aftensmad, og så snart de var ved at være færdige, og nogle af dem rejste sig, havde Bølle, som indtil da havde siddet inde under bordet, straks hoppet op og med store spændte øjne sat sig godt til rette på en af stolene.

Han holdt meget af at gøre det samme som de andre – ville kort sagt ikke holdes udenfor – men havde dog aldrig fået lov til ligefrem at spise med ved bordet, altså lige bortset fra hvis han fik et stykke af en kage eller lignende. Han fik sin mad på gulvet som andre hunde, og det var da også det, Joan var ved at gøre klar til, da hun skar nogle af de pandekager til, som de havde gemt til ham, ud på en tallerken.

Men før tallerkenen blev sat hen på hans faste spisehjørne på gulvet, fik familien ved synet af ham siddende der på stolen, så glad og veltilpas ved at gøre det samme som dem, en ide.

Hvor langt ville han egentlig gå for at efterabe deres bordvaner, spurgte de sig selv. Et forsøg, som selv Joan gik med til, blev sat i værk, og til Bølles store undren blev tallerkenen med hans pandekager så serveret for ham her ved bordet – det blev faktisk sat lige foran ham som på en restaurant. Og jo, Bølle blev skam siddende og begyndte begejstret at indtage sine pandekager med større ivrighed end sædvanligt, mens han åbenbart frydede sig over at spise samme sted som de andre. Hvis han ellers havde kunnet holde på kniv og gaffel, så ville han sandsynligvis også have benyttet sig af dem, så ivrig var han for at kunne det samme som sin familie. Meget sympatisk.

◆◆◆◆

Babysælen gav et lille veltilpas suk fra sig, men rørte sig ellers ikke. Tilsyneladende befandt det på disse kanter sjældne dyr sig godt her i den varme solstribе. Mens den således hvilede sig på gulvtæppet, lå lufferne fladt bagud, som var den stadig i vandet, mens lyset skinnede tilbage fra dens glatte sorte pels.

Bølle sukkede igen og rykkede dvask hovedet lidt frem og tilbage mellem forbenene, så han lå en anelse mere behageligt – for selvfølgelig var der ikke nogen babysæl i huset. Men det var faktisk alligevel det første indtryk, nogen ville få, hvis de kom ind i stuen og så ham ligge her i færd med sin

soldyrkning. Hans gamle øgenavn 'Sælen' hang med god grund stadigvæk ved, for han lignede vitterligt en sæl, sådan som han lå her i solstriberne.

Bølle elskede soldyrkning – det var pragtfuldt – og når først sommeren var ved at komme, så behøvede ingen bekymre sig for, om den ellers til tider så rastløse Bølle skulle kede sig. For når sommerlyset først kom, så var han fast optaget fra solopgang til solnedgang. Nogle fordele var der afgjort ved at bo heroppe, syntes han, og et af dem var, at stuen her i huset på Midgården var udstyret med tre vinduer, hvoraf de to var virkelig store og næsten udgjorde hele den ene væg, og som hver dag slap masser af store brede solstriber ind.

Han behøvede næsten ikke at flytte ret meget rundt i huset for at lade sit luksuslegeme beskinne, da lyset blev her en stor del af dagen. Han behøvede blot at rykke sig rundt på gulvtæppet fra tid til anden.

Så her lå sælen altså mageligt anbragt, lige så snart striberne dukkede op, og han lå her i sin efterhånden velkendte og karakteristiske sæleposition, dvs. på maven med bagbenene liggende fladt bagud som luffer, mens hovedet lå afslappet mellem forpoterne. Når han først lå sådan, virkede han usædvanlig langstrakt, et tydeligt vink for enhver om, at han delvist var gravhund. Det var et indtryk, der var meget klarere, end når han stod op.

*

Bølle var i strålende humør, mens han stod og rodede rundt i sandet. Han indsnusede fascineret alle de nye dufte, der var på dette sted. Hele familien var taget på stranden denne sommerdag, og som noget nyt havde de valgt at tage ham med på turen. Selvfølgelig havde han været på en strand mange gange før, men faktisk aldrig i selve badesæsonen.

Bølles iltre temperament samt overordentligt store nysgerrighed havde tidligere gjort, at de andre ikke mente, at han var så velegnet til at opholde sig på så befærdet et sted som en badestrand. Men der var ingen grund til bekymring alligevel, viste det sig, da de tog chancen og tog ham med, for han elskede at sole sig og opholdt sig det meste af tiden ved at sidde oppe hos dem eller vade rundt nede ved vandkanten.

Det var nu lækkert at være her, tænkte han og gravede løs i sandet. Han havde det fint med at sole sig eller rode rundt i sandet. Der var ingen, der brokkede sig over graveriet her ligesom derhjemme. Men lige som det gik allerbedst, begyndte de alle at rejse sig og bevæge sig ned mod vandkanten. Bølle, der først et kort øjeblik havde troet, at de allerede skulle hjem, fulgte efter dem, mens de gik derned.

Han blev stående ved vandkanten og kiggede uforstående på dem, mens de bevægede sig udad, hvor han ikke selv kunne bunde. Hvorfor hulen gør de det, genlød det igen og igen i hans hjerne. Ved de ikke, hvor farligt det er?

Bølle, gadehunden og dameforføreren, brød sig nemlig ikke om vand. Faktisk afskyede han vand og frem for alt at blive våd. Det var grunden til, at han stadigvæk ikke havde fået mere end blot sine poter våde, mens han havde opholdt sig her på stranden, selv om han gentagne gange havde været dernede. Han var en sopper, ikke et badedyr.

Hans familiemedlemmer begyndte at komme langt ud, mens han bekymret stod og så til, at vandet kom højere og højere op af deres kroppe. Hjertet sprang et par slag over hos ham, da han så Joan kaste sig frem og forsvinde under vandet, for et øjeblik efter at dukke op igen og begynde at svømme rundt i vandet, hvilket de alle nu gjorde.

De begyndte at vende sig om, da han stadig stående inde på strandkanten forsøgte at kalde dem ind ved at stå og klynke højt og beklagende.

”Kom nu ud og prøv, Bølle!” begyndte de at kalde, ”der er ikke særlig dybt.”

Det lød sgu ikke særligt indbydende i hans ører. Han vidste kun, at han ikke kunne lide, at de udsatte sig selv for fare, og omsider tog han beslutningen, overvandt sig selv og begyndte modvilligt at vade

længere ud i vandet. Nu ville han altså hente dem ind, koste hvad det ville, og spadserede så langt ud, han kunne, indtil vandet nåede ham til halsen, og han ikke kunne gå længere. Sidst, han havde prøvet dette, var engang, hvor han havde skullet hente sin pind, som nogen havde kastet ud i vandet. Da han havde hentet den, havde han plasket og sprællet af alle kræfter, før han var nået hen til den og havde virkelig demonstreret, hvad ægte hundesvømning var for noget. Han var bestemt ikke nogen vandhund.

Denne gang skulle han længere ud og også hente noget større end en pind ind igen, så han stoppede op et kort øjeblik, tog en dyb indånding og kastede sig så ud, hvor han ikke kunne bunde. Han plaskede kun et øjeblik, før han fandt balancen og mere roligt svømmede derud med fast kurs lige mod Joan.

Med alle tegn på bekymring cirklede han rundt om hende et øjeblik, før en af de andre samlede ham op af vandet og holdt ham i armene.

”Der sker jo ingenting,” sagde de og prøvede at berolige ham, men uden større succes, og et enkelt blik på ham fortalte alt, for i hans ansigt kunne aflæses en ægte og dyb bekymring for deres velbefindende og en lige så dyb intention om at hente dem ind igen.

Det stod dem klart, at han ikke lavede sjov – at han virkelig var så bekymret for dem – og at han havde ignoreret sin egen modvilje mod vand og var svømmet helt herud. Så et øjeblik senere gav de efter og begyndte at gå ind igen. De satte ham forinden roligt ned i vandet, så han selv kunne svømme ind igen, hvilket han jo tydeligvis ikke havde svært ved, blot udtalt modvilje overfor.

Trods hændelsen fortsatte strandopholdet dog med at have en god stemning længe endnu, før de tog hjem igen. De prøvede endog at bade flere gange for at vænne ham til det og vise, at der ikke var noget farligt ved det, men forgæves, han afbrød foretagendet hver gang og var kun rolig, når de blev oppe på land sammen med ham.

*

Bølle smed tennisbolden på gulvet, kiggede et øjeblik på den og dernæst på de andre, som sad på sofaen og læste. Så tog han brummende bolden i gabet igen og lavede sin mest prangende attitude, så han meget stærkt mindede om en anden hingst. Bøllens store favoritlegetøj var tennisbolde, som han efterhånden havde fået samlet sig mange af, og da han godt kunne lide at blære sig og vise dem frem, blev de ofte smidt rundt omkring i huset frem for at ligge i den kasse ved siden af sin kurv, han havde fået til at ligge dem i.

Han svingede rundt med bolden noget tid for at søge at få opmærksomheden fra nogen, men det virkede ikke, som om han kunne få succes med det forehavende for øjeblikket, så skuffet slap han taget i bolden og lod den falde på gulvet. Bolden blev dog ikke liggende som antaget. Den begyndte i stedet at rulle af sted, og mens han bare stod og så til, rullede den lige lukt hen mod sofaen og forsvandt ind under den. Det var der absolut intet nyt og overraskende i, for hans bolde røg altid pr. definition ind under sofaen, som han jo selv til sin store ærgrelse var blevet for stor til at kravle ind under.

Nå, det vidste han nu udmærket og gjorde sig derfor klar til sin strategi ved sådanne situationer. Han gik hen til det sted ved sofaen, hvor bolden var rullet ind, lagde sig fladt ned på maven og pressede derefter hovedet så langt ind under sofakanten, som han kunne, og begyndte så ellers bare at ligge og kigge demonstrativt på bolden, som han ikke kunne få fat på. Da der var gået noget tid, begyndte han også at komme med klynkelyde for at udtrykke sin store sorg og utilfredshed over ikke at kunne nå sin bold og i håbet om at give de andre samvittighedskvaler.

Det varede ofte ikke særlig længe, før taktikken lykkedes, og en af de andre i familien snart lå på knæ ved siden af ham for at se, hvor bolden var henne. I dag var det så Ian, der nu – som han gjorde flere gange om ugen – anstrengt lå på gulvet med sin sutsko i den ene hånd og prøvede at få skubbet bolden ud. Bølle lå forventningsfuldt lige ved siden af og så på, mens skoen lige akkurat fik kontakt med bolden og kunne skubbe til den. Det her var næsten bedre og mere spændende end selv at lege med den, tænkte

han, mens spændingen steg, da Ian noget anstrengt ved strækkeriet omsider sagde: ”Så, nu kommer den!” og gav bolden et skub, så den kom rullende ud – lige så Bølle kunne snuppe den.

Han var heldig i dag, for før i tiden kunne Ian såmænd også selv have lavet et nummer med ham og fundet på at ligge sig ved siden af og begynde at imitere ham, dvs. stirre ind på bolden og komme med klynkelyde. På den måde blev der bygget en øredøvende larm op, efterhånden som Bølle blev mere og mere utilfreds med, at der gik så lang tid, før hans bold blev hentet ud til ham – hvilket den naturligvis altid blev til sidst.

*

Mange af Bølles ærgrelser med sofaer og deres vedvarende opslugen af hans bolde forsvandt dog noget en dag, da de andre pludselig kom slæbende ind i huset med en ekstra sofa, som Joan havde fået af sin egen Joan. Bølle stod og så på, mens de møjsommeligt baksede den hen i et hjørne af køkkenet, hvor den kunne stå tæt op ad orglet. Det var en ældre hvid topersoners sofa, som efterhånden var blevet godt brugt, men stadig udmærket at sidde på.

Han gik nysgerrigt rundt om den, mens han snusede til møblet. Han vidste nu ikke rigtigt, om det ville betyde noget for ham, at den stod herude i det store køkken, så han mistede hurtigt interessen for den.

Men det varede kun, indtil Ian et stykke tid efter viste ham noget, som han ikke selv lige havde tænkt over. For da Ian trak det forhæng op, som hang og dækkede for sofaens nedre dele, og med hånden gestikulerende inden for sofaen viste, hvor høj indgangen var, fangede han ideen og følte sig beruset af stor lykke. Han kunne komme ind under den – han kunne sgu komme ind under den – tænkte han begejstret, hvorefter han røg ned på maven og hurtigt kravlede derind.

”Ahhhh,” sukkede han nærmest for sig selv, mens han kiggede sig omkring.

Den var så høj, at han kunne komme derind, ligesom han kunne med den anden sofa, da han var hvalp. Men denne var dog næsten endnu bedre med dens forhæng, der skyggede ned foran, så andre ikke kunne se ind. Det var næsten som at have sin helt egen hule. Det havde han godt nok længe savnet.

Så i dagene og månederne, der fulgte, måtte de andre fra nu af vænne sig til, at deres besynderlige hund meget ofte forsvandt ind under sofaen, hvor alt tilsyneladende var fryd og gammen. Herinde kunne han tit blive liggende i timevis, mens han genoplevede barndommens trygge glæder ved at have sit helt eget private sted.

*

Bølle stod og fulgte interesseret med i, hvad Joan lavede. Det gjorde han tit, når hun var i gang med en eller anden form for oprydning – for ham havde det altid været særdeles spændende. Lige i dag, mens der blev bragt orden i huset, stod hun pludselig med en stor pude i overskud og spekulerede på, hvad hun skulle gøre med den. Det var næsten synd at smide den ud, men på den anden side havde hun ikke rigtig brug for den.

Bølle fik derfor i dag en uventet og særdeles velkommen gave overrakt. Han havde hidtil blot haft et tæppe i sin kurv som soveunderlag, hvilket var helt fint, da det var et tæppe, han godt kunne lide, selvom han altid rodede så meget med det, at det som regel lå i en stor klump.

Meget af tiden lå han alligevel også inde i stuen, for skønt husets store sorte lædersofa var god til at sluge hans bolde, så var den dog samtidig også pragtfuld at ligge oppe i. Han havde for længst fået sit eget ekstra tæppe liggende fast her i et hjørne af den. Bølle kunne godt lide at gøre det samme som de andre, så han lå næsten altid heroppe på sofaen frem for i sin egen kurv. Dels var den ganske behagelig at sidde på, og dels elskede han selskab.

Men i dag skulle det blive ændret – i hvert fald for et par dage – da Joan løftede tæppet væk, lagde puden ned i hans kurv og tæppet over, i første omgang for at finde ud af, om han hellere ville ligge på den i stedet for kun på sit tæppe.

Et par timer senere sad Bølle stadigvæk i sin kurv og var dybt lykkelig. Han havde slet ikke forladt den siden, han var steget op i den. Om han kunne lide gaven – det var slet ikke ordet – det kunne han så sandelig godt, faktisk blev han liggende i kurven hele dagen lang og aftenen med, alvorligt nervøs for at det kun var et lån, og at nogen ville tage puden fra ham igen. Men Bølle kunne være helt tryk, for puden var nu hans, selvom de andre selvfølgelig ikke kunne modstå fristelsen til også at lave spøgefuldheder med ham og lade, som om de ville fjerne puden igen – kun rimeligt, når han så tit lavede numre med dem.

De næste par aftener var Bølle ikke at finde så meget inde i stuen på sofaen, som han ellers plejede. I stedet blev han ude i køkkenet og nød den nye komfortable kurv. Tæppet rodede han selvfølgelig til igen, så det hele blev perfekt. Lige i aften følte det hele så godt og behageligt for Bølle, at han nu lå på ryggen og snuede, mens alle fire ben spektakulært stak lige op i vejret. Han var så veltilpas i sin kurv, at han ikke lagde mærke til, at en del af familien periodevis stod og stille lænede hovederne ud fra dørkarmen fra stuen for at se på besynderlighederne.

*

Bølle gabte, mens han lagde forkroppen ned mod gulvet, lod bagkroppen stå op, og så ellers strakte sig fremad, mens han rejste forkroppen op igen. Øjeblikket efter lagde han sig helt ned på maven, lagde bagbenene fladt bagud og begyndte så rutineret at kravle fremad, mens han med forbenene trak sig frejdigt hen over stuegulvet, halen op og bagbenene liggende fladt bagud, mens de blev trukket med. Som sædvanlig lignede han nærmest en slags babysæl, sådan som han kom glidende hen over gulvtæppet.

Bølle holdt stadigvæk trofast fast i sit helt private, besynderlige og dog avancerede gymnastikprogram, hvor han som en anden kat strakte sig flere gange om dagen. Det var i sandhed en øvelse, som altid forundrede gæster ret meget, hvis de var så heldige at komme til at overvære det.

Mens han rejste sig op fra gulvet igen, kom han til at kigge over mod den åbne dør ind til værelserne og besluttede sig for at gå ind og se, hvad Ian lavede. Som tænkt så gjort, og øjeblikket efter kom Bølle i et rask tempo gående ind på værelset for lige at se, hvad Ian foretog sig. Han passerede forbi den overdimensionerede røde kopimaskine, som Ian for nylig havde anskaffet sig et eller andet sted fra – videre forbi det store billede af Bølle selv, der prydede væggen – og hoppede straks op på hans seng, der var redt med et tæppe, hvorpå alle Ians forskellige tøjdyr var anbragt.

Ian, der sad ved skrivebordsreolen kiggede op fra sin bog og sendte ham et varmt smil, mens Bølle, der elskede at ligge i senge, kravlede velfornøjet hen over den og over imod Ians kære gamle tøjhund, som faktisk var større end Bølle selv. Han begyndte vanen tro at puffe den væk, stykke for stykke, for til sidst helt at vælte den på gulvet ganske som han plejede, når han kom ind på værelset. Der var kun plads til en af dem heroppe, og det var helt afgjort ham.

*

Det var blevet nat, og alle var gået til ro efter dagens gøremål, således også Ian, som mageligt lå og sov i sin seng med dynen som sædvanligt trukket godt op om sig. Alt var dermed fred og idyl, men snart begyndte en drøm at indfinde sig – en drøm, der stædigt ikke ville gå væk.

Han begyndte at drømme, at en stor tung kampesten var blevet anbragt på hans mave, så han næsten ikke kunne trække vejret. Han begyndte derfor at vende og dreje sig og prøvede natten igennem

forgæves at fjerne denne store tunge kampesten, der så uheldsmæssigt lå og trykkede på ham. Men hvad han end gjorde, så rokkede stenen sig ikke – den blev tungt og ubønhørligt liggende.

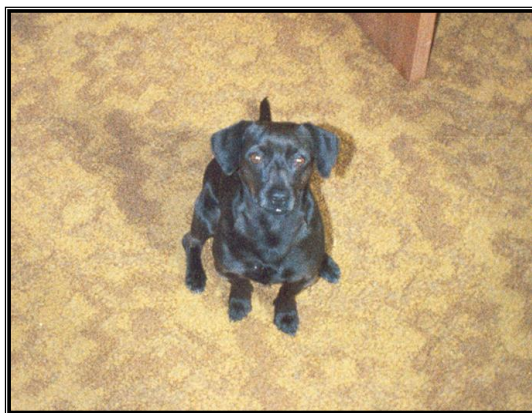
Da han vågnede om morgenen, opdagede han forundret, at vægten fra stenen stadigvæk lå på hans mave, og stenens navn viste sig at være Bølle, som i nattens muld og mørke var kommet ind på værelset og havde lagt sig godt tilrette lige præcis oven på Ians mave – en placering, som han vedholdende natten igennem havde fastholdt.

Hva' hulen, tænkte Ian for sig selv, da Bølle dovent sendte ham et godmorgenblik, men ellers bare blev roligt liggende.

”Hvordan pokker er du kommet herind?” spurgte Ian nærmest retorisk og aede alligevel Bølle kærligt godmorgen.

Dørene blev ellers altid lukket, når de gik i seng, så hvordan kunne det gå til, at han nu mageligt lå der? Bølle var ganske vist en af den slags kreative hunde, som af sig selv ville kunne lære at åbne døre op, hvis han havde kunnet nå op til dørhåndtaget, men åbenbart havde døren for en gangs skyld stået så meget på klem, at han havde kunnet skubbe den op og komme ind og lægge sig hyggeligt til rette herinde.

*

*

Bølle kiggede beundrende op, mens hans hoved dvask lå på Joans ene lår. Han kunne næsten ikke tro på, hvor meget heldet havde smilet til ham i aften. Bølle lå næsten regelmæssigt oppe på sofaen hos Joan eller Ian, hvis de hvilede sig her – hvor han lå mellem benene eller ved siden af og varmede – det var yderligere en af hans funktioner. For Joan var dette en glimrende ordning, da Bølle var god til at varme benene, når man nu hvilede sig der.

Joan var ellers ikke meget for at han også skulle være oppe i hendes seng, men på den anden side var hun begyndt at synes, der var ret fodkoldt i soveværelset. Så til alles store overraskelse havde hun denne aften inviteret Bølle med ind til at sove på sengen, siden hun var kommet på den tanke, at da han nu var så god en benvarmer i stuen, så kunne han vel også være det herinde?

Men desværre var Bølle en rastløs type, og ikke alene vendte og drejede han sig derfor en del, han skiftede således også tit liggeplads i sin stadige søgen efter den perfekte soveposition. Således også nu, hvor han atter rejste sig og travede hen til dynekanten og med snuden begyndte at grave sig ind under. Et øjeblik efter lå han derfor med dynen behageligt over sig – det var meget bedre. Men efter et stykke tid under dynen kom Bølle ud igen – der var for varmt, syntes han – og hoppede ned på gulvet, hvor

han sad et øjeblik, før han hoppede op igen og lagde sig til rette hos Joan, som nærmest blev rystet og skubbet frem og tilbage hver gang.

Joans planer om en benvarmer var vist ikke så god en ide alligevel, når det kom til stykket, for han skiftede hyppigt plads, så da morgenen kom efter en lang nat, var det vist således den første og eneste gang, at hun forsøgte sig med ham som varmedunk igen.

*

Bølle kom gående hen langs køkkengulvet med kurs lige mod den eftertragtede gyngestol, og uden megen tøven hoppede han behændigt op på den. Et øjeblik stod han oppe på den og kæmpede for at holde balancen, mens stolen gyngede frem og tilbage.

Han var alene hjemme, da de andre for et øjeblik siden var taget af sted på deres ugentlige tur til svømmehallen, og skønt han ikke brød sig synderligt om at være alene hjemme, så gav det ham også rige muligheder for at gå rundt og gøre, som han nu ville her i huset. Foldedøren ind til stuen blev heldigvis ikke lukket mere, så han kunne ellers sagtens ligge på sit tæppe inde på sofaen, men gyngestolen var mere interessant – han havde nu heller ikke forbud mod at ligge oppe på den.

Øjeblikket efter havde han omsider gyngestolen under kontrol og lagde sig godt til rette på dens tykke blå pude. Han yndede kraftigt at gøre det samme som de andre – især hvis det drejede sig om møbler – og siden de også havde overtaget Aases gamle ærværdige gyngestol, havde også den været et oplagt objekt at ligge på.

Således lå han og tronede ud over det hele den næste halvanden times tid, indtil han med ét kunne høre, at en nøgle blev sat i låsen. Døren gik op, og hans familie kom hjem igen. Ivrigt sprang han ned fra gyngestolen, så dens bagbeklædning brutalt bankede frem og tilbage, da stolen blev sat i sving.

”Hej Bølle!” sagde de, da de trådte ind af døren, og han med logrende hale glædesstrålende modtog dem – omsider var de hjemme igen, for skønt han til tider var en ener og ikke var typen, som altid løb i hælene på de andre, så syntes han selvfølgelig bedst om, at der var selskab i huset.

Så da Joan et øjeblik efter satte kaffemaskinen i gang, var alt atter, som det skulle være.

*

Solstriberne ind af vinduerne var tegn på sommerens snarlige genkomst, og omsider en dag var den kommet igen på fuld styrke, så den nu skyllede ikke bare sit lys, men også sin varme ud over det hele. I haven havde Joan derfor stillet drømmesengen op, som hun nu i al sin pragt lå og soled sig på. Lige under hende, under drømmesengen, kunne man akkurat skimte fire sorte hundepoter, der stak ud på græsset.

Bølle kom ikke så meget med på stranden, når det var badesæson, i hvert fald ikke hvis de andre skulle have en chance for at få lov til at komme i vandet, men sommeren kunne også sagtens nydes hjemmefra.

Disse dage var en nydelse for både Bølle og Joan, og de havde begge nærmest en slags konkurrence kørende om, hvem der kunne klare mest sol i længst mulig tid, og hvem der først kunne blive brune. Han plejede at vinde denne konkurrence hvert år og blev brun på rekordtid, ganske vist havde han pels næsten over det hele, men på maven var der ikke så meget, der var huden tydelig. Den var hvid, når han startede, og endte med at blive helt mørkebrun.

Bølle blev brun så hurtigt, fordi hans soldyrkning stærkt nærmede sig fanatisme. Det var helt ekstremt, for skønt han lå pustende og gispede af både hede og vandmangel og på det nærmeste var rødglødende, så nægtede han konsekvent at gå ind i huset. Han havde selvfølgelig også øvet sig til sommeren ved at varme op i sollyset enten siddende på sit sofætæppe ude i entreen – venlighed fra enten

Ian eller Joan, da gulvet var koldt og tæppeløst – eller senere på dagen inde i stuen, liggende i sin vante sælpositur.

Men nu var den ægte vare altså kommet, og solstegningskonkurrencen var for længst gået i gang, men lige i dag var han dog efter intens solbagning kravlet ind i skyggen for lige at køle lidt af, før han igen tog fat. Og under hans varme dvaske hoved lå endvidere Joans sko, som han lige havde taget med ind under for at holde sig med selskab, hvilket faktisk var en venlighed fra hans side til Joan, da hun ellers tit skulle over på den anden side af plænen eller ligefrem ind i huset for at hente dem igen. Men ingen af dem havde tid til kampe, nu gjaldt det nemlig solen.

*

Bølle kom springende ud gennem havedøren for at nyde det gode vejr og blev straks mødt af dusinvis af sæbebobler i talrige størrelser, der nærmest fyldte hele fliseterrassen. Det var Ian, der igen var i gang med sin interesse for sæbebobler, hvilket han længe havde været – ikke fordi det bare var sjovt at lave dem – men fordi han var interesseret i den fysik og kemi, som lå bag, at det overhovedet kunne lade sig gøre.

Bølle undgik dem behændigt og skyndte sig forbi. Han var alt for smart til at bide ud efter dem igen, det havde han gjort omkring to gange tidligere og havde lært lektien fra eksploderende sæbebobler i mund og ansigt, så mens mange andre hunde måske ville forsøge igen og igen, så mente han klogeligt ikke, at der var grund til atter at prøve på det.

Nå, men det var da heldigvis mere sikkert end den bueskydningsmani, Ian til tider også kastede sig over – her med lysten til denne gang at øve sig med forskellige selvkonstruerede pile såsom forkpile, sugekoppile, rebpile, slåudpil m.m. til diverse formål. Opfinderen var der stadigvæk.

Så snart han kom videre ud til haven, blev han mødt med en hel serie af gørier henne fra hækken, hvor naboens to hunde som sædvanlig stod og snagede ind til hans grund. Som altid var det pomeranianeren, der spillede op, mens den anden blot stod og så til. Bølle hverken besvarede gøningen eller overhovedet gik derhen for at unde dem et blik, da han ret hurtigt havde mistet interessen for at stå og glo gennem et hegn. Hvis der ikke var direkte kontakt, så havde han altså vigtigere ting at tage sig til. I stedet begyndte han at gå rundt og omhyggeligt tjekke alle sikkerhedsparametrene af i haven, mens han samtidig nød det fine vejr. Positionen som vagthund kunne af og til sagtens kombineres med det at være livsnnyder.

*

”Du må lige vente et øjeblik!” sagde Ian, da Bølle stod og maste på for at komme ud i haven, der er vist ingen fare mere, tænkte han, mens der blev skimtet ud gennem havedøren.

Så han gav efter for presset, drejede på håndtaget, så havedøren gik op, og Bølle øjeblikket efter glad løb ud i haven og satte sin kurs. Lige i det samme øjeblik han åbnede døren, og så hvilken rute Bølle valgte, indså Ian, at han lige havde begået sit livs største bommert.

Han og en kammerat fra kvarteret havde nemlig, drenge som de var, et stykke tid moret sig med at drille en stor koloni af bier, som havde bygget en stor kube under jorden ude i haven, og som blandt flere udgange havde en, der mandede ud ved buskene ved terrassen. På et tidspunkt var de kommet til at ødelægge noget af boet, så bierne nu var blevet rasende og havde tvunget drengene til at søge ind i huset.

Her havde de stået i sikkerhed og sonderet terrænet, da Bølle dukkede op og ville ud. Da det hele virkede fredeligt, og de egentlig troede, at faren var ovre, havde Ian altså uden at tænke sig om åbnet døren.

Alt dette havde Bølle ikke spekuleret meget over, mens han nu suste hen over terrassen og lige igennem buskene ud til haven – ligesom han så tit gjorde. Han nåede ikke at bemærke noget usædvanligt, før en jagende smerte pludseligt ramte ham i den ene side, hvilket fik ham til brat at standse op. Overrasket snurrede han omkring for at forsøge at fjerne den bi, som lige havde ramt ham, men forgæves, han nåede ikke at bide den ud, før den næste bi ramte ham og så den næste igen.

Ian, som havde set til i rædsel, da Bølle stoppede op ved angrebet, rev døren op og styrtede, nu uden at tænke på sig selv, ud efterfulgt af kammeraten og begyndte at vifte bisværmen væk med trækøllerne, de havde brugt tidligere. Mens han stod og prøvede at holde dem væk, blev han ved med at råbe til den delvist paralyserede Bølle, at han skulle løbe ind.

Bølle indså fornuften i det og begyndte omsider at sætte sig i bevægelse, og med sværmen efter sig løb de alle ind i huset og sekunder efter videre ind på værelserne, da den rasende sværm havde fulgt efter dem, og Ian ikke havde kunnet nå at lukke udedøren til, før bierne var der. Knap var de kommet ind på soveværelset, før de noget voldsomt begyndte at rive bierne, som stadig sad på Bølles krop, ud og mase dem til ukendelighed.

Faren var forbi øjeblikket efter, og Bølle, som naturligt nok var rystet, sad nu oppe på sengen med Ian siddende ved sin side, hvor han forsøgte at berolige ham. Han var noget chokeret. Det hele var gået så hurtigt og hårdt til, så han næsten intet havde nået at begribe af det hele, før det var overstået. Han var oven i købet væltet på gulvet, da han kom ind i rummet, og bierne var blevet fjernet.

Bølle var heldigvis robust både psykisk og fysisk, og typisk nok for ham begyndte han hurtigt at blive sig selv igen, og chokket begyndte at forsvinde, da han først indså, hvad der var sket, og at de havde hjulpet ham. Så øjeblikket efter hoppede han ned og begyndte at snuse nærmere til resterne af de tre bier, som stadig lå på gulvet – som for at forvise sig om at de var døde nu. Og da de alle havde ventet noget tid og lyttet efter, åbnede de forsigtigt døren ud til gangen, gik lige så stille ud og åbnede den næste dør ud til selve køkkenet. Der var ingen bier at se eller høre nogen steder, så hurtigt drønedes Ian hen og lukkede døren ud til haven. De var atter i sikkerhed, men havde haft en slem oplevelse.

*

Bølle stod oprejst på sine bagben oppe på skødet af Per, mens han med forpoterne holdt solidt fast om dennes nakke og irriteret prøvede at fange og bide fast i den tunge, som med mellemrum blev rakt af ham. Bølle afskyede, når nogen rakte tunge af ham. Det var en uhørt fornærmelse, hvis nogen gjorde dette mod ham – altså at række tunge – og han ville hurtigt og resolut søge at få fat på tungen hos den formastelige.

Bølle og Per havde ellers til tider et noget anstrengt forhold til hinanden – temperamenterne kom i vejen – men lige på dette område kunne de mødes. Per syntes nemlig, at det var vældigt morsomt at sidde med hænderne foran munden og skiftevis række tunge ad Bølle, som irriteret og med stigende iver søgte at få fat på ham. Bølle blev ved, og som en anden spætte nærmest hakkede han til, hver gang en åbning imellem hænderne viste sig. Han havde haft fat i den en gang. Desværre nåede han ikke at holde helt fast, før den blev trukket tilbage igen, men det skulle nok lykkes ham – derom var der ingen tvivl at spore hos Bølle.

Et øjeblik efter måtte Per vel hellere standse, før det tog helt overhånd og så forsøge at genoprette de gode forbindelser mellem dem, og han begyndte derfor at klø Bølle et sted, der altid gjorde lykke hos de fleste hunde.

Således stod Bølle et øjeblik på gulvet og pustede, mens han næsten stod mast ind i benet på Per, og med et ansigt, der var trukket helt sammen, stod han nærmest og strakte sig helt op på tåspidserne. At blive kløet på de fleste hundes yndlingssted tæt ved haleroden var lykken, og Bølle, der ikke havde

mange hæmnings stod åbenlyst og nød at blive kløet, mens han nærmest lignede en kat, sådan som han smidigt strakte sig opad.

*

Skønt Bølle ikke længere havde helt så mange sammenstød med andre hunde mere, så levede han så sandelig stadig op til sit navn. Et godt slagsmål gik han ikke af vejen for.

En dag var han og Ian således på vej hjem gennem Midgårdens store sportsareal – gennem dens fodboldbane – hvor de havde slået genvej. Her kom en enlig omstrefjende gravhund gående, som Ian havde set før, idet den ofte strejfede alene rundt, passede sig selv, var ganske fornuftig og fremkaldte aldrig problemer for nogen. Den var en hund af ægte klassiske gravhundetræk, med stor brun overkrop, korte brede ben og i tilgift en smule overvægtig.

Bølle løb hen imod ham og begyndte de nærmest rituelle snusninger, som hunde nu engang gør, når de mødes, men efter blot få sekunders hilsen mellem dem, slog det klik et eller andet sted, og han hoppede i stedet på den anden hund for at banke den. Ian, der først troede, at Bølle bare ville hilse på en artsfælle, da han løb derhen, blev stiktosset og skyndte sig hen for at skille dem ad i den noget ulige kamp.

Bølle hørte ingenting, og kampen imellem dem var hurtigt blevet vild og brutal, men det var også klart, hvem der havde fordel i slagsmålet, for skønt den anden hund var lidt større og tungere end ham, så klarede den sig ikke særlig godt imod sin toptrimmede modstander, der var lige så stærk, men langt hurtigere.

Rasende og uden at tænke over det kloge ved sin handling, fik Ian fat i selen på Bølle og trak ham hurtigt ud af kampen og fuld af dårlig samvittighed over overfaldet, gik Ian hjem med Bølle, lukkede ham ind i huset, hvorefter han selv lidt efter gik alene tilbage til sportsområdet for at finde hunden igen. Ian vidste selvfølgelig godt, at hunde ikke tænkte på samme måde, som mennesker gør, så at undskylde på Bølles vegne ville ikke hjælpe ret meget, men han ville i hvert fald se efter, om der var sket den noget.

Men den var væk, da han nåede derhen, og selvom Ian søgte efter den et stykke tid, kunne han ikke finde den, så i stedet måtte han vende om og så bare håbe, at det blot var et par skrammer, den var sluppet med – det var så den gåtur.

*

Bølle og Ian kom gående langs en lille cykelsti på deres tur hen til Asamarkedet – det lokale supermarked her i området. De gik ikke så tit den vej, kun hvis Bølle skulle med hen på indkøb, hvad han sjældent var, da Ian var imod at lade hunde stå uden for større forretninger, men i dag gik de altså alligevel derhen. Ruten kunne også være irriterende, da de vidste, at der langs denne korte sti tit stod en lille irriterende hund bag et hegn og gøede af alt og alle, der kom forbi og altså også af Bølle og Ian, som begge med ophøjet værdighed plejede at ignorere den.

Men i dag stod den mærkeligt nok ikke og gøede af dem. I stedet stod den midt på stien da de kom gående, på en eller anden måde var den sluppet ud af sin have denne dag. De var ikke nået ret langt hen, da hunden uden videre løb hen og bed Bølle i bagbenet.

Luften ladede op til skrig og massakre, men Bølle, der hårdhændet havde ordnet adskillige hunde større end ham selv i tidens løb, og som derfor med lethed kunne mase og kvase angriberen, viste i stedet sin ophøjede foragt for angrebet ved totalt at ignorere den mindre hund og gik med hævet hoved og hale videre, som om absolut intet var sket til stor frustration for hunden, som forvirret blev stående tilbage og så efter dem.

Bølles mest markante karaktertræk var og blev hans uforudsigelighed, et livslangt træk, som gjorde, at selv familiens egne medlemmer ikke altid kunne forudsige, hvad han ville gøre. Hans reaktioner kunne være fuldstændigt overraskende. Han interesserede sig jo i øvrigt også mest for store hunde, så selvom han engang ville være eksploderet af raseri og have banket den anden hund eftertrykkeligt for dens formastelighed, så var han blevet mere sofistikeret og værdig på det sidste.

Så blot at vifte den anden hund væk og gå videre, som om den overhovedet ikke eksisterede, det passede ham nu langt bedre. Resten af deres tur derhen og hjem igen gik også fredeligt og harmonisk uden flere episoder for lige den dag.

”Så, kom her, du skal ikke være så pivet!” sagde Joan, mens hun justerede temperaturen på bruseren.

Bølle stod henne ved døren og håbede på, at den, som ved et mirakel, skulle gå op.

Årets store og meget underholdende skrækbegivenhed var i gang – han skulle i bad – og Bølle afskyede dybt og inderligt at skulle i brusebad, nøjagtigt som han afskyede at svømme ved stranden.

Det havde taget Joan et godt stykke tid at fange og slæbe ham ud på badeværelset. Han havde nemlig en art sjette sans for, hvornår han skulle i bad og ville derfor altid fordufte forinden. Men egentlig var det forestående brusebad hans egen skyld, for han havde kort forinden selv rullet sig i afføring et eller andet sted – en handling, han åbenbart mente, han ville blive mere tiltrækkende af.

Øjeblikket efter var showet i gang, og under bruseren var han ikke helt så stor på den, som han plejede at være, og beklagede sig næsten konstant, mens vandet skyllede ned over ham. Men lige med ét, i al ulykken, standsede Joan bruseren – omsider færdig – hvorefter Bølle med det samme febrilsk prøvede at forcere det glatte badekar og komme væk.

”Vent nu lige lidt for pokker da, du skal jo også tørres!” brummede Joan, da hun løftede ham over kanten og greb ud efter et håndklæde, som hun prøvede at tørre den nu vildt sprællende Bølle med.

Hun opgav hurtigt og åbnede døren for at kalde på Ian, mens Bølle stormede ud, og som en anden galning løb vildt rundt i huset. Hurtigt var Ian i hælene på ham med håndklædet i hånden. Et øjeblik efter tumlede Bølle således rundt under det. Han elskede nemlig at blive tørret, og når først han kom ud fra badet, var han overordentligt begejstret for netop denne aktivitet. Nu væltede han således rundt under håndklædet, mens Ian tørrede ham på alle led og kanter, samtidig med at han hastigt kravlede hen over gulvet på maven, indtil han var sikker på, at han var tør og kommet sig over al denne renvaskethed.

Et øjeblik håbede han på, at også hårtørreren ville blive taget frem, for så ville dagen for alvor være reddet, og han selv komme i den syvende himmel – og glemme badet – for hårtørreren var stadigvæk en pragtfuld opfindelse.

*

Bølles ansigt var på det nærmeste trukket helt sammen i en mærkelig grimasse, mens han siddende på gulvet atter sad med det ene bagben oppe i øret og kradsede sig. Det kløede så grusomt, syntes han, og det var vidunderligt at mærke poten kradsede hen over det. Han havde af og til i perioder problemer med sine ører, som var meget følsomme over for de mængder af snavs, som ører nu engang samler sig store mængder af.

Mens han sådan sad og kløede sig, kiggede han sig omkring efter Ian, der sommetider aede ørene for ham – noget, der var særdeles behageligt – men i stedet fik han pludselig øjenkontakt med Joan, som med et sært udtryk i sine grønne øjne stod og betragtede ham. Han stivnede langsomt i sine bevægelser

og håbede, at det drejede sig om noget andet, men med ét sagde hun: ”Vi må nok hellere få dryppet de ører,” og drejede så om for at hente noget.

Bølle var jo faktisk for længe siden som hvalp blevet opereret i sine ører, og næsten lige siden havde han fået et middel, som han af og til skulle dryppes i ørene med, netop for at forhindre at den slags kløe opstod og kunne skade dem. Han hadede det. Ikke fordi det på nogen måde gjorde ondt, men han hadede dets kolde rislende fornemmelse, når dråberne ramte øregangen, og især den lugt, der fulgte med. Så i samme øjeblik han så Joan komme tilbage med sin flaske i hånden, drejede han hurtigt omkring og skyndte sig at fordufte.

Nå, men et godt stykke tid efter, da det med meget møjje og besvær var lykkedes for hende at indfange den modvillige patient, sad hun nu på en stol, mens hun med den ene arm søgte at holde ham fast, og med den anden søgte at dryppe ørene. Hver ørelap blev løftet hurtigt op, et par dråber og vupti, ned med ørelappen igen. Det gik som regel hurtigt for hende at klare det og være færdig. Så snart det var overstået, og hun gav slip, kastede Bølle sig som en ekstremt spændt fjeder væk fra Joan, landede overraskende langt væk på gulvet, og stormede hen i sin kurv, hvor han på det nærmeste smed sit hoved indenfor og gav sig til at mase sine ører ned i tæppet for at få den kildrende fornemmelse væk.

”Så, nu er det overstået, det var vel ikke så slemt?” sagde Joan stærkt skyldbetyngt over denne ikke særlig nemme pligt, mens hun så ham arbejde manisk på at få fornemmelsen væk fra sine ører.

Heldigvis fik han snart klaret det, og nu med rene ører uden kløen blev han også snart gode venner med Joan igen.

*

Bølle sad og lyttede opmærksomt med, mens Joan og hendes nyligt ankomne søster Jannie stod i køkkenet og tydeligvis diskuterede netop ham. Hans øjne fulgte koncentreret med i hver bevægelse, de foretog sig. Det var vigtigt, fordi han vidste, at det drejede sig om ham, og han skulle helst ikke have klinket noget. Han havde fået rigelig med opmærksomhed, siden Jannie dukkede op, og ikke rigtigt af den behagelige slags, syntes han selv – der stak noget under.

Bølle havde nemlig fået tæger på sig. Hans forkærlighed for buske og den slags havde givet uventet bonus, og disse blodsugere var ikke nemme at få af. De to diskuterede derfor lige nu strategi. Jannie havde talrige gange tidligere proklameret sin store ekspertise med bekæmpelse og bortfjernelse af tæger på sine egne hunde og var derfor nu blevet taget på ordet.

Efter strategimødet var overstået, sad Bølle derfor pludselig oppe på skødet af hende, mens hun med en finger rullede den synlige del af blodsugeren frem og tilbage for, at den skulle slippe sit tag i ham. Det var ikke ligefrem ubehageligt, og Bølle sad da også næsten stille, mens det foregik, men han havde alligevel fået det udtryk i ansigtet, han altid fik på, når han var utilfreds med tingene.

Det tog et stykke tid, men til sidst lykkedes det da også at fjerne de nu totalt omroterede tæger fra hans krop, og Bølle kunne omsider hoppe ned på gulvet igen, fri for blodsugeren – i hvert fald indtil næste gang han absolut skulle rende rundt i buske og krat. Men Joan var lykkelig, skønt hun absolut ikke var sart og kunne bekæmpe dem selv, så afskyede hun tanken om at skulle røre ved et af de bæster.

*

Det var en ganske almindelig dag. Bølle lå på gulvet og fulgte koncentreret med, mens Ian ved siden af baksede med armen inde under sofaen for at få fat på Bølles tennisbold for ham igen. Med den ene kinasko fik han omsider kontakt med bolden og begyndte at skubbe den udad.

Lige før forehavendet lykkedes, kastede Ian et blik over mod den spændt ventende Bølle ved sin side og kom med ét i tanke om, hvor tit Bølle stjal hans sutsko, og hvor drønirriterende de drillerier kunne være. Ian besluttede sig nu spontant for, at det var hans tur til at give tilbage i dag. Han rullede derfor

bolden så langt frem under sofaen, at den lige akkurat var et par centimeter fra, at Bølles snudeskaft kunne nå den, og rejste sig så op med ordene: ”Så, nu må du selv klare resten, ikke?”

Bølle stirrede overrasket først på ham og derefter på bolden under sofaen. Hvad hulen!

Resolut kastede han sig igen mod sofaen og forsøgte at mase sit hoved ind under sofaåbningen, men forgæves – bolden lå lige akkurat tilpas væk, så han ikke kunne bide om den. Irriteret rejste han sig op og stirrede bebrejdende på Ian og kastede sig derefter igen mod sofaen. Bølle var ved at blive godt gal i skralden og blev mere og mere højlydt i sin knurren og brummen, mens han ondt stirrede på sin bold.

”Ja ja, da,” mumlede Ian, og med et sving med skoen skubbede han bolden ud, så Bølle kunne blive tilfreds igen.

Stolt og pralende med bolden i flaben begav Bølle sig hastigt af sted, og mens Ian kiggede efter ham, vidste han godt, at hans sko ville blive udsat for payback senere hen.

Hyppigheden af bolde, der skulle hentes inde under sofaen, var steget igen på det sidste, efter at Bølles højtelskede hvide sofa til hans store ærgrelse for nylig var blevet smidt ud. Lyksaligheden ved at have en ny sofa at kunne kravle ind under varede desværre kun et års tid eller to, så havde Joan ikke kunnet holde ud at se på den mere. Det, at den gennem tiden hyppigt var blevet brugt af mormors talrige børnebørn til alskens mærkelige ting, havde gjort, at dens udseende ikke helt faldt i Joans smag alligevel.

Så på trods af at Bølle syntes, at den var vidunderlig og sikkert husets bedste attraktion bortset fra hans egen kurv, så mente Joan altså ikke, at den var pæn. Med beskeden til ham om, at den var ulækker, da Bølle og også Ian frustreret havde set til, mens den blev båret ud af huset, var det altså alligevel sket. Desuden irriterede det hende også, at hun ofte skulle hente sine stjalne sko inde under sofaen, hvor Bølle havde anbragt dem.

*

Bølle sad forventningsfuld henne ved døren ud til køkkenet og ventede på det kommende bryderi. Det bryderi, han vidste, måtte komme, når Joan om et øjeblik ville opdage, at hendes sutsko var væk. Hans store hobby her i livet var at stjæle, og hans motto kunne sagtens have været: ’at stjæle så meget som muligt på kortest mulige tid.’ Af og til kunne han have raget så meget til sig, at han knap nok kunne komme op i sin egen kurv for bare tyvekoster.

Det var næsten altid sutsko, handsker, strømper osv., han afhentede, som regel for at få mere opmærksomhed end han mente, han fik, og så fordi han holdt af en god brydekamp – især med Joan, hans yndlingsoffer. Han havde nemlig mere kærlighed til hende, end han havde respekt, så skotrækkeriet kunne stå på i mange minutter uden noget resultat, så hun til sidst bandende og truende måtte opgive.

Så, tænkte han, da Joan lagde avisen fra sig og automatisk rakte fødderne ud efter skoene og med en irriteret mine, han kendte så godt, opdagede, at skoen som sædvanlig ikke var der.

”For pokker da også, Bølle, kan man da aldrig sætte noget fra sig?” brummede hun, da han løb væk og ud til sin kurv, hvor skoen lå, og her forventningsfuldt satte sig til at vente, da hun satte kursen derud.

Han satte tænderne solidt fast i skoen og ventede.

”Giv mig den, slip den!” sagde hun og indledte trækkeriet, der som sædvanlig var nyttesløse, da han var stærk som en okse og ikke kunne drømme om at give den godvilligt fra sig. Joan havde gennem årene efterhånden udviklet metoder til at få sine sko, så hun løb derfor i tankerne hurtigt de forskellige trick igennem. Ret ofte kunne man bare vente, til han mente, man havde givet op, og han derfor forlod kurven, men Joan ville ikke vente, så derfor sagde hun højt: ”Lucy, Lucyyy,” mens hun pegede ud mod haven, ”se Lucy!”

Bølle slap straks hendes sko og stormede rasende hen mod døren og videre ud i haven, mens han galede op.

”Ha ha, dit fjols, nu fik jeg den alligevel fra dig, hva?” sagde Joan med tydelig skadefryd i stemmen,

for han havde nemlig aldrig glemt sin gamle arvefjende, katten Lucy, fra sin spæde ungdom, og på trods af at det snart var mange år siden, og hun for længst selv var borte, så ville han stadig se helt rødt, hvis nogen mindede ham om hendes navn.

Alle i familien var derfor meget omhyggelige med ikke at komme til at sige det, og kun i særlige situationer blev det sagt, som f.eks. nu når hun skulle have sine sko fra ham, for så glemte han straks alt andet og begyndte at se sig vildt om efter hende.

Egentlig var det selvfølgelig ufint at gøre, men på den anden side var hans konstante tyverier voldsomt irriterende, så Joan brugte derfor af og til tricket med at sige hendes navn.

Et øjeblik efter kom han ind igen, da han havde forvisset sig grundigt om, at hun ikke var derude, og håbede, at Joan ikke havde nået at få skoen på endnu, men nej. Efterhånden var han dog også begyndt at gennemskue, at Joan brugte hans lille aversion imod ham og hoppede derfor ikke altid så nemt på den. Da holdt han fast i tyvekosterne, selvom det tydeligt stadig rykkede i ham, når navnet blev sagt, og han derfor måtte kæmpe både mod Joan og sig selv.

*

Bølle pustede et øjeblik af hede og gjorde sig derefter klar til atter at gå. Han nåede lige at åbne munden halvvejs op, da han uden varsel blev ramt af en vandstråle. Overrasket vendte han sig i den retning, hvor strålen kom fra, da en ny vandstråle atter ramte ham, affyret på lang og sikker afstand af Joan, der havde taget Ians blomstervander – den som han ellers brugte til at skyde fluer ned med.

”Så holder du vel mund?” sagde hun selvtilfreds, mønstrede et stort smil og stillede skyderen fra sig, hvorefter hun atter vendte sig om mod blomsterarbejdet. Bølle kiggede rasende på hende og skulle lige til at se sig om efter noget af hendes, som han kunne ødelægge – helst urtepotter – men standsede sig selv i at gøre det, for det krævede mere – meget mere.

Bølle og Joan havde i årevis haft deres helt egen lille personlige guerillakrig kørende med hinanden, en vendetta, som de andre som regel ikke blandede sig i. Denne krig bestod oftest af en lang række småchikanerier efterfulgt af modchikanerier, og skønt hans temperament altid kogte ekstra meget over i de varme sommermåneder, hvor han kunne skabe sig af stort set alle lyde, han hørte, når de var ude i haven, så var gøeriet meget ofte også til for at fremprovokere en reaktion hos Joan. Han var sædvanligvis enten for hurtig for hende, eller også var han hamrende ligeglad, hvis hun fik fat i ham, men vandskyderen var det sidste nye våben i ’krigen’, som kunne kompensere for manglende hurtighed.

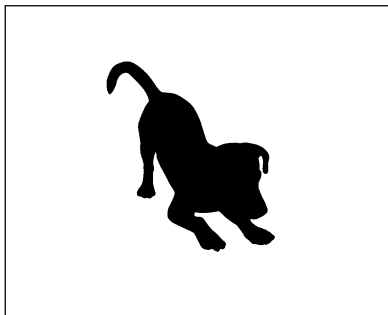
Dette var for groft, tænkte Bølle dirrede af harme, mens han begyndte at spekulere på, hvordan han bedst kunne betale hende tilbage for dette her. Inden længe fandt han på en passende måde at hævne sig på. Om han kun iværksatte den på grund af denne begivenhed alene, eller fordi hun af og til ’glemte’, at han stod ude og hamrede på havedøren for at komme ind, velvidende at han afskyede at vente, der senere fik ham til at sætte gang i operation payback, står hen i det uvisse.

Operation payback blev sat i gang, mens der var fredeligt og tomt i huset, tomt bortset fra Bølle, der i et rask og beslutsomt tempo var på vej ind på gangen, hvor de forskellige soveværelser stødte op til hinanden. Han forvissede sig hurtigt om, at der ikke var nogen i nærheden – ingen, der havde bemærket, at han var gået herind – og fandt så Joans soveværelse, som han gik ind på. Heldet var med ham i dag, for tit var dørene herind til ellers lukkede, men i dag var begge døre åbne, så der var fri adgang til at sætte de skumle planer i gang.

Uden at tøve hoppede han hurtigt og behændigt op i hendes seng, begyndte at rode et stykke af dynen op og til side, hvorefter han stille og roligt lettede det ene ben og tilsvarende lige så stille og roligt begyndte at tisse på sengen. Da udåden var vel overstået, tjekkede han lige efter, om resultatet var tilfredsstillende, hoppede derefter ned fra sengen og skyndte sig fornuftigt nok hurtigt væk fra gerningsstedet.

Resten af dagen gik Bølle, som var ganske god til skuespil, rundt og lod omhyggeligt som ingenting, og ingen bemærkede da heller noget ændret ved ham. Den nat lå Joan sydende og boblende og rugede meget længe over en passende modhævn, som hun kunne finde på efter at have måttet udsætte skønhedssønnen for at skulle skifte hele betrækket. Bølle på sin side lå og sov ganske behageligt, og således kunne spiralen af aktioner versus modaktioner trygt fortsatte fremover.

*

*

Bølles øjne lyste op ved udsigten til, at hans forehavende skulle lykkes, og hastigt skyndte han sig videre ind på badeværelset, hvis dør Ian atter en gang havde glemt at lukke efter sig. Bølle styrede direkte hen mod målet uden at spille tiden, og tillod kun sig selv et kort glimt på byttet, før han tog fat i det. Hans store favoritføde her i tilværelsen var nemlig hverken kødben eller kylling, ja selv kage og bajere stod ikke mål med det; nej, den helt store delikatesse for ham var intet ringere end toiletpapir.

Da han tog fat på endestykket af toiletrullen og hev et stort stykke af, var hans tænder allerede løbet i vand ved forventningens glæde. Af uransagelige grunde elskede han at spise det og gnaskede med den største fryd det i sig hver gang, lejligheden bød sig. Ustandseltigt tiggede han toiletpapir, når han var med ude på badeværelset, hvilket var årsagen til, at man altid skulle huske at lukke døren efter sig, for skønt han plejede at benytte tiggeri som fremgangsmåde, så var fristelsen til at bedrive tyverier derude meget ofte for stor.

Vel mættet forlod han et øjeblik efter restauranten og lod masser af stumper af toiletpapir blive liggende på gulvet og flyde. Et stykke tid senere blev det opdaget af Joan, som tvær måtte samle det op og smide det i kummen. For hende var det en kilde til konstant irritation, da resterne af hans måltider ofte lå og flød et eller andet sted i huset.

Der var dog også klare fordele ved denne besynderlighed, for det kunne også, som Ian tidligt havde opdaget, bruges til at bestikke ham med, når han havde stjålet noget, som man ikke kunne få fra ham. Alt, hvad man behøvede at gøre, var blot at vifte med noget toiletpapir for snuden af ham, så ville det være næsten umuligt at modstå, og en hurtig byttehandel kunne finde sted til begge parter tilfredsstillelse – bordets glæder skulle man sandelig ikke kimse af.

*

Bølle sad på gulvet og kiggede sig omkring. Han kedede sig, der skulle ske et eller andet. Hans opmærksomhed blev med et fanget af Joan, som med et udtryk af glæde kom gående forbi. Det var ved at være sidst på måneden, og finanserne havde desværre været en anelse stramme på det sidste, men Joan var dog glad, for hun havde netop fået bekræftet sin anelse om, at hun havde haft en pengeseddel tilbage i sin pung.

Så glad stod hun et øjeblik med sedlen i hånden som for at forvise sig om, at den var ægte, da Bølle pludselig kom hoppende op og rev den ud af hånden på hende og med den i flaben skyndte sig at løbe væk igen.

”Bølle for hulen, kom så for pokker her med den!” råbte Joan op og løb efter ham, så en vild klapjagt rundt i stuen pludselig var startet.

Bølle syntes, det var vildt sjovt. Han foretrak ellers at gnaske på toiletpapir frem for den slags papir, han nu havde i munden, men Joan havde virket så begejstret for den lap, så han bare måtte tage den. Et øjeblik efter var jagten ovre, og de sad nu begge og holdt i hver sin ende af pengesedlen.

Joan var ved at blive desperat og måtte undertrykke en stor lyst til enten at slå ham – hvad han bare ville synes var endnu mere sjovt – eller at hive til og dermed ødelægge sine sidste penge. Men Joan, der både havde en uddannelse som bogbinder og en delvis uddannelse som laborant i bagagen, havde lært at være tålmodig i afgørende øjeblikke og begyndte i stedet at sidde med fingrene inde i gabet på ham for at se, om hun kunne lirke den fra ham, mens hun gentog ordene ”puu haa,” som var det skammeord, som lejlighedsvis blev brugt over for ham.

Heldigvis var Bølle begyndt at undre sig over, hvorfor den lap var så vigtig og gav derfor et øjeblik efter slip, da hans spændingskvote alligevel var ved at være dækket. Pyha, tænkte Joan, da hun omsider fik sedlen igen og et øjeblik kiggede den efter, heldigvis ingen huller i den – et mirakel – hvorefter hun og Bølle vekslede et sigende blik med hinanden, før hun gik videre.

*

Døren gik stille og forsigtigt op ind til Ians værelse, og Bølle kom langsomt ind sammen med Joan, der gjorde sit bedste for ikke at lave en lyd. Bølle gik hen ved hovedenden af sengen, hvor han med logrende hale spændt kiggede op på Ian, der stadigvæk lå og sov, selv om han vist var ved at vågne op stille og roligt. Joan satte den ene arm på den sovende et øjeblik for ligesom lige at vække ham, før hun begyndte.

”I dag er det Ians fødselsdag, hurra, hurra, hurra, han sikrer sig en gave får, som han har ønsket sig i år,” sang hun løs med sin smukke behagelige stemme, mens han slog øjnene op og med et smil drejede rundt i sengen.

I samme øjeblik hoppede Bølle, som havde medbragt sig selv som gave, op og gav Ian et morgenknus, før Joan rakte ham den gave, hun havde taget med.

”Tak” sagde han glad og begyndte at åbne gaven, mens Bølle, der helst selv ville åbne den, dirrende af nysgerrighed så til, mens papiret blev åbnet.

Ians fødselsdag huskede Joan ganske godt, det havde nemlig i sin tid taget over 14 seje lange timer at føde ham – han ville simpelthen ikke ud til verden – hvorimod hans søskende var kommet betydeligt hurtigere og nemmere. Men til verden kom han da alligevel, ca. kl. 10 en tidlig april morgen.

Det var en fødselsdag, som nu senere om aftenen blev fejret på behørig vis, hvor de talrige fjernere medlemmer af familien begyndte at strømme til – medbringende lykønskninger samt endnu flere gaver. Som sædvanlig var det en større proces at opnå adgangstilladelse af husets selverklærede og lettere ophidsede skildvagt, men de midlertidige opholdstilladelser blev da givet en for en, og aftenen forløb således godt – omhyggeligt overvåget af Bølle, der fuldt ud kunne kombinere rollen både som selskabsløve og som vagthund.

*

Bølle og Ian kom velfornøjede gående på en af deres ture. Alt åndede fred og ro, og planeten jorden var et godt sted at befinde sig på. Med ét var der noget interessant, som pludselig fangede Ians opmærksomhed, og med sin sædvanlige videnskabelige nysgerrighed og lærelyst gik han derfor derhen og bukkede sig sagte ned for at kigge nærmere på fænomenet.

Bølle stod længere væk og var optaget af noget andet, da han så, at Ian sad på hug og undersøgte et eller andet. Han blev nysgerrig og begyndte at gå derhen, mens en stigende mistænksomhed begyndte at boble op i ham. Da han kom tæt nok på til at kunne se, hvad det var, satte han straks af og kom farende som skudt ud af en kanon og nærmest væltede ind i det stakkels pindsvin, som var målet for Ians opmærksomhed.

”For pokker da Bølle, hold dog op!” sagde Ian surt, mens pindsvinet rullede sig endnu mere sammen, og dets pigge tvang Bølle tilbage.

Hans jalousi over for om andre dyr skulle komme til at stjæle kostbar opmærksomhed fra ham, havde ikke ændret sig meget over årene, om det var fugle, skildpadder eller uskyldige pindsvin ude i den frie natur var fuldstændig lige meget – de skulle ikke have opmærksomhed fra hans familiemedlemmer, punktum.

Nå, de fik vist ikke mere ud af det pindsvin, sådan som det bare lå og rullede sig sammen, tænkte Ian og rejste sig op og begav sig videre på aftenuren sammen med Bølle, der trods stikkene på sin krop åndede lettet op, da han igen havde styr på, hvem der fik opmærksomhed.

*

”Det var dog utroligt!” sagde Joan og kom hen til Bølle og holdt avisen op foran sig, kiggede et øjeblik frem og tilbage på ham og på billedet i avisen, før hun viste det til de andre i familien.

Bølle var nemlig kommet i lokalavisen med stort billede og det hele, eller det skulle man i hvert fald tro, for der var en hund i bladet næsten helt identisk med ham.

Bladet fortalte historien om en hund, der var blevet bragt ind til Hoglebjerg Hundepension – samme sted hvor Bølle engang havde tilbragt en uges fortræffelig ferie – efter at hun havde strejft omkring over en måned, før det var lykkedes at indfange hende. Efter et par dage på sit nye sted havde hun til alles overraskelse født tre hvalpe, der alle lignede hende næsten på en prik.

Artiklen blev klippet ud og gemt, da familien syntes, at det var et pudsigt sammenfald. Blandingshunde plejer jo ellers at være rimeligt unikke med deres udseende, så mistanken faldt hurtigt på, at det kunne være en slægtning af Bølle – mere præcist den søskende til Bølle, som de først i sin tid havde hilst på, før Bølle var kommet brasende. Det var måske slet ikke en bror, men derimod en søster ved navn Lillemor, et navn givet til hende af hundepensionen, som han havde.

Og det var hende, som nu sad på billedet med det samme mistænkelige udtryk i ansigtet, som Bølle plejede at have, når der var noget, som han ikke var helt tilfreds med. Hun vogtede vagtsomt sine tre hvalpe, en han og to hunner med startbetegnelserne Vapse 2, Vapse 1 og Vapse 3. Så måske var Bølle lige blevet onkel, selvom det vist var tvivlsomt, hvorvidt han havde skænket sine slægtninge særlig mange tanker, siden han var blevet en del af sin menneskefamilie.

Han og de andre kunne dog ikke nå at tjekke familierelationerne efter, da vovserne fra artiklen allerede var forventet afsat til hundekærlige mennesker, så det var desværre for sent at prøve at undersøge det – men pudsigt var det.

*

Bølle stod og så nysgerrigt, men også med en vis uforståenhed til, mens Ian sad på gulvet og baksede med sit gigantiske ark papir. Ian havde nemlig længe beskæftiget sig med slægtsforskning og havde derfor bombarderet Joan og fjernere slægtninge med spørgsmål om alskens familiemedlemmer – detaljer, årstal osv. og langsomt, men sikkert havde et stort stamtræ bygget sig op.

Han havde ikke nøjedes med blot sin direkte afstamning, men havde også tilføjet sidegrenene med brødre og søstre samt disses efterkommere. Et kæmpe ark papir på flere meter hver vej var derfor vokset frem og lå nu igen udbredt på køkkengulvet, mens Ian indføjede nye detaljer, han havde opsnuset. Bølle

ville naturligvis gerne ind og trådte derfor på det for at komme helt hen til Ian, men fik hurtigt en håndflade stukket i ansigtet med besked om ikke at træde på tavlen.

Ians morfar Hans Peter, kaldet H.P. blandt venner og arbejdskolleger, havde været en venlig, foretagsom, intelligent og særdeles vellidt mand – det var også ham, Ian havde arvet sine blå øjne fra. Han havde i sine unge dage, ligesom sin egen far Ejner, sejlet for bl.a. rederiet ØK og havde dermed været rundt på en stor del af de syv verdenshave. Han havde også været den eneste bornholmer – hans hustru var tilflytter fra Frederiksberg – blandt Ians bedsteforældre, og det var i realiteten hans stamtræ, som Ian nu sad og udredte.

Og stamtræet var langt – meget langt – for skønt en fjerdedel svensk, så havde han haft en rodfæstet og vidtrækkende tilknytning til Bornholm, strækkende sig talrige århundreder tilbage til forfaderen Hans Olufsen Uf. Han havde tilhørt en af øens få og eneste ægte adelsslægter, og som var beslægtet med mange af Europas gamle og farverige fyrstehuse, inklusive Danmarks.

Alt dette anede Bølle selvfølgelig ingenting om, og det ville næppe heller have interesseret ham, hvis han havde vidst det. Han var blot nysgerrig og ønskede, at han og Ian skulle lave et eller andet sammen. Et ønske han fik opfyldt, da Ian et øjeblik efter var færdig med indskrivningen og med et tilfreds smil hurtigt rullede arket sammen og puttede det tilbage i sit lange paprør, som han snedigt havde anskaffet sig til formålet. Nu var der tid til at lave et eller andet sammen igen.

*

Døren ud til haven gik op, og Bølle stormede ud i mørket. Kursen blev med det samme sat hen mod den skyggeindhyldede skikkelse, der stod og justerede et stativ. Bølle standsede op lige ved siden af Ian og kiggede op. Det var delvist derfor, at han kom herud. Han måtte lige ud for at se, hvad det var, Ian stod og lavede. Denne var travlt optaget af at indstille det store blå teleskop til at se på stjerner med. Det, som han på ubestemt tid havde lånt af Per.

Ian havde fra barnsben haft et glødende behov for at forstå både sin omverden og sig selv og havde tidligt indset den overvældende styrke og forklarelseskraft, videnskaben besad. Da han boede i Byvängen, havde han været fascineret både af astronomi og elektronik. Nu var interessen drejet over i en mere dybtgående og teoretisk optagethed af det mægtige mylder af stjerner, der hver eneste klare aften fremviste deres pragt og stråleglans. Så ofte, når det var godt aftensvejr, var han herude i haven eller ude foran huset for at betragte stjerner. Denne trang kom nu ikke fra fremmede. Hans far var på dette område meget på samme måde – et udpræget talent for abstrakt tænkning iblandet skaberevner var træk, der gik igen og igen på sværdsiden i deres familie så langt tilbage, nogen kunne huske. Således havde allerede deres fjerne forfader Lucius usædvanligt for et medlem af sin stand dengang indtrådt på universitet for at studere medicin. Som doktor i medicin opnåede han stor anseelse og velstand, og havde dedikeret sig til sine mange lærde studier udi stjernehimlens, matematikkens såvel som alkymiens mysterier.

Det ærgrede stadigvæk både Ian og Per, at de var gået glip af Halleys komet tidligere, skønt de ellers ihærdigt havde stået og forsøgt at se den, da den var fremme, men der havde desværre været konstant overskyet. Ian havde ellers dengang med god succes gentaget Halleys beregninger af kometens elliptiske bane og var uafhængigt kommet med en tæt forudsigelse af tidspunktet for dens tilbagevenden.

”Hej Bølle,” sagde Ian og sendte ham et hurtigt smil, da han havde stillet sig op og stirret på ham.

Bølle stod et øjeblik og kiggede på ham. Han syntes, at det var underligt, at han stod herude om vinteren, hvor det jo var mørkt og koldt, og selvom Ian havde hilst, syntes Bølle ikke helt, at han havde udvist den sædvanlige entusiasme i sin hilsen. Nå, det måtte han også selv om, Bølle havde set ham før i den tilstand, så han gik i gang med den anden grund til, at han var kommet herud, nemlig sine pligter som vagthund. Et ansvar, som han tog særdeles alvorligt.

Han bevægede sig hurtigt og målrettet rundt og tjekkede hele haven systematisk af, som han plejede. Han fulgte nøjagtigt den samme rute, som han altid fulgte hver aften, omhyggeligt og minutiøst, ingen plet eller lyd undgik hans opmærksomhed. Da han således havde været alt igennem og sikret sig, at det hele var, som han mente, det burde være, løb han tilbage til huset og satte poterne op mod døren med et højt klong.

Et øjeblik efter sad han atter mageligt på sofaen inde i den varme stue sammen med Joan, mens Ian blev stående ude i kulden et stykke tid endnu – helt opslugt.

*

Det var blevet hen ad aften, og årets værste storm og tordenvejr var som lovet begyndt. Regnen piskede ned, og enorme lyn flænsede gang på gang himlen efterfulgt af høje tordenskrald. Mens lyn efter lyn således gang på gang åbenbarede sig majestætisk på aftenhimlen, så blev de opmærksomt fulgt af et par store rolige brune øjne, der uden at flakke fulgte deres opståen og forsvinden.

Bølle havde sat sig mageligt til rette ved vinduet på havedøren, hvor han nu fredsommeligt sad og fascineret betragtede de enorme respektindgydende lyn på himlen.

Uvejret var så kraftigt, at han muligvis aldrig havde set noget lignende før, hvilket var den eneste rigtige grund til, at han med nu svindende interesse betragtede det. For i modsætning til andre hunde længere ude i familiekredsen, som lige nu var nervøse – for ikke at sige skrækslagne – så var der ingen frygt eller anspændthed at spore hos ham på nogen måde. Han var i modsætning til så mange andre hunde ikke det mindste nervøs for den slags begivenheder.

Bølle kunne på dette punkt roligt stille op til og legende let bestå politiets optagelsesprøve for hunde, da hverken tordenskrald, brag, råben eller raketter nytårsaften m.m. på nogen måde skræmte ham. Faktisk var det tit vanskeligt for andre at se, om han overhovedet reagerede på den slags ting.

Han kiggede op, da Ian kom hen og satte sig ved siden af ham, og med et klap på hans skulder begyndte at følge med i det interessante sceneri udenfor. De blev siddende sådan sammen et øjeblik til, opmærksomt spejdende. Så rejste først Ian sig, da det var ved at være kaffetid, og noget efter rejste Bølle sig også op og begav sig ind i stuen. Han havde set, hvad han ville, og ønskede nu hellere at komme ind og sidde oppe på sit tæppe i selskab med de andre. Det var hyggeligere.

*

Bølle stod med forkroppen oppe i sin kurv og kiggede tilfreds på den nisse, han netop ved hæderligt tyveri havde anskaffet sig. Julen nærmede sig nemlig med hastige skridt, og Joan havde fået den efter hendes mening glimrende ide at indsamle og dernæst benytte de brugte toiletpapirruller til at lave nisser af, dvs. at omsvøbe dem med rødt papir og så klistre vat på som skæg.

Som sædvanlig var tingene gået helt over gevind, og praktisk talt hele huset var ved at drukne i nisser, som nu stod placeret næsten alle vegne, men Joan havde gjort regning uden vært, for hun havde glemt Bølle. De tomme toiletruller tilfaldt nemlig næsten altid ham, enten ved at han fik dem forærende eller bare selv huggede dem, så i begyndelsen havde han selvfølgelig været utilfreds med dette foretagende. Hvad skulle rationeringen af hans papruller dog til for?

De toiletruller var hans – han elskede dem – og sådan skulle det altid forblive, men da han holdt mere af julen end nogen anden i familien, selv sammenlignet med Joan, havde han ved synet af de første papnisser skiftet mening og var derfor i stedet begyndt at dekorere sin egen kurv med Joans produktion. Således kunne han slå to fluer med et smæk, skaffe sine paprør tilbage og samtidig skaffe julehygge til sin kurv.

Bølle kiggede på den et øjeblik mere, før han ved lyden af Joan, der var på vej ind i stuen, tog fat i den igen og gik helt op i kurven, parat til et muligt bryderi, men det kom slet ikke. Joan var også i

julestemning, så nissen blev lettere bukket lagt pænt i hjørnet af hans kurv til evig beskuelse, mens han begyndte at lægge planer om, hvordan han skulle skaffe sig den næste nisse.

*

Bølle lå mageligt på sit tæppe på sofaen, mens han kiggede ud over stuen. Det var aften, fjernsynet kørte, og kun han og Joan var hjemme i dag. De havde det nu fint med hinandens selskab. Den danske hygge var noget, som de begge var ganske gode til at praktisere, men trods alle bekvemmeligheder var der et eller andet, Bølle ikke var helt tilfreds med, noget han ikke lige kunne sætte poten på.

Han stirrede på husets store vinduer, dem som ellers altid lod så rige mængder af lys komme ind, men som nu intet kunne vise af, hvad der egentlig var i haven – noget var ikke, som det skulle være.

Ian var nu ikke så langt væk igen, for han stod nemlig lige uden for husmuren og spejdede og lyttede intenst omkring sig, mens han stod med ryggen op ad den smalle grønne port, der førte ind til haven fra fortovet udefra. Han og en kammerat trænede nemlig infiltrationsøvelser, hvor en tredje person skulle forsøge at snige sig ind på dem, hvilket selvfølgelig var grunden til, at han nu stod her i hjørnet, så der kun var en vej ind på ham. Ian havde gode instinkter, som han plejede at følge, og nu sagde de ham, at der var noget ved døren, som ikke var helt, som det skulle være, men han valgte alligevel at slå det hen.

Næsten samtidig med havde Bølle omsider valgt at følge sin fornemmelse, var gået ud i køkkenet, hvor Joan øjeblikket efter havde åbnet for ham, og næppe var han kommet ud i haven og døren lukket bag ham, før hans næse og ører, endnu før hans øjne, spottede den fremmede person, som stille stod op ad porten ud til. Rasende satte han straks af og stormede hen mod personen, som først nu opdagede Bølles tilstedeværelse.

Få sekunder efter lød der pludselig en voldsom larm, og noget væltede brutalt op ad porten, og Ian genkendte øjeblikkelig Bølles gøen og snerren, da han var gået til angreb på den formastelige, som tidligere var kravlet over taget og ind i haven for at kunne overraske Ian bagfra. Nu blev han så sandelig selv overrasket, mens Bølles angreb skubbede ham op ad porten – han stod godt for hug – og råbende og skrigende lykkedes det ham at kravle over, selvom Bølle fik held til at rive den ene sko af først.

Ian kunne ikke lade være med at le, da den skoløse person kom væltende over porten. De to brød sig i forvejen ikke meget om hinanden, og det var kun på grund af den fælles kammerat, at de nu var her. Opfyldt af stolthed gik Ian et øjeblik efter ind i huset og videre ud i haven for at hente skoen igen. Da han kom derud stod Bølle stadigvæk ved porten og skummede så meget af raseri, at han nær ikke genkendte Ian, da han kom hen til ham. Med et stort grin satte han sig på hug og roste Bølle, vagthunden over dem alle, hvorefter han tog skoen og smed den over porten. Det varede ikke længe efter dette, at Ian kom ind igen, så de alle nu kunne nyde resten af aftenen sammen foran fjernsynet – en oplevelse rigere.

*

Bølle trampede hastigt gennem labyrinten, drejede af ved en af gangene og så et kort glimt af Ian, der drejede af ved en anden gang længere nede. Da han nåede derhen, var der ingen at se, så han standsede op et øjeblik og lyttede varsomt efter, snusende efter, og spurtede så af sted i den retning, hvor han kunne både høre og lugte, at Ian var løbet. Denne gang indhentede han ham og passerede den småforpustede Ian med et surt udtryk i ansigtet.

De var begyndt at more sig med at lave gange i den gigantiske kornmark, der lå heroppe ved den mark, hvor de plejede at gå tur sammen. Efter flere dage var der efterhånden kommet mange gange, så det mindede om en stor labyrint. Der havde de i dagevis moret sig med at rende rundt og lede efter hinanden, men nu syntes Bølle efterhånden i modsætning til Ian ikke længere, at det var så sjovt mere – derfor det sure udtryk i ansigtet.

Bølle mistede næsten altid hurtigt interessen for at lave det samme og ville hellere i gang med noget andet, så derfor satte de sig snart efter hen til det store gamle træ, som stod langt inde i kornmarken.

Herfra var der god udsigt over til Rabækkeværket, engang et af øens største virksomheder, og arnested for fortællingen om H.P. Som bekendt havde Ians morfar været sømand, og bl.a. sejlet med skibet Alsia. Hans ambition havde været at uddanne sig til styrmand, men desværre kom han ud for den grimme oplevelse at falde ned fra masten på et af togterne, og kom efterfølgende til at tilbringe mellem et halvt til helt år på hospitalet i et fremmed land. Derefter var han kommet tilbage til Bornholm igen, havde mødt sin kommende hustru, og sidenhen fået arbejde på Rabækkeværket. Her havde han trofast arbejdet, og det var her, at han fik det fatale hjerteanfald, der endte hans liv.

Alt dette tænkte hans efterkommer dog ikke på i øjeblikket, mens han og Bølle hvilede sig, mens de stirrede ud på den flade mark ved siden af træet, hvor en kæmpe flok af måger havde slået lejr. Ian fik selvfølgelig hurtigt ideen om at sende Bølle mod dem.

”Se Bølle, måger!” sagde Ian, mens han pegede på mågerne.

Bølle kiggede et øjeblik kort på dem og genoptog så sine egne aktiviteter. Han havde for længst lært, at det var nytteløst at prøve at fange fugle på den måde og havde absolut ingen interesse i at spille sine kræfter på foretagendet – desuden ville han hellere snart hjem.

Men Ian forstod intet af denne måde at ræsonnere på, og forundret mærkede han, at stædigheden begyndte at overvælde ham, for han så sgu da direkte på mågerne, tænkte han. Hvorfor løber han så ikke efter dem? Så han prøvede igen at pege mågerne ud for Bølle.

”Se der, puds dem, puds dem for pokker!”

Han forstod ikke, hvorfor Bølle tilsyneladende ikke kunne se de måger, der sad jo flere hundrede lige for næsen af dem.

Vedholdenhed er en dyd, så derfor sad de begge to der stadigvæk tre kvarter senere, mens Ian nu ligefrem var begyndt at dreje den lige så stædige Bølles hoved hen imod mågerne, så han kunne se dem. Det virkede omsider med et. Han fangede ideen – sikkert fordi han ville hjem – og spurtede hurtigt hen imod mågerne, som han jagede op i luften. Nu kunne de omsider gå hjemad.

*

Bølle kom spadserende igennem kornlabyrinten, mens han søgte at opfange nogle nye interessante dufte her. Han lyttede koncentreret et øjeblik for at spore sig ind på, hvor Ian mon kunne være henne. De var igen kommet op og rende rundt i labyrinten, for Ian syntes stadigvæk, at det var ret sjovt at rende rundt her. Det var næsten som at være i den berømte labyrint fra Kreta.

Så tagfaten fortsatte derfor med uformindsket styrke, mens de lavede flere gange i labyrinten og rendte rundt og legede gemmeleg. Bølle var dog for længst blevet træt af legen og var begyndt at gå rundt og undersøge tingene her i stedet for, bare for at få det bedste ud af det, så uden at være helt påpasselig gik han rundt og snuste til kornet, lige indtil han kom til at rive sig på det et stykke under det ene øje, så han fik en lang blødende rift.

Uuhh, Bølle trak hurtigt hovedet til sig og stod et øjeblik og kørte den ene forpote op gennem såret. Det gjorde nu ikke så ondt, men riften irriterede selvfølgelig. Nu ville han gerne væk herfra og begav sig hurtigt i den retning, hvor han kunne høre, at hans makker befandt sig. Et øjeblik efter kom Ian hurtigt travende i hans retning – undrede sig over, hvorfor Bølle ikke havde prøvet at finde ham tidligere.

Ian spottede næsten med det samme den røde skramme lige under makkerens ene øje og satte sig straks på hug og kiggede skaden efter. Det så heldigvis mere drastisk ud, end det var, og mens han priste sig lykkelig over, at det ikke havde ramt hans øje, så indså han, at de vist hellere måtte holde op, mens legen var god. Så de begav sig hurtigt ud af labyrinten og hjemad igen, og kom – sikkert til ejeren af

markens lettelse – ikke igen heroppe. Bølle var heldigvis en hurtig heler, så det tog ikke lang tid, før skaden var forsvundet igen.

*

Den sorte skikkelse stormede hen over plænen, mens den store hest et par meter væk stod næsten ubevægelig, og dens øjne opmærksomt fulgte Bølle, som spurtede hen mod den anden ende af indhegningen. Han dukkede sig smidigt under indhegningen og løb kækt videre hen mod den rute, hvor Ian et øjeblik efter kom gående. Han havde et svindende udtryk af utilpashed i ansigtet, der tydeligt fortalte Bølle, at Ian helst havde set, at han holdt sig til den vej, de var kommet af.

Men indhegningen havde forekommet Bølle mere interessant, og han havde derfor som den naturligste ting i verden frækt slået genvej her ved uden videre at løbe forbi hesten, der sandsynligvis kunne have mast ham til ukendelighed, hvis den var blevet irriteret. Men heldigvis var Bølle allerede væk igen, før den eventuelt kunne nå at beslutte sig til en sådan handling.

Bølle og Ian var på det sidste begyndt at udforske nye territorier og var derfor startet med at gå lange ture heroppe ved en skole – Søndermarksskolen – hvor der var kort afstand til store marker og altså også til indhegninger med heste, som han kunne forsøge at komme i karambolage med.

Det var på en anden af deres ture heroppe, at Bølle opdagede, at der skam også kunne gøres fund her – fund, som han nu stod og spekulerede på, hvad han skulle gøre med. Da han for et øjeblik siden var kommet spadserende gennem skolen, var han nemlig stoppet op uden for en af skoleklasserne, da han havde fået øje på en efterladt gummifodbold, omkring dobbelt så stor som en tennisbold. Den interesserede ham, så skulle han tage den med sig eller hvad? For modsat så mange andre hunde gad han nemlig aldrig bære rundt på ting, når han var ude at gå tur – hverken bolde eller pinde, men helt usædvanligt fascinerede bolden ham så meget, at han besluttede sig for at bøje principperne denne gang og tage den med sig hjem. Så til Ians overraskelse tog han bolden og begav sig videre på turen.

Et stykke tid senere, da de var ved at være halvvejs hjemme, var Bølle dog ved at skifte mening om den bold. Besværet ved at bære den var at vinde over glæden ved nyanskaffelsen. Han gad kort sagt ikke bære den mere og smed den til sidst nonchalant fra sig. Da han gik videre, standsede Ian, der havde undret sig over, hvad der var så specielt ved denne bold, op, kiggede på den et øjeblik og tog så bolden med hjem for ham.

Det var en god gerning, og Bølle genfandt en fornyet interesse for den, da de kom hjem igen. Og selv om den snavsede bold af Joan hurtigt fik besked på at skulle være ude i haven det meste af tiden, så var Bølle alligevel glad for at have indlemmet den i sin samling.

III · Hertugen

Da familien efter at have boet næsten fem år på Midgårdsvej flyttede til huset i Sigurdsgade, lige i nærheden af de steder hvor han var vokset op og havde haft sine første store oplevelser, så var det på mange måder en forandret Bølle, der vendte tilbage. Han skulle nu lejlighedsvis komme til at gå under øgenavnet 'Hertugen', fordi han fra at være en ekstremt nysgerrig, vild og bølleagtig hund nu med årene og erfaringen efterhånden var begyndt at tillægge sig en mere og mere værdig og påfaldende aristokratisk optræden.

Navnet hentydede også til hans for udenforstående noget selvhævdende og arrogante væremåde samt hans helt igennem kolossale selvtillid. Bølle havde sådan set altid haft en urokkelig tillid til sig selv og sine evner, men det var karaktertræk, der blev mere og mere tydelige, efterhånden som den ubesindige opførsel dæmpedes. Det havde altid været ret klart for de fleste, at Bølle havde en helt særlig klasse, og nu hvor de rå uslebne kanter, han tidligere havde haft, var begyndt at være filet af, så begyndte denne klasse og selvtilliden også at skinne tydeligt igennem, så alle kunne se dem.

Skønt han stadig var lige så energisk og temperamentsfuld, så var der nu for det meste overvejelse og erfaring bag hans handlinger, og selvom han hjemme stadigvæk elskede at lege og lave sjov, så var han fuldstændig alvorlig, når han var ude på gåture. Han tog således aldrig hverken bolde, pinde eller noget som helst andet med sig, når han gik – det havde han nu næsten heller aldrig gjort tidligere – og den blev ikke hentet, hvis nogen prøvede at kaste med pind.

Bølle havde sine helt egne gøremål, når han var ude på ture, og skønt han stadigvæk trak i snoren, når han gik, så trak han dog ikke længere så ubehersket. Så klasse blandet med et element af farlighed var det, der var hovedindtrykket af ham nu, og han var dermed på visse områder blevet lettere at have med at gøre og på andre områder vanskeligere, men således var det Hertugens skik og vilje.

*

Bølle og Ian var egentlig ret glade for at være flyttet tilbage i nærheden af deres gamle kvarter, hvor de havde tilbragt så mange af deres barnestunder, og de gamle ruter skulle derfor genopfriskes. Så de to var sammen med Joan gået sig en tur op i bibliotekets park, som de alle kendte så godt fra de tidligere år. Her besluttede de sig for at gå hen til stedets legeplads og op i det høje trætårn, hvorfra der var glimrende udsigt over næsten hele parken.

Tårnet var omgivet af forskellige gangbroer og tårne, som man skulle klatre op ad for at komme op, og da de nåede til en platform, som var omkring fire gange højere end Bølle, hoppede han uden videre dikkedarer og uden tilløb op på den, og Ian, der ellers netop var ved at bukke sig ned for at løfte ham op, vendte sig overrasket om mod Joan.

"Hold da kæft, så du det?" spurgte han.

Alle vidste, at Bølle kunne springe som en anden græshoppe – det havde han ofte bevist hjemme ved borde, stole og sofaen – men det kom dog alligevel bag på dem, at han kunne hoppe så højt.

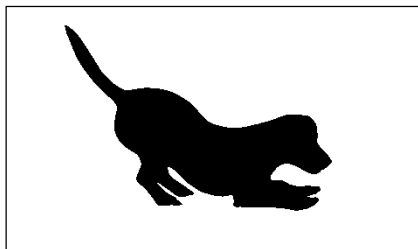
Men efter overraskelserne og tårnkigningen gik turen videre, og lidt senere stod Joan og Ian ved udgangen af parken, mens de råbte: "Farvel Bølle, Farvell!"

De vinkede et øjeblik smilende og begyndte så at gå videre, og der gik ikke lang tid, før de kunne høre lyden af løbende poter akkompagneret af en pusten, og endelig kunne de se Bølle komme susende forbi. Det var et nyt og ganske effektivt trick, som de havde opfundet. I stedet for at stå og råbe og skrigte for at få ham til at komme, eller at skulle gå hele vejen hen til ham for at tvinge ham med, når han af og til ikke ville lystre, så var de nu i stedet begyndt at benytte denne teknik med at råbe farvel til ham.

Det virkede ofte, for de kendte godt Bølles lille ømme punkt, nemlig at skønt han ikke lod det skinne igennem, så hadede han at blive efterladt alene tilbage, og han ville derfor skynde sig at komme.

Vel ankommet til hjemmet igen efter denne famøse tur, satte Joan som sædvanlig eftermiddagskaffen på, og alle satte sig med det samme ved køkkenbordet for at drikke kaffe, som de plejede. Og der var virkelig tale om alle, for Bølle sad også altid med ved bordet på en stol, hvor han opmærksomt fulgte med i de andres samtaler. Det var en ret, som han gennem årene lidt efter lidt havde tiltusket sig, og han var næsten altid med ved disse hyggestunder.

*

*

Der lød en skraben mod gulvtæppet, da Bølle med forpoterne trak sig næsten glidende hen over det, mens hans bagben lå fladt bagud næsten som lufferne på en sæl. Det var da også en betegnelse, der var en af de ældste af hans øgenavne. Så noget, der ikke havde ændret sig overhovedet i årenes løb, var hans helt eget særprægede gymnastikprogram, som trofast blev udført hver eneste dag.

Han trængte til at strække kroppen og samtidig få kløet hele undersiden af sit luksuslegeme grundigt, så hans regelmæssige og dybt forunderlige motion var derfor i gang, som den plejede. Bølle havde aldrig bekymret sig synderligt over, at de fleste – især besøgende – stirrede på ham, når han var i gang med udførelsen af den. Opmærksomhed, uanset hvordan den var fremkommet, var jo altid en god ting efter hans mening.

Han skrabede sig således frejdigt hen over gulvtæppet, en forpote ad gangen, bagbenene blev ikke brugt overhovedet, de lå blot stift bagud, og til sidst nåede han hen til den ene ende stuen. Så rejste han sig et kort øjeblik, drejede rundt og besluttede sig så atter for en tur. Så ned på maven igen, bagbenene liggende bagud, halen med sin karakteristiske spids af lange hår rank op i vejret og så ellers kravle fremad. Det var en vane, han havde holdt fast i, lige fra han var hvalp, og som han kategorisk og rutineret udførte hver eneste dag.

Øjeblikket efter nåede han frem til sit startudgangspunkt og rejste sig frisk og optimistisk op. Nu var han blevet kløet godt af og følte, at han havde fået strakt de vigtigste muskler grundigt igennem, og så var han atter klar til at udføre indbringende aktiviteter.

*

”Stå så op!” råbte Joan atter nede for enden af trappen. ”Nu skal du altså stå op!” sagde hun på grænsen til raseri og vendte sig irriteret om for at gå hen til køkkenet.

Nu havde hun råbt adskillige gange for at få Ian til at stå op, så han kunne komme i skole, men som sædvanlig var han svær at få op af sengen om morgenen. Da hun gik gennem stuen, kastede hun gennem øjenkrogen et blik hen mod hjørnet og tænkte, at hun da ikke skulle spise morgenmad alene.

Her var Bølle nemlig netop stået op og nærmest strakte sig lang og gabende ud af kurven, mens han gjorde klar til at lave sin morgengymnastik.

Bølle, der næsten altid var hurtigt morgenfrisk, men dog stadig i sine egne tanker, begyndte at strække sig det første stykke hen over gulvet. Men han var ikke nået ret langt, før han standsede op, da han så Joan gøre holdt op ved dørkarmen og vende sig og stirre hen på ham. Joan var standset op, fordi hun lige havde fået en god ide og vendte sig dernæst om og gik hen mod Bølle, der med ét så ud, som om han prøvede at komme i tanke om, hvad han nu havde gjort.

Et øjeblik efter kom hun gående op ad trappen bærende på ham.

”Så, løb så ind med dig,” sagde hun, da han blev sat på gulvet fuld af beundring over sin ide.

Bølle, der nu var helt morgenfrisk løb glad og i strålende humør ind på Ians værelse og hoppede op på hans seng, så Ian med et ”uff” åbnede øjnene, da Bølle klaskede sig ned på hans mave og kravlede op mod hans hoved.

”Jeg er vågen,” sagde han gnavent.

Et øjeblik efter, mens Joan gik ned igen, måtte Ian nødtvungent kravle ud af sengen og begynde at tage sit tøj på. Han kunne ikke blive liggende her alligevel, mens Bølle lå og slangede sig mageligt i dynen. Så da han havde fået tøj på, tog han Bølle op i favnen og begyndte den besværlige tur ned ad trapperne. De var på det nærmeste livsfarlige at bevæge sig på – meget smalle og glatte – og Bølle brød sig ikke om dem og kunne faktisk ikke komme op og ned ad dem selv. Men hey, Ian havde heller ikke selv vænnet sig helt til dem endnu og måtte derfor være omhyggelig, når de gik ned ad dem. Ned kom de da, og de begav sig hurtigt ud til den ventende kaffe og morgenmad, som længe havde stået klar.

*

Det var virkelig en pine med de pokkers trapper, hvilket Bølle igen og igen ærgrede sig over, mens han stod for enden af dem og stirrede ulykkeligt op. Trapperne var vitterlig mere eller mindre forbundet med livsfare at gå op og ned ad, og han brød sig helt klart ikke om dem. Bølle kunne ikke ligefrem beskyldes for at være specielt forsigtig med det, han foretog sig. Han havde jo, da han boede i Byvängen uden besvær kunnet spæne op og ned ad trapperne efter behag.

Men trapperne her i huset var meget smallere og glattere. Desuden havde han jo i nogle år boet i Midgården, hvor der ikke havde været trapper, så noget af teknikken var blevet glemt. Han var dog ikke alene om at mene det, for samtlige medlemmer af familien havde oplevet at måtte gribe for sig for ikke at ryge ned ad dem.

Bølle udstødte et anstrengt suk og kiggede igen længselsfuldt op ad trapperne. Han havde stået her i flere timer nu – næsten uden pauser – for Dan havde denne aften en af sine bekendte med hjemme på sit værelse, og han havde taget sin hund med, en hunhund ved navn Koksler. Bølle kendte den godt, han havde hilst på hende før, men han var blevet ude af sig selv, da de gik op på loftet, uden at han måtte være med oppe denne gang. For dels brød han sig ikke om, at der var hunde i huset, uden at han var med til at holde øje med, hvad de foretog sig, og desuden var hun sandsynligvis også i løbetid.

Stædigheden var han berømt for, så da natten var faldet på, stod han der stadigvæk, selvom de for længst var gået hjem, og alle andre var gået til ro. Det var duften, der hang ved, og han kunne ikke befri sig for en mistanke om, at hun stadig var deroppe. Så omsider tog han en dristig beslutning og begyndte langsomt at gå op ad trinene, forsigtigt og behersket og i bælgravende mørke. Det tog noget tid, men omsider kunne han skimte lys og håb forude. Han steg triumferende op ad det sidste trin og hen mod værelserne heroppe. Han havde overvundet sig selv og gået op ad trappen i mørke, hvilket må siges at være en flot præsentation, men desværre var døren ind til Dans værelse lukket, så hvad nu?

Ian lå og sov i sin seng i værelset ved siden af Dans. Hans dør var åben, og pludselig blev han vækket af en lyd og ved, at noget rumsterede ude på gangen. Han rejste hovedet og prøvede at se, hvad der foregik. Derude i mørket så han Bølle stå og skrabe på Dans lukkede dør.

”Hvad laver du heroppe, Bølle?” spurgte han overrasket og fik kun hans lidende ansigtsudtryk at se som svar.

Ian var for træt til at turde bære ham ned ad trappen igen. Det var svært nok i dagslys og i vågen tilstand – de kunne begge falde ned, så efter at det omsider lykkedes ham at overbevise Bølle om, at de andre ikke var heroppe, og at han alligevel ikke kunne komme ind på værelset, så slog han sig til tåls med det og sov i stedet i Ians seng resten af natten. Først den næste dag kunne han dog finde ægte ro, da han ved selvsyn kunne forvise sig om, at værelset altså vitterligt var tomt.

*

Bølle spidsede ører, for omsider kunne han høre, at et af hans familiemedlemmer var ved at komme hjem igen, nu havde han også været alene hjemme længe nok, syntes han. Ian stod uden for døren og baksede med sine nøgler efter at være kommet direkte hjem fra skole. Det var en hård tur, da der nu var et voldsomt vejr med sne og kold blæst.

Han havde skyndt sig hjemad, så hurtigt som det var muligt i det her uvejr, som nærmest havde dækket hele øen, fordi han vidste, at han var ventet med længsel derhjemme. Bølle skulle nemlig ud på sin tur. Egentlig plejede han altid at komme ud at gå om morgenen, eller hvis der var travlhed, så når en af familiens medlemmer kom hjem først. Det var selvfølgelig bedst om morgenen, en tur i haven var ikke helt tilstrækkelig, så med det i mente havde Ian heroisk kæmpet sig hjem og var parat til at gå med Bølle, som, han vidste, ventede på ham.

Mens Ian halvvejs blå i hovedet og med iskolde fingre låste døren op, håbede han dog inderst inde, at dette vejr ville fratage Bølle lysten til at komme ud at gå. De kunne vel vente, til det forhåbentlig stilnede af senere? Men ak, et enkelt blik inden for døren på den ventende skikkelse fjernede straks alle den slags forvredne illusioner.

Bølle var nemlig hyperbegeistret og mere end parat til at komme af sted på trods af synet af sne, der væltede ind ad den åbne dør. Intet kunne fratage ham lysten til at komme ud, så efter lige at have sundet sig og genvundet varmen et øjeblik, hvor Bølle samtidig havde plaget Ians samvittighed, så var det på med tøjet og selen og så af sted – her hjalp ingen kære Joan.

Det blev en af de længste og mest brutale ture, Ian og Bølle nogensinde havde prøvet. Begge kæmpede de sig med alle kræfter og al deres vilje vej frem gennem Byvängen, mens blæsten og sneen forhindrede alt udsyn og næsten også al lufttilførsel. Men op i parken kom de, den var fuldstændig hvid og snedækket, og det samme var de to skikkelser, som nu gik derind. Bølles ellers så sorte pels var nærmest blevet helt hvid, sådan som sneen havde fyget mod ham hele turen.

Deres vej tilbage gik hurtigere, end den havde gjort på turen derhen. Denne gang var der ingen svinkeærinder. Det var bare hjemad, og et øjeblik efter stavrede de to næsten stivfrosne individer ind ad døren til læ og den velfortjente varme. Turen var klaret.

*

Bølle gik og trissede underligt rundt. Det var ved at være på den tid, hvor hans anden tur på dagen skulle finde sted. Almindeligvis ville Ian også være der nu til at gå med ham, men han sad stadigvæk inde i stuen.

Det væltede ned udenfor, hvor et voldsomt regnvejr havde pisket løs i timevis. Bølle foretrak ellers at blive inde i den slags vejr, for der var ingen grund til at blive våd uden ordentlig grund, men nu var tidspunktet kommet, hvor han ikke kunne styre trangene til at komme ud længere. Nå, Ian havde nu ingen problemer med at skulle ud at gå, da Bølle tydeligvis ville af sted. Han havde glimrende regntøj og gummistøvler, så det var mest Bølle selv, det gik ud over.

Så efter en hurtig påklædning blev døren åbnet, hvorefter Bølle et øjeblik stod tvivlende og kiggede ud på det nærmest massive sjaskeri. Hvis han havde ønsket at blive, så havde Ian også gjort det uden brok, men Bølle tog sig sammen og kastede sig ud i det. Det blev til en brav kamp mod vinden og regnen at komme op i parken, men det lykkedes selvfølgelig, og Bølle fik ordnet alt det, han nu skulle.

På vejen tilbage hvor han plejede at løbe løs, fik Bølle rigtigt travlt med at komme hjem igen. Faktisk havde han så travlt, at han lod Ian være Ian og satte i løb og stormede hele vejen hjem uden at vente. Så kort efter kunne Joan høre visse lyde ved døren og gik hen og lukkede op for en totalt gennemblødt Bølle, der straks løb ind i huset, før hun kunne spørge, hvor Ian var henne. Et øjeblik efter sad hun med et håndklæde og fik ham tørret, mens han vanen tro, når dette foregik, tumlede rundt. Han elskede at blive gnubbet med håndklæder, og der var rigeligt at tørre af hans nu næsten helt rene pels.

Ian kom ind ad døren kort efter, mens vandet fossede ned ad ham, og da hans øjne mødte Bølles, kunne man tydeligt aflæse et sarkastisk 'tak for turen mand'-blik hos Ian.

*

Joan satte taburetstigen på plads og gik forsigtigt op ad den med gardinerne i favnen. Det var hendes hensigt at ordne gardinerne i stuen denne dag, og da hun ikke ville glide, satte hun derfor fornuftigt begge sine sko fra, før hun gik op. Det skulle hun betale dyrt for, for nærmest ved et tilfælde havde hun sat taburetten næsten lige ud for Bølles kurv, der havde sin faste plads lige under det ene sæt vinduer og bekvemt op ad en radiator.

Næppe var hun nået op, før han var der som et lyn og straks hentede den ene sko og drøede op i kurven med den. Joan så det godt, men havde ikke tid og lyst til at gå ned og slås med ham nu. Hun fortsatte derfor med at bakse med sine gardiner, hvilket blev en skuffelse for Bølle, der et øjeblik sad slukøret, fordi hun ikke kom for at hente den, som han havde forventet. Men det var der sandelig råd for, tænkte han og rejste sig for også at hente den anden sko og smide den op i kurven. Da Joan lidt efter kom ned igen, måtte hun derfor irriteret hente sine sko henne i kurven.

"Kan du ellers få raget til dig, hvad?" sagde hun lettere utålmodigt og fik mærkeligt nok begge sine sko fra ham forholdsvist hurtigt.

Men næppe havde hun taget dem på igen og bevæget sig væk, før hun opdagede, at der var noget mere ved gardinerne, der skulle rettes, så derfor var det af med skoene igen og så ellers op ad på stien. Det var en strategisk blunder af værste slags, ræsonnerede Bølle triumferende, da han som et andet målsøgende missil atter skød ud fra kurven og gentog hele den foregående scene igen.

"Bølleee ... for hulen!" råbte Joan, mens hun råbende stormede ned ad stigen efter Bølle som spændede behændigt hen til sin kurv og med skadefro begejstring ventede på ankomsten af Joan.

Denne gang var han parat og sad med alle muskler spændt, omhyggeligt tagende stilling til alle de numre, hun havde benyttet over for ham i årenes løb. Skummende af raseri nærmede hun sig. Denne gang var det blevet for meget.

"Giv mig den så, din idiot! Jeg gider ikke ...," sagde hun og hev forgæves i skoen, selv om hun dels var bange for at flå skoen i stykker og dels for at hive hans tænder ud – for slippe den kunne han ikke drømme om – hvad han havde snuppet forblev hans, selv bolde og pinde blev ikke afleveret.

"Det må du selv om, det er kun dig selv, det går ud over," sagde hun et øjeblik efter og begyndte at stoppe sin fod ned i skoen, mens Bølle med en brummen stædigt holdt fast.

Det resulterede i, at hans tryne nærmest blev bøjet ned i skoen sammen med foden. Nummeret med at sige kattens navn virkede ikke så godt mere. Den havde han efterhånden lært at modstå, selvom det var svært, men så måtte der bare andre boller på suppen.

"Giv så slip, dumme hund!" sagde hun, og endelig langt om længe gav han slip, mest fordi det nærmest var umuligt for ham at holde fast i denne position.

Et øjeblik efter gik Joan lettere ophidset videre med sko og stige, mens Bølle sad og rettede sin næse ud. Som sædvanlig var ejerskabet over skoene noget, der kunne diskuteres, og også denne gang var det midlertidige ejerskab over en sko i deres nærmest uendelige magtkamp blevet fastslået, denne gang med hende som vinder.

*

Bølle kom med rejst hale gående ud til husets mikrokøkken med fast kurs lige mod sin vandskål, da han bremsede op ved trappen op til anden sal. Hans øjne faldt et øjeblik længselsfuldt hen på hunderullen og selen, som hang fra sin faste plads på knagerækken her op ad trapperne. Dernæst faldt hans øjne hen på noget andet – noget, som var næsten lige så attraktivt for ham.

Bum, bum, bum, lød det et øjeblik efter ude fra entreen, hvor lyden af sko, der bumpede ned ad trapperne, kunne høres. Alle kiggede op.

”Hvad pokker laver han nu?” sagde Joan irriteret og skulle lige til at rejse sig for at gå hen og se efter, men Bølle havde såmænd bare vovet sig et par trin op ad trappen for at hente en af de alt for fristende sutsko, der stod placeret der, og hun var nær selv faldet ned, da han drejede rundt med tyvegodsset og snublede over de øvrige sko, som stod på trappen.

Men Bølle undgik adræt faldet og kom et øjeblik efter stolt som en stor stridshingst spankulerende med hævet hale og hovedet rankt ind i stuen med sutskoen i flaben. Der skyndte han sig op i sin kurv med byttet.

Han satte sig godt til rette med skoen og forventede klart, at en af dem ville komme hen for at søge at tage den fra ham, men de andre lod ham dog bare sidde der med skoen og stirre hen på dem. Bølles besættelse af at gafle sko nærmede sig det fanatiske, og skoene var mærkeligt nok egentlig mere sikre, hvis de lå i hans kurv. De blev tit også kun gnasket igennem, hvis de andre lod sig mærke med, at han havde dem hos sig, så at han havde stjålet dem nu, blev således hans egen sag.

Bølle lagde sig bare til rette med skoen, der var desværre ingen udsigt til bryderier, men at have skoen hos sig var næsten lige så godt.

*

Bølle beklagede sig og puffede først til Joan, dernæst til Ian, mens hans ansigtsudtryk afslørede en stigende desperation. Det var forfærdeligt – helt forfærdeligt – brødstumperne blev ved med at flyve ud over hegnet og ned til de rappende ænder, der sultne skubbete til hinanden for at komme først til. Bølle var ved at blive vanvittigt jaloux og fortrød næsten, at han var taget med på turen.

Den startede ellers så fint, da de alle tre gik af sted på en lang tur sammen, men desværre for ham vidste han ikke, at et af formålene med turen var at fodre ænderne med det gamle tiloversblevne franskbrød, som de havde samlet sammen i ugens løb netop med tanke på dem. Nu efter en lang gåtur stod de så her ved indhegningen ud til en stor sø og kastede brødstumper over, mens der samlede sig flere og flere sultne ænder ved kanten, og Bølle indså, at han måtte finde på noget i en fart.

Han spejdede desperat rundt og der, en lille åbning henne ved hegnets bund, som han, før nogen kunne nå at reagere, resolut maste sig igennem. Og Bølle, der normalt var totalt ligeglad med ænder stormede rasende frem og tilbage på den lille kant ud mod vandet, mens han jog de formastelige dyr væk og selv begyndte at æde franskbrødsstumperne, som han normalt heller aldrig ville røre ved, men nu spiste han dem af ren og skær smålighed.

”Kom nu ind derfra!” råbte Joan og Ian, mens Bølle, der efterhånden havde smidt det meste af sin berømte værdighed på gulvet, først sikrede sig, at han havde støvsuget alt spiseligt, før han endelig vendte tilbage, klar til at fortsætte turen.

Han prøvede omhyggeligt at ignorere de nyindtrufne begivenheder, mens Ian akkompagneret af Joans

skælden ud småklukkende satte snoren på ham igen. Da de gik fra stedet, vendte ænderne naturligvis tilbage i håbet om, at der stadigvæk var brød tilbage, som han måske nådigt havde overset.

*

Bølle kiggede først vedholdende op på toiletrullen, og derefter kastede han ud af øjenkrogen et sigende blik hen på Ian for at vise, hvad han ønskede. Han havde nemlig stadig stor smag for toiletpapir og var derfor fulgt med ham herud i håbet om at tiltuske sig noget. Et øjeblik efter gav Ian da også efter og gav ham et stykke papir, som Bølle derefter smaskende indtog, som om det var den fineste kaviar.

Han guffede stadig henrykt løs på det, da Ian øjeblikket efter gik ud fra badeværelset og lod døren stå på klem, så han kunne komme ud, når han engang var færdig. Men langt senere, da der efterhånden var gået godt med tid, begyndte Ian inde fra stuen at undre sig en del over, hvornår dette 'når' egentlig ville indtræffe. Han rejste sig, da en pludselig mistanke poppede op i hovedet på ham.

Og ganske rigtigt, da han gik derud igen, blev han konfronteret med det mærkværdigste syn. Bølle havde ikke fået nok af lækkerierne, da han var færdig med sit stykke – slet ikke fået nok – og havde simpelthen med et rask snuftag hevet et ordentligt stykke af toiletrullen ned. Rullen var nærmest gået i selvsving, således at en kæmpebunke af hvidt delikat toiletpapir nu lå på gulvet og var serveret.

Han var så opslugt af at gnaske løs på delikatessen, at han knap nok kiggede op, da Ian kom ind og afbrød ham.

”For pokker da Bølle, så meget skal du sgu ikke spise!” sagde han og begyndte at samle bunken op og smide det i toilet-kummen, alt imens Bølle helt væk i sin madrus uanfægtet og med højlydt smasken spiste løs på hver eneste stump af, hvad han kunne nå at få fat på.

Veltilpas og godt mæt forlod Bølle kort efter badeværelset, mens Ian med en vis undren lukkede døren bag dem.

*

”Giv nu slip, din hund!” sagde Ian irriteret, mens han hev i sin kinasko, som Bølle siddende i sin kurv stædigt nægtede at slippe.

Ian var ved at blive godt rasende og trak løs, så kurven med Bølle og det hele blev trukket med hen ad gulvtæppet, så den til sidst stod halvvejs ude i stuen.

Bølle var som bekendt en stor ynder af at stjæle sko. På dette punkt var han en forhærdet gadehund, som absolut ikke kunne overtales til at give slip med det søde, men før det hele gik over gevind og gik ud over Bølles tænder, besindede Ian sig dog og kom i tanke om en anden måde at løse problemet på. Han slap derfor skoen og forsvandt ud af stuen et øjeblik. Mens Bølle lænede sig tilbage i kurven og forberedte sig på endnu en duel – det lignede nemlig ikke Ian at standse et bryderi – kom Ian tilbage igen, greb atter fat i skoen og begyndte at vifte noget frem og tilbage foran ansigtet på Bølle, som han hurtigt genkendte som toiletpapir.

Det var tidligt blevet opdaget, at der var fordele ved hans besynderlige hang til toiletpapir, for det var ideelt at bruge til at bestikke ham med, når han havde stjålet noget, som man ikke kunne få fra ham. Så hvis man viftede med toiletpapir for snuden af ham, så ville det være næsten umuligt for ham at modstå, og en hurtig lille byttehandel kunne finde sted til begge parter tilfredsstillelse.

Det gjorde det også denne gang. Bølle holdt godt nok stædigt fast – med alle benene mast op ad kurvekanten – men hans øjne fulgte alligevel toiletpapiret frem og tilbage, frem og tilbage. Hans faste tag i skoen begyndte at ryste. Det blev for meget, og et øjeblik efter gav han slip på den og tog begærligt fat i papiret, som han straks rev og flåede i stykker. Mens han således glubsk gnaskede den store delikatess i sig, tog Ian samtidig sin våde og medtagne kinasko på igen.

*

Spændingen lå tyk som cigaretrøg i stuen denne aften. Manden sad på sofaen og rokkede en anelse nervøst frem for sig uden at turde kigge ned, mens han forsøgte at bevare en samtale. Joan havde nemlig denne aften en gæst på besøg, blot en bekendt, som hun havde inviteret med hjem til aftenskafe. Skønt Bølle efter sin egen specielle målestok til at starte med havde modtaget manden rimeligt pænt, så havde han dog hurtigt fået en bestemt mistanke.

Ideen var ret tidligt poppet op i hovedet på ham. Dette ellers uskyldige besøg kunne måske potentielt fremkalde for hyggelige følelser mellem Joan og manden – følelser som Bølle absolut ikke ville bryde sig om.

Bølles gamle jalousi og beskyttertrang var derfor dukket op igen, og aftenen igennem havde han konsekvent siddet uden en lyd og uden at bevæge sig overhovedet. Han sad lige et kort stykke fra manden, så han kunne sidde og overvåge ham. Lige så sød og nuttet Bølle kunne være over for familie og venner, lige så truende, skræmmende og uberegnelig kunne han være over for dem, han mente måske var en trussel. Denne iskolde og tavse fjendtlighed var efterhånden begyndt at ramme mandens nerver, så han hverken turde flytte sig eller foretage overilede bevægelser.

Efter et par timer lakkede denne vellykkede aften omsider mod enden, og da de tog afsked med hinanden, var det således også den sidste gang, at nogen så noget til ham igen her i huset. Joan var desuden heller ikke ligefrem imponeret over en, der så 'let' lader sig hyle ud af den. Nå, men Bølle var selvfølgelig mere i sit es, siden han havde gjort sin pligt og passet godt på Joan hele aftenen, samt også beskyttet familiens integritet og interesser, i hvert fald sådan som han nu syntes, at de skulle være.

◆◆◆◆

Døren gik op, og Bølle stormede ud skarpt efterfulgt af Ian med hunderullen i den ene hånd. Det var weekend og lige efter morgenmaden. Solen skinnede, og de gik hurtigt ned ad gaden og over vejen og af sted. Bølle var i strålende humør og snuste ivrigt op ad hækken, mens han gik af sted. Da de nåede en bestemt port, lød der med ét en klynken indefra, og en snude, der afslørede en brun gravhund på den anden side, stak ud imellem porten.

Bølle standsede op og hilste på den. Det var en dame, som ellers altid stod og gøede af alle – både mennesker og hunde – men Bølle var hun meget interesseret i og begyndte altid at klynke, når hun så ham komme. Ian tænkte tit, at de ville være et glimrende par. De var omtrent lige store og temperamentsfulde. Hun var som sagt meget interesseret i ham, men Bølle var for det meste ligeglad, og ofte gik han bare forbi, men lige i dag gengældte han hendes hilsen.

Nå, men de gik videre og nåede kort efter frem til korsvejen mellem deres to sædvanlige ruter. Den korte vej med turen op til biblioteksparken og så den lange vej med turen op omkring skolemarken. Når Ian ikke havde så meget tid eller lyst, gik de næsten altid den korte tur, men i weekenderne, og når der ellers var tid, lod han Bølle vælge rute.

”Nå, hvad vej skal vi så?” spurgte han, selvom han udmærket vidste, hvad vej Bølle ville vælge – han valgte selvfølgelig straks den lange rute.

Lige i det øjeblik de gik over, dukkede der traditionen tro en stor sort newfoundland op ved porten til huset lige ved siden af det fortov, de skulle passere. Den og Bølle kunne absolut ikke lide hinanden. Den stod næsten altid og ventede på ham, klar til at skændes, og de begyndte derfor med det samme at gø ad hinanden. Almindeligvis dyrkede Bølle gøningen for sportens skyld, men her var det ægte modvilje, så pels og nakkehår var rejst i bar arrigskab, når han gik forbi.

Men freden og det gode humør blev hurtigt genoprettet, da de gik videre hen ad fortovet på deres vej mod skolemarken. Da de nærmede sig den store overgangsvej – Borgmester Nielsensvej – gjorde Ian sig parat til at hive ham væk, da Bølle yndede at sætte sig her et sted ved husenes udkørsler og lave sin nødtørft. Men ak, han nåede det ikke, førend Bølle havde sat sig solidt til rette ved den småstensbelagte garageindgang, og skønt Ian trak i snoren, så Bølle nærmest blev trukket hen over stenene, så blev han stædigt siddende, og Ian kunne ikke gøre andet end at gå videre og håbe på, at ingen så ham.

Men øjeblikket efter gik de over vejen, som Bølle med sin sædvanlige selvmorderiske adfærd bare ville spæne over, og lidt længere oppe bukkede Ian sig ned og tog snoren af Bølle, foldede den en enkelt gang ind gennem håndtaget på hunderullen, således at selen blev et stykke kortere, og krogen dermed ikke ville slå hen ad fortovet, når han gik. Der kom ikke så mange biler lige her, så Bølle kunne ligeså godt løbe frit, og lidt efter kunne de omsider dreje ned ad cykelstien til marken.

Et øjeblik efter, da Ian var nået langt ned ad marken, standsede han op ved byåen og ventede. Lidt efter kunne man langt væk se en lille sort torpedoagtig skikkelse suse ned over marken med kurs lige mod byåen, hvor han lige før åen drejede skarpt af og fortsatte op mod Ian, som langsomt var begyndt at gå videre. Der var ingen grund til at råbe farvel denne gang. De fulgte nu åen, som var et langt vandløb, der strakte sig gennem næsten hele byen, for omsider at nå frem til den lille grønne træbro, som var blevet bygget for et stykke tid siden. Denne bro havde Bølle efterhånden fået smag for at gå over, så selv når de ikke skulle over den – hvad de ellers ofte gjorde – benyttede han altid lejligheden til i et behersket tempo at gå over, tydeligvis fascineret af vidunderet.

Herefter vendte de næsen hjemad, men tog sædvanligvis en større omvej og gik op ad gaden og ind ad cykelstien i modsat retning fra, hvor de først var kommet. På den måde kunne de gå igennem biblioteksparken på vejen hjem. De spadserede op langs stien, Bølle var stadig fri fra snoren, for til sidst at dreje af ved en indhegning, hvor to store grå/hvide spidshunde altid stod og kiggede langt efter ham. Det virkede mest, som om de ville ud og slås med ham, hvis de kunne komme til det, så der blev ikke nogen lang hilsen imellem dem her.

Men Bølle og Ian gik videre, ind gennem legepladsen og nogle minutter efter hen over vejen, hvor Bølle for sin egen skyld forinden fik snoren på igen et kort øjeblik, indtil de var ovre og inde i biblioteksparken og atter kunne løbe frit resten af turen. Så efter en lang vellykket tur kom de endelig hjem, og Bølle stormede ind i huset for at finde Joan.

”Hej, har du været ude at gå tur?” spurgte hun velvidende om, at Bølle af en eller anden grund forventede at få ros og agtelse efter at have været ude at gå tur.

Efter således at være blevet rost og aet på behørig vis, skyndte han sig hen til sin madskål med sele og det hele for at spise noget af det tørfoder, som Joan eller Ian plejede at hælde lidt op af i skålen. Da han havde spist, skyndte han sig hen til Ian, der som regel ventede på ham for at tage selen af, hvorefter han atter kunne blive rost for sin tur – og således var en god lang tur klaret.

*

Bølle og Ian kom gående hen ad gaden på vej hjem efter en rolig og afslappet tur oppe i parken. At bo herude igen føltes stadig på mange måder som nyt, og de nød derfor begge turen, mens de gik langs Langelinie, som var en anden vej hjemad end den, de for det meste fulgte. Da de var nået midtvejs hen ad fortovet, begyndte Bølle at sætte farten ned, og med det faste urokkelige blik, som han altid fik, når der var andre hunde i nærheden, begyndte han at kigge over til den anden side af vejen. Her ved haveindgangen til et af husene lå der nemlig næsten altid en stor hvid schæferhund, som roligt lå og betragtede de forbipasserende. Den lå der altså ligeledes også i dag, og den og Bølle kiggede altid langt efter hinanden, når de gik forbi.

Omsider standsede Bølle helt op og sendte et sigende blik over mod Ian, der med hunderullen næsten helt udrullet stadig kom gående et godt stykke bagude, som om han havde tænkt sig at gå derover. Ian var nemlig ikke meget for at lade dem hilse på hinanden. Ikke fordi Bølle jo ikke ofte hilste på store hunde, men fordi denne var fri og ejerne langt væk, så hvis noget gik galt, så kunne det gå rigtig meget galt.

Han havde derfor hidtil forhindret dem i at mødes, men i dag fik Bølle nok af denne politik og begyndte at hive imod snoren for at kunne løbe derover. Ian hev tilsvarende irriteret imod, så de to et kort øjeblik stod og trak imod hinanden som ved en anden tovtrækningskonkurrence lige indtil det øjeblik, da han til Ians overraskelse lykkedes med at hive sig fri af sin sele. Og mens Ian kunne stå og se på, at rullen automatisk trak selen op til sig, så stormede Bølle straks over til hunden, der således fik uventet besøg.

Der skete heldigvis ikke andet mellem dem, end at de omsider fik hilst glædeligt på hinanden, og at Ian et øjeblik blev stiktosset, men efter at nye kontakter således var blevet etableret, og Bølle atter fik selen på akkompagneret af en reprimande, fortsatte de turen hjemad.

*

”Hvor pokker kan den sko være henne?” gryntede Joan igen, mens hun for tiende gang ledte stuen igennem. ”Jeg satte dem sgu da på trappen, da jeg gik,” mumlede hun nærmest for sig selv.

Bølle havde for en gangs skyld ikke skoen. Han sad blot helt uskyldigt på gulvtæppet og fulgte interesseret og spørgende med i Joans søgen – næsten som for at stille sin hjælp til rådighed, hvis hun ellers ville spørge ham om den, han var jo trods alt den førende ekspert, når det gjaldt om at finde den slags. Skoen lå heller ikke i hans kurv eller andre steder, hun kunne se, da hun lettere frustreret kiggede sig omkring.

Joan standsede og rettede ryggen, hun var lige ved at opgive eftersøgningen af sin sko, da en mistanke som et lyn fra en klar himmel pludselig slog ned i hende. Kunne det virkelig tænkes at ...? Resolut gik hun igen hen til hans kurv, hvor hun ellers allerede havde kigget op til flere gange. Hans tæppe lå som sædvanlig hulter til bulter oven på puden, helt som han foretrak det.

Hun bukkede sig ned og løftede det op for at ryste det, og midt blandt benstumper, rester af toiletpapir og andet godt, som hun rystede ud, kom også den forsvundne sko til syne lige der, hvor Bølle havde skjult den under tæppet.

Bølle, der hidtil var blevet siddende med ophøjet ro og omhyggeligt havde ladet som ingenting, rejste sig op, da hans nummer var blevet opdaget og skyndte sig hen for at sikre sig, at hans elskede tæppe blev lagt tilbage, som han ville have det. Samtidig tog Joan sin genfundne sutsko på igen, mens hun sendte ham et blik, der udtrykte noget, der næppe helt kunne siges med ord.

*

Per sad i sofaen og læste i sin avis, da Bølle kom gående forbi og per instinkt straks opdagede de sutsko, som han havde stillet fra sig. Han kiggede et øjeblik på dem og derefter tvivlende op på Per, mens han overvejede situationen. Og da han således ikke straks havde snuppet dem, så havde Per også haft tid til at opdage ham og gætte hans hensigter og sad derfor og smugkiggede ned på ham. Bølle havde dog også opdaget, at han var blevet afsløret.

Bølle stod – som det ellers var helt ukarakteristisk for ham – og overvejede situationen og vejede glæden ved at tage skoene op imod den kæmpe ballade, som han vidste, der ville komme ud af det. Efter et øjeblik yderligere tøven gav han pokker i det og tog alligevel på fersk gerning skoen og skyndte sig – som det var karakteristisk for ham – væk med den over til sin kurv, mens Per hastigt lagde avisen til side og rejste sig op.

”Hvor er det frækt,” sagde han, mens hans grønne øjne blinkede af overraskelse. ”At tage min sko, mens jeg sidder og ser på det.”

Almindeligvis ville der nu være blevet en farlig ballade over tyveriet, men for en gangs skyld kunne Per ikke lade være med at beundre den åbenlyse dristighed, han lige havde overværet. Det svarede vel nærmest til, at en røver havde set, at der sad et hold betjente foran en kiosk, men alligevel besluttede sig for at gå derhen og røve den. Man kunne beundre arrogancen eller lade være.

Bølle undgik således seriøs skældud denne gang, men kom alligevel kun til at nyde tyveriet af skoen oppe i sin kurv et kort øjeblik, nemlig den tid det tog for Per at komme derhen hvor den stod, førend han efter et øjeblik bryderi ærgerlig blev nødt til at aflevere byttet igen. Nå, men det havde nu været sjovt alligevel. Adrenalinsuset ved at stjæle sko og lignende sager var næsten lige så vigtige for Bølle som at besidde tyvegodset, så det havde han i hvert fald fået dækket rigeligt ind.

*

Bølle sad nærmest helt anspændt og var slet ikke til at fjerne fra juletræet med dets flotte gran og tændte julelys. Meget tydede nemlig på, at Bølle i et tidligere liv havde været rensdyr for julemanden, for hans glæde over alt, hvad der havde med jul at gøre, var overvældende og kunne nemt måle sig med selv de mest artige børns forventninger – bortset fra selvfølgelig, at han sjældent var artig.

Det var en ting, som han og Joan absolut havde tilfælles med hinanden, de var begge julefanatikere, skønt han endog overgik selv hendes juleentusiasme – lige fra det øjeblik, hvor træet blev båret ind, rumsterede det uafsladligt i hans tanker. Når træet så skulle pyntes, og Joan hentede den store papkasse med julepynt, så var han med helt fremme og veg ikke fra dets side. Faktisk stod han sædvanligvis nærmest med hele hovedet nede i kassen med pynt, så de andre måtte skubbe ham væk flere gange for overhovedet at kunne komme til. De små paprommer skulle helst sættes højt op på træet, ellers pyntede de hurtigt hans kurv.

Nu efter lang tids venten var juleaften endelig oprundet, og gaverne blev hentet og lagt under træet. Bølle kom helt op at køre af stemning. Hele aftenen ville han således nu sidde foran træet med julelys i øjnene – faktisk ville han sætte sig helt ind under det sammen med alle gaverne, hvor han ikke var til at rokke. Han var også med om dansen om træet, hvor han jamrende fulgte med rundt eller stod og passede på gaverne.

Da det var tydeligt, at han ikke blot var julefanatiker, men også gavefanatiker, var det efterhånden blevet almindeligt at købe flere og flere gaver til ham hvert år. Og mens han på lige fod med de andre fik dem overrakt, behøvede han så sandelig ingen hjælp til at åbne sine egne pakker, de blev hensynsløst flået op, hvorefter indholdet nogle sekunder efter ofte blev smidt væk for at se, om der kom flere pakker til ham. Han tilbød gang på gang venligt sin hjælp med også at pakke de andres gaver op, hvis det gik for langsomt. Sakse til at åbne med var ikke nødvendige, når han gik i gang.

Ian huskede den gamle succes med det kæmpe overdimensionerede ben, som Bølle engang havde fået. Han havde derfor besluttet sig for at prøve at gentage triumfen og købt et nyt kæmpeben til Bølle i julegave. Bølle blev selvfølgelig vældig glad, da han pakkede sit nye kæmpeben op, selvom han hurtigt igen fokuserede på de øvrige gaver, men benet blev, efter at julevanviddet havde lagt sig lidt, selvfølgelig en succes – sådanne kæmpegaver passede nemlig fint til hans ego og noget pralende facon – så julens glæder herskede skam i deres hus.

*

Raketterne bragede løs igen og igen, mens de på det nærmeste oplyste aftenhimlen. Efter julen kommer naturligvis nytåret, og denne nytårsaften bragede raketterne selvfølgelig løs, som de plejede.

Bølle stod og var optaget af en interessant duft i haven, som han havde fundet, mens den øvrige familie stod og forberedte det fyrværkeri, som de selv havde anskaffet sig. Brag efter brag på himlen fulgte, alligevel ofrede han ikke mere opmærksomhed på det, end han ville gøre, hvis han havde set en flyvemaskine komme hen over himlen. Det var interessant at se på, men intet at hidse sig op over, var hans holdning til det.

Bølle, der i modsætning til så mange andre hunde hverken var nervøs for tordenvejr, fyrværkeri og raketter m.m., var selvfølgelig sammen med de af familiens medlemmer, som var hjemme denne aften med ude i haven for at se fyrværkeriet. Grundet hans manglende nervøsitet over for den slags, skulle familien altid holde et vågent øje med ham, da han som regel stadigvæk ville være med helt fremme, hvor der skete noget, dvs. henne ved raketterne.

Så mens familien omsider selv leverede deres bidrag til vanviddet af raketter, der hylende for til himmels, skiftedes Ian og Joan til at holde ham hos sig, så han ikke gik helt hen til de nyantændte raketter for at stilne nysgerrigheden. Nogle øjeblikke senere var deres skyderi overstået, og da der stadigvæk var et stykke tid til, at midnatsklokkerne skulle slå, var de fleste gået ind i varmen igen.

Bølle og Ian stod dog stadig ude i haven for at se showet, for andres raketter oplyste jo stadigvæk himlen. Pludselig kom Bølle glad løbende med en af de store raketter i munden, som familien havde prøvet at fyre af kort forinden. Raketten havde været en fuser og var derfor ikke gået af, og forskrækket så Ian straks for sit indre, hvad der kunne ske. Hurtigt skyndte han sig hen og fik raketten fra ham, hvorefter han med det samme kylede den så langt over plankeværket som overhovedet muligt.

Bølle, der så forvirret til, mens hans nye raket blev smidt ud på gaden, rettede et blik op på Ian som for at spørge – hvorfor hulen han nu gjorde det? Bølle var altid god at have med, når der var festligheder, derom var der ingen tvivl.

*

”Nå Bølle, skal vi gå tuuur?” spurgte Ian med klart eftertryk på tur, hvorefter Bølle nærmest fløj op af kurven og glad løb hen til døren, mens han udstødte klagelyde.

Ian skyndte sig at tage tøj på, samtidig med at Bølle løb utålmodigt og klagende løb rundt om ham, men endelig kom hundeselen så på, og de var klar til at komme ud af døren.

Det var stadigvæk vinter, og gaderne var godt belagt med is. Det var et faktum, som ingen af de to ivrige gåtursentusiaster på forhånd havde lagt synderligt mærke til. Trappen var desværre også iset til, så da døren blev åbnet, og Bølle uden at tænke sig om kom farende ud som et andet ballistisk missil, så væltede han selvfølgelig på trappeisen og nærmest rutsjede ned ad trappens tre trin. En brøkdæl af et sekund efter landede han med et ”ufff” på hovedet først, hvorefter resten af kroppen nærmest kom flyvende, så han landede fladt på maven.

Ian kunne selvfølgelig ikke lade være med at le ved det komiske syn, underholdningen var i topklasse, så hvem ville ikke det? Bølle rejste sig hurtigt op og rystede is og snavs af sig, før han mere forsigtigt gik videre. Det var mest hans stolthed frem for ham selv, der var kommet til skade. At være væltepeter var en mere sjældnen oplevelse for ham.

Turen fortsatte. Ian stadig klukkende bagved, mens Bølle måtte kæmpe for at holde balancen et par gange. Det var usædvanligt glat en del steder, og han gled ligefrem et par gange længere fremme – uden dog at vælte. Pludselig ramte isen også Ian selv, og med et højt ubehersket ”aarhh” gled han lynende hurtigt og nærmest hamrede hunderullen ned på isen i et desperat forsøg på at værge for sig.

Bølle vendte sig hastigt om, da han hørte den pludselige larm bag sig, og skyndte sig derefter hen og kiggede med en blanding af bekymring og fryd på sin ven, der rasende og bandende kæmpede for at komme op igen. Øjeblikket efter stod de to venner og overvejede, hvor brat forventningerne om en hyggelig gåtur kunne ændre sig og gik så videre, forsigtigt og omhyggeligt.

Resten af turen skete der heldigvis ikke mere, ikke af den slags hvor de skulle ligge og rode på fortovet i hvert fald, men de blå mærker som var blevet erhvervet, dem beholdt de begge to resten af dagen.

*

Bølle kom gående hen ad gulvet med kæmpebenet i munden og kom uforvarende til at gokke det ind i benet på Ian, da han skulle forbi ham.

”Avv for hulen,” sagde han og tog sig ømt til benet, mens Bølle et øjeblik kiggede skyldbetonet til.

Han var selvfølgelig stadigvæk særdeles glad for kæmpebenet, skønt andre i familien ikke var helt ligeså begejstrede, da de på trods af de mange år, der snart var gået, stadig alt for godt huskede det besvær, det sidste ben havde givet.

Som bekendt havde det nærmest taget ham en evighed at spise det forrige, hvor de jo ligefrem til sidst havde været nødt til at save det over i to dele for, at han overhovedet kunne få det spist.

Bølle delte dog ikke disse bekymringer overhovedet. Han var blot glad for sin julegave, som han mest brugte til at prale med og derfor tit spankulerede rundt med som en stor stridshingst. Han viste det frem, så alle kunne se hans ejendel. Hvis de ikke så ham med det, så kunne de i hvert fald høre det, når han ramte borde eller stole, eller helt sikkert mærke det, hvis han kom til at hamre det ind i skinnebenene på dem.

Så ligesom det forrige ben var dets hovedfunktion at fungere som fremvisning og egoafstivelse og knap så meget til spisning, men en af dagene tog han alligevel tyren ved hornene og besluttede nu, at det også skulle ædes. Han lagde sig derfor kategorisk til rette på gulvet med benet solidt plantet imellem sine poter og gnavede derefter stædigt løs på det i adskillige timer. Han gnavede og tyggede efter bedste evne, og først meget senere på dagen, hvor der ligefrem var kommet blod på det, besluttede han sig for, at det vist måtte være godt med det indtil videre. Det skulle jo også stadig kunne bruges til hans hyppige fremvisninger.

*

Bølle drejede langsomt rundt om sig selv, mens han med sin sorte snude snuste undersøgende til badekabinen, et sted han ellers normalt afskyede som pesten, idet han som bekendt hadede at skulle i bad. At komme i bad var en af de få ting, der virkelig kunne tage pippet fra ham, selvom han elskede det med håndklædetørringen bagefter. Han huskede stadig med rædsel den dag, da han helt usædvanligt havde været i bad to gange inden for en time. Det havde været meget slemt og var kommet sig af, at han på en gåtur havde rullet sig i en hømmømer for nu at blive mere lækker. Desværre havde Joan ikke delt hans mening om den sag og havde måttet vaske ham. Da det var lykkeligt overstået, og han var blevet tørret, så havde han glad fejret det ved at løbe ud og straks rulle sig i yderligere en hømmømer – til stor bitterhed for Joan, der havde måttet hive ham ud på badeværelset igen.

Men i dag følte han sig åbenbart ren nok til, at der ikke var nogen fare på færde. Det var også længe siden, at han havde rullet sig i noget. Desuden var Joan ikke i nærheden alligevel, og hun var den eneste i familien, der af og til udsatte ham for dette vandplaskeri. Så han benyttede derfor i dag lejligheden til at stille sin nysgerrighed og undersøgte den nærmere – nu da han alligevel var fulgt efter Ian herud.

”Nå Bølle, skal du i bad?” spurgte Ian pludseligt med et smil om munden, da han vendte sig om fra toiletkummen.

Bølle kiggede brat op på ham, som om der uden varsel var trådt en totalt fremmed ind på toilettet. Det så nærmest ud, som om han pludselig fik et elektrisk stød, og han hoppede øjeblikkeligt over kanten fra badekabinen og skyndte sig hurtigt ud fra toilettet og forduftede. Han skulle absolut ikke i noget bad og spøg eller ej, så var det bedst at være på afstand.

Ian grinte velfornøjet over sin spøg, mens han skyllede sine hænder. Bølle havde så tit lavet numre med at stjæle hans sko og hoppebolde, så et uskyldigt nummer med sin ven var vist i orden.

*

Vejret var solrigt og flot – køligt, men flot – og Bølle, Joan og Ian havde derfor gået sig en hyggelig tur sammen ned mod byens centrum, hvor de nu var på vej tilbage igen. Bølle gik muntert og søgende af sted, mens hunderullen automatisk justerede sig i takt med hans hastighed, og pludselig med ét fandt han, hvad han ledte efter og satte sig pladask foran en garageport.

Når Bølle, som alle andre af og til skulle af med en hømhømer, satte han sig desværre ofte et sted, der for mennesker at se ikke var særligt velvalgt, f.eks. på folks udeplæne eller endnu bedre direkte foran en garageport. Og når han først havde sat sig, så blev han der sgu også.

”Du skal ikke sidde der!” kommanderede Joan først til ham og derefter til Ian, som var den, der havde hunderullen.

Ian prøvede først at rykke i snoren for at få ham til at flytte sig, men det ville han bare ikke, så derfor måtte han trækkes væk.

”Så få ham dog væk derfra!” sagde Joan irriteret, mens Ian forgæves begyndte at slæbe ham flere meter hen over fortovet i sin line, uden at han ændrede stilling af den grund – det var tilsyneladende håbløst.

Men øjeblikket efter var Bølle færdig med opgaven og gik videre med ophøjet ro, mens Joan samtidig overtog hunderullen – så skulle hun nok holde styr på den sag.

De nåede et par gader mere, før de rendte ind i en gammel bekendt af Joan, som hun naturligvis faldt i snak med. Efter lange seje minutter stod de stadigvæk og snakkede, mens hun i den ene hånd holdt fast – godt fast faktisk – i hunderullen. For i den anden ende af linen, som var strammet helt til, stod Bølle demonstrativt med ryggen til de snakkende, mens ansigtet udtrykte en blanding af stor lidelse og stor utålmodighed. Med mellemrum kom han med små utilfredse klynkelyde, for hvis der var noget, Bølle hadede, så var det at være tvunget til at stå stille lang tid samme sted, når han var ude at gå tur. Han hadede desuden ligeså meget, at Joan snakkede med folk, som han ikke kendte.

Han udvekslede et blik med den næsten lige så utålmodige Ian, før Joan endelig blev færdig med snakken, og de velfortjent kunne komme hjemad.

*

Bølle, Joan og Ian var sammen gået sig en lang tur ned omkring havnen, hvor de nu spadserede langs Strandstien, mens han som sædvanlig gik et langt stykke foran dem. Bølle var netop nu optaget af et alvorligt praktisk problem, et af livets helt store dilemmaer; han gik nemlig lige bag ved en lille gruppe mennesker, som gik så langsomt, at han selv havde måttet sænke farten.

Stien, de alle gik på, var næsten fire meter bred, altså med masser af plads til at gå udenom, men ak, Bølle var netop blevet ramt af et akut anfald af ubeslutsomhed og kunne ikke rigtig beslutte sig til, hvilken side af personerne foran ham, som skulle overhales. Joan og Ian kom gående op bag ham, for de havde jo masser af tid til at nå op til ham, mens de iagttog det mærkelige cirkus med en sort hund, der skiftevis gik fra den ene side af personerne og så til den anden og ikke kunne få sig selv til at overhale.

Men problemet blev løst øjeblikket efter. Han fik nemlig snor på, og de kunne derfor overhale og fortsætte videre ned til havnen, hvor alle lystbådene lå.

Lystbådehavnen var et hyggeligt sted at gå rundt, så snart gik de ud på en flydebro, som de ofte havde været på, og Ian bukkede sig ned for at tage snoren af Bølle. Måske var han ikke helt sig selv denne dag, for i samme øjeblik krognen forlod hans sele, nærmest kastede den ellers altid så uforfærdede Bølle

sig ned på maven og klamrede sig fast til gangbroen, som om han troede, at nogen ville smide ham ud i vandet.

”Hvad er der dog i vejen?” spurgte Ian overrasket, da Bølle aldrig plejede at være nervøs for noget – altså lige bortset fra at bade som bekendt, hvilket dog mere var en modvilje.

Men Bølle gav ingen respons på spørgsmålet og kravlede i stedet nærmest langsomt hen ad broen, indtil de et øjeblik efter gik i land igen og besynderlighederne tilsyneladende hørte op – i hvert fald lige de her af slagsen.

*

Uhhmm, tænkte Bølle for sig selv, mens han hev endnu et stykke blad af planten – den plante, som han nu et stykke tid havde stået og spist af. Bølle nippede tit af planterne ude i haven, og især nippede han af græs. Da de flyttede ind, var der intet af den slags, da den forrige husejer havde haft en stor hund boende i hundehus herude, og den havde nærmest pløjet det hele op til en jordmark, men Joan havde selvfølgelig hurtigt fremdyrket en vital grøn plæne.

Denne græsplæne nippede han tit til for så at gylpe det op bagefter, men denne potteplante, som stod på fliserne på haveterrassen, havde lugtet lidt anderledes end de øvrige og havde derfor tiltrukket sig hans opmærksomhed. Hvad han og de andre ikke vidste, var, at det faktisk var en vaskeægte hashplante, som af en eller anden grund var havnet her på fliserne. Den lugtede og smagte interessant, så Bølle guffede derfor løs, selvom han ellers bare plejede at smånippe til planterne.

Og kort tid efter prøvesmagningen var det så sandelig blevet partytime, da virkningen af hashen havde indfundet sig, og som en anden racerfører stormede han nu begejstret rundt i den lille have i store cirkler. Der var kommet fuld fart i Bølle, der som en anden galning suste rundt i topfart med ørerne helt tilbage, og øjnene vidt spærret op.

”Slap nu afl!” prøvede Joan forgæves at sige igen og igen, mens Bølle fortsatte i fuld aktivitet længe endnu, spækket med energi og fuldstændig uudholdelig.

Han var i strålende humør og klar til at ordne hele verden og havde så sandelig ikke tænkt sig at slappe af nu, hvorfor skulle han det – alt var sjovt, alt, og han havde aldrig løbet så hurtigt før her i haven, hvorfor dog stoppe nu, hvorfor?

Først meget senere på dagen begyndte virkningen omsider at ebbe ud, og Bølle, der havde hoppet og stormet rundt til den helt store OL-guldmedalje, syntes ikke længere, at det var helt så sjovt mere, så han, der nu var rimelig træt, begyndte at blive nogenlunde normal igen, mens Joan og Ian atter undrede sig over, hvad hulen det dog var for en plante, han havde spist.

◆◆◆◆

Bølle sad og stirrede lige frem for sig uden så meget som at flakse med øjnene en eneste gang, mens han kæmpede for at holde sit indestængte raseri i ro. Der var for nylig udbrudt krig i huset. En krig, som startede ved tegnene på, at der var kommet mus i hjemmet. Der var i hvert fald begyndt at være små trippelyde samt forskellige tegn på ekstra beboere, og dermed var der altså startet en langvarig og skånselsløs nervekamp mellem Bølle og musen.

Bølle, der nedstammede fra en lang række af stolte muse- og rottedræbere, var fast besluttet på at ordne ostegnaskeren selv. Der havde engang også været mus, da han boede oppe i Midgården, men her havde han ikke haft held til at spore, hvor den holdt til. Men Bølle havde været mere effektiv denne gang, og han havde snart opsporet lydene til familiens gamle solide orgel, som han herefter startede en sand belejring af.

Han sad lige nu og stirrede anspændt frem for sig, hvilket han havde gjort i timevis, og ligesom han havde gjort de forrige dage. Han kunne høre den, han kunne lugte den, den var derinde, han måtte bare være tålmodig og udholdende, så ville den vel lave en brøler på et tidspunkt.

Men til sidst efter timers venten rejste han sig alligevel op – for han blev øm af at sidde sådan så længe – og gik hen og maste hovedet så meget, han kunne, ind mellem væggen og orgelet for at komme bag om. Han kiggede irriteret på bagbeklædningen af orglet, hvor der fandtes en stor åbning, der hvor en træplanke manglede. Hvis bare han kunne komme ordentligt til, men han kunne ikke mase sig længere ind, så frustreret gik han hen til forsiden og bukkede sig ned for at kigge ind i orgelet gennem fodpedal-indgangen. Allerhelst ville han bare smadre det hele, så skulle han sgu nok kunne komme til.

Til sidst blev det for meget, og han gik hen for at hente en af familiens medlemmer til at hjælpe sig og samtidig beklage sin nød. Så et øjeblik efter kom han trækkende med Ian, som atter skulle hjælpe ham med at jage den ud. Sammen kiggede de alle åbningerne igennem, men kunne heller ikke ved fælles hjælp lokke den ud derfra. Desværre vidste Bølle heller ikke, at Ian følte sig splittet mellem på den ene side sit ønske om at hjælpe Bølle med at fange den, og så på den anden side sin medfølelse over for musen, hvis skæbne han udmærket vidste, hvad ville blive, hvis Bølle fik fat på den – så han var desværre ikke til nogen særlig stor hjælp i denne sag.

Efter at have kigget det igennem en sidste gang måtte eftersøgningen stoppe for denne omgang, selvom Bølle så sandelig selv ville fortsætte senere hen.

*

Bølle sad foran orgelet og stirrede ondt på det, hvilket han snart havde gjort mange dage uden at kunne pågribe musen, der åbenbart havde mange smutveje. Men i dag besluttede Ian og Dan sig til at gøre et alvorligt forsøg på at hjælpe ham. Nu skulle den altså fanges, og sammen satte de sig ude i entreen, hvor de kunne se om hjørnet lige op ad, hvor orgelet var, og begyndte at sidde helt stille lidt væk fra det for at se, om den kom frem, hvis den troede, at der var fri bane.

Bølle sad forventningsfuldt og lyttede lydløst med de andre, omsider kom der gang i foretagendet. Han kunne næsten ikke vente med at komme til at give den mus en lærestreg.

Uret tikkede, og ventetiden føltes lang, mens de forsigtigt med jævne mellemrum stak hovederne frem for at se, om der skete noget. Men endelig, endelig mente Dan, at han hørte noget, og han lænede sig, efter at have mumlet det til de andre, stille og forsigtigt lidt frem for at rejse sig, da Bølle glad over budskabet og uden at kunne kontrollere sig selv længere totalt ubehersket kastede sig frem foran ham og maste hovedet og det halve af kroppen ind under orgelet, så ingen andre kunne komme frem eller tilbage.

”Arrrrgg for hulen da, du ødelægger det hele!” sagde de rasende til ham, da foretagendet med ét var blevet spoleret af hans utålmodighed.

Nu var der blevet brugt tid nok på alt det, syntes Joan et stykke tid efter, og hun kontaktede derfor skadedyrsbekæmperen, så han kunne komme og fange den. Og derfor kunne Bølle, der måtte sande, at han desværre aldrig opnåede at få fat i den selv, nu et par dage efter opringningen stå ude i haven og se musen sidde forvirret i skadedyrsbekæmperens musebur. Der var den ret hurtigt gået i fælden, og nu kunne Bølle bare vente på, at den blev hentet. Det var skuffende, måtte han indrømme, men han slap da i hvert fald af med den ubudne gæst.

*

Bølle stod ved stuedøren og så skeptisk til, mens Joan gjorde sig klar til at gå. Han fulgte altid sine familiemedlemmer til dørs og ville i det hele taget ikke have, at de skulle forlade huset, eller i hvert fald gå nogen steder uden ham til at passe på dem. Men Joan skulle på indkøb, så det hjalp ikke så meget, at

han var imod, at hun gik. Familiens sikkerhed var ellers noget, som det var ret magtpåliggende for ham at sikre, så det var ikke for sjov, at han stod der. Han så derfor skuffet til, da hun alligevel tog af sted, og døren blev lukket foran ham, og efter at have stået og kigget ud gennem det utydelige vindue i døren et kort øjeblik, drejede han slukøret rundt, blot for at opdage, at Ian for hans skyld lige havde sat en af stolene hen ved vindueskarmen. Hurtigt spurtede han hen og hoppede op på stolen, da Ian med den ene hånd klappede på stolesædet og satte poterne op i vindueskarmen, så han lige akkurat nåede at se Joan komme gående forbi, og hun vinkede, da hun opdagede, at han stod der.

At se hende gå forbi var dog ikke ligefrem en begivenhed, der gjorde ham mere rolig. Han var ikke pylret, men lige i dag havde han ikke så nemt ved at koncentrere sig om andre ting, så da Joan et stykke tid senere kom gående ind ad døren igen, blev hun modtaget af Bølle, som om hun havde været væk i dagevis, for på trods af deres lejlighedsvis bryderier så var der ingen tvivl om, at de oprigtigt bekymrede sig om hinanden.

Et øjeblik efter stod han mere rolig og med hele hovedet nede i hendes indkøbsnet for at tjekke, hvad der mon var i den denne dag, mens kaffemaskinen, som Ian lige havde startet, kunne høres i baggrunden. Det hændte tit, at der lå en pose tyggestænger til ham i nettet – eller sommetider, hvis det var Ians, en pakke ostehaps – men dog ikke i dag, da der stadigvæk var et par stykker tilbage i hans tidligere pose.

*

Bølle var nysgerrig, umættelig nysgerrig, mens han vanen tro stod med hele hovedet nede i Joans indkøbspose i håb om at finde et eller andet, der var til ham.

”Der er ikke noget til dig, så du kan godt lade være!” sagde Joan, der netop var kommet hjem fra indkøbstur i byen.

Bølle ledte dog uanfægtet videre, og han maste sig længere ind i posen, for det kunne jo alligevel være, selvom der for det meste ikke var noget, men af og til var der dog købt dåsemad eller en pose hundestænger med til ham, som han nu håbede på at finde. Men hun havde haft ret, der var ikke noget af rigtig interesse der, men i hvert fald havde han fået stillet spændingen for en tid.

Men der blev dog større gevinst en anden dag, da Ian kom ind ad døren med en nyanskaffelse, som denne gang faktisk var til ham. Den kunne ganske vist ikke spises, men da Ian pakkede plastikpakkens indhold op og tog den frem, var gaven, som han straks genkendte, sådan set endnu bedre, for det var nemlig en hunderulle. Familien havde jo i årevis brugt en rulle med forlængersnor, når de gik tur med Bølle, men et stykke tid havde Ian ønsket, at snoren var endnu længere, og han var derfor begyndt at være på udkig efter en større version i de forskellige forretninger, han kom i.

Og så i dag fandt han endelig en stor otte meters model i Kvickly, vel at mærke en med snor, da de fleste store ruller havde et bånd frem for en snor, hvilket han dog ikke ønskede.

Den måtte de selvfølgelig straks prøve, så Bølle fik hurtigt selen på, og ivrige gik de af sted. Bølle glad over denne ekstra tur op til parken, og Ian hurtigt med blandede følelser. For snoren var som ønsket ganske rigtig meget lang, og det gav dem begge ekstra frihed, men rullen var uvant stor, så han følte, at han blev gloet på, men det, der ikke helt passede ind i billedet, var, at krogen også var stor, eftersom rullen jo var beregnet til større hunde. Det virkede lidt uelegant med sådan en krog til en hund af Bølles størrelse, og den lå nærmest på ryggen, mens han gik af sted, skønt han var helt uanfægtet af det, da turen derop var det vigtigste for ham.

Så mens Bølle et øjeblik senere sniffede rundt i parken, fri for snoren, kom Ian traskende bagefter, mens han spekulerede på, hvordan det her skulle klares.

Da de kom hjem igen, havde han fundet løsningen og gik opfindsom som altid i gang med at fjerne båndet med krogen fra den gamle rulle, som han ganske enkelt satte over på den nye – hvis bånd også blev fjernet – i stedet for. Det krævede lige noget omhyggelighed, så snoren ikke forsvandt ind i rullen,

når han løsne bånd og snor fra hinanden, men det gik, og krogen passede nu som den skulle, ganske vist med det resultat, at rullen var brun og båndet sort, men hvad pokker – omsider havde de drømmerullen, så den næste gåtur blev straks en succes.

*

Bølle spadserede yderst velfornøjet af sted på turen, og det samme gjorde Joan, som kom gående et stykke bagude. De to havde benyttet lejligheden til på denne fine dag at gå sig en rigtig lang tur sammen ud i skoven.

De elskede begge to skovene og kunne let strejfe rundt her i timevis, hvis de ellers kunne slippe af sted med det. Mens Joan gik og nynnede tilfreds over at tage sig en velfortjent fridag og roligt gik og indprentede sig alle indtryk, hun kunne få herude, så gik Bølle lige så tilfreds rundt og snuste til det mest interessante, mens han skiftede mellem at gå roligt og indsnuse alle skovens mangfoldige dufte, for så derefter at sætte høj fart på for at komme videre. Da han atter satte tempoet op og skiftevis løb frem og tilbage mellem træer og buske, så gled hans ene bagben i farten pludselig ned i et lille hul i jorden, og han vred brat om, så han med et hyl af smerte blev standset midt i løbet og brutalt væltede om på jorden.

Bølle bed tænderne hårdt sammen og følte kun en jagende smerte fra sit ben, da han hev det op af hullet og søgte at komme op at stå igen, men forgæves. Han kunne ikke støtte på det. Joan skyndte sig hen til ham, da hun så ham snuble, og forsøgte hurtigt at se, hvor slemt det var. Det var tydeligvis meget slemt, for han kunne slet ikke støtte på det, og Joan pustede et øjeblik tungt for sig selv. Hvad hulen gør vi nu, tænkte hun?

Så løftede hun ham forsigtigt op i sine arme og begyndte på en meget lang og særdeles langsom tur hjemad, mens hun bar ham det meste ad vejen, kun afbrudt af de mange pauser hun var tvunget til at tage med mellemrum.

Da Ian kom hjem fra skole noget tid senere, var han knap kommet ind ad døren, før han opdagede, at noget ikke var, som det skulle være. Almindeligvis blev han nemlig altid modtaget af Bølle, når han kom hjem, men ikke denne gang, for Bølle sad blot i sin kurv og stirrede sørgmodigt på ham, og mens Ian satte sig hen og søgte at trøste ham, forklarede Joan, hvad der var sket i løbet af dagen. Bølle havde forstuvet sit ben ret kraftigt, og dermed var de lange gåture forbi i et langt stykke tid fremover.

*

Bølle stod i haven og kiggede sig omkring med en blanding af glæde og ærgrelse – dels over at være kommet ud og dels over, at dette var det eneste, han oplevede for tiden. Der var nu gået et par dage, siden han var kommet til skade i skoven, og han havde indtil nu overhovedet ikke kunnet støtte på sit ben og havde hurtigt måttet lære at bevæge sig rundt på de øvrige ben. Selv sofaen måtte han løftes op og ned fra. Så de eneste ture han kom ud på, var i haven, hvilket ikke ligefrem var noget, han blev ekstra begejstret for.

Han ærgrede sig over tingenes tilstand. Han havde ikke overraskende modtaget mange knubs i tidens løb, og hvor mange gange han havde forstuvet sine ben, havde hverken han selv eller andre tal på, men denne gang var det ret alvorligt. Det var meget værre, end dengang han blev ramt af en bil. Tidligere var han helet rimeligt hurtigt, men nu varede det desværre ret længe, og skønt han syntes om den ekstra opmærksomhed, han fik, så var han ikke glad over, at de lange ture var blevet stoppet indtil videre.

Han var dog nu omsider begyndt at kunne støtte på benet igen, hvis han ellers tog det roligt, så Ian tænkte, at de da kunne gå over på marken lige to minutters gåafstand væk – på den selvsamme mark han havde slået sine folder på som helt ung. De tog ikke selen med, da de gik derover, det var der ingen

grund til med deres nye tempo, men næppe var de nået derover, før Bølles bagben hævede sig op, og han begyndte atter at halte rundt, så de måtte gå tilbage igen.

Dagen efter prøvede de igen. Det samme skete, han løb rundt som han tidligere plejede at gøre, hvorefter benet blev løftet op, og han kunne ikke støtte på det igen. Han kunne faktisk godt gå tur, hvis han ellers gik stille og roligt, men Bølle havde ikke tænkt sig at tage det roligt – det var ikke hans stil – så Ian indså, at han blev nødt til fremover at beholde snoren på ham hele tiden, når de gik. Det var ærgerligt, men nødvendigt.

*

Bølle kom gående af sted, snusende til de interessante steder han kom forbi her på marken, hvor han havde haft sin gang den sidste måneds tid. Omsider var hans ben helet så meget, at han kunne gå næsten normalt igen.

Det havde været en særdeles lang måned, hvor han havde haft sin snor på hele tiden, når de var herovre, og den systematisk blev holdt stramt, så han ikke kunne løbe eller lave pludselige sprints. Bølle havde kunnet gå næsten almindeligt blot en uge efter skaden, men det var kun, når han gik stille og roligt rundt i huset, så snart han satte fart på, begyndte han straks at halte igen, så derfor var de begyndt at gå korte ture sammen derovre, hvor han blev holdt i snor det meste af tiden, så skaden ikke gik op.

Denne fremgangsmåde, med at han ikke kunne slippes løs, havde selvfølgelig ærgret ham ret meget, ligesom det også havde gjort hos Ian, som naturligvis ikke havde syntes om at være lyseslukker på turen, men der havde ikke rigtig været andet at gøre, hvis de ville komme nogen vegne. Hvis Bølle skulle være rask, så havde han måttet gøre noget, som han næsten aldrig havde prøvet tidligere, nemlig at gå langsomt på en gåtur.

Men taktikken gav bonus og lykkedes til sidst, da hans ben adskillige uger efter skovturen nu var helet så meget, så han igen kunne spæne rundt. Nu var de således omsider begyndt at kunne gå enkelte ture op til parken. Det havde føltes som en evighed siden, han havde været deroppe, men de gik også stadigvæk herhen på marken for en sikkerheds skyld, men det ville ikke vare længe, før han var helt rekreeret igen. Det var også på høje tid, da han stærkt havde savnet at komme rundt, møde hunde og ellers bare undersøge verden igen.

*

Bølle sad på gulvet med vidt opspændte øjne og så med det ægte klassiske hundeblik op på Joan, der sad fredeligt og læste på sofaen. Pludselig langede han den ene pote ud og puffede til hendes ben.

”Lad være! Jeg sidder og læser,” mumlede hun og læste videre.

Bølle stirrede endnu mere og begyndte at ryste over hele kroppen, før han igen puffede til hendes ben med poten.

”Ihh altså, kan man da ikke få et øjeblik fred?” sagde hun højt og stirrede på den rystende hund foran sig.

Med et højlydt vræl puffede han mere brutalt til hende, så hun denne gang ikke kunne ignorere hans spøgefuldheder. Så bladet blev lagt til side, og hun satte sig ned på gulvet i retning af Bølle, der straks spændte et stykke væk og med forkroppen ned på gulvet ivrigt ventede på hendes næste træk, før han greb fat i sin tennisbold.

Efter et øjeblik venten bevægede Joan sig hen imod den spændte Bølle, som med bolden i munden, og stadigvæk med forkroppen ned mod gulvet, ikke rørte sig overhovedet, før hun var næsten helt henne ved ham. Så spændte han væk og hen i en anden vinkel, hvor han glædesstrålende lagde sig i samme position igen. Dette var noget af det bedste, han vidste, nemlig at kunne få Joan med på en leg som denne, hun var ellers i forvejen et legende, spontant og meget varmhjertet menneske, men det var ikke

så tit, at hun ligefrem gad lege med på samme måde, som han og Ian ellers kunne lege sammen. Så når hun først var med på det, så gjaldt det om at nyde legen.

Joan vidste, hvor hurtig han var, og måtte derfor se, om hun kunne overliste ham i stedet og forsøgte derfor alskens numre for at få fat på ham og tage tennisbolden. Det lykkedes ikke helt, selvom han igen og igen lod hende komme helt tæt på, før han med mærkelige lyde flyttede sig i sidste øjeblik og rykkede hen i en anden venteposition. Så efter et stykke tid på denne måde mente Joan omsider, at de havde leget længe nok, og at hun nu trængte til en smøg, før hun ville læse videre.

Bølle kiggede et øjeblik til, mens hun rejste sig op. Det var den leg, tænkte han uden at være skuffet over, at hun ikke ville mere. Det havde været ret sjovt, så længe det varede.

*

”Hej basse,” sagde Ian oprigtigt glad, da Bølle hoppede op ved siden af ham på sofastolen og helt som vanligt satte sig godt til rette på hans venstre side.

Det var vist en kraftig underdrivelse at sige, at de to elskede at sidde tæt sammen i møblerne. En del personer ville måske ligefrem gå så langt som til at beskyldte dem for at have et næsten symbiotisk forhold til det at sidde sammen. Det havde de stort set altid haft, når den ene havde sat sig, varede det som regel ikke ret længe, før den anden også sad der. Som regel sad Ian i den ene lænestol, når han så fjernsyn, og Bølle satte sig så for det meste ved hans venstre side – skønt højre side selvfølgelig også forekom – hvor der enten var lagt et tæppe klar, eller Ian havde sin kimono uden på tøjet og havde ladet den være åben i den ene side, så han kunne sidde der.

Det varede ikke længe, før de sad helt sammenmast, for Bølle elskede at klemme sig op ad de andre i sofaen, især Ian, så en times tid senere sad han mageligt tilbagelænet som et andet menneske med hovedet næsten helt presset ind under Ians ene armhule, mens poterne nærmest stod ud i luften. Det her var livet, syntes han afgang, for skønt sin aktive dynamiske natur kunne Bølle nemlig også være en rimelig laid-back størrelse.

At kunne tage den med ro og nyde livet så meget som muligt, var han så sandelig ikke en fremmed over for, tværtimod. Han og Ian havde sådan set delt møbler med hinanden alle de steder, som de indtil nu havde boet. Gæster, som kom til huset og var så heldige at se dem sidde sammen i stolen, var tit påvirkede af, hvor sammenspiste de var og især over de talrige mærkværdige siddestillinger, Bølle kunne anbringe sig i heroppe.

*

Ian gabte og gjorde sig klar til at rejse sig efter en god aftensfilm i fjerneren med kaffe og franskbrød til. Det var blevet tid til at se dyner og komme i seng. Han kiggede til siden og så på Bølle, der lå og slumrede ved hans side. Det så næsten ud, som om en eller anden havde lagt ham der som en anden slags bylt, for han lå nærmest helt akavet på ryggen med alle poterne stikkende op i vejret, mens han snuede usædvanligt mageligt.

Han havde delvist Ians kimono over sig og så bestemt ikke ud til at have tænkt sig at skulle forlade sin stilling her lige foreløbig. Denne kimono elskede han ret meget, og det bedste var altid, hvis Ian havde taget den på om aftenen og foldet den ud, når han satte sig i stolen, for så kunne Bølle nemlig sætte sig på den og have den ind over sig og ligge fantastisk godt aftenen lang - til tider kunne han ligefrem ligne en munk, sådan som han sad med kutten over hovedet.

Bølle kiggede op, da Ian gjorde klar til at rejse sig, og et udtryk af ærgrelse gled hen over hans ansigt. Det var tydeligt, at Bølle helst ville blive liggende, så Ian lirkede sig forsigtigt fri af kimonoen og lod den blive på stolen, så kunne han få lov til at blive mageligt liggende på den resten af natten. Ian vidste

også, at hans kropsduft sad på den, og at det var yderligere en grund til, at Bølle syntes om kimonoen og til at lade den blive her.

”Skal du ikke ud i haven og tisse?” spurgte Joan og pegede i retning af døren, men Bølle stirrede bare dvask og udtryksløst på hende og blev ellers blot liggende på ryggen.

Så Joan og Ian aede ham godnat og lod ham så blive liggende der. Han ville ikke ud i haven og tisse af, som han ellers plejede hver aften før sengetid, da han mente, at de måske kunne finde på at tage kimonoen med op, hvis han gik ud i haven.

*

Bølle stod og snuste rundt på den træge plads, der var herude, mens Joan var i gang med at bakse med vaskemaskinen. Han plejede med stor interesse at følge med i alt, hvad Joan gik rundt og lavede hjemme i huset, og han fulgte selvfølgelig også med, når hun skulle ud i vaskehuset – der lå ude i haven – og ordne tøj, og når hun var ude for at hænge det op, var han der selvfølgelig også.

Bølle, der nu ellers havde været ude i det vaskehus mange gange før, stod og indsnusede det hele. Duftene herude i det for det meste tillukkede udhus var mere koncentrerede, og han syntes derfor, at det alligevel var interessant at være her. Han kiggede et øjeblik hen på Joan, der næsten var ved at være færdig med tingene, før han opslugt snuste videre – der var stadigvæk tid. Men Bølle blev med ét brat revet ud af sine undersøgelser, da han kort bemærkede Joan gå forbi ham, og i næste nu hørte døren blive lukket bag sig og slåen sat for. Nu stod den totalt overraskede Bølle pludselig lukket inde i skuret og stirrede på døren, mens Joan helt opslugt i sine egne tanker gik ind i huset.

Først nogle timer senere, syntes Ian pludselig, at der var så underligt stille i huset. Han grublede lidt over grunden til det, inden han kiggede sig omkring og spurgte til sidst Joan: ”Hvor er Bølle egentlig henne, jeg kan ikke se ham nogen steder?”

Joan anede det ikke, og de begyndte sammen at kigge efter ham, men kunne simpelthen ikke finde ham. De syntes begge, det var ret mærkeligt. Efter at have kaldt og ledt det hele igennem, begyndte de også at tænke efter.

”Mon det er muligt at ...?” sagde hun og stoppede op i sætningen, da hun kom i tanke om, at hun for et stykke tid siden havde været ude med vasketøj i huset i haven.

Straks gik de derud, åbnede døren til skuret, og der stod selvfølgelig en glad og logrende Bølle.

”Nå, der er du jo, hvorfor siger du dog ikke noget?” sagde Joan bebrejdende til ham, som jo ellers altid plejede at kæfte op, hvis noget gik ham imod. Men mærkeligt nok havde han for en gangs skyld ikke sagt noget, han var ikke engang sur på Joan for at have lukket ham inde. Han havde mere travlt med bare at komme op ad trappen og ind i det rigtige hus.

*

”Du kan ikke komme herud nu, du må blive her, indtil jeg er færdig!” sagde Joan til den helt uforstående Bølle, der ellers havde fulgt lige efter hende for at se, hvorfor hun bar de ting derud.

Dagen i dag havde Joan nemlig afsat til at skulle male den lille stue i huset, og pensler og spand med hvid maling var fundet frem. Det var derfor, at Bølle, der var berygtet for sin nysgerrighed og evne til groft at trænge sig på, omhyggeligt var blevet lukket ude fra stuen, mens hun malede, og nu så sig selv stirre på en lukket dør.

Hvis der var noget, Bølle ikke brød sig om, så var det lukkede døre, især hvis det var for at forhindre ham i at følge med i, hvad der foregik på den anden side. Så et stykke tid blev han derfor stående foran døren, mens han skiftevis brummede og klynkede og håbede på at komme ind. Men så med ét satte han sig ned og gav sig med ophøjet ro til at stirre udtryksløst på døren, og det var noget, som han kunne gøre meget længe. For Bølle var hidsig af natur, men han var ingen gnavpotte. Hans forskellige

mellemværender med mennesker og hunde blev næsten altid ordnet hurtigt. Men det skete af og til, at han kom i sit depressive hjørne og blev sur og tvær. Når det skete, satte han sig demonstrativt hen til en væg og begyndte bare at sidde og stirre vedholdende ind på den. Når han var i dette mærkelige lune, kunne han sidde meget længe sådan, afvisende over for alle og bare stirre på noget, som kun han kunne se.

Bølle var dog ikke i det humør nu, men havde altså øvelsen i at sidde med stoisk ro og kigge ubevægeligt frem for sig. Så senere på dagen, da malearbejdet omsider var overstået, og dørene blev lukket op igen, var det til stor glæde for ham, der hurtigt rejste sig og skyndte sig derud for at se, hvad det var, der mon var blevet skjult for ham.

”Du skal ikke gå op ad væggene!” standsede Joan ham, før han kom for godt i gang.

Mere forsigtigt gik han værelset efter, for han kunne selvfølgelig også sagtens lugte malingen.

Senere på dagen, selv om der var blevet holdt øje med hans gøren og laden, spurgte Joan både sig selv og Ian, om Bølle mon alligevel havde været oppe ad væggene. De kiggede nærmere på det nymalede, men kunne ikke finde noget. Men da Bølle kom gående, sås der alligevel afslørende hvide pletter på hans ellers sorte pels.

”Ahhh, har du alligevel været oppe ad væggene?” udbød hun irriteret, selvom der ikke kunne ses noget på dem – kun på ham.

*

Bølle var en yderst talentfuld graver, men han var så sandelig ikke den eneste i familien med lige de evner, hvilket han tilbagelænet sad og fik vished for denne tidlige sommerdag, mens Ian skovlede det ene lag jord op efter det andet. Bølle havde noget tid prøvet at finde ud af, hvad meningen med foretagendet var. Først var Ian og Joan kommet slæbende hjem med en stor sort plasticdims, og dernæst var Ian straks gået i gang med at grave løs ude i haven tæt på plankeværket, mens Joan stod og så på.

Han fulgte stadig med, da de andre omsider fik passet dimsene ned i hullet og dækkede kanterne til, og nu var det pludseligt tydeligt, hvad det var, da de lagde haveslangen ned i og begyndte at fylde det op med vand. Det var sgu et bassin, lige her i hans egen have, og han som afskyede vand. Noget betænksomt undersøgte han bassinet og ræsonnerede, at det vist ikke var så slemt alligevel, så inden længe glemte han snart alt om det.

Det varede dog kun noget tid, indtil de andre en dag atter kom slæbende hjem med noget nyt, som han hurtigt genkendte. Det var nemlig guldfisk til bassinet. Irritationen poppede med et op i ham. Skulle der nu igen komme andre dyr rendende her og stjæle opmærksomheden fra ham? Gnavent stod han ved kanten af dammen og så dem hælde fiskene i det, men begyndte alligevel at blive rolig igen, for de så nu ret harmløse ud og gjorde vel ingen skade på hans popularitet herude?

Han skulle således lige til at forlade stedet igen, da katastrofen indtraf. Den fik pulsen til at speede op, for en dåse med foder blev åbnet, og helt uden at tænke på hans følelser begyndte de at fodre fiskene. Lynende hurtigt maste Bølle sig ind mellem damkanten og den formastelige med dåsen og beklagede sig højlydt, mens han prøvede at blokere for, at noget kunne komme ud til dem.

”Du er sgu da for meget, du har intet at være skinsyg over!” sagde Joan og prøvede at puffe ham væk, men Bølle blev ved, han skulle ikke snydes for noget.

Og i næsten ren desperation begyndte han nu at æde det foder, der var faldet ud på græsset. De kom fremover ikke til at uddelegere mere, uden at de også fodrede ham samtidig med – hans gamle jalousi over for andre dyr havde vist ikke ændret sig det fjerneste.

*

Bølle sad forventningsfuldt og fulgte med alle sanser opmærksomt hver eneste af Joans bevægelser. Hun havde nemlig længe været i gang med at lave kødben til aftensmad, og Bølle, der som næsten alle hunde elskede denne ret – fiskemaden var blevet glemt – havde tilbragt al tiden i køkkenet sammen med hende. Lige i øjeblikket sad han oppe på en af køkkenstolene og fulgte med, måske var han nervøs for, at han ikke ville få del i herlighederne, for han havde flere gange sørget for, at Joan vidste, at han var der.

Men omsider var den stund kommet, hvor han ikke bare kunne lugte det, men også skulle smage. Så da Joan rakte tallerkenen ned til ham med det store dampende kødben på, spærrede han forventningsfuldt øjnene op. Frem for at have ham siddende og plage, gav Joan ham et ordentlig stykke med det samme, så kunne de andre med god samvittighed spise deres aftensmad i fred og ro.

Forventningsfuldt snusede han et øjeblik dampen ind gennem næseborene – det var afgjort en af hans favoritterter. I næste nu tog han hele stykket i flaben og drejede med en attitude som en stolt ulv omkring og satte kursen ud af køkkenet.

”Hej stop!” gryntede Joan efter ham. ”Hvorfor tager du det derind, du sviner jo hele din kurv til?”

Hvad pokker snakker hun om, tænkte Bølle, da han stoppede op og kiggede utålmodigt hen på hende. Nå ingenting ræsonnerede han og fortsatte derefter raskt videre ind i stuen.

Begejstret smed han benet op i sin kurv og begyndte stående med forpoterne inden for kurven henrykt at spise det. Ingen ville forstyrre ham nu, altså måske lige bortset fra en tæppebekymret Joan, der ville lure på, at han tog en pause i håbet om, at hun ved at flytte benet ud i køkkenet igen ville få ham til også at blive der. Men på trods af et enkelt vellykket forsøg i den retning – hvor han dog flyttede det ind i stuen igen – så var der nu ingen i det næste lange stykke tid, der så noget til ham.

*

Det var tidligt på dagen, og Ian og Bølle var på vej hen til bageren lige i nærheden for at hente morgenbrød til kaffen. Almindeligvis gik han og Bølle for det meste først efter morgenmaden, for så blev turen meget længere, men af og til ville han gerne med, så Ian tog ham i dag med på trods af de problemer, som han vidste, der ville opstå.

Uden for bageren låste han hunderullen og satte den fast til krogen og satsede så på, at han ville være hurtig nok, før larmen ville opstå. Bølle stod og snuste interesseret til nogle spor, så Ian skyndte sig ind i bageriet, men ak, der stod en person foran ham, så den plan røg hurtigt i vasken. Lidt efter, da Bølle var færdig med at snuse, rejste han hovedet op og begyndte at gå totalt ubehersket over at være nødt til at stå her. Gøningen blev højere og højere og mere og mere larmende, indtil Ian omsider kom ud igen.

”Så hold dog kæft! Det tog jo kun et øjeblik” råbte Ian næsten lige så højt som Bølle, mens han gnaven tog posen med franskbrødet og tebirkesene i den ene hånd og hunderullen i den anden.

Sådan gik det næsten altid, hvis Bølle skulle stå uden for en forretning, og det var den ene grund til, at Ian sjældent tog ham med til den slags. Den anden grund var, fordi han syntes, det var uansvarligt at lade en hund stå uden for en forretning, hvor talrige mennesker kom og gik, og hvor hunden ikke kunne komme væk eller forsvare sig, hvis det blev nødvendigt. Det var kun, fordi han hos bageren kunne se ud af vinduet og holde øje med situationen, og så selvfølgelig fordi det var så kort et ophold her, at han tog Bølle med.

Nå, men ikke længe efter var morgenmaden indtaget, og Bølle og Ian gik atter af sted, denne gang på en rigtig tur, hvor de kunne opleve noget, og Bølle kunne få brændt krudtet af på en mere positiv måde.

Bølle lå og hvilede sig på sit tæppe på sofaen. Han lignede til forveksling nærmest et slags bildæk, som nogen havde smidt op på sofaen, sådan som han havde anbragt sig. Han lå næsten rullet helt sammen i en cirkelform med ansigtet ind mod sofaen, mens han lejlighedsvis udstødte suk og pustelyde. Hvis nogen af og til kom hen for at se, om han var vågen, lod han for det meste som ingenting, mens øjnene diskret blev åbnet på klem for at se, hvad der foregik.

Bølle havde stadigvæk sin plads på sofaen, hvor han havde sit faste reservetæppe liggende, og hvor han for det meste hellere ville være end i sin kurv. Heroppe lå således tit hunden med de '1000 stillinger', som Ian ofte spøgende og beundrende sagde om ham. Det var ikke særlig langt fra sandheden, for antallet af forskellige måder, han kunne ligge på, var nærmest uendelig og ville helt sikkert have været lige til Guinness Rekordbog, hvis den ellers havde haft sådan en kategori.

Bølle blev aldrig træt af at forsøge sig med nye positioner. Hans fantasifulde søgen efter endnu bedre måder at kunne hvile sig på var særdeles kreativ. En del af succesen på dette område skyldtes hans lange ryg, som muliggjorde rigtig mange vinkler, og når han yndede at brede sig ud i sine utallige mærkelige akavede stillinger, kunne han faktisk blive ret lang. Det havde sommetider det resultat, at den, der sad ved siden af, kunne få et ben sparket op i nyrerne, hvis der ikke var plads nok.

Efter at have ligget sådan i bildæksformation et stykke tid med ansigtet vendt ind mod sofaen, vendte han sig omsider om, rullede kroppen ud og lå nu, så lang han var, med hovedet anbragt op ad sofaens armlæn og så meget himmelsk og fredfyldt ud. Det var livet.

*

Bølle lå på sit tæppe på sofaen og slangede sig overordentligt mageligt. Ved siden af ham sad Joan og læste fredeligt i et magasin. Bølle lå på siden med ryggen til sofaen, helt strakt ud så lang han var, hvilket ikke siger så lidt. Han havde ligget godt her et stykke tid og orkede ikke at skulle rejse sig for at rykke sig, da han med ét syntes, at han behøvede mere plads til at være her. Så uden videre sendte han derfor et spark af sted med det ene bagben mod Joan, så hun kunne lære at give plads til ham.

"Av, for pokker" udstødte hun vredt, da hun pludselig fik et ben i nyrerne. "Lad dog være med det!" sagde hun og vendte sig om mod Bølle, der bare dasede videre.

Hun fik lyst til at ruske ham, da hun så hans selvtilfredse ansigt, men orkede ikke at skulle brydes med ham nu, så hun satte sig atter til at læse videre.

Et øjeblik efter kom Bølle ud af døsen og opdagede, at han stadigvæk trængte til mere plads. Hvorfor havde hun ikke rykket sig, tænkte han for sig selv? Så irriteret sendte han i bedste kampsportsstil en hel bredside af spark af sted for at få hende til at rykke sig, når hun nu ikke havde forstået hans venlige forespørgsel lige før.

Joan udstødte et højt "auuu", da han for tredje gang havde sparket hende i nyrerne i et forsøg på at brede sig yderligere. Rasende vendte hun sig og skubbede til ham.

"Skal jeg sætte mig på gulvet i stedet for, for du fylder sgu det hele?" sagde hun til syvsoveren, der liggende på ryggen så yderst tilfreds ud med tilværelsen og kun besvarede det retoriske spørgsmål med et hurtigt kik ud af øjenkrogen efterfulgt af en lille grimasse, før han atter dasede videre.

De to sad ikke helt så tit sammen i sofaen, som han og Ian gjorde, skønt det da skete. Sommetider sad de alle samlet foran fjernsynet med Joans fine flotte tæppe over benene og så med Bølle møvet op i midten, mens ellers ikke. Det var sikkert, fordi det ikke altid foregik helt så idyllisk og gnidningsløst mellem ham og Joan, men det var nu blot fortsættelsen på deres gamle private guerillakrig, som de begge inderst inde elskede.

*

Bølle og Ian var knap drejet ind og op ad trappen til biblioteksparken, før de hørte larmen fra den gruppe mennesker, som ret tit var begyndt at sidde og drikke øl sammen deroppe. De var ikke nået ret langt, før deres opmærksomhed blev fanget af en af mændene, der havde skilt sig ud fra den øvrige gruppe og nu stod og holdt på en stor brun hundehvalp, som glædesstrålende ønskede at komme hen og hilse på Bølle.

Efter at Ian og manden et øjeblik havde snakket sammen, og Ian havde sagt, at det var i orden, slap manden den løs, så de kunne hilse på hinanden.

Bølle stod stille på plænen, helt kølig og rolig, mens Balder, som hvalpen hed, stormede af sted som skudt ud af en kanon direkte hen mod ham. Tiden stod næsten stille, mens den galoperede hen imod Bølle, som ikke afslørede nogen fysisk reaktion overhovedet. Først da den var få sekunder fra at ramle ind i ham, veg han behændigt og lynhurtigt til siden ved at sætte al vægten om på bagbenene og opretstående kvikt dreje til side, så den stormede forbi ham og væltede klumset og overrasket omkuld på plænen.

Bølle var som bekendt en erfaren slagsbror med mange års numre i bagærmet, og hvis der eksisterede noget, der hed judo hos hunde, så var Bølle en ren mester. Igen og igen, når denne store klump af en hvalp kom stormende imod ham, dukkede Bølle næsten med samme smidighed og elegance som en kat sig lige akkurat sådan, så han enten kunne puffe til den eller strejfe dens ben, så den atter væltede om på plænen. Eller han nøjedes bare med at flytte sig eller lige at undvige den – hver gang næsten uden at flytte sig ret meget fra, hvor han stod, med det resultat at han kørte den anden træt uden selv at blive det.

Denne brydekamp var sjov, men efter et stykke tid gad Bølle ikke mere. Det var sjældent, at han beskæftigede sig ret længe med hvalpe, og han ville også videre på turen. Det forstod den anden ikke, så efter, at Bølle begyndte at knurre og vise tegn på, at det snart ville blive alvor, hvis den ikke stoppede, måtte manden tage sin kåde hund igen. Mens Bølle gik af sted fra kamppladsen, måtte han alligevel indrømme, at det havde været sjovt, og han faktisk havde syntes godt om Balder.

*

Bølle kiggede delvist interesseret til, mens Joan stod og talte med Dan, som, Bølle godt kunne fornemme, var mere ivrig og højttalende end ellers, så noget var åbenbart på færde. Et øjeblik efter forlod han huset, og det var vel så det, mente Bølle.

Men der var nu ikke gået særlig lang tid, før både Bølle og Ian kiggede op og så Dan komme gående forbi uden for vinduet. De bar tydeligvis på noget. Døren gik op, og ind kom han – med armene holdende på en særlig gæst.

Bølles ansigt antog et mere vagtsomt og koncentreret udtryk, da hvalpen blev sat ned på gulvet og derefter stod tøvende og kiggede sig omkring et øjeblik, før dens blik blev fanget af Bølles. Det var Trunte, familiens allernyeste medlem, som var en krydsning af langhåret og korthåret schæfer, som Dan havde hentet efter, at de reglementerede venteuger nu omsider var gået.

Bølle gik hurtigt hen og begyndte at snuse til hende på kryds og tværs. Hun var et par centimeter højere end ham allerede, men naturligvis langt mere kluntet. Ubehjælpeligt stavrede hun hen mod døren ind til værelset ved siden af stuen med Bølle lige i hælene.

”Så, lad hende nu lige komme til” sagde de andre, da hundene kort efter kom ind i stuen igen, mens Bølle nærmest var begyndt at blokere hendes videre undersøgelse af huset.

Han sendte et sammenbidt blik op mod dem ved beskeden, men vendte hurtigt blikket mod hvalpen igen, da Trunte begyndte at udstøde en lyd mod ham, der var ment som et forstadie til en snerren. Det var åbenbart i et forsøg på at hævde sig over for ham. Bølle tog det dog ikke særligt alvorligt, selvom

det frembragte en vis morskab hos den øvrige familie, men det varede ikke længe, før Dan tog hende op og begav sig af sted igen. Denne gang hen til hans hus ikke langt derfra – hendes rigtige hjem fra nu af.

*

Bølle elskede som bekendt at sidde oppe i møblerne, næsten lige så meget som i sin kurv, men der var alligevel grænser. Et møbel måtte han absolut ikke komme op i, og det var Joans nyeste erhvervelse, en gammel antik siddestol, som hun havde fået lagt helt nyt betræk på. Denne flotte grønne stol syntes Bølle var vældig nydelig, åbenbart lige så meget som Joan, yderligere var den fornedet høj nok til, at han kunne komme ind under den, og den havde endog et slags vedhæng, der hang ned foran.

Så Bølle genoplivede sin gamle glæde ved at kravle rundt inde under møblerne og var derfor ofte inde under stolen, men en ting var at være under stolen, noget helt andet var at være oppe på den, og trods hans forskellige forsøg på at få lov til at sidde i den, holdt Joan konsekvent øje med ham for at forhindre det. Men det kunne hun selvfølgelig kun gøre om dagen, for når natten falder på, kan tingene som bekendt ændre sig.

Så derfor en sen aften, hvor det var ved at være sengetid, aede Ian og Joan som sædvanlig Bølle godnat med ordene: ”Nå, kan du sove godt?” før de gik op ad trappen til deres soveværelser.

Et øjeblik efter, da de havde lagt sig godt til rette i hver deres tilstødende soveværelser og glædede sig til en god nats søvn, begyndte støjen. Bølle var nemlig inde i en periode, hvor han ikke lagde sig til at sove, når de andre gjorde det. I stedet forblev han lysvågen og aktiv. Han plejede i stedet at rende rundt i huset og lave alt mulig mærkeligt. Resultatet var derfor, at der hver nat begyndte at komme en masse støj, travelyde og mærkelige bump nede fra stuen.

Joan lå og stirrede op fra sin seng, mens larmen ubønhørligt vældede op nede fra stuen. Det havde foregået mange nætter efterhånden, så hun burde have vænnet sig til det, men det havde hun ikke. Pludselig lød der et ordentligt brag nede i stuen, som ringede igennem hele huset. Bølle var åbenbart faldet på gulvet højt oppe fra og lå nu og rodede rundt. Det blev for meget for Joan, som for op fra sin seng og skyndte sig ud i gangen og råbte ned: ”Kan du så lægge dig til at sove Bølle, godnat!”

Larmen holdt øjeblikkeligt op, og Joan gik irriteret ind i seng igen. Men lidt senere, midt i al denne uvante stilhed, lå hun alligevel vågen og spekulerede på, hvad han egentlig lavede dernede. Da Joan alligevel syntes, hun trængte til en smøg, rejste hun sig og gik varsomt ned ad trapperne og ind i stuen, hvor hun tændte lyset. Og dér, på den fine grønne stol, som det var ham strengt forbudt at sidde oppe i, sad Bølle og glanede værdigt ud over stuen, helt fordybet i sine egne tanker.

Synligt overrasket over Joans pludselige og uventede tilsynekomst skyndte han sig at hoppe ned og komme væk, før hun kunne nå at hidse sig op. Kampen om stolen var således stadigvæk i gang.

*

”Nå Bølle, du må være alene lidt, for jeg skal lige i byen!” sagde Ian, da han åbnede døren og vinkede farvel til Bølle, der som altid stod og kiggede op på ham og ikke ville have, at han skulle gå. ”Jeg kommer snart,” lovede han og stod nogle sekunder efter og låste døren.

Han var dog ikke kommet ret meget længere end til sin cykel, før han opdagede, at der lige var noget, som han havde glemt. Han gik derfor tilbage og låste hurtigt op igen. Og der, lige da han åbnede døren, så han Bølle sidde mageligt tilbagelænet oppe på Joans grønne stol, som han udmærket vidste, han ikke måtte sidde i.

Bølle sad dybt optaget i egne tanker og drejede overrasket hovedet over mod døren, da Ian stik mod alle forventninger allerede kom hjem igen. Han havde ventet på, at Ian skulle gå, og havde, så snart døren var låst, skyndt sig op i den fine eftertragtede stol. Han havde haft så travlt med at læne sig

mageligt tilbage, at han slet ikke havde hørt, at Ian var kommet ind igen. Hvis hunde havde kunnet rødmø, så ville han helt sikkert have gjort lige netop det. Han havde selvfølgelig regnet med, at han kunne sidde der og være herre i hele huset et stykke tid, mens Ian var væk.

Nå, men efter at forviklingerne og forklaringerne over regler med hensyn til møblerne atter var blevet gennemgået, tog Ian af sted igen velvidende, at Bølle næsten helt sikkert ville hoppe op igen, så snart han var taget af sted, selvom han nok denne gang lige ville vente et øjeblik, før han gjorde det. Indenfor stod Bølle og lyttede. Denne gang omhyggeligt, indtil han kunne høre, at Ian var taget af sted. Han kiggede derefter først over i retning af vinduet ud til gaden og dernæst hen på den dejlige grønne stol.

*

Ian sad behageligt anbragt i sofaen og læste i et blad, da han med ét blev opmærksom på, at noget vist ikke var helt, som det skulle være. Han kiggede ned og opdagede overrasket, at Bølle lå og hyggesov på hans skød. Hvad hulen, tænkte han og stirrede med ægte undren på den mageligt hvilende hund. Han havde slet ikke lagt mærke til, at han var kommet op og havde lagt sig til rette. Bølle lå behageligt og hvilede og lod sig ikke mærke med, at noget underligt skulle være sket.

Bølle og Ian var et fast sammentømret makkerpar både ude og inde. De gik næsten altid sammen, og de sad næsten altid sammen, så meget tilsyneladende, at Ian nu åbenbart ikke engang bemærkede længere, når Bølle hoppede op og lagde sig til rette hos ham. Almindeligvis plejede Bølle heller ikke at spørge om lov, før han hoppede op hos Ian. Det behøvede han slet ikke, men Ian plejede dog ikke så overraskende at lægge mærke til det, når han kom op hos ham.

Men Bølles evner til luskeri og snigeri var åbenbart nået op på et endnu højere niveau end tidligere, eller også havde Ian blot været mere opslugt af sit læsestof, end han plejede. Men uanset hvad, så blev Bølle i hvert fald liggende der et stykke tid endnu, før Ian blev nødt til at rejse sig og strække kroppen, og derfor lige måtte løfte ham over på tæppet på sofaen lige ved siden af – tæppet skiftede tit mellem sofa og stol – hvor Bølle med et dvask blik på ham ellers fortsat blev mageligt liggende.

Så mens han blev liggende der et stykke tid endnu, hans hvileperiode var endnu ikke klaret, gik Ian og undrede sig over, at han slet ikke kunne huske, hvordan han var kommet op, hvilket han faktisk fortsatte med at spekulere over resten af dagen – en sær og interessant oplevelse.

*

”Så kom da!” sagde Ian, efter at Bølle et stykke tid havde siddet og plaget for at komme op og ligge på skødet.

At han overhovedet havde siddet og ventet på tilladelse var i sig selv et tegn på, at noget mærkeligt var under opsejling, da de to altid sad sammen uden aftaler og tilladelser på forhånd. Så efter et øjeblik stirren tog han imod tilbuddet, men i stedet for bare at hoppe op let og elegant, som han ellers altid plejede at gøre, så ville han i dag afprøve en ny teknik, og han begyndte derfor i stedet at kravle op ad benet.

Det føltes med ét, som om benet var blevet fanget i et slags skruestik, hvor det ubønhørligt blev klemt mere og mere sammen, for Bølle klamrede sig til det som en anden abe, mens han med opmønstringen af alle kræfter stædigt baksede sig op ad benet med ansigtet helt fortrukket af anstrengelse.

”Uhhhh,” udbrød Ian overrasket og sænkede brat sit blad, da hans ben pludselig blev klemt til det yderste. ”Hvad laver du dog?” spurgte han, mens Bølle ret uelegant maste sig op over hans knæ og stædigt kæmpede for at komme videre fra denne skæve position.

Og uden at vente på en respons fra klatreaben, førte Ian endelig armene ned og løftede ham op på skødet, hvor den pustende Bølle derefter sad et øjeblik og vurderede, om den nye teknik nu også var så god en ide. Måske han alligevel skulle overveje en bedre fremgangsmåde eller bare holde fast i den, han

hidtil havde brugt? Ian sad med et stort grin og kiggede på ham, mens han lige masserede sit ben. Bølle kom frem til den konklusion, at det vist var bedst at spille på den sikre hest og besluttede sig derfor til at holde fast på de velkendte gennemprøvede metoder fremover.

*

Bølle kom gående hen langs stuegulvet med sin spiselige sko i flaben, den som han havde fået for snart længe siden. En af dem, som var lavet af det samme som de spisepinde, han ellers tit fik forærende. Han havde for nylig besluttet sig til at spise den frem for blot at bruge den som et praleinstrument, som han ellers mest brugte sine ting til. Det havde selvfølgelig det resultat, at den nu var rimelig blød og gennemgnasket. Ian sad henne på stolen og læste fredsommeligt, da Bølle uden videre hoppede op til ham og herefter smed skoen fra sig.

”Add, for pokker, hvorfor skal den op ved siden af mig?” udbød Ian, da han så den halvt gennemtyggede sko ligge op ad sig, og dernæst tog han den og smed den på gulvet.

Bølle kiggede et øjeblik først på skoen og dernæst på Ian, før han hoppede ned og tog fat i den igen for derefter atter at hoppe op på stolen. Denne gang kastede Ian den betydeligt længere væk, og da Bølle et øjeblik efter kom tilbage med den for at hoppe op igen, blev han mødt med en opadrettet håndflade lige ud for sit ansigt, efterfulgt af en formaning om, at den sko aldeles ikke skulle op på stolen, i hvert fald ikke så længe Ian selv sad der.

Bølle plejede nu sjældent ligefrem at tage den slags med sig op i sofaen, men lige i dag ville han åbenbart kombinere to glæder på en gang, og han så nu også noget betuttet ud over Ians reaktion på det. Nå, men frem for at rode mere rundt med det her bryderi, lagde han sig pragmatisk, som han til tider også var, ned på gulvet i stedet. Han tog resolut skoen mellem sine to stærke forpoter og begyndte målrettet at gnaske løs på den, mens Ian lænede sig tilbage på stolen og med et smil på læben, som Bølle ikke opdagede, genoptog sin læsning.

*

Bølle kom gående hen over stuegulvet med fast kurs lige mod sin kurv, som han hurtigt steg op i. Han drejede rundt om sig selv et øjeblik for så at ligge sig til rette.

Siddende henne i stolen sad Ian og lyttede efter den næsten umærkelige lyd, som han vidste, at der ville komme. Da den lod vente på sig, anede han med det samme, at Bølle ville rejse sig igen om et øjeblik.

Når Bølle havde lagt sig til rette, vidste Ian nemlig altid, om han havde fået lagt sig helt mageligt, eller om han ville rejse sig igen. For når han havde fundet den ideelle sovestilling, kom der nemlig altid et veltilfreds suk, som markerede, at alt var, som det skulle være, før han slumrede. Så ofte uden egentligt at tænke over det, ventede Ian på at høre sukket, for hvis det ikke kom, rejste Bølle sig igen og begyndte enten at dreje et par gange rundt for at glatte tæppet ud, eller at tage fat i det og begynde at rykke det rundt for at finde et ideelt og komfortabel soveunderlag.

Det var vist et faktum om Bølle, som kun Ian havde lagt mærke til, og det var vel en af den slags detaljer, som man naturligvis kun lærer, når nogen virkelig har kendt hinanden længe og er blevet tæt forbundne med hinanden.

Og ganske rigtigt, efter at have ligget der et øjeblik, rejste Bølle sig op igen, tog fat i tæppet og begyndte under knagen og bragen fra sin kurv at foretage en større omrokering af det på sin pude – en bedrift, når man samtidig sidder oppe på det. Men omsider fik han det møjsommeligt placeret, som han gerne ville have det, og lagde sig atter til rette, og et par sekunder senere, da der blev ro i hans hjørne, kom det karakteristiske suk da også helt som ventet, hvorefter Ian med et smil genoptog sin afbrudte beskæftigelse igen.

*

Bølle gik hastigt igennem cykelbommene. Ian fulgte efter et øjeblik senere, samtidig med at han gentog, at Bølle skulle stoppe. De havde lige været oppe på skolemarken og ville nu gå hjemad og tage en af de andre ruter, som de sommetider benyttede. Han fik snoren på, og de begav sig hen ad Byledsgade, indtil de nåede det kritiske punkt, hvor Bølle med vold og magt absolut ville over vejen, ganske som han plejede.

De gik over og fortsatte videre frem et stykke hen ad fortovet, fordi byåen, før de atter skulle over og tilbage til det fortov, de næsten netop havde forladt, da det var her, at de kunne komme videre hjem. Bølle havde visse særheder, og dette var den ene, nemlig at han altid gerne ville over på det modsatte fortov, kun for hundrede meter længere fremme atter at skulle over vejen igen til det fortov, han netop havde forladt.

Men han fik sin vilje, og nogle øjeblikke senere nåede de frem til hovedvejen, hvor de stillede sig op og ventede på, at lyset ved fodgængerfeltet skulle skifte. Ian holdt godt fast på låsemekanismen på hunderullen, for trods sin ellers høje intelligens i andre situationer så havde Bølle stadig ikke fået det med bilerne lært, så han stormede bare utålmodigt over vejen, hvis han kunne komme af sted med det. At antage ham som førerhund ville mildest talt blive på eget ansvar, så her fik han for sin egen skyld ikke sin vilje.

Men et øjeblik efter kom de over og gik op ad Doktor Kabellsvej, hvor de passerede forbi den kolossale mur ind til det nedlagte automekanikerværksted, et sted som Ian af og til drømte om at omdanne til et fremtidigt hjem; et sted hvor Bølle kunne have masser af plads at boltre sig på, men indtil videre boede de vist meget godt, hvor de var.

*

Bølle og Ian kom gående ind ad døren efter at have været ude på en dejlig lang tur her tidligt på dagen. Bølle skyndte sig ind i huset uagtet, at han stadig havde snor på.

”Så vent dog!” sagde Ian lettere irriteret, mens han trak linen til sig og stykke for stykke halede sig ind på Bølle, der allerede var nået et godt stykke ind i stuen, indtil han endelig kunne få taget selen af ham.

Bølle havde travlt, han var nemlig sulten efter både ros og efter mad, så først skyndte han sig ind for at få ros af Joan for at have været ude at gå tur, derefter gik han ud i køkkenet for at vente på, at Ian fik smølet sig færdig med sko og tøj. Det var efterhånden blevet meget almindeligt, at han i løbet af dagen fik mellemmåltider, hvor en beskedent portion af tørfoderet fra sækken blev hældt op til ham – ikke så meget – bare nok til, ligesom hos andre, at være mæt, indtil det blev tid til aftensmaden.

Før i tiden plejede han tit at spise lidt af de madrester, han næsten altid gemte fra dagen i forvejen, men Joan eller Ian var altså gået over til, at han ligeså godt kunne spise noget af det langt mere appetitlige foder fra madsækken.

”Så!” sagde Ian, da han havde taget sækken bag køkkendøren ved køleskabet og hældt noget lækkert nærende tørfoder op til ham. ”Så kan du bare spise!”

Det skulle ikke siges to gange til ham, for Bølle brændte ikke så overraskende altid en masse kalorier af på sine ture, så han, der ellers også kunne være rimelig kræsen og mådeholden med mad, gik straks hen til sin skål, hvor han hurtigt fik spist det hele op – sådan startede en god dag for ham.

*

”Vuf!” gjaldede det atter engang henne ved døren.

”Ja ja, for hulen da også!” bandede Joan, mens hun skyndte sig hen for at åbne døren og lukke Bølle ind, men da hun åbnede den, stod der ingen Bølle og ventede. ”Jamen!” sagde Joan, mens hun lænede sig ud ad døråbningen for at se efter ham, men der var ingen Bølle at se nogen steder.

Nogle sekunder før var Bølle nemlig – stærkt irriteret over det urimelige i at vente 12 sekunder på at blive lukket ind – drejet om på trappen og var løbet over til den nye dør på den anden side af huset for her at se efter, om hun mon havde åbnet den i stedet for.

Imens han således stillede sig op ad trappen og gjorde klar til at brokke sig igen, havde Joan samtidig smækket den gamle dør hårdt i og skyndt sig, idet tanken havde krydset hende, tilbage til stuen igen for at åbne den anden dør ude i det nye køkken. Her stod ganske rigtigt en utilfreds Bølle og ventede på at komme ind.

”Hvorfor kommer du ind den vej?” gryntede hun, da han med en attitude som en stor forurettet stridshingst travede forbi hende.

”Jeg sagde jo, at vi skulle have sat en lem i, det kan stadig nås for resten,” påpegede Ian uskyldigt inde fra stuen, hvor han sad og læste i sit blad – en bemærkning, som Joan straks afviste.

En gammel debat mellem hende og Ian, der rakte helt tilbage til tiden i Midgården, drejede sig nemlig om det anvendelige i at sætte en hundelem i døren, så de blev fri for at skulle åbne og lukke den, og Bølle dermed selv kunne komme ind og ud i haven, når han ville.

For nylig havde de fået lavet et helt nyt køkken i stedet for det gamle mikroskopiske af slagsen, der havde været der, da de flyttede ind. Det ville derfor have været nemt at lave en lem, da de alligevel samtidig fik lavet den helt nye dør ud til haven. Men Joan var slet ikke varm på ideen med at lave et hul i døren for at sætte lemme i, det ville ellers have hjulpet hende selv, for hun var som nu tit småirriteret over at skulle lukke Bølle ud i haven i tide og utide.

Med to døre ud til haven var Bølle således begyndt at skifte ret vilkårligt med, hvilken dør han skulle ud og ind ad, hvilke selvfølgelig kunne gøre det vanskeligt at finde ud af, hvor han egentlig stod, når han skulle ind igen.

*

Bølle var vældig begejstret og løb opstemt rundt, for Ian, der havde været væk hele ugen, var netop kommet hjem fra sin rejse til Nykøbing Mors, hvor han havde medbragt en hel del oplysninger om sit stamtræ.

Hans farmor Rigmor, som havde været en intelligent, køn og charmerende kvinde, var født og opvokset i denne by, før hun som ung var flyttet til København for at prøve flere muligheder. Hun havde været ud af en af øens gamle slægter, og hendes farfar Søren Storgaard havde været soldat i Danmarks 2. slesvigske krig mod Preussen og Østrig i 1864 og havde som veteran og våbenbroder fra krigen modtaget Medaljen for Tapper Daad 1864.

Ian havde i årevis interesseret sig for slægtsforskning, så da chancen kom, havde han sammen med Per rejst derop for både at grave i sine rødder samt se sig om på øen. Hans humør var således højt, for rejsen havde været informationsrig, selvom han havde kendt til krigsdeltagelsen lang tid i forvejen.

Men desværre for Bølle havde Ian for en gangs skyld ikke så meget tid til ham, for selvom han havde taget Bølle med sig op på loftet, så sad han nu inde på Joans værelse og var ivrigt optaget af at skrive sine nyfundne oplysninger ind på den store stamtavle, han tidligere havde lavet.

Bølle, der ikke mente, at gensynskrammeriet mellem dem havde været langvarigt nok, blev en kende skuffet. Da Ian et øjeblik forlod sine papirer, tænkte han, at så ku det sgu' også være lige meget og snup, så hev han lige Ians store nye flotte stamtavle ned fra bordet, og med den i gabet forsøgte han derefter at komme væk fra den nu stiktossede Ian, der straks optog forfølgelsen. Bølle havde dog i skyndingen

helt glemt, at han ikke selv kunne komme ned ad trapperne med tyvekosterne, så han måtte i stedet søge tilflugt inde på Ians værelse – ironisk nok – med det resultat, at han hurtigt mistede tavlen igen.

Bølle var tilhænger af princippet om, at enhver form for opmærksomhed var bedre end ingen opmærksomhed, og heldigvis for ham var Ian mere optaget af at komme med rasende brøl over hullet i hans papir end at brøle af Bølle. Men noget opmærksomhed fik han da. Det var det vigtigste.

*

Bølle stod et øjeblik og snuste op ad noget interessant, før han vendte sig og kiggede op på Joan og Ian, som sad på stolene og ventede. Bølle var atter hos dyrlægen og stod nu i venteværelset, indtil det skulle blive hans tur. Det havde nu været længe siden, at han havde været hos en dyrlæge, og for en gangs skyld var det ikke direkte hans egne handlinger, som havde bragt ham her. Der var ikke noget, han havde gjort med vilje i hvert fald.

Sagen var nemlig den, at han gennem længere tid havde udviklet en stor knude på toppen af hovedet i højre side, en vorte eller en såkaldt gammelmandsknude. Den var ikke spor farlig, men Joan syntes mere og mere, at den var ulækker og havde til sidst fået nok og ville derfor nu absolut have den fjernet. Ian havde egentlig været ligeglad – så længe at Bølle bare havde det godt, så kunne han sådan set se ud, som han ville.

Bølle begyndte at blive utålmodig. Han vidste godt, at noget var på færde, men havde ikke været på dette sted før. Det var rimelig nyt, og duften af andre hunde og dyr her var så intens, så han fra det øjeblik, de trådte ind ad døren, havde været optaget af det. Men omsider blev det deres tur til at træde ind i konsultationsrummet, og vel indenfor blev Bølle hurtigt løftet op på bordet til inspektion – det var jo ham, det drejede sig om.

Han så mistænkeligt til, da lægen, efter at have kigget på hans hoved, nu nærmede sig med diverse instrumenter, som tydeligvis skulle bruges på netop ham. Han kiggede spørgende hen på de andre ved hans side, men de så rolige ud, så han slappede selv af og blev derfor stående. Et øjeblik efter klippede lægen hurtigt vorten af og begyndte derefter en kauterisation af såret. Bølle havde som sædvanlig intet sagt, da operationen startede. Han havde kun et øjeblik drejet hovedet mod lægen, da han følte prikket fra fjernelsen af vorten.

Men nu begyndte han alligevel at synes, at sårbrændingen var ubehagelig, så lige da det var ved at være næsten overstået, fik Bølle nok af det. Han begyndte at knurre advarende af lægen, men før yderligere og mere drastiske aktioner kunne ske, var det hele dog klaret, og han kunne atter komme ned fra bordet og væk fra foretagendet.

Snart kunne en ny og kosmetisk forbedret Bølle forlade klinikken og begive sig hjemad igen. Joan var godt tilfreds, knuden var væk, og kun et bart område imellem pelsen på hans hoved kunne ses.

I dagene, der fulgte, begyndte pelsen at dække over det bare område, så han snart atter var lige så nydelig, som han plejede at være – i hvert fald indtil et par måneder senere, hvor knuden atter begyndte at vokse ud igen.

◆◆◆◆

Bølle gik med hovedet højt hævet hastigt af sted, ivrig efter at komme hjem igen fra en god tur oppe i parken, da han med ét mærkede, at det beskedne pres fra selen, han altid havde spændt om sig, forsvandt. Han kiggede forbavset ned og nåede lige at se, selen falde af sig og opleve den suse tilbage mod den lige så overraskede Ian, hvis hunderulle automatisk trak den op til sig.

Pussers gamle røde hundesele havde i årevis tappert holdt til de utallige prøvelser og strabadser, som Bølle udsatte den for, men nu havde den altså omsider givet op og var knækket lige så nydeligt.

”Hulens også,” udbrød Ian og kiggede på Bølle og derefter rundt omkring for at se, om der kunne opstå situationer med andre.

Selen var knækket lige på det fortov, hvor den hvide schæfer på den modsatte side plejede at ligge ude. Den var der nu ikke i dag, så ingen nye situationer opstod ved siden af den knækkede sele.

”Nå, nu må du så bare gå ordentligt resten af turen!” sagde han til Bølle, hvorefter de gik videre – der var nu heller ikke så langt hjem.

Det varede ikke længe, efter de var kommet hjem, før Ian allerede den selvsamme dag kørte op til dyrehandleren og købte en ny flot sele i sort læder til Bølle, og det varede selvfølgelig heller ikke længe, før de to så var ude at gå igen – denne gang for at han skulle prøve den nye sele og gå den til. Bølle kunne godt mærke, at den sad mere stift på ham end den gamle, men den generede ham nu ikke som sådan, mens han løb hen over marken. Den skulle bare gås til, så ville den være rigtig fin. Han så nu også bedre ud i den sele end i den gamle, da den med sin røde farve ligesom havde skilt sig for tydeligt ud fra ham. Den nye sorte sele faldt ligesom mere naturligt sammen med hans pels.

*

Bølle brummede, mens han lagde alle kræfter i og langsomt trak sig baglæns. I munden holdt han hårdt fast på en af sine strømper, som han havde sikret sig et solidt greb om. I den anden ende af strømpen befandt Trunte sig, som siden sin ankomst til familien havde udviklet sig til en overordentlig stor og ganske sød schæfer – lige nu var hun i syv sind over hele situationen.

Trunte, som var Dans hund, havde Bølle et meget ambivalent forhold til. Han var i hvert fald ikke særlig begejstret for hendes selskab det første stykke tid, men som det så ofte er tilfældet med unge versus ældre voksne hunde, så forguede hun derimod ham og fulgte tit i hælene på Bølle for at se, hvad han gik og lavede. At hun kunne lide ham var tydeligt, men tegn på hengivenhed fra hans side var det derimod småt med, og det var næsten kun, når han mente, at ingen så dem, at han i smug godt lige kunne give hende et hurtigt slik på snuden.

Denne anstrengende relation gjorde også, at han sjældent ville lege med hende, men i dag var det altså lykkedes at få ham med på strømpetrækkeri. Først var trækkeriet begyndt på ren råstyrke, og Bølle, der engang havde kunnet trække Ian siddende på en slæde, var stadigvæk stærk som en okse og ville absolut ikke give slip. Det var grunden til, at hun nu var kommet i syv sind, for Bølle begyndte at blive mere og mere stædig, samtidig med at han hidsede sig op, og hun kunne faktisk ikke lide, når han begyndte at miste besindelsen.

Men hun var – selv for schæfere – en ret stor hund og gav trods tvivlen alligevel ikke slip, og da Bølle indså, at han ikke kunne tage den med rå magt, ændrede han, som den ældre og mere erfarne hund han var, taktik og begyndte at bruge alle mulige trick fra sit omfattende repertoire for at få strømpen fra den større hund. Han begyndte skiftevis at slippe grebet lidt og så hurtigt rykke i strømpen for på den måde måske at kunne få den. Da det ikke virkede, skiftede han atter taktik og skubbede kampen hen imod den grønne stol, som han hurtigt, og stadig uden at slippe strømpen, kravlede baglæns ind under og ud igen på siden for på den måde at vikle strømpen rundt om stolebenet.

Nu stod de praktisk talt lige ved siden af hinanden, begge med ansigtet vendt mod stolen. Forskellen var blot, at hun stod ganske ubekvemt og nu måtte hive både stolen og Bølle med sig, hvis hun skulle beholde strømpen. Taktikken lykkedes hurtigt, idet den større hund jo ikke kunne komme under stolen, så for ikke at skulle stå med hele hovedet mast ubekvemt ned mod stolen længere gav hun endelig slip, så Bølle, der nu hev og flåede af alle kræfter, pludselig med ét fik strømpen tilbage. Nogle sekunder efter kunne han således triumferende gå af sted med præmien igen.

*

Bølle og Trunte kunne dog af og til sagtens arbejde fint sammen om mere konstruktive ting, især hvis det drejede sig om fælles interesser, såsom at bøffe indtrængende postbude.

Denne dag var vejret fint og lunt, og Bølle var derfor ude i haven og nyde den friske luft. Trunte, der var på besøg, var naturligvis også ude i haven. Ian var den eneste, der var hjemme foruden dem, og han var netop gået ind i huset for at ordne noget. Ironisk nok havde han selv ofte halvt i spøg sagt, at den perfekte måde at forhindre indtrængere på var at have et team af to hunde på vagt. Den ene skulle være en lille vaks hund til at patruljere, da det vel ingen hemmelighed er, at sådanne hunde plejer at opfange alt omkring sig, mens den anden skulle være en stor hund med alle musklerne, som den lille hund kunne tilkalde til at ordne den mere grove side af sagen. Denne dag skulle hypotesen ufrivilligt blive testet i praksis.

Dramaet startede, da postbuddet kom ind ad havedøren for at aflevere noget, som ikke bare kunne smides i postkassen. Fra haven kunne man ikke umiddelbart se døren ud til gaden, men Bølle hørte hurtigt, at der var nogen, og rejste sig i håbet om, at der var noget, han kunne brokke sig over.

Postbude er vant til hunde, så manden blev kun lidt nervøs, da han så Bølle dreje om hjørnet imod sig, og selv da den sorte skikkelse nærmest eksploderede af raseri og suste hen imod ham, bevarede han roen. Det var først, da det gik op for ham, at Bølle blev skarpt fulgt af en stor schæfer, at roen forsvandt.

Ian hørte larmen og skyndte sig ud for at redde den stakkels postmand, som var kommet under et sandt uvejr. Det var ikke muligt at tale til dem nu, så Ian måtte tage Trunte ind først, da hun var den største, om end ikke den mest ansvarlige for postbuddets skæbne, mens Bølle fortsatte angrebet. Først derefter kunne Ian smide ham ind i huset og undskylde til postbuddet, hvis bukser havde fået et par lave ubehagelige huller, som det efter højden af deres placering var let nok at placere et ansvar for.

Postbuddet var åbenbart vant til den slags, for han gjorde ingen større sag ud af det over for den brødebetyngede Ian, der modtog den forsendelse, som postbuddet havde risikeret liv og lemmer for. Hans hypotese var blevet bekræftet godt og grundigt.

*

Bølle besad charme i store mængder – det var der vist aldrig nogen, der havde benægtet – og i tilgift med sin flotte velproportionerede skikkelse samt sin glatte blanksorte pels, der stort set altid var naturligt velholdt, var han svær at stå for. Disse kvaliteter var en stor fordel for ham, da han havde et nærmest umætteligt behov efter hunhunde. Han var meget ofte i den gode stemning, og når det lå i luften, at der var damer i løbetid, var han nærmest uudholdelig at være i nærheden af.

Han gik således ustandselig anspændt rundt, plagede om at komme ud og gå, og var konstant utilfreds over ikke at være ude hele tiden. Det havde været værst, da han var helt ung, men selv nu i sine mere modne år jagtede han konstant damerne. Bølle var svær at stå for, og han vidste det udmærket selv. At han så ofte var sluppet fra sine forskellige aktiviteter skyldtes netop disse egenskaber, og da en særhed hos ham tillige var, at han foretrak store hunde at være sammen med, gjorde charmen samt hans store attitude, at hunhundene fandt ham meget fascinerende at være sammen med.

Mange hunhunde afviser ellers ofte hanhunde, der er meget mindre end dem selv, men det var ikke tilfældet med Bølle. Han var faktisk kun meget få gange i sit liv blevet afvist.

Når han først fandt en, der var modtagelig for hans charme, så var han utrættelig og helt ustoppelig. Der var masser af eksempler i tidens løb på, at han kunne fortsætte i timevis nonstop med offeret, men da det jo tit var store hunde, så var det heller ikke så ofte, at det faktisk blev gennemført. Men hans ihærdighed var der intet i vejen med, og i sådanne situationer blev han ved med at belejre den stakkels hund, holdt den fast, sprang op ad den osv., indtil menneskefamilierne blev trætte af det og tog dem hver til sit igen.

Men succes havde han dog, jo nærmere hans egen størrelse, jo større held med foretagendet var der selvfølgelig – så Bølle var og blev en højt estimeret præmietyr.

*

Trods sin karriere som forfører vidste ingen dog sikkert, om Bølle faktisk var blevet far til nogen hvalpe, og Ian, der for længst var blevet klar over sin egen og Bølles dødelighed, havde derfor længe næret ønske om, at Bølle skulle føre sin slægtslinje videre, dvs. få hvalpe. Da de boede i Byvängen, havde Bølle som bekendt strejftet meget rundt for sig selv og havde flere damebekendte rundt omkring, så han havde haft chancen for at formere sig mange gange.

Men Ian vidste ikke, om Bølle var blevet far, så derfor drømte han om påviseligt at splejse sin makker sammen med en hunhund. En af hans venner kendte en ældre dame, som havde en damehund, der var meget glad for hvalpe, og som efter sigende også skulle være meget interesseret i at få nogle selv. Vennen havde af og til gået tur med denne hund, så det var ikke noget problem at låne hende igen, da hun så ville få noget tiltrængt motion.

De aftalte så en dag at lade dem møde hinanden i parken, hvortil Bølle og Ian derfor var gået, og nu stod de og ventede på, at de andre skulle komme. Da de dukkede op, viste hun sig at være en mellemstor hund, sort, og en anelse overvægtig, men meget sød og skikkelig. Hun var ganske rigtigt meget interesseret i at få hvalpe, for da hun så Bølle, blev hun endog meget interesseret, idet han åbenbart var oplagt faderstof i hendes øjne.

Ian tænkte som altid frem i tiden og vurderede nøgternt situationen. Hun var større end Bølle, men ikke så meget større, så det ville blive noget problem. Hendes sorte pels var næsten af samme slags som Bølles egen, så hans søn, den kommende Bølle Jr. ville næsten med sikkerhed komme til at ligne farmand, blot i en større udgave.

Bølle gik med sædvanligt gåpåmod i gang med kurmageriet og arbejdede ihærdigt på at få hende til at stå stille, for selv om hun tydeligvis var interesseret og i løbetid, så skulle det åbenbart ikke blive alt for nemt for ham. Det blev faktisk slet ikke nemt, for efter lang tids forsøg med baksen frem og tilbage viste det sig alligevel, at størrelsesforskellene imellem dem var for store. Og trods flere velmente forsøg på at hjælpe dem, såsom at løfte ham op eller finde en bæk at sætte dem ved, så gik det ikke, ikke mindst fordi Bølle blev sur, hvis man prøvede at hjælpe. Og når først han blev tosset, så var han ikke til at have med at gøre, så alle måtte høfligt holde fingrene og hjælpsomheden for sig selv.

Så Bølle kløede på af alle kræfter med sin nye velvillige veninde, men desværre var kommunikationen mellem kønnene ikke helt, hvor den måske burde have været. Det hele begyndte således at blive lidt synd, især fordi hun hurtigt viste sig ikke at have megen kondi på grund af sin overvægt og derfor begyndte at blive synligt udmattet, mens Bølle, som altid var i topform og kunne og også havde tænkt sig, som i alle sine aktiviteter, at fortsætte nonstop i timevis.

Ian og vennen besluttede derfor at stoppe for i dag, da tingene åbenbart var gået i hårdknude, men de aftalte at prøve igen den næste dag.

*

Den næste dag kom Bølle og Ian som lovet atter op i parken, klar til endnu et møde, og hele det samme skue gentog sig praktisk talt igen. Bølle maste selvfølgelig på med alle kræfter, ingen skulle beskyldes ham for noget andet. De to bevægede sig dog langt mere omkring i parken end tidligere, da deres menneskeledsagere nemlig havde sat sig godt til rette på en bæk og overladt deres makkere til selv at finde ud af, hvordan de ville gribe det an.

På et tidspunkt forsvandt hundene dog ude af syne langt oppe i parken bag nogle hække, hvor deres aktiviteter havde bragt dem hen. Dermed var de pludselig væk, og Ian og vennen begyndte at spejde

forvirret efter dem. Efter et øjeblik kom Bølle pludselig til syne igen – alene – og kom styrtende tilbage over plænen for at hente Ian og vennen. Hans date havde åbenbart skippet det udmattende parringsforsøg og besluttet sig for at strejfe rundt i området i stedet for, nyt som det var, og for en gangs skyld på egen hånd.

Bølle havde fulgt med hende et stykke af vejen, men havde på trods af sin hormonrus ganske utroligt alligevel været smart nok til ikke at blive ved med at følge med hende, men var i stedet løbet tilbage for at hente de andre.

Anført af Bølle satte de efter hende, fulde af bekymring for især bilerne, da hun ikke var vant til at strejfe rundt på egen hånd, men Bølle fandt hende heldigvis kort efter oppe ved motorvejen, hvor hun tilsyneladende velfornøjet, over alt det nye hun på egen hånd fik set, gik rundt på fortovet. Der var ingen skældud, kun lettelse, men vennen måtte hellere gå tilbage med hende til hendes hjem. Parringen var af uransagelige grunde mislykkedes og blev ikke gentaget med hende her som kommende mor. Ian måtte så bare sætte sin lid til, at Bølle selv havde klaret de paragrafer tidligere i karrieren med mere størrelsesegnede damer.

*

”Du må lige blive der et stykke tid!” sagde Ian, da han gik op af trapperne, mens Bølle med forpoterne stående op ad trappen og med et lidende ansigtsudtryk kiggede efter ham.

Ian lagde sig et øjeblik efter veltilpas oven på sin seng og begyndte ivrigt at læse videre i bogen ’På sporet af Schrödingers kat’, som han var i gang med. Det var en bog om kvantemekanikken, han havde anskaffet sig til sit private bibliotek, og som var vildt spændende. Da den også krævede en del koncentration, var han begyndt at læse den heroppe i fred og ro, da både Bølle og Joan havde en tendens til at være hyperaktive og støjende i stuen.

Efter at have læst et stykke tid begyndte hans opmærksomhed dog at blive afledt, da han fik fornemmelsen af noget ude på trappen, en næsten umærkelig følelse af et eller andet, som han burde tjekke; langsomt rejste han sig derfor og lyttede efter, førend han gik ud ved trappegangen og kiggede.

Der stod Bølle med logrende hale kun et par trin fra at være helt oppe og ventede på, at han skulle bæres op resten af vejen. Hurtigt og med bekymret mine trådte Ian ned af trappen og tog ham op det sidste stykke, hvorefter Bølle glad gik ind på værelset for at se, hvad han lavede heroppe. Det var nu ikke manglende mod, der havde gjort, at han var blevet stående på trapperne, nærmere tværtimod, de trapper var vitterligt livsfarlige både for ham og for andre at gå op ad – det, at han overhovedet var kommet så langt, var i sig selv imponerende.

Så et øjeblik efter lå Bølle tilfreds og mageligt anbragt på sengen mellem Ians ben, mens han forsøgte at læse videre på sin bog, og Bølle dvask lå og kiggede på ham.

*

Bølle gik muntert af sted langs fortovet, da han med ét begyndte at sætte farten. Pludselig kom et ordentligt nys, så han nærmest lettede op fra fortovet. Han gav sekunder efter en mærkelig lyd fra sig og gik så bare videre. Bølle var nemlig begyndt at nyse mere på sine ture end hidtil, hvilket hovedsageligt skyldtes, at han nu i sine senere år var startet på at udvikle sig til en rigtig sniffer, hvor han før bare stormede af sted.

Nu gik han således ofte med snuden nede i alt muligt og gav sig mere og mere tid til at snuse ordentligt efter, før han gik videre. Prisen for alt dette var selvfølgelig, at han tit også fik noget op i næsen, som han derefter prøvede at få væk ved at nyse det ud. Det kunne være et festligt syn, når hele hans krop krummede sig sammen, og snuden på det nærmeste trak sig ind i ansigtet, hvorefter et kæmpe nys så kom.

Nye ting og ændringer fandt skam således sted, men da han kom gående på vej hjemad igen, så var der dog tydeligvis også andre ting, der ikke havde ændret sig til det mere besindige. For da han kom gående langs det sædvanlige grønne plankeværk på sidste stykke, før de var hjemme igen, fik han pludselig øje på en hund, der stod og kiggede efter ham på den anden side over yderligere et plankeværk inde i en have.

”Uff,” pustede Bølle, da han et sekund efter halvt hoppende og halvt kravlende forcerede det ellers høje plankeværk og slog maven ned i det for at komme over til den lille dame minicollie, som han havde set på den anden side.

”Hvad laver du nu, Bølle?” udbrød Ian, da han så det og øjeblikket efter irriteret selv måtte hoppe over plankeværket for at hente sin charmør af en hund, der nu var henne for at indynde sig hos damen på privat havegrund.

*

Bølle standsede op og kiggede til, da den anden hund kom stormende over mod ham. Han kendte hende ellers delvist godt i forvejen, for hun var den gravhund, som han på vej op til skolemarken tit hilste på gennem en havelåge. Nu var hun en sjælden gang ude at gå tur heroppe i biblioteksparken sammen med sine mennesker og kunne for første gang møde Bølle ansigt til ansigt uden låger til at være i vejen.

Bølle rørte sig ikke meget, mens hun, der var en lillebitte brun og langhåret dame, som med sine korte ben fik selv ham til at virke rimelig stor, glad og begejstret stormede rundt om ham på græsset og opfordrede til, at de skulle lege. De kunne virke som et perfekt match. Størrelsesforholdet mellem dem var godt, og hendes venlige energiske temperament passede fint til hans lige så energiske men mere voldsomme temperament.

Faktisk mindede hun på visse områder om en yngre udgave af Bølles tidligere flamme Lady, omend lysere og ikke så stor og meget mere piget, end hun havde været.

De snuste et øjeblik til hinanden, men mere skete der heller ikke, for skønt hun var helt vild for, at de skulle lege og løbe rundt, så tog han ikke rigtigt imod opfordringen. Bølle var næsten altid alvorlig, når han var uden for en dør, det var han ligesom blevet med årene. Så efter et øjeblik modsatrettede interesser gik de derfor hver til sit igen, og hun stormede atter videre efter sine mennesker – et ægtepar.

Bølle stod kort og kiggede efter dem, og med hvad der mindede om et skuldertræk, vendte han om og løb videre på sin egen tur sammen med Ian.

*

Bølle kom travende rundt på en af sine sædvanlige ture oppe i parken, da han med ét opdagede en anden hund, der stod alene og snuste til et stort træ; og typisk nok for ham spænedes han selvfølgelig straks derhen for at hilse på. Bølle havde altid været modig, eller måske var han bare dumdristig, men uanset hvad så var resultatet selvfølgelig det samme, og det blev atter demonstreret denne dag.

Ian, der gik rundt i den anden ende af parken, havde først ikke opdaget denne fremmede hunds tilsynkomst, men han blev med ét pludselig anspændt og meget hvid i ansigtet, da han opdagede, at Bølle stille og roligt gik nærmere og nærmere hen til en rottweilerhan. Den store hund stod bomstille og stirrede på ham, mens Bølle nu i et roligere tempo stille og roligt gik nærmere hen og begyndte at snuse til denne hund, der havde betydeligt mere slagstyrke og kropsmasse end ham selv.

Ian gik roligt og fast derhen, da han ikke turde råbe på Bølle eller begynde at løbe af frygt for, at den så skulle begynde på noget med Bølle. Han var ikke bange for hunde, de havde alle deres gode sider, og han havde selv hundetække, det var nu mere, at hvis et slagsmål opstod, så kunne det hurtigt gå grueligt galt for især Bølle.

Men der var ingen fare. Rottweilieren var tydeligt overrasket over Bølles dristighed – han stillede sig oven i købet på bagbenene og lagde forpoterne på den for bedre at komme til – og var begyndt at snuse med. Den havde vist aldrig oplevet, at en hund så meget mindre end ham selv vovede at driste sig hen til den, og han snuste vældigt fascineret med, indtil den med ét satte i løb, da han langt borte fik øje på sit menneske.

Bølle kiggede et øjeblik efter den, førend han velfornøjet begav sig videre, helt uden at skænke de mulige konsekvenser en tanke. Det var hans selvtillid alt for stor til. Sådanne selvmorderiske situationer anbragte Bølle tit sig selv i. Faktisk var han ret god til det, og det var ikke altid, at disse møder forløb helt så uskadeligt som i dag.

*

Bølle og Ian kom gående på en af deres ture oppe i parken, da de mødte Dan og Trunte, der også var gået sig en tur sammen, og mens Ian og Dan stod og snakkede, gik Bølle en anelse misfornøjet rundt, mens Trunte omhyggeligt fulgte med i, hvad han lavede. Men et øjeblik efter blev idyllen forstyrret, da der længere væk i den anden ende af parken dukkede en dame op med sin hund.

Bølle havde set den før, men havde endnu ikke haft held med at komme til at udveksle hilsener med den, for denne hund var nemlig stedets original, en temmelig stor og bredbygget sort hund, der kun interesserede sig for at løbe rundt og snuse uden at lade sig forstyrre af noget som helst. Mens de andre stirrede, begyndte den at komme nærmere, konstant løbende i en siksakurve frem og tilbage med næsen fast nede i græsset, og det ville ikke vare længe, før den var kommet tæt på dem.

Dette var et alt for mærkeligt og bizart syn for den unge Trunte, der efter at have flakset blikket frem og tilbage på både Bølle, der stod rolig og urokelig som en statue ved siden af og så på de andre, med ét pludseligt tog flugten og brasede væk gennem de buske, som de andre stod henne ved. Buskene og bladene blev væltet til side, da hun stormede væk, mens Dan forgæves råbte efter hende.

Bølle, der nu havde oplevet to mærkelige begivenheder i dag, stod lige som de andre og kiggede på det spøjse drama, før han endnu engang besluttede sig for at ville prøve at komme i kontakt med klodsen, der nu var i nærheden af ham, men som stadig ikke lod sig mærke med noget. Bølle løb i et roligt og værdigt tempo hen til, hvor den nærmede sig, men heller ikke denne gang kunne han komme i kontakt på trods af, at han praktisk talt rørte ved den, og da han ikke gad blive ved med at løbe efter den, holdt han hurtigt op igen.

Så øjeblikket efter gik han og Ian videre på turen, mens Dan og den akkurat lige tilbagevendte Trunte ligeledes gik videre på deres tur.

*

Bølles store glæde ved soldyrkning var uformindsket med årene, hvis ikke den ligefrem var blevet større, og han var således stadigvæk den første til at blive brun i familien hver sommer. I dag var selvfølgelig ingen undtagelse, og Bølle sad dampende varm og sukkede med mellemrum for sig selv herude i køkkenet. Hvis han ikke var ude i haven, så sad han stort set altid omhyggeligt placeret i de solstriber, som husets vinduer slap ind.

Bølle, der altid havde været yderst initiativrig, søgte også næsten konstant efter nye og bedre måder at nyde solen på, eller måder til at komme til at ligge mere bekvemt. Så derfor havde han stille og roligt efterhånden også udvidet sine pladser til at omfatte spisebordets stole, som han ligesom i dag ofte sad oppe på for bedre at få fuld styrke af sollyset – af og til satte Ian efter anmodning selv en stol hen i solstriben for ham.

Bølle, der nu sad og tronede oppe på stolen – værdigt og med hævet hoved – som den Hertug han var – kastede et blik opad på selve bordet ved siden af ham, og en ide dukkede op. Da han nu var rykket

nærmere bordet med sin soldyrkning, så var der jo egentlig ikke så langt til at tage det næste skridt, så med den glimrende ide in mente rejste han sig fra stolen og hoppede op på selve bordet og lagde sig godt til rette i lyset. Dette var glimrende, syntes han selv, dels var det højere oppe, hvad han godt kunne lide, og dels kunne han ligge meget friere end på stolen.

Her lå han så et stykke tid som en anden løve på savannen og tronedede, lige indtil Joan kom gående ind og opdagede ham.

”Hvad i alverden laver du på bordet?” udrød hun og viftede ham straks ned fra paradiset.

Det var ærgerligt, tænkte Bølle, men da han sjældent gav op, fortsatte han med at prøve bordets glæder de næste par dage og blev stadig smidt ned de første par gange, da hun ikke helt bifaldt hans nye ide. Men lidt efter lidt lykkedes det ham efterhånden ved en blanding af fedteri og luskeri at få lov til at blive liggende.

Så derfor kunne man fremover i stedet for at finde de sædvanlige ting liggende på et køkkenbord, nu ofte se en sort hund, der næsten som en anden spisekalkun lå mageligt anbragt på bordet, badet i lys.

*

Bølle var imidlertid ikke den eneste, der udviste initiativ til strålende nye ideer, når det gjaldt om at forbedre livskvaliteten. Ian kunne også være godt med, især hvis han kunne glæde sin ven. Således også i dag, hvor solen efter talrige timers soldyrkning i køkkenet efterhånden og ikke helt så uventet havde bevæget sig hen til et punkt, hvor der ikke kunne komme så meget lys ind ad vinduerne mere.

Bølle, der systematisk og erfarent rykkede sig i takt med, at striberne flyttede sig, sad derfor efterhånden helt presset op i den ene væg for at få den sidste tynde stribe af lys på sig, førend han med tydelig skuffelse mejslet ud i ansigtet omsider rejste sig og nødtvungent måtte stoppe sin solbagning for i dag. Han stod et øjeblik og kiggede på, mens solstriben roligt forsvandt, og næsten med et suk drejede han omkring og gik ind i stuen.

Ian, der vidste, hvad der var foregået, da Bølle passerede forbi ham, ville gerne hjælpe og kom derfor i dag på en for ham strålende ide. Han hentede fluks sit store spejl og satte det på en stol ude i køkkenet på en sådan måde, så han sindigt kunne reflektere en bred solstribe ind i værelset på et tidspunkt af dagen, hvor der ellers ikke var nogen. På den måde skulle Bølle således kunne fortsatte med at ligge i sin retmæssige plads i lyset.

Han hentede derefter Bølle, der ellers et par minutter forinden lidt skuffet havde lagt sig i kurven, for at vise ham ’miraklet’. Bølle lavede helt op og lagde sig atter i striben med alle tegn på tilfredshed. Mens han således fortsat kunne ligge her i køkkenet næsten til solnedgang, gik Ian en gang imellem hen for at rette spejlet til, så der kom mest muligt af det livgivende lys ind. Hermed reddede Bølle sig en god del tid ekstra til at blive skinnet på.

◆◆◆◆

Alt var roligt, og mørket var faldet på. Kun gadelygterne oplyste den øde og stille sidegade, som Bølle og Ian kom gående på. De var på vej hjemad fra en af deres sene aftengåture og var spadseret hjem gennem en sidegade, hvor der næsten aldrig var så meget trafik. De kom forbi en stor tom marktrækning, hvor der tidligere havde ligget et autoværksted, men som af uransagelige grunde nu var revet ned til fordel for åben plads.

Turen havde været lang og vellykket, men de havde alligevel begge fart på for at komme hjem igen. Pludselig kunne Bølle høre noget, en næsten umærkelig gungrende lyd, som tilsyneladende kom inde fra marken, og uden at sigte farten overhovedet drejede han hovedet i den samme retning, som Ian

samtidig kiggede i, da han også hørte det. Det var for mørkt til, at nogen af dem kunne se noget, men lyden blev højere og højere, og det blev klart, at noget inde fra mørket – noget stort og tungt – havde kursen lige hen imod dem, for det var lyden af løbende trin, som hørtes.

De gik dog alligevel videre og sænkede først mærkbart farten, da de med ét kunne se det. Omridset af en stor skikkelse kom galoperende ud af mørket lige hen imod Bølle. Det var en granddanois, som inde fra mørket havde spottet dem komme gående i gadelyset og nu ville hilse på.

Bølle var standset op og stod nu rank med front mod gæsten og blot ventede. Han udsendte de sædvanlige hilse signaler, som hunde gør ved møder, og det var også det eneste kropssprog, der kunne aflæses fra ham. Intet andet. Tegn på frygt var der ikke at ane nogen steder, men han stod alligevel parat til øjeblikkeligt at hoppe til side, hvis hunden havde tænkt sig at løbe ind i ham. Ian, der var blevet noget anspændt til at starte med – både før og efter han kunne se, hvad det var – slappede af, da kolossen stoppede op et stykke fra dem og afslørede sig selv som en nysgerrig og omgængelig størrelse, mens den nærmede sig.

Bølle hilste roligt og fascineret på den. Han havde sjovt nok altid interesseret sig mest for store hunde og havde da nogle gange før hilst på disse racer. Og skønt dens hoved var næsten på størrelse med hans hele krop, så regnede han ubetvivleligt sig selv for at høre til deres rækker, derom herskede der ingen tvivl. De stod en stund og snuste til hinanden, før den drejede omkring og dundrede tilbage ind i det mørke, som den var kommet fra, og et kort øjeblik kiggede Bølle og Ian efter den, før de fortsatte turen hjemad.

*

Bølle sad mageligt og tronedede ved siden af Ian med den ene pote anbragt på Ians lår, mens han stirrede værdigt ud over det hele. Et stykke derfra stod Trunte og betragtede dem. Hun havde længe haft en vis misundelse over det tætte bånd, som Bølle og Ian delte med hinanden. Ganske vist måtte hun godt være oppe i sofaen derhjemme, og hun og Dan var tætte med hinanden, men alligevel – ligefrem at sidde oppe på skødet – at blive nusset på den måde, det var misundelsesværdigt, men hun var alt for stor til selv at opleve lige den fornøjelse.

Hastigt begyndte hun at gå hen til dem for at være med, men Bølle misforstod og lagde sig hurtigt ind mellem Ian og hende for at beskytte ham mod et muligt angreb. Dette var noget, som sommetider kunne irritere de andre i familien, nemlig deres indgroede beskyttertrang over for hinanden. De havde talrige gange taget imod knubs på hinandens vegne, hvis den ene var udsat for noget, ville den anden nemlig hurtigt lægge sig imellem.

Ian reagerede dog hurtigt og lagde en rolig men fast arm om Bølle, mens han med den anden aede Trunte, som lagde sit store hoved på skødet af ham for at være med. Det var nu ikke, fordi Bølle havde så meget imod lige det, han havde faktisk også tidligere beskyttet hende engang, da en anden hund havde spillet op over for hende oppe i parken, og hvor han lynsnart havde stillet sig knurrende ind imellem dem, hvorefter den anden hund ved udsigten til at skulle slås med dem begge havde bakket ud af det. Selvfølgelig havde hun ikke behøvet hjælp, da hun var rodet ud i næsten lige så mange slagsmål, som han havde været, men det var alligevel gestussen, som gjaldt.

Nå, men efter klapperiet gik hun i stedet ud i haven, hvor hun begyndte på en af sine store sommerhobbyer, nemlig at træde på insekter. Det kunne der sagtens gå lang tid med. Freden havde således gode chancer for at indfinde sig, indtil Bølle og Ian med ét kiggede brat op, da der øjeblikket efter lød et større spektakel ude fra haven, hvorefter Trunte kom stormende ind igen med kursen lige hen imod dem. En hveps havde ikke været begejstret over at blive trådt på og havde stukket hende.

Så sekunder senere kravlede hun derfor op på skødet af Ian for at blive trøstet oven på det uventede bistik, mens en overrasket Ian dels forsøgte at berolige hende, samtidig med at han kastede et foruroliget

blik over på Bølle ved sin side. Han udtrykte heldigvis mere en blanding af både overraskelse og hjælpsomhed, over hvad der foregik, end vrede, så hun blev derfor siddende på skødet, indtil hun tog det roligt igen, selvom Ian på det nærmeste blev mast ned i sofaen i processen.

*

Bum bum bum, lød det højt, mens alle kopperne og vinglassene rystede i det store glasskab nær indgangen til stuen, da Bølle, der mindede påfaldende meget om sådan en stolt stridshest, spadserede forbi det på vejen ind. Det klirrede altid, når han gik forbi, og sjældent når andre kom gående. Joan kiggede op fra sin bog og udstødte en irriteret pusten, da hun vidste, at han sandsynligvis gjorde det med vilje.

Bølle så hendes reaktion og hentede sin tennisbold, hvorefter han lagde sig brummende på ryggen et stykke væk fra Joan, og med tennisbolden i munden og benene sprællende op i luften pralende prøvede at tiltrække sig hendes opmærksomhed. Hun prøvede imidlertid for en gangs skyld at få ro til at læse, og da støjen blev for meget, kiggede hun bare op og sagde: ”Ja ja, det er godt med dig, du er dygtig.” Og så læste hun videre.

Bølle rejste sig hastigt op og stormede så hen helt tæt ved Joan, hvor han gentog hele sceneriet ved at vælte brummende om på ryggen, og med bolden i kæften atter prøvede at få en reaktion fra Joan.

Det var da pokkers, tænkte hun, da hun omsider lagde bogen til side og rejste sig op for at gå ud på midten af gulvet, hvor hun lagde sig ned på alle fire med hovedet skjult mellem armene, mens hun begyndte at råbe: ”Av av av, hjælp!”, og så dukkede Ian op og begyndte at slå og sparke til hende.

Dette scenario var faktisk et lille skuespil, som de havde aftalt imellem sig for at teste Bølle og give ham igen med egen mønt.

Bølle tabte bolden af overraskelse og stormede derhen for at stoppe handlingen, og bekymret prøvede han at trænge gennem Joans arme ind til hendes hoved for se, hvad han kunne gøre, men forgæves. Hun jamrede sig bare videre. Han kendte dog dem begge for godt og vidste, at de lavede et nummer med ham, så lidt efter gik han hen bag hende og flåede hendes ene sko af, som han lagde sig til at gnaske på lige uden for hendes armlængde.

”Det er altså ikke sjovt,” sagde hun, mens hun på knæ humpede hen til ham, der uanfægtet gnaskede videre.

”Giv mig den, giv mig den så, før du ødelægger den!” sagde hun, mens hun, ligesom Ian tidligere havde gjort, vendte ham om på ryggen som en anden skildpadde og prøvede at få skoen fra ham.

Bølle, der havde det vældigt sjovt, forsvarede sig med alle fire ben sprællene op i luften, mens han med store øjne stædigt holdt fast om skoen med sine forpoter. ”Så behold den da, dumme hund” sagde Joan lidt efter og rejste sig, ude af stand til rigtig at blive sur; Bølle blev imens liggende på ryggen, mens han i rasende fart vendte skoen provokerende rundt mellem sine to forpoter - dette her var alle tiders.

*

Poten svingede rapt gennem luften og væltede råt og brutalt den figur, som Ian ellers lige havde opstillet. Bølle og Ian legede stadig ofte sammen. Deres gamle handskeslagsmål blev stadigvæk praktiseret, om end ikke lige så hyppigt som oppe i Midgården. Men avancerede boldlege var stadigvæk en hyppig sport, men variation, nyskabelser og vovede eksperimenter skulle der dog også til.

Så Ian havde for nylig fundet på at prøve at sætte en af Bølles tennisbolde op på et paprør fra en toiletrulle, som så skulle stå til ærværdig beskuelse på gulvet. Af en eller anden grund syntes Bølle ikke om denne opstilling af sine ting, han fandt det provokerende at blande legetøjet sammen og væltede den derfor konsekvent hver gang. Han fandt det ligeledes provokerende – på den gode måde – at Ian også

havde fundet på at putte en af tennisboldene ind i åbningen på en af hans strømper, så man lige kunne skimte den gule tennisbold ved strømpeåbningen. Bølle var nemlig også for længst begyndt at overtage de hullede strømper som alligevel skulle smides ud, hvilke var gaver, som han satte usædvanlig stor pris på.

Men strømper med indbyggede tennisbolde, det var alligevel en interessant nyskabelse, og dem kunne han sagtens tage fat i og give en ordentlig svingtur, så bolden som en anden kanonkugle kom susende gennem luften, hvorefter han rystede strømpen, som var den et vildt dyr, han skulle nedlægge.

Da Bølle tog fat på strømpen, rakte Ian hurtigt armen ud efter den for lige at give ham modstand, men måtte i stedet beskytte sig selv, da Bølle helt uhæmmet rystede den vildt, så bolden hvert øjeblik kunne hamres ind mod enhver i nærheden. Han holdt derefter en pause for så at fortsætte igen, da Ian atter rakte ud og igen måtte skærme sig selv – nye lege, men stadig lige vilde.

*

Det var ikke så længe siden, at hele familien var taget på en udflugt herude på Galløkken – et stort skov- og strandområde med masser af plads til joggere, hunde og andet godtfolk. Bølle havde snusende gået rundt sammen med resten af familien om det store plankeværk, der dækkede ålefarmen, da han ligesom de andre havde kigget undrende op, da de havde set en flyvende schæferhund.

Det var stedets vagthund, viste det sig, som for at kunne se, hvad der foregik udenfor, stod oppe på et eller andet, som den periodevis hoppede op i luften fra. Det havde det resultat, at de alle kunne se et hundehoved komme hurtigt op over plankeværket for derefter at dykke ned igen – ganske morsomt og bizart.

Nu var Bølle så herude igen, denne gang for selv at flyve, da han nærmest røg frem på bilsædet og tumlede ned på gulvet foran sig – noget han havde prøvet et utælleligt antal gange. Ian var nemlig ved at lære at køre bil og havde overtalt Joan til at give ham praktiske køretimer i deres bil ude på Galløkken, hvor der jo var masser af vejplads og på nuværende tidspunkt ingen andre biler til at være i vejen.

Bølle var også kommet med, og han havde egentlig planlagt bare at sidde på bagsædet og holde øje med det hele, men Ians ikke helt sikre måde at køre på, med pludselige opbremsninger og opstart, gjorde det ikke nemt at blive siddende, så enten røg han tilbage i sædet eller også faldt han ned i fodgangen i bilen.

”Vi skal ikke tage ham med næste gang!” sagde Joan anspændt, da hun ultrahurtigt kastede et blik tilbage mod ham og derefter atter på Ian, der tilsyneladende ikke helt kunne gøre, som hun sagde til ham her på hans anden køredag.

Bølle havde nu ingen andel af skylden over bilkørslen, men Joan læssede det alligevel uretfærdigt over på ham, da hun syntes, at hun både skulle holde øje med ham og kørslen, men det var nu ikke så slemt, som det lød, og køretimen fortsatte trygt, trods deres gamle prikken til hinanden.

*

Bølle kom gående hjemad efter en, ifølge hans mening, vellykket tur oppe i parken. Bag ham kom Ian gående med et knap så fornøjet udtryk i ansigtet som Bølle. Han fortrød kraftigere og kraftigere, at han havde ladet dem hilse så længe på hinanden.

Bølle havde nemlig mødt en stor boxer oppe i parken, som han var kommet godt ud af det med og derfor havde brugt en del tid sammen med. Desværre havde hunden været en vaskeægte savler, hvor spyttet nærmest endeløst havde stået ud af munden på den. Det havde selvfølgelig haft det resultat, at Bølle nu var næsten fuldstændig indsmurt i spyt, der nærmest lå i hvide lag over hele kroppen.

Så da de øjeblikket efter trådte ind ad døren, skyndte Bølle sig vanen tro ind i stuen for at finde Joan, så han kunne blive rost og hilst velkommen hjem efter sin tur. Da han fandt hende, var det dog ikke den

sædvanlige hilsen, han fik, men derimod et urrhgg, mens hun med en sær grimasse penslet ud i hele ansigtet hurtigt gjorde det klart, at hun syntes, at det var ret ulækkert det her.

Øjeblikket efter befandt Bølle sig således meget mod sin vilje under bruseren, hvor Joan, mens hun atter og atter gentog, hvor ulækkert det var, fik vasket ham ren igen. Spyttet lå nærmest også i bundter både hen over hans ansigt og stort set over hele kroppen på ham. De to hunde havde ikke haft noget imod nærkontakt. Selv hundeselen blev vasket, da heller ikke den var blevet forsparet.

Bølle kom stormende ud fra badeværelset nogle minutter senere, helt lækker og vellugtende igen. Synligt lettet over, at det var overstået, og han væltede derefter rundt inde i stuen, mens Joan og Ian på skift tørrede ham med et håndklæde. Som altid afskyede han bruseren, men elskede hele håndklædehalløjet.

*

Bølle for op fra sin sovestilling på sofaen, drejede rundt i en halsbrækkende position og nappede løs på sig selv. Han havde nemlig fået lopper, hvad han stort set altid fik hver sæson – lopperne elskede og tilbad ham, hvad der bestemt ikke var gensidigt. Hans biden og kradsen rystede på det nærmeste hele sofaen, så Ian, der som den polymath han dybest set var, og derfor var travlt optaget af at læse Grimbergs verdenshistorie, måtte indstille videre læsning lige foreløbig.

Bølle nappede først løs på sig selv og skiftede så hurtigt over til at klø på med poten, mens han nærmest trak mundvigene sammen samtidig med. Det ville ikke vare længe, førend Joan ville anskaffe hans næsten årligt tilbagevendende loppehalsbånd til ham. Dem havde han i årenes løb snart båret rigtig mange af, selvom de ikke ligefrem pyntede på hans udseende, og alle var enige om, at det stank knap så behageligt.

Men der var vist ikke så meget andet at gøre, så ganske rigtigt, allerede dagen efter sad Bølle og så til, mens Joan gav ham det nyindkøbte halsbånd på. Hans kløen og hamren i gulvet havde altid virket irriterende, og da både hun og Ian delte holdningen om "hvorfor udsætte til i morgen, hvad du kan gøre i dag", så havde hun derfor skaffet det til ham, så han hurtigt kunne slippe for lopperne og deres springen rundt.

Bølle kløede sig naturligvis uanfægtet videre det næste stykke tid med rysten på sofaen og monoton banken i gulvet med bagbenet, lige indtil halsbåndet omsider begyndte at have en effekt på tilflytterne i hans pels. Det var også på høje tid, da han var begyndt at få sår rundt omkring på kroppen efter alt det kradseri. Sår, som nu omsider kunne få ro til at hele, hvilket var nemmere end lopperne, da Bølle altid havde været en hurtig heler.

*

Bølle kiggede til, mens Ian pludselig satte i løb og spurtede ind på legepladsen ved biblioteket, hvor den store træborg majestætisk stod placeret på sandet. Øjeblikket efter satte også Bølle farten op og hoppede over indramningen ind til pladsen, der bortset fra de to var helt øde og forladt. Ian svingede allerede rundt i tovene, førend han rutineret lod dem transportere sig op på borgen.

Da de i gamle dage boede her i nærheden første gang, havde Ian, som en anden Daredevil, jævnlige holdt sig i form ved at løbe fra hjemmet ind gennem stenbruddet og op her og træne ihærdigt.

Bølle delte ikke helt vennens glæde ved at være lige netop her, men kom alligevel travende op ad rampen til borgen og begyndte at snuse rundt et øjeblik, før han gik hen og næsten uden tilløb hoppede op ad satsen til tårnet, der ville føre ham helt op til øverste udkigstårn. Efter yderligere et spring var han nu kommet helt op og stod værdigt og kiggede ud over det hele – der var en glimrende udsigt til det meste af parken heroppe fra.

Mens han således stod og kiggede ud over omgivelserne og indsnuste duftene fra vinden heroppe, kom Ian selv op til ham kort efter og gav sig ligeledes til at stå og kigge ud over det hele.

Efter et øjeblik blev Bølle dog træt af at være her og gik uden videre hen til åbningen til den høje smalle rutsjebane, der førte ned herfra, og lod sig uden videre dikkedarer stående rutsje ned, mens Ian et øjeblik efter hoppede over gelænderet og hoppede adskillige meter ned på sandpladsen. Her kiggede de imponerede over de gensidigt udførte bedrifter på hinanden et øjeblik, før de tog af sted og begav sig videre på turen.

*

”Kom nu Bølle!” råbte Ian så behersket som muligt hen over hovederne på de to stirrende personer, der stod et stykke fra ham, mens Bølle stadigvæk blev stående, hvor han var.

De to var cirka ti minutter forinden drejet ind og op ad cykelstien efter at have været oppe på skolemarken på deres lange tur, og de var nu som vanligt fortsat denne vej for at komme igennem parken på vejen hjem.

Som det så tit hændte her, var Ian kommet et godt stykke foran, mens Bølle var blevet stående flere steder for at snuse til alle de interessante spor på ruten. Dette var et sted, hvor der virkelig var en gennemstrømning af hunde igennem dagen, så skønt Bølle næsten altid gik forrest på ture, så var dette dog for vigtigt. Midtvejs på stien stod der to personer og snakkede, og den ene havde følgeskab af en hund, og da den og Bølle havde fået øje på hinanden, var de begge nærmest frosset fast, hvor de stod.

Således var situationen, da Ian vendte sig om for at se, hvor han blev af. De to rørte sig overhovedet ikke, mens de på lang afstand blot stod og målte hinanden, uvillige til at være den første til at give sig for at komme hen og hilse på. Efter at have råbt på ham begyndte Ian også at stå og vinke for at få ham til at komme, men ingenting skete, og minutterne sneglede sig af sted, mens machoshowet fortsatte.

Til sidst måtte Ian gå den lange pinlige vej tilbage for at sætte snor på og gå opad igen. Heldigvis var det ikke så langt som sidste gang, hvor han havde måttet hente det stædige asen næsten helt nede ved indgangen til stien. Men omsider kom de af sted igen og passerede snart hund og mennesker og fortsatte hen til træerne, hvor de drejede ind ved stien nær de to store hvide spidshunde, der som sædvanligt stod og kiggede langt efter ham, mens de fortsatte turen hjemad.

*

Klask lød det, da Bølles forpoter igen dukkede op på bordpladen, og hans søgende og spørgende hoved atter engang kom til syne for at se, hvor posen var henne.

Han var her til aften blevet næsten helt besat efter at have smagt noget for ham helt fantastisk og himmelsk. Som de fleste hunde kunne Bølle godt lide at tigge, til stor irritation for andre, og selvfølgelig endnu mere irriterende, når han så fik noget af det slik, han tiggede, og alligevel ikke ville have det. Men her i dag ville han så sandelig godt spise det, for det havde vist sig at chokoladestykket Dumle var noget, han vældig godt kunne lide – faktisk foruroligende meget endda.

Så efter at have smagt det første stykke var han blevet helt kulret, og plagede derfor de andre hele aftenen om mere. Han åd masser af det, og konstant dukkede hans hoved og poter op over bordpladen for at se, om der var mere.

”Så, gå nu ned fra det bord!” sagde Joan igen og rejste sig ind over bordet for at skubbe ham ned, men næppe havde hun sat sig tilbage igen, førend to sorte poter atter klaskede op på pladen efterfulgt af et sultent og meget søgende hoved. Ian og Joan kunne ikke andet end at grine af det, og snart fik han derfor igen et stykke af herlighederne – han havde næsten snart spist lige så meget af det, som de havde.

Det var slet ikke så overraskende for nogen, at han de næste par uger spørgende blev kaldt ved sit splinternye øgenavn, nemlig Dumle, af de andre i familien, som yndede at give ham navne efter de mest

bemærkelsesværdige af de ting, han foretog sig. Det syntes de var overordentligt morsomt. Bølle eller Dumle var vist en af de hunde, der havde flest forskellige øgenavne med sig i bagagen.

*

Uuhhh var alt, Bølle nåede at tænke, førend benene spredte sig, og han begyndte et styrt dyk ned på gulvet, et dyk, der ville have endt ret ubehageligt, hvis ikke det var fordi, at Lola nåede at gribe ham og igen samle benene. Bølle sad på skødet og sendte et stirrende udtryksløst blik på hende, førend han atter lagde sig tilrette, kun for nogle sekunder efter igen at opleve den samme situation gentage sig.

Bølle hoppede denne gang utilfreds ned fra skødet af Lola, hvor han ellers havde forsøgt at hvile sig behageligt et stykke tid, og gik i stedet hen og hoppede op på tæppet ved siden af Ian. Han syntes nemlig bestemt ikke, at det var særlig sjovt, at hun blev ved med at sidde og åbne og samle benene, så han var ved at falde ned flere gange. I stedet satte han sig her hos en, som han vidste, aldrig ville lave sådanne numre med ham. Og her blev han siddende, også selvom hun prøvede at kalde på ham flere gange.

Nå, men meget værre var det da heller ikke, end at de blev forsonet igen senere på dagen, da Bølle for en stund var færdig med at sidde på sofaen og hoppede ned for lige at strække kroppen. Også Lola satte sig ligeledes ned på gulvet, så de kunne begynde at lege sammen på gulvet med en af hans tennisbolde, og dermed lige søge at reparere på morsomhederne fra tidligere.

De sad et øjeblik og legede med bolden, da hun med den ene hånd pludselig skubbede ham væk fra den, hvorefter Bølle naturligvis straks gik til angreb og gav hende et venskabeligt hak i hånden, før han i tumulten maste sig ind på hende for at tage bolden og skynde sig væk igen. Der var nemlig flere, der sagtens kunne lave grovheder, hvis det var påkrævet.

*

Bølle lå på sofaen og halvvejs snuede i en af sine 1000 stillinger, da han med ét hørte en nærme sig og dernæst mærkede en finger, der sagte prikkede ham på skulderen. Han løftede hovedet og kiggede op på Ian, der smilende kiggede på ham.

”Skal vi gå turrer?” sagde han i det høje indforståede stemmeleje, han altid brugte, når dette berømte spørgsmål blev stillet.

Bølle for op fra sin liggstilling, strakte sig siddende så hurtigt han kunne, og hoppede så ned på gulvet og fulgte jamrende med Ian ud i entreen, hvor de hurtigt fik deres udendørsrej på og så af sted på en tur.

Inden længe kunne de skimte biblioteksparken og gik over vejen og ind ad indgangen, og lige da Ian tog snoren af ham, og de var gået op ad den korte trappe op til græsarealerne, kom en anden hund og dens mandlige følgesvend gående op den samme vej. Dette blev et interessant møde, hvor Bølle mødte Bølle, da det viste sig, at den anden hund hed det samme som ham selv. Det var så vidt vides første gang, at han mødte en navnebroder.

Men bortset fra det fælles navn, og at de besad samme slags sorte pels, så havde de tilsyneladende alligevel ikke så meget tilfælles – lige bortset fra at de var meget interesserede i at snuse til hinanden. Den anden hund var også en del større og virkede ikke ligefrem som en, der kunne gøre sig lige så bemærket som ham selv og dermed gøre sig fortjent til at hedde det samme. De ville vist også have været ret ligeglade med, hvad betegnelser de nu måtte have på sig, hvis ikke det lige havde været for den korte forvirring, der opstod, da deres navn blev kaldt fra begge sider af.

Nå, bortset fra navnesammentræffet skete der intet videre specielt, så efter at have hilst på hinanden et øjeblik, gik bøllerne hurtigt hver til sit og fortsatte på deres respektive ture.

*

Bølle og Ian kom gående denne gode sommerdag på deres tur op til parken, og da de nåede frem til den sidste vej, der skulle krydses, før de var fremme, gik de forbi en mand, der med en spade i hænderne stod og ordnede græsgangen foran hækken ind til sin have.

Det var der selvfølgelig intet mærkeligt ved, så ham passerede de uden videre dikkedarer, indtil manden kiggede op og spurgte, om Ian lod sin hund lægge sin afføring her på græsset. Det mente Ian ikke, at han havde, det var i hvert fald ikke noget som Bølle havde gjort for nylig, så ville han have kunnet huske det. Så uden at standse op sagde Ian bare kort, at det gjorde han selvfølgelig ikke, og gik så videre uden at tænke mere over det.

Pludselig var der en hånd, der hårdt greb fat i Ians skulder, og da han overrasket vendte sig om, fik han med ét spidsen af spaden sat på sin brystkasse.

”Skal jeg smadre dig med spaden?” spurgte manden med øjne, der lyste af vrede og vanvid. ”Skal du spille smart over for mig, når jeg spørger dig om noget?” fortsatte han.

Ian og manden begyndte langsomt at dreje rundt et øjeblik, mens Ian forsøgte at bakke væk fra våbnet.

Det hele gik pludselig meget hurtigt, og før Ian kunne nå at sige eller gøre noget, kom Bølle løbende tilbage langs fortovet så hurtigt og voldsomt, at han næsten var et utydeligt blur og kastede sig opad og bed sig fast i mandens værgende hånd. Med et brøl af smerte snurrede manden rundt for at ryste Bølle af sig, mens blodet flød fra hans hånd, og lige da han løftede spaden for at ville give ham et slag, greb Ian fat i skaftet på den og sendte derefter et voldsomt spark af sted mod mandens skridt. Bølle havde lige givet ham de sekunders afledning, han behøvede.

Ian holdt spaden op foran sig, mens manden væltede om på fortovet. Bølle var ligeledes rullet rundt på græsset, da de væltede, men var hurtigt kommet op igen og stod nu knurrende ved siden af Ian, mens de stirrede på manden foran sig.

Selvfølgelig var de rasende, og selvom Ian egentlig i andre sammenhænge ofte mødte en vis mistænksomhed og modvilje mod sin person, fordi han allerede som barn havde besluttet sig for, at hans liv ikke skulle styres af modetænkning og kulturisme, så var dette her dog for groft.

Men alligevel gjorde de ikke mere ved sagen, da manden nu lå og klynkede på græsset, så et øjeblik efter fortsatte de videre op til parken, hvor Ian smed spaden ind i et buskads og derefter gav Bølle en varm omfavelse som tak for hans hjælp. Bølle var heldigvis ikke kommet noget til ved slagsmålet, og Ian var pludselig endnu mere glad for ham end tidligere. Han huskede med ét, at Dan engang oppe i Midgården havde fortalt en kammerat, at hvis Bølle havde været større, så ville han virkelig have været farlig – men han var nu tydeligvis god at have med på sin side alligevel, ganske klart og tydeligt.

◆◆◆◆

Da Bølle og Ian var ude på en af deres ture op til skolemarken og skulle til at krydse over vejen, mødte de et ægtepar, der kom gående med deres gravhund. Bølle og den hilste selvfølgelig på hinanden, for en gangs skyld uden tumult, og det kom frem, at deres gravhund var over ti år gammel – præcis samme alder som Bølle selv.

Da de gik videre, var det urovækkende tanker, der med ét optog Ian. Det var, som om det først nu rigtigt gik op for ham, at Bølle faktisk efterhånden var ved at være en gammel hund. Han havde da også i de sidste par år langsomt fået mere og mere hvidt skæg i kinderne, ikke så meget, men alligevel, og det gav ham et charmerende anstrøg af visdom, men ud fra hans fysik, kondition og væremåde ville ingen næppe gætte eller kunne tro på, at han virkelig var over ti år. Derfor havde Ian sådan set heller ikke tænkt over antallet af år, men nu var han opmærksom på det.

Mens de nærmede sig cykelstien, og snoren som sædvanlig blev taget af, var det med dobbelte følelser, at Ian så Bølle løbe ivrigt af sted – der var en utvetydig stolthed hos ham over Bølles strålende fysik iblandet den gamle frygt for den dag, han ikke var der mere. Det var en erkendelse, der var gået op for ham allerede, da de boede i Midgården, og som han næsten altid havde haft held til at lægge fra sig, men det var en følelse som nu for alvor dukkede op i hans sind for aldrig mere rigtigt at forsvinde igen.

Så med pludselig tunghed om hjertet gik han efter Bølle, der uden den slags overvejelser muntert og rank allerede var nået et godt stykke hen langs fortovet, før han kiggede sig tilbage efter ham, så deres øjne et kort øjeblik mødtes. Men inden længe drejede de ind gennem cykelstiens bomme for at komme hen på skolemarken, og dystre tanker blev for en tid afløst af munter beskæftigelse.

*

Bølle kom gående hen ad gaden på sin tur op til parken, som han plejede, fri fra snoren og usædvanlig godt tilfreds med sig selv lige for øjeblikket. For kun nogle få minutter siden havde han nemlig smidt en anden gravhund ind i en hæk, hvor den nærmest havde siddet fast, da han forlod den.

Det hele startede ellers meget fredsommeligt, da han og Ian havde forladt hjemmet og begivet sig på vej op til parken, som de plejede, men de var ikke nået langt, førend der længere henne ad fortovet var kommet en enlig strejfende gravhund gående – en af de brune langhårede slags – som hurtigt viste sig at være meget sød og fornuftig.

Bølle og den begyndte at snuse venligt og interesseret til hinanden, og så begyndte de ellers at puffe og skubbe til modparten. Før de kom alt for godt i gang, fjernede Ian hurtigt snoren, så den ikke blokerede – han havde nemlig set dette mærkelige fænomen før og vidste, hvad der ville komme.

Bølle havde selvfølgelig hilst på mange forskellige hunde i tidens løb, men de mest interessante møder var næsten altid et møde med andre gravhunde eller dem, der stammer fra gravhunde. Det var især interessant at se, hvis de begge var dominerende typer, for hvis de ikke lige havnede i slagsmål, så kunne deres forsøg på at hævde sig over for hinanden godt adskille sig markant fra andre hundemøder.

Begge hunde stod helt op ad hinanden i front, næsten skulder mod skulder, og skubbede og puffede til hinanden efter tilsyneladende indforståede regler, mens de samtidig med snuderne pressede ned i hinandens lange rygge i et forsøg på at få den anden part presset i knæ.

Sådan stod de og puffede og skubbede til hinanden i over et kvarter uden at kunne få nogen rigtig afgørelse igennem, lige indtil det omsider med ét lykkedes for Bølle at skubbe den anden hund næsten helt ind i et hul i hækken, hvor den betuttet sad fast et øjeblik. Dermed var sagen om hvem der var den bedste, åbenbart afgjort, og først da genoptog Bølle sin afbrudte tur videre op til parken, synligt stolt af sig selv. Dette var den mere fredsommelige om end aparte måde at afgøre tingene på – det kunne dog også sagtens afgøres mere brutalt.

*

Bølle blev overrasket, da den mærkelige dame atter bukkede sig ned og igen med ordene: ”Så, løb nu væk med dig hi, hi!” puffede ham helt uforstående væk. Han var ellers lige løbet herhen til dem heroppe på skolemarken for at hilse på hunden. Men desværre for ham hørte damen til en af stedets nye ansigter, eller en af dem, som Ian kaldte for kategori 3 A. Han havde nemlig inddelt hundefolket i sit helt eget klassifikationssystem, bestående af 3 hovedkategorier.

I den ene yderfløj var stamtavle og antihunderulle-folket, som betragtede hunde som en art præmieroboter. I den anden yderfløj var der dem, som intet anede om hunde, men som alligevel havde anskaffet sig en – denne fløj indeholdt underkategorierne A og B, hvor førstnævnte var den godhjertede slags og sidstnævnte den ond hjertede, hvor hunden er et modelune eller et stykke legetøj.

Gruppen midt mellem disse to yderfløje var ifølge Ians kategori dem, som betragtede hunden som et næsten fuldgældigt medlem af familien, og som syntes om, at den kan tage initiativ og udvikler sin egen personlighed. Dem, som kun strækker kontrol til det punkt, at hunden ikke udsætter andre eller sig selv for fare.

Den knap så lykkelige hund, som damen havde med, blev således aldrig selv sluppet fri af snoren, og den fik stort set ikke lov til at hilse på andre hunde. Det kunne Bølle, der nu igen høfligt havde forsøgt at hilse på – som det jo var almindelig praksis blandt hundefolket heroppe – skrive under på, da han atter blev skubbet væk med ordene: ”Så, løb nu med dig, hi, hi!”

Nå, Bølle lod mærkværdighederne være og gik et øjeblik efter videre, da Ian nåede frem, og de fortsatte hen langs byåen – den lange å, der løber gennem skolemarken og næsten hele byen – og snart efter fandt Bølle sig selv stirrende over på en ny hund på den anden side af åen, som også selv stirrede tilbage. De to stod på hver sin side. Han kunne godt lide at hilse på andre hunde, men han kunne bestemt ikke lide at blive våd, og den grønne bro, som han værdsatte så meget, var for langt borte, så det måtte desværre blive ved det, tænkte han, og skulle lige til at begive sig videre.

Men den sorte hund virkede påfaldende ivrig for at hilse på ham, og lige da Bølle begyndte at gå videre, begav den sig uden videre dikkedarer ned til vandkanten og begyndte at trave gennem det beskidte vand for at komme derover. Bølle kiggede på, mens den dryppende af vand kom op fra åen og omsider kunne komme til at hilse på ham, når det nu betød så meget.

*

På vej ned ad en lille sidesti ind til den store mark oppe ved Aavangsskolen kom Bølle og Ian gående forbi en have omgivet af hæk, hvor der inde i haven gik en flok kaglene høns rundt. Ian havde lagt mærke til dem før og syntes, som den bybo han var, at de var vældig sjove. Han fangede derfor Bølles opmærksomhed et øjeblik og sagde så til ham, mens han pegede: ”Se Bølle, høns, høns!”

Bølle, der lige selv var gået forbi uden den store interesse stormede dernæst ind i hækken og maste sig brutalt op ad hegnet, der forhindrede hønsene i at komme ud. De stakkels høns blev helt forskrækkede ved synet af hunden, der pludselig baskede op ad hegnet og begyndte at larme endnu mere end før. Ian og Bølle skyndte sig at komme væk, hvis ejeren nu skulle komme ud og se grunden til alt den pludselige tumult.

Ian gik overrasket af sted, for Bølle var sædvanligvis uvillig til at engagere sig i sådanne foretagender, hvor han kunne se, at han ikke fik noget ud af det. Hvem huskede ikke den gang, hvor det havde taget nærmest en evighed at få ham til at løbe efter en flok måger, der sad næsten lige foran ham? Hvis Ian, der havde været vegetar siden sit 14'ende år – som følge af holdningen om, at hvis mennesket skulle vokse fra sin barndom og blive en bedre, mere ophøjet art, og dermed først måtte afvise at stjæle andre dyrs liv – vidst, at Bølle for en gangs skyld ville jage en flok dyr på sit ønske, så ville han ikke have bedt sin til tider ret uforudsigelige ven om netop den tjeneste.

Mens de hastigt gik af sted og lagde en stedse mere tilpas og ønskværdig afstand til stedet, gik Bølle atter rolig og fornøjet af sted, optaget af sin tur, og havde stort set allerede glemt hændelsen, som han kun havde udført for at gøre sin ven en tjeneste.

*

Bølle og Ian var en solskinsdag gået deres sædvanlige tur, og de var ikke nået ret langt fra deres hjem, før Bølle var stoppet op et sted og nu stod og snuste til noget, som, han syntes, var interessant. Snoren var blevet taget af næsten før, de var startet på turen, så Ian var selv fortsat med at gå videre længere nede på den anden side af gaden. Han stod stadig og snuste ihærdigt til det spor, der var fundet, da han hørte en kalden fra Ian: ”Kom lige herover og se!” råbte han.

Bølle løftede hovedet og kiggede i retningen af lyden. Han kunne se Ian stå på fortovet lige ved det sted, hvor han tidligere havde smidt den brune gravhund ind i hækken. Ian snakkede med en mand, mens han klappede et eller andet, og nu kunne Bølle se, at det var en hundehvalp – en lille brun gravhund – og han satte hurtigt af og kom susende over gaden for både at hilse på og for at få Ian væk fra den.

Han løb dog først lige ind i Ians opadstrakte hånd, der akkompagneret af ordet rolig, bremsede ham før nærkontakt. Bølle gik forbi armen og hilste på den anden hund, eller det vil sige, at det var ham, der fascineret snuste til den lille hvalp, som med ét ubehjælpeligt satte sig pladask ned.

”Du er ikke bange for, at der sker noget med din hund?” spurgte manden, der var Ians tidligere skolelærer, da han havde set Bølle komme løbende over vejen, og fortsatte så med at spørge til, hvilken afstamning han havde, da han jo kunne se de tydelige gravhundetræk i ham.

Åbenbart prøvede han at regne ud, hvad størrelse hans hvalp Hannibal ville komme til at få, når han blev voksen.

Han var nu ret sød at se til – som han sad der på fortovet, og mens Bølle stod og snuste til den, og hans afstamning blev forklaret, så undrede Ian sig over, at han engang også havde været så lille – såre interessant. Øjeblikket efter havde de snakket og hilst færdigt, hvorpå alle gik videre på deres tur igen.

*

Bølle stod tæt ved bibliotekets indgang og snuste ivrigt ved det sted, hvor en hundekrog var fastsat på væggen, og hvor han derfor havde fundet en masse interessante dufte. Han kiggede op og spejdede ud over parken for lige at se, hvor Ian var henne, og stivnede med ét i sine bevægelser.

Et godt stykke længere væk var en anden sort gravhund netop kommet gående ind i parken, og også den var standset helt op i samme øjeblik, den havde fået øje på Bølle. Luften følte med ét tyk, og ikke en lyd hørtes, mens Bølle og den anden hund stod bomstille og stirrede stift på hinanden. Sekunderne tikkede langsomt af sted, men stadigvæk var der ingen af hundene, som indtil nu aldrig havde set hinanden før, der rørte en muskel.

Men så med ét, som var det en scene fra en fortidig ridderturnering, satte Bølle og den anden hund samtidig af og stormede hastigt mod hinanden, og med den mærkelige lyd, der fremkommer, når to kroppe i høj fart støder mod hinanden, klaskede de rasende sammen i et frontalt sammenstød og begyndte et vildt og fuldstændigt meningsløst slagsmål.

Det hele må have set komisk ud for forbipasserende, da Ian i den ene ende af parken hastigt kom løbende mod kamppladsen, mens manden, der var kommet med den anden hund, ligeledes kom løbende mod turneringspladsen fra den anden ende af parken for at skille de to kamphaner ad, som nu var i fuld gang med at brydes.

De to ’riddere’, der nu var gået totalt bersærk, hørte og så intet omkring sig, mens de ret usportsligt tævede løs på hinanden, og de to ’væbnere’, der næsten ikke havde ulejlighed til at råbe til dem, mens de løb, velvidende om hvor tykhovedet de stridende parter var, besluttede sig for noget, som man ellers aldrig må gøre – de greb hver ud samtidig og hev deres slagsbroder til sig. Og snup, efter noget besvær lykkedes det dem begge at få skilt deres to hidsigpropper ad, få dem i snor og dernæst trække dem med sig.

Bølle gik skummende og sydende af sted, de første hundrede meter var han blevet trukket af sted, da han ikke mente, at han var færdig med at ordne den anden hund. De næste hundrede meter begyndte han igen at gå roligt, og nakkehårene faldt atter på deres vante plads. Øjeblikket efter, da de var nået om på den anden side af biblioteksbygningen, slap Ian ham derfor fri igen, da han mente, at Bølle nu havde dæmpet sig og glemt tanken om en revanchekamp. Der var jo ingen grund til, at turen skulle ødelægges af den grund. Resten af turen gik roligt og harmonisk som planlagt, nu havde Ian også endnu en historie at fortælle, når de kom hjem igen.

*

Hunden flyttede sig høfligt efter at have tisset op ad træet, hvorefter Bølle, der allerede så småt havde stået og skubbet på, gik hen og littede benet op ad det samme sted og atter engang tisede op ad træet. Han flyttede sig ligeledes øjeblikket efter – ikke helt så høfligt som den anden, men gjorde alligevel plads – hvorpå hunden igen begyndte at lette benet nøjagtigt det samme sted.

De to havde nu skiftes til i et stykke tid at lette ben op ad det samme arme træ – faktisk havde de hver især lettet ben en syv-otte gange nu, og intet så ud til, at de ville stoppe. Et stykke derfra stod Ian og betragtede hele situationen med hunderullen hængende ned ad siden. Utroligt at han kan indeholde så meget væske, tænkte han, da Bølle, for hvem ved hvilken gang, igen littede ben op ad træet.

Bølle var ikke overraskende den dominerende hundetype, og hans territoriebevidsthed var ret omfattende. Han benyttede næsten enhver chance til lige at markere sit territorium. Kort sagt, det var meget magtpåliggende for ham at få det sidste ord, og i dag var han så tilfældigvis rendt ind i en anden hund, der var næsten lige så stædig. Som hundeledsager med respekt for sin hunds stolthed og selvfølelse var der derfor ikke andet at gøre end at læne sig tålmodigt tilbage og så lade hundene stive deres mandighed af over for hinanden. Det var selvfølgelig også bedre, at de konkurrerede på denne måde, end at de røg i totterne på hinanden for at få det sidste ord.

Bølle og den anden hund fortsatte således et godt stykke tid endnu med at bytte plads med hinanden og overvandre træet, og først efter en 10-15 gange hver besluttede de, at der vist var andre ting, som de også skulle nå heroppe i parken, og gik omsider hver til sit. Bølle var dog godt tilfreds med sig selv, da han var den sidste, der fik markeret træet – det var også på høje tid, da han snart var løbet tør for væske til formålet.

*

Bølle og Ian var en sen aftenstime gået sig en tur sammen oppe i parken, mørket var for længst faldet på, og alt var stille og roligt, hvilket også var hele grunden til, at de var gået herop. Det var faktisk mere mørkt end sædvanligt, hvilket selvsagt gjorde det vanskeligt at se ret meget, men så med ét kom Bølle pludselig løbende ud af mørket sammen med en schæfer, der lige var dukket op.

”Bølle!” sagde Ian og prøvede at se frem for sig for lige at få styr på de to legende hunde, da den anden hunds menneske med ét kom ud fra mørket og lige hen imod ham. Ian gjorde sit bedste for at se, hvem det var, der kom gående mod ham på den måde uden noget varsel, og pludselig kunne han skimte den uniform, manden havde på. Det var en politimand, og hans hund var derfor en politihund, som Bølle havde fået hevet væk fra arbejdet.

Det viste sig hurtigt, at der havde været et forsøg på indbrud på kommunen – den delte parkarealerne sammen med biblioteket – og politiet var derfor ude for at undersøge sagen. Politimanden begyndte da også at udspørge ham, om han havde set eller hørt noget, og hvor længe han havde været her m.m. Og mens Ian besvarede spørgsmål, gik det med ét op for ham, at hans eneste rigtige alibi var den, der i øjeblikket muntert løb rundt sammen med politihunden.

Men det var heldigvis et godt alibi, skulle det vise sig, og efter at have fortalt, at han ikke havde hørt eller set noget, og at han og Bølle næsten lige var kommet herop, så skete der da heller ikke mere. Så efter at Ian og politimanden havde fået deres makkere fra hinanden, kunne han og Bølle fortsætte deres aftentur uden at komme til at rende ind i flere overraskelser fra røvere såvel som ordensmagten.

*

Bølle og Ian var denne dag gået sig en tidlig tur op i parken, hvor de nu velfornøjet gik af sted i hver deres tempo. Det varede ikke længe, førend de fik øje på en omstrejfende hantschæferhund, som tilsyneladende snuste rundt i parken på egen hånd. Øjeblikket efter hilste Bølle og den interesseret på

hinanden, hvor de selvfølgelig udførte de nærmest rituelle snusninger, som hører sig til, og det burde så være det – troede de.

Men der skete et eller andet oppe i hovedet på schæferen, som ikke var helt, som det burde være. Bølles selvsikre adfærd og personlighed gjorde tilsyneladende et uforglemmeligt indtryk på den, så den besluttede sig for at følge lige efter ham, ligegyldigt hvor han fra nu af gik hen. Bølle var glad over selskabet i starten, men blev efterhånden ret irriteret på hunden, der fandt ham vældig fascinerede og derfor blev ved med at følge efter ham lige meget, hvad han lavede. Han elskede ganske vist at hilse på andre hunde, men blev sur, hvis de fulgte efter ham – han var en ener og foretrak næsten altid at rende rundt for sig selv.

Men hunden var tilsyneladende besat, og da de forlod parken fortsatte den med at følge efter dem og gik til tider så tæt, at den næsten kom til at træde ham i hælene. Da de på denne måde var nået et stykke ned ad vejen, fik Bølle nok af dette her. Han skruede derfor bissen på og snurrede knurrende rundt mod sin forelskede forfølger for at true den større hund væk. Dette gjorde ham åbenbart kun endnu mere attraktiv i schæferens øjne, som gik et stykke væk et øjeblik for derefter endnu mere at trænge sig på.

Også Ian, der ellers havde hundetække og afskyede tanken om at skulle true eller skade hunde, fik nok og måtte råbe hårdt, at den skulle gå hjem, og ligesom før, da Bølle jog den væk, adlød den et øjeblik for så at komme tilbage og møve sig ind på dem. Således gik resten af turen med lejlighedsvis trusler både fra Bølle og Ian, alt sammen med kortvarig effekt, hvor den fulgte efter dem hele vejen hjem for til sidst at få porten lukket i for snuden af sig.

Turen var mildest talt blevet ødelagt, så de to gik irriterede ind i huset for at køle af og fortælle deres nød til Joan. Da Ian kiggede ud af vinduet kort efter, så han, at den stadigvæk stod og stirrede uforstående på havedøren.

Adskillige timer efter var tingene vendt tilbage til det normale, og hændelsen var næsten glemt. Det var således ved at være tid til, at de skulle ud at gå sig en tur igen. Efter en pludselig indskydelse kiggede Ian ud af vinduet for lige at tjekke, og til hans store irritation stod den der stadigvæk og kukkelurede. Bølle havde åbenbart gjort et meget stort indtryk på hunden, og der var så ikke rigtigt andet at gøre for dem end at udsætte deres tur og vente de næste par timer på, at den skulle gå igen.

*

Bølle kom gående langs stien i parken med halen højt hævet og som altid velfornøjet, når han var ude at gå. Han gik langs bibliotekets store glasvæg og besluttede sig med ét for, at det var et godt sted at afmærke sit territorium. Så uden at bekymre sig det fjerneste om de talrige vidner, der kunne befinde sig lige på den anden side, og som kunne have frit udsyn til at se alle herlighederne, lettede han et ben op ad den og begyndte at markere området.

Selv før han var færdig, kunne han høre Ian nærme sig og komme med en masse indsigelser, for Ian kendte biblioteket og dets ansatte ganske udmærket og ville helst ikke have ballade med dem. Nå, men sket var sket, og de fortsatte derefter næsten helt synkront ud over den store plæne for at gå over mod vejen på den anden side.

Før Bølle var nået ret langt, blev han imidlertid forstyrret, da en hvid langbenet terrier, som af og til strejfede alene rundt i parken, kom stormende hen imod ham. Efter en kort hilse mellem dem begyndte den med kåde pludselige bevægelser at storme rundt om ham, ivrig for at de skulle lege sammen. Med sine lange ben var den et stykke højere end ham og i tilgift lynende hurtig.

Bølle rørte sig ikke, han gad ikke det her, ikke her og ikke på denne måde. For det første gad han næsten aldrig lege, når han var ude på ture, for ture var jo en alvorlig sag. For det andet var han en del ældre end den og var blevet en anelse mere stiv i benene, end han havde været før i tiden, ikke meget, men nok til, at den faktisk virkede mere hurtig og smidig, end han nu selv var. Så efter at have ladet den

løbe rundt et øjeblik og bruge kræfter, så svarede Hertugen ved fortsat at stå roligt på plænen og dernæst langsomt og omhyggeligt at begynde at snuse til græsset uden på nogen måde at lade sig mærke med, at den var der. Dette fortsatte han en anelse arrogant med at gøre et godt stykke tid, indtil den anden hund omsider mistede interessen og løb videre.

Så snart den var væk, løftede han igen hovedet op fra græsset, kiggede sig omkring og fortsatte så tilfreds videre på sin afbrudte tur – sådan slipper man af med besværlige legekammerater var Bølles mening om den sag.

*

”Du må lige vente et øjeblik mere!” sagde Ian til Bølle, som utålmodigt travede rundt om ham, da det var ved at være tid til deres gåtur.

Kogekanden skulle lige være færdig, så Ian kunne hælde vandet op i hans madskål med tørfoder – på den måde kunne hans aftensmad være klar, når de kom tilbage igen. Bølle omsatte nemlig tit meget energi, når han var ude på en tur, så han var som regel forståeligt nok sulten, når de kom tilbage igen.

”Så!” sagde Ian og vendte sin udelte opmærksomhed mod den ventende Bølle, førend han sagde de berømte og højt imødesete ord: ”Skal vi gå tuurrrr?”

Bølle eksploderede øjeblikkeligt af opstemthed og eventyrlyst. Øjeblikket efter kom de hastigt ud af døren, og muntert gik de af sted på deres sædvanlige tur.

Snart efter – oppe i parken – stod Ian og tænkte for sig selv, at det da var pokkers til trængsel, mens han så på mylderet af hunde foran sig. Han og Bølle var ankommet et par minutter forinden, og i dag var der trængsel. Det var meget normalt, at der også var andre hunde i parken, men denne dag dukkede der hele tre andre hunde op foruden Bølle, som alle straks begyndte at rende rundt sammen.

Bølle stod et øjeblik sammen med den eneste af dem, han kendte i forvejen, nemlig Balder. De to var siden, han havde kastet rundt med den som hvalp, blevet ganske gode venner, som altid løb hinanden glædeligt i møde, når de tit og ofte mødtes i parken. Han var nu blevet en stor og flot blandingshund med sin pelssymfoni af brune, hvide og sorte farver og var en ganske sød og harmonisk anlagt hund. Pudsigt nok var han også søn af Kokser, den hund som engang havde været på besøg hos Dan, og som Bølle i nattens muld og mørke var gået op ad trappen efter.

Men apropos damer så lagde den ene af hundene – en sød og skikkelig golden retriever – som vistnok var den eneste dame i flokken, sig med ét ned og begyndte at rulle rundt og lege i græsset. Bølle fik pludselig sit karakterfaste ansigt på og stod med logrende hale og kiggede betaget på damen i græsset foran sig. Balder var gået videre, så der var kun den sidste hund tilbage at bekymre sig om.

Da den interesseret kom nærmere, begyndte Bølle, der som en anden overdimensioneret hane havde stillet sig op ved hende, at knurre advarede mod hunden – nu ville han nemlig have damen her helt for sig selv. Han havde antaget sit bistre ansigtsudtryk og en kropsskitur, der tydeligt var klar til kamp, så efter et øjeblik bakkede den anden ud af det og lod de to være i fred. Bølle antog derefter igen sin mere charmerende attitude, men før der kunne ske mere, rejste frøkenen sig med et op og løb af sted i retning af, hvor hendes menneske var, og opløste dermed selv de videre planer.

Et øjeblik stod Bølle, der nu var ved at blive eneste hund heroppe og kiggede ærgerligt efter hende, men hvad, tænkte han lettere nonchalant og genoptog så turen – han var også ved at blive sulten.

*

Bølle stod et øjeblik og pustede, mens han fik vejret igen. Så sprang han atter på Trunte, som igen i en blanding af forvirring og glæde over den uvante opmærksomhed begyndte at brydes med ham.

Bølle havde opfanget hormoner i luften, da Dans hund var kommet i løbetid, hvilket betød at der nu var dømt brydekamp i timevis i haven, hvor han hårdnakket gjorde kur. Hun brød sig ellers ikke meget

om, at andre hunde søgte at gøre tilnærmelser og var faktisk indblandet i næsten lige så mange slagsmål, som Bølle havde været før i tiden, men Bølle var hun en stor beundrer af, og når han ligefrem gav så meget uvant opmærksomhed, så var det sjovt at lege med.

Rent størrelsesmæssigt var bryderiet selvfølgelig ret ulige, men den slags bagateller tog Bølle sig naturligvis ikke af. Det var så sandelig ikke første gang, at han tumlede med betydeligt større sparringspartnere, og han maste således bare på. Trunte flyttede hele tiden rundt, så der ikke opstod fare, lige indtil Bølle erfarent startede på sine tricks og holdt fast i begge hendes bagben, så hun pludselig væltede et øjeblik. Men overrasket kom hun hurtigt op igen og skubberiet kunne fortsætte.

Efter et par timer på denne måde kunne Bølle, der ikke var helt så ung mere og sjældent undte sig selv længere pauser, være så forpustet i varmen, at man frygtede, at han ligefrem kunne få et hjerteslag, så da de andre kom ud i haven, blev der enighed om, at man hellere måtte sende den anden ligeledes trætte hund hjem, da han selvfølgelig ikke havde tænkt sig at stoppe tilnærmelserne blot på grund af udmattelse og mulige hjerteslag.

Så da de var gået, og Bølle havde fået hormonduftene ud af systemet, gik han på hovedet i sin kurv og sov da også som en sten resten af dagen.

*

Bølle, Joan og Ian gik ind ad døren, som ude fra fortovet førte ind til Dans hus, hvor de lige ville se til ham, før de gik videre på deres tur op til parken. Han var dog i dårligt humør, for naboens hund stod som altid og gøede ad ham. Den havde faktisk gøet lige siden han var startet på at arbejde udenfor, i tryk sikkerhed bag plankeværket, hvor Trunte trods ihærdige forsøg ikke kunne få ram på den. Mens Dan og Joan gik ind i huset for at ordne noget, blev Bølle og Ian udenfor.

Bølle brød sig ikke meget om at være her. Han ville meget hellere ud på den planlagte tur så hurtigt som muligt, så noget gnaven over situationen havde han derfor sat sig til rette ude i haven, hvor han havde placeret sig tæt op ad plankeværket og nu med stoisk ro ventede på at komme videre.

Med ét kom det forreste af et hundehoved til syne gennem et hul forneden af plankeværket, hvor det drejede frem og tilbage for at lokalisere, hvor folk var blevet af. Det var åbenbart med den hensigt at kunne gø videre, hvor den kunne høres mest muligt. Desværre for den havde den ikke set, at Bølle havde sat sig et stykke derfra.

Bølle opdagede den næsten med det samme, og med det mærkelige faste ansigtsudtryk han altid fik på, når han ville gøre noget drastisk, betragtede han den et øjeblik, før han, uden en lyd og uden at sige noget overhovedet, forsigtigt rejste sig op, og uden tøven gik hen imod nabohunden, der stadig ikke havde opdaget ham. Bølle sørgede hele tiden for at holde sig lige uden for dens synsvinkel.

Det hele gik med ét stærkt, da han i en glidende bevægelse hurtigt stillede sig lige foran den. Han løftede det ene ben og begyndte at sende en rivende strøm af urin ned over den totalt overraskede hund, som blev så overrasket, at den først ikke kunne trække hovedet tilbage i sikkerhed. Da Bølle øjeblikket efter satte benet ned igen, hørte de således ikke mere til den hund lige foreløbig, og Bølle sendte et hurtigt indforstået blik hen på Ian, som smilende og betaget havde overværet hele scenen. Sådan klarede man effektivt den slags situationer.

*

Bølle lå i sin kurv og havde det faktisk ikke særligt godt. Han havde tilsyneladende pådraget sig et eller andet og var desværre blevet syg og lå derfor blot i kurven og ville hverken op eller ud. Det var ellers sjældent, at der var noget i vejen med ham, almindeligvis havde han et imponerende jernhelbred, der kunne klare næsten alting, men selv han kunne altså ikke altid undslippe at blive ramt.

De andre i familien var selvfølgelig bekymrede og kom derfor på skift hen til ham i løbet af dagen for at se, hvordan det stod til. Da han tilsyneladende havde feber og rystede over det hele af kulde, havde de efterhånden i dagens løb fået pakket ham godt ind i hans tæppe, så han bedre kunne holde varmen. Trods det, at han ikke havde det så godt, var han tydeligt glad for deres hjælp og omsorg – han elskede at ligge under tæpper i forvejen – så han lod sig gerne pakke ind og lå nu kun med hovedet frit fremme.

Således lå Bølle og hvilede sig det meste af dagen, omhyggeligt pakket ind, og ventede på at få det bedre. En uvant og ikke særlig behagelig ro havde derfor sænket sig over huset og dets beboere. Adskillige gange i løbet af dagen satte Ian sig på gulvet ved siden af hans kurv og holdt ham med selskab. Han ked af, at han havde det sådan, og at Bølle måtte undvære sine elskede ture i dag.

Hen mod aften begyndte Bølle at gøre tegn på at få det bedre, hans stærke immunforsvar havde omsider fået så meget bugt med det, der plagede ham, at han følte sig rask nok til at rejse sig op og komme ud af kurven og røre og strække sig. De andre i familien kiggede glade væk fra fjernsynet og hen på deres familiemedlem, som endnu ikke helt frisk stod og strakte sin ryg et øjeblik, førend han gik lidt rundt og kom ud i haven for så atter at gå i seng.

Den næste dag, da Bølle vågnede, kunne han mærke, at kroppen var kommet sig helt igen, og således atter frisk og rørig stod han op og kunne mærke, at han både var ret sulten og vigtigere endnu – helt vildt for at komme ud at gå tur. Så inden længe gik døren op, og han og Ian kom susende af sted på den hårdt tiltrængte gåtur, da han jo desværre helt var gået glip af den dagen før.

*

Bølle gik roligt og langsomt af sted med halen stående rank op. Omkring ham løb den minicollie, som han med en vis hyppighed mødte på sine ture heroppe. Den var ikke specielt modig og stak ofte af, når andre hunde dukkede op, men af og til prøvede den at gøre sig modig og puste sig op, hvis den mødte hunde, der var venlige mod den. Bølle plejede som regel at ignorere dens ikke særligt overbevisende pusten sig op, da han ret ubesværet kunne ryste den af sig.

Men af alle hunderacer var shetland sheepdogs dem, som Bølle gav den længste snor – han havde faktisk aldrig været i slagsmål med en – og dette var en gestus, som i dag gik ud over ham selv. Pludselig kom et højt råb gjaldende ud over parken, og Ian, der havde gået langt væk, drejede øjeblikkeligt hovedet i den retning, hvor Bølles råb var kommet fra. I dag havde Bølle båret for meget over med ham, og den var blevet lidt modigere og havde slået ud med poten, så dens klo tilfældigvis havde strejft hans næse og skrabet et stykke af overhuden på den væk.

Bølle stod og kørte sin ene pote hen over sin ømme næse, da Ian hurtigt kom hen og satte sig på hug hos ham og kiggede efter. Han havde fået et sår lige oven på næsen, et sår som efterfølgende skulle blive til en stor hvid plet oven på hans ellers sorte snude, og som skulle komme til at tage adskillige uger om at hele og blive sort igen. Ian var både bekymret og irriteret. For en gangs skyld irriterede det ham, at Bølle ikke bare satte hunden på plads, når det ellers ville være så let for ham at gøre det.

Men øjeblikket efter havde Bølle atter styr på tingene igen, og de lavede ingen repressalier hverken mod hunden eller dens menneske, som tilfældigvis også var den skadedyrsbekæmper, der engang havde befriet dem for en mus. I stedet gik de videre på parkturen og satte kursen mod den udgang, som de begge hver især havde gået hen imod, da hændelsen her kom i vejen, og gik så hjemad.

*

”Hva, kom nu ud derfra!” stod Ian og råbte, mens han baksede med videokameraet.

Bølle var netop smuttet gennem et af sine gamle kattehuller og ind i en vildt fremmeds have. Sammen med en af Ians venner var de alle gået over på den gamle mark, hvor han plejede at løbe rundt som hvalp og helt ung for at optage en videofilm om ham med det kamera, som de havde lejet.

Bølle snuste rundt inde i haven et øjeblik, før han kort efter kom ud igen. Selen havde de ladet blive hjemme – han skulle jo tage sig godt ud på film – og dermed var der selvfølgelig også frit slag for uden videre at vælte ind i folks haver, mens de andre var optagede af at få det til at fungere. Men øjeblikket efter var alt klart igen, så de kunne filme løs, mens Bølle agerede en noget forvirret, men dog alligevel karismatisk stjerne. Han blev trods alt ikke kaldt for Hertugen for ingenting.

På vejen tilbage igen, lige da de sikkert havde krydset gaden, kom en af Bølles gode bekendte, nemlig Pelle – en hund som boede lige op af marken – gående hjemad efter en gåtur. Bølle havde tidligt gjort sig gode venner med ham, og selvfølgelig ville han da lige hilse på og stormede derfor over vejen, og efter et øjeblik traditionel snusen fulgte han som det naturligste i verden med ham ind i deres have.

Det lykkedes for Ian både at sætte vennen til at holde øje med sikkerheden på gaden og stadigvæk holde kameraet i filmeposition, så det gik alligevel at få lavet en film med Bølle. Filmstjerneoptagelserne fortsatte senere hen inde i huset, hvor Bølle, stærkt opmuntret af den udelte opmærksomhed, kunne give den fuld gas med praleriet med bolden og andet godt.

*

Bølle stod tæt op ad plankeværket – tydeligt på vagt – mens han med sænket hoved og med alle sanser spændt lyttede omhyggeligt efter, om der foregik noget på den anden side. Det irriterede ham, at der fandtes naboer, og det irriterede ham endnu mere, at de gik rundt i deres haver og lavede forstyrrende ting, som han ikke helt havde tjek på, hvad var. Der, tænkte han med ét og rejste hastigt hovedet op, der kom den undskyldning han behøvede for at kunne starte med at gø igen, da han kunne høre naboen komme ud i sin have.

Han startede godt op med at gø, den ene bredside efter den anden – hans stemme var ikke helt så dyb som en gravhunds, men stadig kraftig og højere – da naboen helt uventet sagde hans navn og i et overbærende tonefald fortalte ham, at han skulle slappe af, da han jo godt vidste, hvem hun var. Bølle blev helt paf, og det fik ham brummende til at stoppe et øjeblik. Hvor pokker kendte hun hans navn fra? Mærkeligt, men trods den uventede intimitet sendte han alligevel nogle flere utilfredse bredder af grynt af sted, før han lod naboen få fred.

For naboen havde selvfølgelig ret, han kendte dem udmærket, da de havde boet der, før han selv flyttede ind. Per havde endog modtaget en kasse gratis is fra manden derinde, som kørte en af de store isbiler.

Bølle begyndte i stedet at gå rundt og tjekke alle sikkerhedsparametrene i haven igennem igen – bræt efter bræt, dør efter dør – selvom det var højlys dag, og han allerede en gang grundigt havde tjekket det trods alt begrænsede areal. Men sådan var Bølle, han passede godt på huset og sin familie mod alle de forskelligartede trusler, han kunne tænke på – her var der ikke plads til spøgefuldheder, her overlod han intet til tilfældighederne.

*

Han sad værdigt og kiggede sig omkring – øjnene flakkede ikke, men observerede alligevel alt – hovedets bevægelser var afmålte og kontrollerede, og Ian kunne næsten ikke andet end at beundre den værdighed og selvtillid, som Bølle mere end nogensinde tidligere udstrålede. Bølle sad roligt og rank, mens Ian med sit kamera tog de billeder af ham, som han havde ønsket. At Bølle tit også blev kaldt for Hertugen var ikke engang ment for sjov mere, navnet reflekterede oprigtigt hans aristokratiske personlighed og skikkelse.

Han var for længst også blevet givet en racebetegnelse for sig selv, nemlig dachsterrier eller gravterrier, en betegnelse sammenkædet ud fra de racer, som Bølle stammede fra. Ian havde nemlig tidligt sat sig ind i meget af, hvad der var at læse og vide om de hunderacer, Bølle kom fra. Han

betragtede det som en selvfølge at give sin ven en passende betegnelse. Dette tiltag var egentlig ikke så overraskende, for han havde jo næsten altid været optaget af slægtskabsforhold, måske fordi hans egen familiehistorie skilte sig ud fra de sædvanlige.

Næsten alle familier har en skattet tradition vedrørende deres forfædre, en historie som er blevet overleveret fra generation til generation. Hans familie havde naturligvis også sin del af legender og beretninger at fortælle.

Hans farfader Heinz havde ligesom mange i sin slægtslinje været en højt begavet, stærk og handlekraftig mand, som kom fra en gammel og ædel tysk familie, en familie som havde sin helt egen bemærkelsesværdige fortælling at berette.

Ifølge overleveringen kunne slægten på sværdsiden føres helt tilbage til år 1181, hvor den noble Delous af Tinias, en lærd og kraftfuld mand om hvem mange historier fortælles, blev født. Han var en søn af Lord Prometheus Pyrphoros, et medlem af det panteon af Guder, som næsten hele den antikke verden engang højagtede; hans moder var Domini af Habsburg, medlem af et af de ældste og mest prominente fyrstehuse i Europa.

Familielegender opstår ikke af sig selv og burde hverken ignoreres eller tages for let på, næsten alle slægtshistorier har således en kerne af sandhed i sig. Siden enhver mand er videreførelsen af sine forfædres blod, så er det at kende slægtens historie således også et definerende træk – en ærefuld pligt – hos det ædle menneske. Så på trods af den kulturkreds – det religiøse klima – hvori familiens medlemmer havde færdedes, så var beretningen om deres oprindelse troligt blevet overleveret videre og holdt i hævd fra generation til generation inden for slægtens rækker.

Alt dette havde Bølle selvfølgelig ingenting at gøre med, andet end at det på en måde måske gav dem begge en unik oprindelse. Han havde blot taget imod invitationen, da Ian havde inviteret ham til at tage plads oppe på skamlen for at kunne tage et billede, og Bølle havde altid holdt af at sidde oppe et sted med udsigt, der var hans helt egen.

Det var således kun et par måneder siden, at han selv havde inddraget husets sorte skammel til at hvile sig på, og her sad eller lå han tit veltilpas som en anden stolt løve og kiggede ud over det hele, sommetider med sit sofatappe lagt ud på den. Arrangementet passede godt til ham, for dels lå han hævet over gulvet, og dels kunne ingen undgå at lægge mærke til det, sådan som han lå på den frit til skue ude midt i det hele.

*

Freden havde sænket sig over huset, og natten var for længst faldet på. Også Bølle var gået til ro og var slumret ind, mageligt sammenrullet i sin kurv. Han var godt på vej til drømmeland, da hans øre med ét rejste sig. En lav men fremmed lyd hørtes udenfor, og Bølle slog øjnene op og rejste hovedet, mens han lyttede mere koncentreret. Jo, der var en lyd uden for døren, og han rejste sig derfor hurtigt og lydløst fra kurven og gik med alle sanser anspændt hen til døren og skimtede ud gennem den utydelige rude.

Der var nogen, som gik rundt udenfor, selv om døren ud til gaden var låst, og Bølle, der indgående kendte alle familiemedlemmernes måde at gå på, vidste med det samme, at det var en fremmed indtrænger, som gik rundt. Han sendte et højt gjaldende vuf op af trappen for at vække Joan og Ian, og igen et, mens han hele tiden spejdede ud gennem døren. Var den blevet åbnet, ville han uden tanke på konsekvenserne for sig selv være gået til angreb på indtrænger.

Minutter efter kom Joan gående ned ad trapperne, mens hun kiggede først på Bølle, og dernæst fulgte hans blik hen mod døren. Hun var ikke sur over vækningen, for skønt Bølle ofte holdt af at larme om dagen, så vidste hun, at han aldrig ville lave et nummer som dette om natten.

”Hvem er det?” råbte hun ud gennem døren, mens Bølle med alle nakkehår rejst stod snurrende ved siden af – intet svar udefra.

Et øjeblik efter kom også Ian ned ad trapperne. I hånden havde han sin wakasachi – et japansk kortsværd han ejede – og som han ligesom med katana og sabel havde opnået en vis ekspertise i at kunne håndtere.

Personen udenfor gik lidt frem og tilbage, men før de kunne beslutte sig til, hvad der skulle gøres, kunne de høre, at han kravlede over døren ud til gaden igen, og nu kunne de fra stuevinduerne se, at det blot var en fyldebøtte, der var kravlet over, åbenbart i en eller anden absurd tro på, at han boede her, eftersom husene i gaden mindede en del om hinanden. Joan og Ian roste derefter Bølle for hans gode håndtering af situationen, den havde endnu engang bevist deres tillid til ham om, at han ville advare dem mod enhver situation, der kunne opstå og ville beskytte dem hvis nødvendigt.

Bølle havde det på fornemmelsen. Det kunne ikke vare længe nu, førend Ian ville komme hjem igen. Han lå således i sin kurv og skævede fra tid til anden hen mod døren. Hans intuition viste sig at være rigtig, da den kort efter gik op, og Ian trådte ind ad døren med et ”hej bassemænd,” da han fik øje på Bølle.

Han sprang straks op af kurven og løb begejstret ud for at springe ham i møde. Ian besvarede hans hilsen lige så ægte og varmhjertet. Han havde vist aldrig rigtigt fortalt det til nogen, men på trods af de venner og de begivenheder, han havde og oplevede, så var der egentlig ingen af dem, der kunne måle sig med den oplevelse, det var at blive modtaget af Bølle, når han kom hjem. De to var i alle henseender undtaget ved blodet blevet brødre.

De gik sammen ind i stuen, hvor Joan i en stor røgsky fra sine cigaretter kom dem i møde, mens lyden af kaffemaskinen kunne høres i køkkenet. Uanset hvad der var hændt ham i løbet af dagen, så forsvandt alle bekymringer som dug for solen, så snart han kom hjem og forvissede sig om, at Bølle havde det godt. For Bølle var situationen den helt samme, hans humør blev også markant forbedret, når Ian kom ind ad døren.

Bølles og Ians venskab havde udviklet sig til et virkeligt stærkt bånd efterhånden, og de to kunne næsten altid regne hinandens humør ud, og skønt Bølle stadigvæk på mange måder var ret uforudsigelig, så var Ian dog uden tvivl den i familien, der kendte ham bedst.

Inden længe sad de alle samlet til en hyggestund i køkkenet på hver deres stol, mens kaffe, kage og franskbrød blev indtaget. Den bløde hvide del fra franskbrød kunne Bølle godt lide, så bortset fra kagestykker var dette det, han af og til sad og indtog, når de holdt deres eftermiddagshygge.

*

Bølle nærmede sig cykelbommene, der lå på stien op til biblioteksparken. Den adskillige meter lange line fra ham til hunderullen i Ians hånd var rullet næsten helt ud, så han gik langt foran. Det lignede starten på snoreproblemer for Ian, da Bølle nærmede sig bommen, men uden videre dikkedarer gik han rigtigt mellem dem, sådan at snoren ikke blev viklet ind. En forbigående cyklist, der så det, vendte sig imponeret om og råbte: ”Det er sandelig en dygtig hund, du har!”

Bølle havde lært tricket i årenes løb, da dem, der gik med ham til at starte med, ofte havde måttet trække ham rigtigt igennem for ikke selv at sidde fast, og lidt efter lidt havde han fået lært det.

På tilbagevejen fra parken opstod der heller aldrig problemer med snore, bomme eller andet godt, eftersom Bølle næsten altid løb løs på vejen hjem. Ian havde nemlig lagt mærke til, at han naturligt nok trak stærkest, når han lige kom ud ad døren og var mest ivrigt, men på hjemvejen havde brændt noget

af energien af. Derfor kunne han lige så godt løbe frit – i øvrigt hadede Ian også altid at skulle give ham snor på.

Da de drejede om hjørnet fra Byvangen og ind til den næste gade, gik der ikke lang tid, førend Bølle spænedede over vejen – som sædvanlig det samme sted han stort set altid løb over. Desværre nogle gange før Ian selv havde rundet gadehjørnet og derfor ikke forvisset sig, om der kom biler. Den rute, de gik hjem ad, var dog for det meste ret fredelig, men alligevel.

Joan havde tidligere af og til gået med dem, men havde indstillet det igen, da hun ikke kunne klare at gå med dem mere. Hun havde visse steder på turen været lettere forfærdet, så hendes nerver praktisk talt havde siddet uden på tøjet. Deres ture var kort sagt tempoprægede og ofte dristige, men kunne vel alligevel forsvares, fordi de kendte hinandens vaner så godt. Faren opstod kun, fordi Joan ikke gik så hurtigt som dem, og Ian derfor ikke holdt det samme hurtige tempo, han sædvanligvis havde – det tempo der gjorde, at han fulgtes med Bølle og kunne stoppe ham i tide. Men turen i dag gik glimrende, ligesom den altid plejede at gøre.

*

*

”Okay da, skal vi gå turrer?” spurgte Ian til Bølles usigelige glæde, mens de samtidig hastigt begav sig ud til entreen, hvor Ian lige skulle tage sko og jakke på.

De plejede tit at gå sig en hyggelig tur sammen her sent om aftenen, hvor mørket og roen havde sænket sig. Det tog kun et øjeblik, så var Ian klar, mens Bølle utålmodigt travede rundt om ham, og hurtigt tog Ian hunderullen med selen ned og skulle til at sætte den på ham, da han tøvede og standsede op.

Bølle så et øjeblik forvirret op, mens vennen stod der og kiggede på ham. Tanken snurrede et øjeblik frem og tilbage i Ians hoved, førend han kom til en beslutning og hængte rullen tilbage igen og i stedet åbnede døren og viftede bydende med armen ud i det fri.

”Skal vi gå uden den?” spurgte han Bølle, der bare stod og kiggede forvirret op på ham, mens Ian begyndte at gå ud på trappen.

”Ja kom, lad os gå uden selen,” sagde Ian igen og gav en håndbevægelse for at vise, at det var okay og Bølle bare skulle komme.

Glæden lyste op i Bølles ansigt, da han indså, at det stadigvæk var meningen, at de skulle gå, men at han helt slap for selen, og begejstret skyndte han sig ud på trappen og hurtigt hen og op ad døren ud til gaden.

Ian havde længe overvejet, om han skulle gøre det her, for han brød sig faktisk slet ikke om at give ham snor på. Han betragtede ikke sig selv som ejer, men derimod som en ven. Hvis Bølle på en tur virkelig ønskede at forlade ham, så ville Ian sikkert heller ikke havde prøvet at standse ham, men snoren var oprindeligt mest af alt ment som en beskyttelse af Bølle selv, da han havde en tendens til at anbringe sig selv i livsfarlige situationer. Tidligere med vanvittige slagsmål med kæmpehunde, og dels også fordi han stadigvæk kunne finde på bare at buse ud på vejen uden at se sig for.

Men Bølle var blevet smartere med tiden, og desuden havde det jo længe været sådan, at han på deres hjemture alligevel ikke fik sat snoren på, og det gik udmærket, så når det alligevel var sent og halvmørkt, og der næsten ingen biler var på den rute, de gik, så var der ingen grund til at tage selen og snoren med.

Gaderne lå stille hen, og mørket var faldet på. Der var næsten ingen biler i området, så Bølle og Ian gik muntert og komfortabelt af sted. Ian med hænderne i lommen og Bølle yderst velfornøjet snusende af sted på fortovet. Dette var en langt bedre måde at gå på. Ian skulle selvfølgelig bare lige holde øje med tingene, når de skulle over vejene. Heldigvis lå der ingen store hovedveje her, hvor de gik, så det var nemt.

*

Bølle fulgte ivrigt efter Ian, da han gik ud i entreen. Han håbende stærkt, at det betød, hvad han troede. Øjeblikket efter stod Bølle utålmodigt og betragtede ham intenst. Han kunne ikke så godt begynde at løbe rundt og jamre sig, således som traditionen ellers krævede det, for Ian havde endnu ikke sagt de magiske ord og var heller ikke begyndt at tage sko på.

Faktisk stod han blot og kiggede, før han med et stort smil omsider sagde de bevingede ord: ”Skal vi gåå turr?”

Bagefter tog han hastigt sko på, mens Bølle spændede rundt om ham – men lige før Ian skulle gribe ud efter selen, holdt han inde og smilede. De havde fortsat den nye tradition med at gå af sted sent om aftenen uden sele og hunderulle, hvilket havde vist sig at være en stor succes. Så i stedet åbnede han døren, hvorefter Bølle spændede ned ad trappen og af sted på turen.

Øjeblikke senere i Byvangen, mens alt var roligt, havde Bølle benyttet lejligheden til at stille sig lige op ad en busk, og han stod nu næsten stille i mørket. Han stod helt uden at lave støj og lyttede til de velkendte fodtrin, der kom nærmere og nærmere. Ian kom med hurtige skridt gående forbi ham uden at lægge mærke til noget, mens Bølle blev stående og kiggede. Først lidt efter, da Ian standsede op for at se, hvor pokker han egentlig var henne, stormede Bølle frem fra sit skjul og spændede kækt frem mod og forbi ham.

Deres ture om aftenen var meget mere afslappede og fornøjelige på denne måde, når han ikke havde selen på. Bølle blev ikke hæmmet af den og kunne således løbe frit i sit eget tempo, mens Ian slap for at gå med hunderullen – i forvejen brød han sig jo heller ikke om at skulle give ham snor på. Så de to gik velfornøjede af sted, mens de af og til lavede uskyldige numre med hinanden, og ellers bare nød ikke at blive forstyrret og skulle stå til ansvar over for nogen.

*

Bølle snuste løs, mens han roligt og værdigt bevægede sig rundt om den anden hund, som næsten ikke rørte sig overhovedet. Bølle havde her på cykelstien ind til skolemarken igen mødt Hannibal – opkaldt efter hin fortidige hærfører. Det var den selv samme hund, han havde truffet for en hel del måneder siden efterhånden som hvalp, og han var nu blevet en voksen gravhund med mørkebrun tætsiddende pels og var en af den slags gravhundetyper, man ikke ser så tit.

Han var nu på næsten samme størrelse og vægtklasse som Bølle selv og stod knurrende og faktisk næsten helt stiv som et bræt, mens han blev undersøgt af Bølle, der totalt upåvirket af advarslerne yderst aristokratisk i bevægelse og med halen stående ret op snusede løs.

Bølle holdt faktisk halen som en terrier og ikke som en gravhund, en detalje som en lille og yderst hundevidende pige havde kommenteret til sin Joan, da de på et andet tidspunkt på selv samme skolemark var gået forbi Bølle, og Ian havde hørt det. Det havde han sgu aldrig tænkt over, men det var rigtigt nok, når man lagde mærke til det, for når han blev anspændt, eller andre hunde dukkede op, så stod halen ret op, men en smule tilbagebøjet så den var cirkelformet. En typisk måde for terriere at holde deres hale på.

”Han bryder sig faktisk ikke meget om andre hunde,” kommenterede Ians tidligere skolelærer lettere henkastet, da han så sin noget nervøse hund stå knurrende, mens den uforfærdede Bølle stadig hæmningsløst studerede ham, uagtet at den nu faktisk var voksen. På trods af de fysiske ligheder mellem dem, så var deres temperamenter tilsyneladende ret forskellige, så noget efter begav Bølle sig videre, da der åbenbart hverken var mulighed for den traditionelle brydning eller for ligefrem at gå amok til et godt slagsmål her.

*

Bølle og Ian drejede rundt om hjørnet op til Byvängen og fik med det samme øje på hunden længere henne ad fortovet, det var en af Bølles nyere bekendte, som for ikke så længe siden var flyttet ind i huset ovre ved det andet fortov. Den sad tit inde ved trappens vindue, der vendte ud mod gaden. Den var, hvad der engang ville være betegnet som en rigtig gårdhund, hvid og med sorte pletter spredt rundt omkring på kroppen.

Bølle og Ian kunne godt lide den, og han kunne også lide dem. De to hunde var meget ens bortset fra, at den var mere tung og kompakt og havde en ejendommelig lang tyk hale, der var krøllet helt sammen. De var også ret ens med at have store egoer og havde en venskabelig uenighed kørende om brugsretten til fortovet, en uenighed som altid endte med, at de stod og puffede rundt til hinanden. For uanset hvor meget plads, der var på dette fortov og gaden med, så var der efter deres opfattelse kun plads til en boss her, og hvem det var, søgte de at afgøre hver gang med høfligt pufferi og skubben.

Således også i dag, hvor de skippede den traditionelle hilsen, og i stedet gik ind i hinanden med det samme. Den startede, og Bølle blev et øjeblik skubbet tilbage, før stædigheden kom op i ham, og han satte hårdt imod og begyndte at skubbe den fremad i stedet for. Mens de to selvbestaltede tyre således masede løs og havde glemt alt omkring sig, begyndte deres mennesker at blive utålmodige over at skulle stå og vente på, at dette machoshow skulle ende. De tog til sidst, som de forrige gange, fat i deres protesterende hunde og gik videre på deres udflugt – indtil næste gang i hvert fald.

Et stykke tid senere kom de gående tilbage fra besøget oppe i parken langs den alternative rute, da pludselig et højt ”ahhrr for hulen da osse” blev udbrudt, da hunderullen blev revet ud af hånden på Ian og bumpede hen ad fortovet, mens den automatisk rullede sig selv hen til Bølle, der uanfægtet travede videre, før han opdagede, hvad der skete.

Det skete af og til, at rullen blev revet ud af hånden på dem, der gik med ham, uden at det egentlig var Bølles skyld, for han gik bare ganske, som han plejede at gøre – hurtigt og jernhårdt. Skønt han gik pænt på turene i forhold til gamle dage, så glemte Ian og de andre i familien af og til, at Bølle trods sin størrelse var rimelig stærk – stærk som en anden trækokse faktisk – og at det gjaldt om at holde godt fast, ellers skete der det, som lige akkurat var hændt.

”Så vent dog lige!” sagde Ian, mens han skyndte sig hen og tog rullen op.

Familien havde i tidens løb slidt eller ødelagt en hel del hunderuller, og det var både irriterende og dyrt at skulle anskaffe en ny. Så med det in mente tjekkede han bekymret efter, om den stadig virkede, hvilket heldigvis var tilfældet, og de fortsatte derefter videre på turen hjem.

*

Bølle og Ian kom gående på deres tur gennem parken på en ellers begivenhedsløs og fredelig dag, da Bølle fik øje på en schæferhund, der kom gående i snor sammen med en ældre dame. Han rettede sig op og begyndte at gå derhen for at ville hilse på, mens Ian et stykke bagude begyndte at kalde hans navn for at få ham til at stoppe, for Bølle havde tilsyneladende lykkeligt glemt – hvad Ian ikke havde – at selv samme damehund for et par måneder siden havde langet ud efter ham og søgt at angribe ham, og at kun hans hurtighed dengang havde reddet ham fra at blive bidt.

Bølle fortsatte med at gå hen imod den, langsommere og langsommere, mens damen blev ved med at sige, at han skulle gå væk. Hunden udviste klart alle tegn på at ville angribe – det behøvede man ikke kunne avanceret hundesprog for at kunne se – og allerede sidste gang, de mødtes, var det ret tydeligt, at den på en eller anden måde var traumatiseret og var farlig for sine omgivelser.

Bølle af alle burde være den første til at kunne se dette, men alligevel fortsatte han. Han havde sagtnet farten så meget, han kunne, uden at gå helt i stå, mens han overvejede, om han skulle gå hen til den. Ian blev ved med bestemt at sige hans navn for at standse ham, men turde ikke løbe, kun gå sagte hen imod Bølle, da han ellers ret sikkert ville spurte derhen, inden han kunne nå ham.

Men skønt han må have kunnet se advarselssignalerne, så gik Bølle alligevel hen til den og blev straks grebet fat i, da den kastede sig over ham og begyndte et vildt angreb, så damen ikke længere kunne holde fast i selen.

Det hele gik så stærkt, at Bølle intet kunne nå at gøre eller planlægge – ikke engang at fortryde sin handling – men før han kunne begynde at kæmpe tilbage eller overhovedet mærke noget, da så han en fod komme susende et stykke over sit hoved og ramme hårdt ind i ansigtet på schæferen, der med et hyl slap sit greb, så han kunne nå at komme væk.

Hunden bakkede et øjeblik væk og rystede smerten fra sig, mens den kiggede hen på angriberen, nemlig Ian, som med sammenbidte tænder holdt øje med den, og før dens ejer kunne nå at tage fat i dens snor, løb den snerrende fremad for at angribe ham. Den sprang op mod Ian, som i samme sekund, den kastede sig op i luften, bakkede et skridt tilbage og til siden og rakte lynsnart den ene arm ind under dens bug, og med dens egen fart smed han den hårdt til siden, så den røg adskillige meter hen over jorden.

Da den kom op igen og så både Bølle og Ian stå side om side – Bølle med blottede tænder og Ian med knyttede næver – forsvandt hundens kampgejst, og dens ejer kunne nå at tage fat i dens sele og trække den med sig ud af parken.

Ian bukkede sig herefter ned for at tjekke, om Bølle var okay. Bortset fra et par skrammer var han heldigvis uskadt, og han fik snoren på, så også de kunne forlade parken. Mens de gik hjemad, var der klart nok ingen af dem, der var specielt glade. Bølle havde vist sin del af ansvaret for hændelsen, og Ian brød sig ikke om at skade dyr og da slet ikke hunde, men han havde ikke haft noget valg, især ikke når det stod mellem Bølle og en anden hund – at beskytte hinanden var noget, de begge gjorde uden at blinke, selv hvis det til tider var selvforskyldt.

*

Bølle og Ian kom gående gennem området ved kollegiet, det sidste stykke før biblioteksparken, på deres sene aftenstur – deres tredje faktisk – før det var tid til at slutte dagen af. Deres ture uden sele og snor var en stor succes og gjorde deres udflugter langt mere afslappede og behagelige end ellers.

Lige da de nærmede sig det sted, hvor de skulle gå over vejen for at komme op i biblioteksparken, drejede en ældre dame ind fra vejen. Rent instinktivt så Ian for sig, hvad der ville ske. Den ældre dame drejede nemlig for skarpt og kørte alt for langsomt, så før nogen kunne nå at gøre noget, væltede hun på sin cykel og ramte gaden – hårdt.

Bølle blev brat revet ud af sit snuseri, da han hørte den hæslige lyd af en cykel og en krop, der ramte gaden. De skyndte sig derhen, og Ian løftede hurtigt cyklen af damen, mens han spurgte, om hun var kommet noget til. Da hun sagde ja og tydeligvis havde brækket noget, kiggede Ian sig tvivlende omkring et øjeblik for at finde ud af, hvordan han skulle skaffe hjælp. Bølle havde været henne og kigge bekymret på, men da han ikke vidste, hvad der kunne gøres, var han langsomt begyndt at gå videre og fortsætte op mod parken.

Mens Ian så Bølle gå videre over vejen, ærgrede han sig for første gang over, at han ikke havde taget selen med, og før han kunne nå at gå over mod det nærliggende hus for at få dem til at ringe efter en ambulance, dukkede to lyskegler op efterfulgt af en bil, der standsede op på vejen. For pokker nåede Ian lige at tænke, da han så Bølle, som noget ubeslutsomt var drejet om fra parken og på vej hen til dem igen, stå midt på vejen i lyskeglerne.

Det var sådan noget, der ikke måtte ske, men det var på en måde også et held, for manden, hvis bil Bølle lige havde standset, havde heldigvis en telefon med, og han kunne efter et par korte forklaringer ringe efter hjælp. Da flere hjælpende personer kom til stede, besluttede de to sig for at fortsætte turen, da de ikke kunne gøre mere, og det var for vanskeligt både at sørge for Bølles sikkerhed og samtidig blive her.

Så Bølle og Ian fortsatte op i parken, hvor de knap så begejstrede som vanligt gik rundt et stykke tid, førend de på vejen ud igen kunne høre, at ambulancen ankom og bragte damen på skadestuen. Så tingene gik alligevel forholdsvis godt.

*

Bølle snuste interesseret op ad hækken og besluttede sig for, at det var et glimrende sted at markere sit territorium. Han begyndte derfor at løfte det ene bagben, da han med ét ændrede mening og vendte sig om på den anden side for hellere at løfte det ben. Men det passede ham heller ikke rigtigt, så et øjeblik stod han og vendte og drejede sig en fire-seks gange, før han endelig kunne beslutte sig til, hvilken side han skulle tisse på.

Sådan havde situationen været indtil for et par uger siden, hvor Bølle med stigende intensitet var røget ind i et stort og besynderligt dilemma, nemlig hvilken side der var bedst at stå på, når man skulle tisse, og dette dilemma havde han for nylig løst ved på kreativ vis at udvikle endnu en færdighed, som han føjede til sit ellers omfattende og besynderlige repertoire.

Han begyndte således med at tisse op ad hækken, stille og roligt, og lige da han var ved at være færdig, løftede han hele bagkroppen op i luften, sådan at han stående på forbenene sendte de sidste par dråber af sted og dernæst i en elegant kurve svingede bagbenene over på den anden side, sådan at begge sider af kroppen fik tisset. Sådan løste man det problem i hans verden, simpelthen ved at lære sig selv at stå på forbenene.

Nu var Bølle jo unægteligt et individ med mange talenter, og han havde da næsten altid let kunnet gå på bagbenene i kortere tid, hvilket han som regel gjorde for at nå op til et eller andet, han ville have, og da han havde arvet sin fars lange ryg, kunne han dermed også nå et godt stykke op. Men da han for nylig havde fremvist sin nye evne for Ian og som en anden cirkushund pludselig stod på forbenene og tissede, så havde han dog alligevel fremkaldt alvorlig måben hos makkeren, der nu, da han så det igen, ærgrede sig over, at han endnu ikke havde kunnet overbevise Joan om, at det sgu var rigtigt nok.

Nå, tilfreds med sig selv gjorde Bølle sig færdig. Det hele gik meget hurtigere nu, syntes han selv, da han ikke skulle spekulere over hvad side han skulle stå på, og han gik derfor tilfreds med det hele videre.

*

Solen skinnede, fuglene kvidrede, og alting var tilsyneladende godt. På denne fine dag var Bølle, Joan og Ian derfor taget på biltur sammen rundt på øen for at nyde stemningen. Bølle havde ikke så meget imod at køre i bil længere, nu havde han jo efterhånden også vænnet sig til det. Han sad derfor på skødet af Ian og fulgte ivrigt med i, hvad der gik for sig på vejene foran ham.

Efter en god lang køretur standsede de omsider nedenfor den gamle og forfaldne middelalderborgruin Lilleborg, hvor de havde tænkt sig at gå lidt omkring og udforske stedet i ro og mag. Denne borg ligger i et stort skovområde oppe på en høj klippeknode med en strålende udsigt til Borgesø, en stor sø der ligger næsten helt lodret lige neden for borgens ene side. Alle skrænterne op til borgen er nærmest oversået med talrige sten og klipper, der rager op overalt, hvor den er bygget.

Ian kunne godt lide at besøge den slags steder grundet sin egen slægtshistorie. Hans forfader Wernher havde båret byrden ved at være sin fader Delous af Tinias søn med værdighed og ydmyghed. Som et medlem af den del af adelsstanden der kaldtes 'ægte riddere' eller *milites nobiles*, havde han taget del i mange vigtige europæiske konflikter, og svingede på Det Hellige Romerske Imperiums side sejrrigt sit sværd i Slaget ved Cingoli i år 1250. Hans søn Lucius og mange af dennes efterkommere fulgte hans eksempel, hvor ansvar, pligt, ære og galantheid ikke blot var dyder at stræbe efter, men er essentielle for den ægte adel.

Bølle var selvfølgelig spænet i forvejen og løb ivrigt op ad til toppen, hvor han nu fuldstændig uforfærdet begyndte at springe rundt fra klippe til klippe og fra skrænt til skrænt som en anden bjergged. Med sin sædvanlige dumdristige og en anelse selvmorderiske adfærd hoppede han frejdigt rundt på klipperne, hvor et enkelt fejltrin ville have sendt ham ud over afgrunden og de 16 meter ned til sø og klipper og dermed også op til sine forfædre. Joan og Ian, der halvvejs pustende ikke var nået ret langt op af skrænten i forhold til ham, kiggede et øjeblik til i chokeret rædsel, før de begyndte at råbe og skrike til ham, at han skulle skrubbe længere ind.

"Så få dog galningen i snor!" sagde Joan irriteret til Ian, der havde sluppet ham fri straks, de kom ud af bilen.

Bølle begyndte at bremse op ved alt skrigeriet og stirrede uforstående på dem. Hvad var der nu i vejen, tænkte han, der ellers havde det ganske sjovt her på stedet. Man måtte sgu heller aldrig noget spændende, men øjeblikket efter gik han alligevel ind på mere sikker grund, og sammen gik de nu mere fredeligt rundt og studerede omgivelserne.

*

Nå, men ikke længe efter denne hændelse kørte de tre så hen til en anden skov, hvor de formodede, at der var mere sikkert at færdes. Belært af den tidligere hændelse beholdt Ian denne gang efter pres fra Joan snor på Bølle, indtil han var sikker på, at de kom til et sted, hvor han ikke kunne anbringe sig selv og andre i aparte og livstruende situationer.

Muntert gik de således af sted i samlet flok med Bølle ivrigt snusende og trækkende. Han elskede skovture og mange nye indtryk, og for det meste var der heller ingen folk med talrige urimelige krav til, hvad han måtte.

De nærmede sig nu et større vandløb, hvor der var bygget en lille dæmning af beton og cement til at holde styr på vandet. Dæmningen bestod af to dele ikke lagt fra hinanden, og hvis man ville over det cirka to meter frie fald ned til vandet, var man nødt til at springe fra den ene ende til den anden. Det var

der nu tilsyneladende ingen ben i. Bølle kunne jo springe som en anden græshoppe, og når de først var kommet over, kunne de omsider sætte Bølle fri fra snoren, så skovturen for alvor kunne begynde.

Men da de fredeligt gik ud på den første ende af betonkanten, satte Bølle fuldstændig uden varsel af i et stort og elegant spring for at komme over på den anden side af dæmningen. Ian, der havde regnet med, at de skulle hoppe nogenlunde samtidig, blev totalt overrasket over den pludselige handling og trykkede derfor helt instinktivt på bremseknappen på hunderullen.

Et mikrodelt af et sekund efter hang Bølle i sin sele og dinglede lige over et fossende vandløb, mens både Joan og Ian i en blanding af vantro og rædsel stirrede med åben mund ned på ham.

Hurtigt og skyndsomt halede Ian ham op og satte ham hastigt hen på jorden igen. Der var heldigvis ingenting sket. Bølle viste ingen tegn på noget som helst, da han endnu ikke helt havde opfanget, hvad der lige var sket, og det var et held, at han ikke var gledet ud af sin sele og havde taget en svømmetur langs åen. Fuldt af samvittighedskvaler tog Ian hurtigt snoren af ham uden at høre på Joans pludselige talestrøm, og uden videre dikkedarer hoppede de alle derefter over dæmningen en for en og fortsatte på den planlagte skovtur – en ny spændende oplevelse rigere.

*

Bølle og Ian kom denne aftenstund gående op gennem Doktor Kabellsvej fra en retning, som de ellers ikke benyttede så ofte. De var på vej hjem efter at have været ude på deres sædvanlige aftentur. Bølle kom velfornøjet og ganske som han plejede fri af snoren spadserende hen langs et plankeværk ind til en have, som han standsede op for enden af, da han med ét opdagede noget interessant at snuse til.

Bølles mest karakteristiske egenskab havde uden megen diskussion altid været hans uforudsigelighed, et karaktertræk han havde beholdt alle sine dage, og som var et træk, der gjorde, at han af og til stadigvæk kunne forbavse selv dem, han havde kendt i årevis. Dette skulle igen tydeligt blive demonstreret på forunderligste vis denne ellers begivenhedsløse aften.

Mens han således stod og snuste løs, drejede der uden varsel pludselig en kat rundt om hjørnet ved plankeværket tæt på, hvor han stod. Bølle kiggede op, mens hans ansigt antog det stramme uforudsigelige udtryk, han altid fik på, før et eller andet drastisk skulle ske, og katten, der blev synligt overrasket over helt uventet at stå så tæt på en hund, nærmest frøs fast i sine bevægelser.

Så for hulen, nu går det løs, tænkte Ian hurtigt, da han så, hvad der foregik, for Bølles modvilje mod katte var velkendt, men her spillede skæbnens uforudsigelighed både Ian og katten et puds, for til begges overraskelse gik Bølle med logrende hale nærmere hen for at hilse på den. Og helt som med møder mellem hunde begyndte han med stor interesse at gå rundt om og snuse til den åbenbart lamslåede kat, der blev stående helt fastfrosset. Efter et øjeblik på denne måde at have hilst på den, gik han atter hen og snuste videre det sted, hvor han var blevet afbrudt.

Det hele blev dog endnu mærkeligere, for da han lidt efter var færdig med at snuse her, rejste han tavst og udtryksløst hovedet op, og helt uden varsel genoptog han så igen sit gamle kattehadende mønster og for gøende hen imod den nu totalt forvirrede kat, der måtte springe alt, hvad pels og poter kunne holde for at komme væk fra den rimeligt uberegnelige hund. Først herefter da verdensordenen var blevet genoprettet, gik han videre hjemad, nu med en undrende Ian lige i hælene.

*

Bølle og Ian kom gående over gaden hen til det modsatte fortov på deres vej hjemad. De havde fulgt en anden rute, som de sommetider skiftede over til. De var ikke særlig langt fra hjemmet, før Bølle fik øje på en kat og spænedede efter den et stykke, førend han sagtnede farten igen, tilfreds med sig selv – han gad sjældent løbe rigtigt efter dem. Han nøjedes bare med at sætte dem i løb.

Men pludselig stod en mand på fortovet, og med spredte arme forsøgte han uden held at indfange Bølle, da det havde været hans kat. Ian kendte godt til manden i forvejen, han var en af områdets originaler, som plejede at lave havearbejde iført sin hjemmeværnsuniform, og som hyppigt slog sine børn offentligt.

”Hej du, lad min hund være!” sagde Ian og gik ind foran og afskar ham vejen hen til Bølle, og øjeblikke efter stod Ian og prøvede at ræsonnere med manden, men uden resultat.

Manden var tydeligvis ude efter et slagsmål og var meget provokerende, så Ian tog den fornuftige beslutning og drejede omkring og begyndte at gå videre. Han bremsede dog op igen, da en række skældsord ramte hans ører, og med begyndende vrede drejede han om og gik igen hen til manden – ansigt til ansigt.

Siden han som teenager udviklede sit eget filosofiske standpunkt, nemlig ’militant apateisme,’ som et alternativ til henholdsvis doxalogi og ateisme, havde han tit argumenteret med folk og mødt en vis grad af fjendtlighed. Det var prisen, og det var for det meste også okay, men denne tilsmudsning ville han dog ikke finde sig i.

Pludselig greb manden voldsomt fat i Ians vinterjakke ved skuldrene og skulle til at prøve at hive ham omkuld, da Bølle i vild fart kom susende bagfra og rasende kastede sig op og bed sig fast i mandens lår lige under ballen.

Med et udbrud af smerte slap han straks frakken, drejede rundt og svingede den ene arm ud efter Bølle og strejfede ham kort på den ene skulder, så han gav slip igen. Mere nåede han heller ikke at gøre, før Ian rasende gav ham et kraftigt skub, så han væltede bagover og slog hovedet ind i plankeværket.

Bølle og Ian stod et øjeblik og stirrede på manden, der nu lå og skiftevis tog sig til hovedet og låret. Sjældent havde Ian været så fristet til at sparke til en, der lå ned eller at pudse Bølle på ham, men heldigvis tog fornuften hold, og de besluttede sig for i stedet at gå hjemad. Hændelsen her ville de for alles skyld undlade at nævne til Joan.

Bølle lod ikke til at være særlig mærket af det slag, han havde fået. Det var vist mere den anden, der var blevet skadet af hans bid, og han gik videre ind i huset kort efter uden at være synderligt påvirket af hændelsen.

Bølles farvestrålende personlighed og evner ville et århundrede tidligere nemt have skaffet ham et højt værdsat job på en gård, hvor han sikkert, som en del af sine forfædre terrierne, ville have heddet sådan noget som Kvik. Han var vitterligt lynende kvik, men kunne samtidig også være utrolig tykhovedet, især hvis han ikke altid lige havde tilstrækkelig plads og noget meningsfuldt at lave.

Men han var altid i sit es, når han kunne strides med Joan og ellers kæfte op en hel sommerdag i haven, så derfor var der i dag godt gang i den, da Bølle drejede om hjørnet ved huset og stormede hen mod døren ud til gaden, mens han rasende gøede, så alle i hele gaden må have kunnet høre det. Bølle var på krigsstien, hvilke han faktisk havde været hele dagen denne sommer. Varmen plus alle de mistænkelige lyde uden for haven havde – som den fik de fleste somre – fået ham til at koge helt over, og et mindre tordenvejr forklædt som Bølle havde derfor udslynget det ene mere hysteriske gøeri efter det andet.

”For pokker da også, kan man da aldrig få ro?” sagde Joan, mens hun med store hastige skridt bandende og skovlende kom gående ud efter ham få sekunder efter. Larmen fortsatte derude et øjeblik mere, førend han arrigt kom tilbage igen, næsten puffet fremad af Joan, der ville have ro og harmoni i sin have.

Bølle var stiktosset og skulle nærmest skubbes ind igen, mens han arrigt kom med et vuf til Joan, der trods protesterne fortsatte med at skubbe. Der var nu heller intet specifikt, som han gøede af, han brokkede sig af stort set alting og havde nu opbygget en rutine med periodevis at storme galsindet over mod døren ud til gaden for at hidse sig yderligere op. Det var en ren sport, og faktisk var Joan det første konkrete objekt, han vendte temperamentet imod.

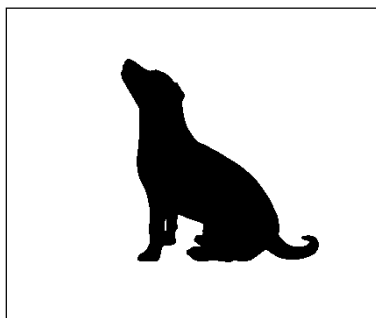
Forbløffende, tænkte Ian imponeret for sig selv, da han efter at have været henne og træne, med bokken og tennisbolden ovre på marken lige i nærheden, kom gående hjemad og selv langt væk fra kunne høre, at Bølle var i gang igen. Han ville kunne overdøve selv meget større hunde med sin råben.

Men adskillige timer senere, mens solen var ved at gå ned, sad Bølle med åben mund og gispede af udmattelse henne i skyggen.

”Så kan du jo bare holde op! Du er jo dum, når du ikke hører efter,” sagde Joan, mens hun med en løftet pegefinger stod bøjet formanende ned over ham.

Stadig med tungen ud af munden svarede han med nogle utilfredse klynk, efterfulgt af et ordentligt gab som respons til hendes belæring. Sådan gik den dag.

*

*

Det bankede på døren, en venlig, behersket, og frem for alt, en ikketruende banken. Men helt som forventet var Bølle allerede fløjet op i det røde felt, næsten som om det var en uhørt grovhed at banke på døren. Han suste gøende hen til døren, besluttet på at jage vedkommende indtrænger bort igen.

Joan kom hurtigt gående gennem stuen, allerede irriteret over Bølles overdrevne reaktion på situationen. Hun skulle lige til at smide ham ind i stuen og lukke døren som sædvane var, da tanken faldt hende ind, at det måske var bedre at beholde ham her, siden han på den ene side var så opsat på at se hvem det var, og på den anden side altid var så ivrig efter at passe på familiens medlemmer.

Så Bølle kom op på Joans ene arm, hvor han spændt kunne se til, mens døren blev åbnet. Det viste sig at være deres relativt nye nabo, en mand fra Norge, der var flyttet hertil efter at være flyttet sammen med en dansker. Han bankede sommetider på for at låne et eller andet, hvilke også var grunden til besøget i dag.

Bølle så surt, men ellers stille til, mens Joan snakkede med naboen. Bølle brød sig ikke så meget om vedkommende, og da slet ikke, at han snakkede med Joan, men betragtede ellers situationen som uskadelig. Hvert fald til det øjeblik, hvor naboen over snakken uskyldigt rakte sin hånd hen imod Joan.

Og så gik Bølle amok!

Vildt og rasende forsøgte han at frigøre sig fra Joans greb og hoppe over i flæsket på manden, der havde vovet at gøre et udfald mod Joan. Hun forsøgte at holde ham, men det var som at holde på en kæmpefjeder, hvis bånd pludselig gik i stykker. Hurtigt måtte hun dreje sig og på det nærmeste kaste

ham ind i stuen og lukke døren, så en krig med naboen kunne afværges.

Bølle nærmest hamrede ind i stuedøren, men måtte finde sig i, at samtalen fortsatte uden ham, selvom han højlydt fortsatte med at give sin mening til kende. Øjeblikket efter kom Joan ind igen, og efter et øjeblik skænderi var der atter fred og ro i huset.

*

Da Ian trådte ind ad døren, kunne han straks mærke, at atmosfæren i huset var tæt og anspændt. Der havde nemlig været håndværkere i huset hele dagen, og der havde derfor også været en farlig masse ballade med Bølle. Joan havde således til sidst måtte sætte ham op på anden sal i huset velvidende om, at han ikke var meget for at gå ned ad disse smalle og glatte trappetrin.

”Han er jo fuldkommen sindssyg,” sagde Joan, efter at hun på det nærmeste havde grebet fat i Ian, da han kom ind ad døren, og nu gjorde sit bedste for at overbevise ham om sit synspunkt.

Ian var ikke utilbøjelig til at give hende ret, men skulle lige have begge sider af historien og vandrede hen til trappen og gik op. Helt oppe ved det øverste trin sad Bølle lænet næsten helt ud over trappen, og hans ansigt lyste op, da han så Ian komme op til sig.

”Hej basse, hvorfor laver du så meget ballade?” spurgte Ian, da han kom op, hvortil Bølle rejste sig og straks jamrede sig og gjorde sit bedste for at spille den forurettede part. Han håbede dermed også at blive båret ned igen med det samme.

”Du kommer ikke ned lige nu!” sagde Ian og gik ind på sit værelse, mens Bølle skuffet blev siddende ude ved trappen.

Først senere, da håndværkerne omsider var færdige, kom Ian ud og sagde: ”Så, skal vi gå ned?”

Bølle ville selvsagt gerne ned, men trapperne afskyede han stadigvæk, så i stedet løb han ind på værelset, hvor han ligefrem skulle hentes, så han kunne blive båret ned. Men ned kom han da nogle minutter efter, og i samme øjeblik hans poter rørte gulvet, suste han arrigt huset rundt efter de arme håndværkere. Joan stod og så til, da han hvæsende og med nakkehårene rejst stormede forbi hende, og sarkastisk sagde hun til ham: ”Ih, hvor har du dog travlt, hvad?”

Det varede et godt stykke tid, før Bølle havde gennemløbet hver centimeter af huset op til flere gange, før han indså, at de formastelige var undsluppet ham. Først da begyndte han at dæmpe sig og var til at være i nærheden af igen.

*

Bølle kom løbende ud i haven, hvor han efter at have travet rundt et stykke tid og forvisset sig om, at han var alene, gik hen til sit favoritsted og begyndte at grave løs, hvor Joan for ikke så længe siden havde dækket hans forrige udgravning til. Jorden fygede op i luften, mens han passioneret gravede løs. Bølle var faktisk en ganske god graver, en rigtig gravhund, som fandt stor fornøjelse i regelmæssigt at grave store kraterlignende huller i sine haver.

Her i Sigurdsgade var graveriet ellers stilnet lidt af, men for nylig havde han besluttet sig for at genoptage sine gamle gravetendenser igen, de samme som engang havde gået så hårdt ud over Joans botaniske planer for haven.

Så nu gravede han velfornøjet igen og nærmest for nemheds skyld det samme sted tæt ved plankeværket, hvor han lynende hurtigt plejede at pløje et meget stort hul, selv uden at der var noget i jorden. Det var blevet næsten ren rutine. Bølle gravede hullet, og Joan dækkede det til, hvorefter han siden gravede det ubemærket op igen.

Men denne gang havde han næppe nået at starte på mange potebevægelser, før han hørte en formanende stemme. Han vendte sig og så Ians hoved oppe ved vinduet ind til toilettet – pokkers, der havde han ikke tjekket, da han kom ud i haven.

”Du skal ikke grave der Bølle!” sagde Ian, da han huskede, at Joan for ikke så længe siden havde beklaget sig over, at det hul blev ved med at dukke op i haven.

Ærgerligt bakkede Bølle væk fra sit nystartede hul. Han havde kun lige nået at pløje det øverste lag jord til side - slet ikke tilstrækkeligt til at have tilfredsstillet sine instinkter – men hvad, tænkte han og begyndte at gå ind igen, chancen ville afgjort komme igen, det vidste han da med sikkerhed.

*

På en af deres gåture gennem Byvungen begyndte Bølle pludselig at halte, og mens han holdt sin ene forpote op i vejret, søgte han selvfølgelig at hoppe videre på de tre andre ben. Pokkers, tænkte Ian, da flashbacks fra gamle dage dukkede op ved synet. Nu har han skadet sin ulveklo igen, men da han kiggede nærmere, så han, at Bølle i stedet havde fået en kæmpe torn på længde med en tommelfingernegl op mellem trædepuderne.

Bølle var i forvejen øm over for sine poter, han var faktisk ret kilden under dem og afskyede, hvis nogen prøvede at røre ham på poterne. Han havde talrige gange, mens han boede i Byvungen knækket sine kløer både ude og inde. Familien havde dog haft ret i deres oprindelige formodning om, at han ville lære at passe bedre på sig selv, så han ikke knækkede sine kløer i tide og utide og derfor ikke behøvede at have dem fjernet.

Siden da var det efterhånden ebbet ud og var nu blevet en sjældenhed, men det kunne da stadigvæk forekomme, men altså heldigvis ikke lige i dag – for på denne dag var det en ganske almindelig kæmpetorn.

Ian satte sig på hug og tog yderst forsigtigt fat om poten. Bølle kiggede anspændt op på Ian. Han var ikke meget for, at nogen skulle pille, men vidste, at han kunne stole på ham. Ian havde da også prøvet det før og var klar over, at han skulle være hurtig. Hans hånd bevægede sig sikkert og hurtigt og snup, så var tornen hurtigt ude. Bølle nåede knapt at mærke noget og satte lettet poten forsigtigt ned på fliserne igen og trykkede prøvende efter.

Glad konstaterede han, at splinten var væk, og turen kunne herefter trygt fortsætte på alle fire poter uden forhåbentligt flere torne til at komme i vejen for udflugten.

*

Bølle og Ian kom gående hen langs fortovet, da de med ét fik øje på en anden hund længere nede, der kom gående sammen med sit menneske, og Bølle rettede sig straks op, skød brystkassen frem og gik dem i møde med logrende hale. Den anden hund var en stor, ung og frem for alt overivrig størrelse, der nærmest var så desperat for at komme til at hilse på sine artsfæller, at den næsten lå hen ad fortovet, mens den trak alt, hvad den kunne for at komme hen til Bølle.

Da hundene nærmede sig og begyndte at snuse til hinanden, så Ian, erfaren som han var, straks den næste situation for sig, men kunne ikke undgå den, siden den anden person desværre ikke så det. Øjeblikket efter var klassikeren derfor i gang.

Selvfølgelig blev snorene viklet ind i hinanden, og de blev det endnu mere, efterhånden som Bølle og den anden hund ubønhørligt fortsatte med at bevæge sig rundt om hinanden. Og mens manden begyndte at stå og rode med at prøve at vikle snorene fri fra hinanden, benyttede Ian sig af et bedre trick og bukkede sig ned og tog krogen af Bølles sele, så han nu var løs og ikke blev klemt ind på en konfrontationskurs med den anden hund. Så mens Bølle nu var fri til at hilse på uden alt virvaret omkring sig, kunne Ian nu forholdsvis let tage sin snor til sig.

Øjeblikket efter gik Bølle og Ian videre igen, mens manden en erfaring rigere ligeledes fortsatte af sted med sin hund, der nu glædesstrålende over mødet trak sig manisk videre. Bølle gik af sted uden snoren på, da Ian nu ikke gad sætte den på igen, når først den var taget af, og derfor som vanligt foldede

den en enkelt gang ind gennem håndtaget på hunderullen, således at selen blev et stykke kortere, og krogen ikke ville slå hen over fortovet, når han gik.

Det var Bølle selvfølgelig begejstret over og viste det ved, efter at have afsat et urinspor et passende sted, mandhaftigt at kradsse ekstra meget jord bagud med bagbenene, end han ellers plejede.

*

Bølle nærmede sig med en i andre situationer helt uvant forsigtighed, mens han rynkede på næsen og indsnuste duften foran ham. Der var nemlig et område, hvor han var særdeles forsigtig, og lige dette punkt gjorde ham til en endnu mere glimrende vagthund. Han var nemlig overordentlig påpasselig, kræsen og agtpågivende, når det kom til at spise den mad, han fik serveret.

Ian plejede ligefrem at prale med, at Bølle ikke kunne madforgives, ligesom man så det på film, hvor indbrudstyven kaster kød med sovemiddel over muren, som hunden uden videre spiser, hvorefter tyven kan komme ind. Bølle kastede sig nemlig aldrig over maden, lige bortset fra toiletpapir, som for alle andre end ham selv ikke blev kategoriseret som værende mad. Der var nu gået et øjeblik, siden Joan havde sat tallerkenen ned på det område af gulvet – lige ved siden af døren ud til haven – hvor han havde sin vandskål stående, og han var stadigvæk ikke nået helt hen til den endnu. Joan kiggede irriteret på sceneriet. Det var sgu næsten det samme hver aften med hans kritik af hendes ellers glimrende madlavning.

Han nærmede sig forsigtigt og prøvende maden og begyndte langsomt at snuse til den, for ligesom at lugte om der skulle være noget galt. Og sekunder efter trak hans snude sig ildevarslende sammen, og ansigtet lavede en grimasse, hvorefter han vendte sig 180 grader og hastigt gik væk med oprejst pande. Føden passede ham til Joans udbrud ikke vel. Ja, tricket med sovemiddel i maden ville afgjort ikke virke på ham.

Først et par timer senere vendte han tilbage for alligevel at spise maden, da han nu var blevet rimelig sulten, og øjeblikket efter, da han var på vej ind i stuen igen, opdagede han, at der for en sjælden gangs skyld sad et par stumper af kartoffel fast i hans skæg. Han gik derfor hen til en af de andre ved sofaen og begyndte uden videre at gnide sit hoved frem og tilbage op ad hans bukser.

”Add hold dog op, du skal sgu da ikke tørre madresterne af på mig!” sagde Ian irriteret og fjernede sit ben.

*

Bølle sad på gulvet, hvor han var i fuld gang med en sport, som han delte med mange andre hunde, nemlig at tigge. I øjeblikket benyttede han klassikeren – dårlig samvittighed – hvor han sad på gulvet med store lidende hundeøjne og fulgte hver bevægelse af den mad, som Ian siddende på sofaen forsøgte at spise. Til sidst blev det selv Ian for meget, som i dag havde besluttet sig til at modstå Bølles plageri, og derfor halvsurt sagde, han skulle gå væk.

Så skyldbetyngt rykkede Bølle da også væk og begyndte på en mere sofistikeret plage. Han satte sig lige uden for fysisk rækkevidde med siden til Ian og begyndte nu at sidde og skæve halvrystende ud ad øjenkrogen hen mod maden. Ideen var stadig at give dårlig samvittighed, men nu sådan at vedkommende ikke kunne tillade at brokke sig, da han jo ikke stirrede direkte. Det mest irriterende ved det hele var, at han sikkert ikke engang ville have spist det, hvis han havde fået noget, for som bekendt var han rimelig kræsen, men sportsfærdighederne skulle jo holdes ved lige.

Men noget andet tiggeri, som absolut ikke var ment som en sport, drejede sig om is, og det var en lidenskab, han havde tilfælles med Joan. De elskede is. Og skønt det voldte Joan store kvaler at afgive noget af det, så gnaskede han tit det sidste i sig fra ispinde og lignende, og rengøringen af tallerkener, hvor der havde været is på, skulle han også nok tage sig af. På dette punkt var han bestemt ikke kræsen.

Det var noget andet med Trunte, hun åd alt, hvad der blev serveret, og taktikken var enkel. Hun var nemlig en vaskeægte savler, når der skulle tiggies mad ved bordet. Denne last havde Bølle heldigvis aldrig haft, men hvis man påstod, at en gammel hund ikke kunne lære nye tricks, så kendte man så sandelig ikke Bølle. Nu havde han ofte med undren set hende gøre det, og han besluttede sig derfor en dag til at prøve det samme.

Så til alles store irritation sad han pludselig også en dag og begyndte at savle, når der skulle spises. Mundvandet løb ned ad hans skæg, mens han stirrede intenst op på bordet. Men lige på det område havde han alligevel forregnet sig, da det gjorde de andre endnu mere sure over tiggeriet end ellers. At han var mundvandsfri var noget, der altid havde været betragtet med glæde. Så derfor skippede han heldigvis denne uvane igen efter et par gange, da den hverken gav den tilsigtede succes eller øgede hans popularitet, i stedet holdt han sig så til de øvrige gennemprøvede klassikere.

*

Nu er det jul igen, nu er det jul igen, blæste det højt og alt for klart ud fra højtalerne, mens Joan på det nærmeste dansede rundt i stuen med støvekluden i hånden. Julen nærmede sig atter med raske skridt, og Joans julebånd var derfor sat på og spillede næsten i det uendelige. Bølle stod på gulvet og fulgte med stigende interesse og glæde med i alt, hvad Joan foretog sig, mens hun bevægede sig rundt i stuen.

Dette var et område, hvor de to helt klart havde flere interesser fælles med hinanden, end de havde med andre i familien, nemlig deres store utilslørede glæde ved alt, der havde med julen at gøre. Og da Joan begyndte at danse rundt og nynne med, nærmest så hendes krøllede mørkbrune hår svingede med, kunne Bølle ikke holde til det mere og løb næsten hoppende hen og op ad hendes ben, hvorefter de begyndte at danse rundt i cirkler med hinanden og lod stemningen komme over sig.

Mens andre hurtigt fandt båndet med sange monotone, så syntes Bølle, at det var alle tiders, heldigvis, for støj var ikke længere ham. Det var ikke så længe siden, at Joan en eftermiddag havde oplevet, at telefonens kimen havde lydt, og da ingen til at starte med havde taget den, var den blevet akkompagneret af en høj næsten helt ren tone fra Bølle, der som noget helt nyt hylede med den.

Da Joan var kommet løbende ind i stuen for at tage den, havde hun ikke kunnet undgå at sende et uforstående blik hen mod Bølle, der beklagende så til, mens hun havde tænkt, hvad hulen der mon var i vejen med ham, lige inden hun havde lagt røret til øret. Men dette var anderledes, og de to fortsatte rundt i stuen, og Bølle snuppene lige hurtigt sin tennisbold fra sin kasse, førend han atter dansede rundt med Joan. De var helt opslugte i deres egen verden.

*

Der var en forbløffende skønhed over det hele, en næsten talende stilhed i gaderne, mens Bølle og Ian kom gående. Bølle kom roligt spadserende hen over det uberørte tynde snelag, der lå som et fortryllende tæppe over det hele. Han skævede til siden og så, at Ian smilende kom gående midt ude på vejen, han så ud til ligesom ham at nyde den uvante fredsommelighed. Det var juleaften, og gaveuddelingen var netop blevet klaret.

De to havde trængt til lige at få rørt sig og var derfor taget af sted på en kort tur. Gaderne lå helt øde hen, og der var intet at høre og se, mens de uden snor gik af sted forbi museet langs en rute, de ellers næsten aldrig benyttede.

Roen og det lette snelag over det hele virkede dybt fascinerende på Ian, som lige siden barndommen havde haft denne instinktive trang til udvidelse og vækst. For ham var funktionen og pligten hos ethvert kvalitetsvæsen den oprigtige og ærlige udvikling af ens ubegrænsede potentiale – til selvoplysning og selvforbedring – og dermed ultimativt af verden selv. Han betragtede således verden med øjnene hos en, som har set, at intet er umuligt, og at ingen af verdensaltets love er absolutte. Hans videnskabelige

og filosofiske indsigt, og dermed hans viden om verden, var allerede mere intensiv end hos hovedparten af hans jævnaldrende, skønt han i modsætning til de fleste andre delvist nærmede sig videnskab som en kunstart snarere end som et system.

Bølle gik af sted med en næsten tilsvarende fascination af det hele. Halen stod højt, og næsen arbejdede på højtryk for at indfange det hele. Så uforstyrret en gåtur havde han vist aldrig oplevet selv, og inden længe var de nået op i parken, der var lige så hvid og fredfyldt som resten af byen. Han var dog også for en gangs skyld ivrig for at komme hjem igen. Juleaften havde som altid været vældig interessant, og han havde fået en hel del gaver, der skulle arbejdes videre på.

Så da de inden længe trådte ind ad døren igen, skyndte han ind i stuen for både at tjekke sine egne og de andres gaver. Julen var helt klart beregnet til hunde og deres indhøstning af gaver og mad, derom var der ingen tvivl at hente hos ham.

*

Bølle blev glad, og hans ører ændrede markant stilling, da tiggeriet omsider lykkedes, og Ian på Bølles eget ansvar rakte en af de cognacbønner ned til ham, som de andre sad og spiste. Julen var få dage forinden blevet klaret, og efter at vanviddet og gaveopflåningen var kommet på afstand – Bølle havde både været med rundt om træet samt modtaget en del gaver – var det nu tid til også at gøre kål på noget af det juleslik, der stadigvæk viste sig at være tilbage.

Selvfølgelig ville Bølle også her være med, lækkerier var lige ham, det var ikke for ingenting, at han engang var blevet kaldt for Dumle efter sin fanatiske smag for lige netop denne delikatesse. Det var der nu ingenting af her, for familien havde ikke lige delt hans begejstring for netop den spise. Til gengæld delte de hans smag for andre former for chokolade, såsom cognacbønner.

Bølle stod dog først og snuste lettere mistænkeligt til den givne cognacbønne, førend han tog den, jo, tænkte han lettet – det var chokolade – og han elskede at spise chokolade. Ganske vist fik han sommetider specielt hundechokolade fra dyreforretningen, men dette her smagte dog bedre.

Bølle tyggede derfor til og spærrede øjnene op, da bønnens indhold af cognac naturligvis sprøjtede ud i munden på ham. Overrasket spyttede han omgående det hele ud igen, for det smagte ikke godt. Selvom han ellers ikke var bleg for de våde varer, bajere havde han jo også prøvet, så ville han dog gerne lige have en advarsel først.

Men Bølle var bestemt ikke typen, der let lod sig afskrække, så det varede ikke længe, før han atter sad og håbede på juleslik. Der var jo forskellige varer, det havde han helt og aldeles styr på. Det spiste han således lystigt, mens han atter fik smagsprøver – inklusive chokoladeskallerne fra cognacbønnen, der sagtens kunne spises, nu hvor indholdet var væk, og smagen var blevet bekendt for ham.

*

Der var faldet godt med sne dette år. Det var langtfra en isvinter som i gamle dage, men alligevel en der var til at tage og føle på, og sneen lå nu som et gigantisk hvidt tæppe ud over hele byen.

Bølle og Ian var taget af sted på en af deres gåture sammen, og begge havde de sidste mange lange minutter nærmest mast og skubbet sig igennem tykke lag efter lag af store snedynger for at kunne komme rundt i parken på deres tur. Men nu, mens Bølle heroisk banede sig vej gennem den kolde sne, var det hele alligevel ved at blive for meget.

Skønt langbenet og adræt var Bølle alligevel ikke stor nok til at kunne blive ved med at komme frem, selv meget større hunde end ham ville sikkert for længst være kommet til kort. Så efter at have mast sig igennem det meste af parken, var mængden af sne og dens kulde alligevel nu blevet for meget for ham, og han stoppede derfor op i sneen, næsten dækket helt op til ryggen, og sendte et spørgende blik hen imod Ian, der selv som en anden bulldozer maste sig igennem snelaget længere væk.

”Jeg kommer!” råbte han og satte farten op, da han så Bølle standse og kigge over på ham.

Han pløjede sig gennem sneen, til han nåede derhen, hvor han i et snuptag løftede ham op, og dernæst travede med ham i favnen hen mod indkørslen til parken, hvor snedyngen ikke var så tyk.

”Så!” sagde han og satte ham ned igen. ”Her er der ikke så meget sne.”

Bølle var glad og lettet og rystede hurtigt kulden af sig og atter med halen højt hævet fortsatte videre igen i samme tempo, som før sneen fik held til at bremse ham.

Om end noget våde fortsatte han og Ian sammen i godt humør ud af parken, over vejen hen til den gade, der hed Pæretræsdalen og længere nede ind ad den smalle sti, de plejede at følge hen til Byvängen og så videre hjemad.

*

Dette her er noget af et dilemma, stod Ian og tænkte for sig selv, mens han overvejede de forskellige scenarier for, hvordan situationen her skulle gribes an. Bølle stod og så spørgende på ham, og nøjagtig det samme gjorde Trunte. Ian passede hende her i huset for en tid, hvilket gik udmærket. Problemet var nu egentlig blot gåturene, og hvordan de bedst kunne gribes an.

Han kunne selvfølgelig sagtens gå med en af dem i hver hånd, men de to var desværre ikke noget særlig godt miks at gå ture sammen med, for de to hunde var meget forskellige fra hinanden. Bølle brød sig ikke om at skulle gå tur sammen med andre hunde, hvis man gjorde, ville det ødelægge hele fornøjelsen ved udflugten for ham, derfor dilemmaet. For hvordan skulle man gå med den ene, uden at den anden så ville stå og kigge sørgmodigt og helt uforstående efter en, når man gik?

Ian brummede og tog så en rask beslutning. Han satte selen på Bølle og gik så fuld af skyldfølelse af sted op i parken, hvor Bølle muntert rendte rundt et stykke tid, før de hastigt gik tilbage igen.

Vel ankommet hjem igen efter en af deres hurtigste ture til dato, satte Ian maden ned til ham og tog så med det samme af sted en gang til med Trunte på nøjagtig den samme rute og med den samme skyldfølelse. For Bølle kunne jo nu ganske vist komme til at spise sin mad i fred, men ville så bagefter være alene, og han var jo altid i ekstra højt humør efter en gåtur, og det var næsten blevet et fast ritual, at han blev rost og var ekstra social efter hjemkomsten, men det måtte han så bare finde sig i denne dag.

Også denne gåtur blev udført i lyntempo, og inden længe kom de ind ad døren igen, hvorefter han hurtigt satte maden ned til hende, og så omsider kunne han give den ventende Bølle den ros, han skyldte ham – koordinering var vist nøgleordet.

*

Bølle og Ian krydsede hurtigt motorvejen over til gaden Smallesund, hvor de fortsatte på deres tur op til marken. De var kun gået et kort stykke, før de traditionen tro gik over på det modsatte fortovej. Vel ankommet herover tog Ian hurtigt snoren af Bølle, og de to fortsatte videre hen til cykelbommene og drejede ind ad cykelstien til skolemarken. Og mens de muntert gik af sted, stoppede Ian alligevel eftertænksomt op – skulle han gøre det?

Han havde nemlig længe spekuleret over, om selen mon hæmmede Bølle i hans bevægelser. Oprindeligt begyndte de jo kun at bruge den, fordi han trak som en gal og derfor på det nærmeste ikke kunne få vejret. Men sådan trak han ikke mere – ikke helt så ubehersket i hvert fald – men siden de også begyndte at bruge hunderullen, så ville denne måske trække for meget i et halsbånd, så selen blev derfor fortsat benyttet.

Men nu skulle det alligevel testes, om selen var i vejen, så da de var ved at nå frem til græsarealerne, kaldte Ian på Bølle, før han ville løbe ind over området, som det var for vane, og tog selen af ham, så han nu kunne løbe frit.

Øjeblikket efter løb Bølle ind på græsset, mens Ian stående betragtede ham et øjeblik, før han selv fulgte efter, og mens de således gik videre, måtte Ian indrømme, at der ikke rigtigt kunne ses nogen forskel på måden, som Bølle bevægede sig rundt på. Måske han bekymrede sig for meget alligevel? Bølle løb og gik i hvert fald sådan, som han altid gjorde på deres udflugter, så der var vist intet at bekymre sig på det område – Bølle havde det fint på sine ture, sele eller ej.

Så da de nåede frem til den lille vej, de for det meste fulgte, når de atter skulle hen til cykelbommene, fik han således igen selen på, men han løb dog stadigvæk fri fra snoren, da det var et næsten bilfrit område, og de alligevel øjeblikket efter fortsatte op ad cykelstien i den modsatte retning.

*

Det var sent på dagen, og Ian var i et raskt gåtempo på vej hjem. I den ene hånd havde han en tom hunderulle, og han var rasende, for Bølle var blevet væk for ham. Men alligevel var han ikke sur på ham. Det var han derimod på sig selv for ikke at være mere vågen i parken. Det var nemlig efter andres mening det store problem med både Bølle og Ian, de var begge enspændere, som begge kunne lide at rende rundt for sig selv.

De elskede at gå tur sammen, men når de først var nået op i parken, kunne de sommetider sagtens gå hver sin rute heroppe. Ian var opslugt af et eller spørgsmål, og Bølle optaget af sine egne uudgrundelige gøremål. Men de plejede dog altid at mødes ved udgangen af parken igen, men af og til nåede en af dem frem længe før den anden, og forvirring kunne opstå.

Derfor var Ian nu hurtigt på vej hjem, Bølle var væk, og da han vidste, hvor hurtigt Bølle kunne bevæge sig rundt, havde Ian ret hurtigt skippet tanken om at lede og var i stedet på vej tilbage for at se, om Bølle allerede var nået hjem – og hvis ikke, så for at tage sin cykel og lede.

Bølle var der ikke, så resolut tog han cyklen og af sted. Han nåede lige hen ad Doktor Kabellsvej og et stykke op ad Byvängen, da han kunne se den lille sorte skikkelse stå langt oppe ved cykelbommene og tydeligvis overveje, om han skulle vente her eller løbe hjem – hvilket han sagtens kunne, da området var godt kendt efterhånden. Da han så Ian komme cyklende, mens han vinkede, løb han med det samme af sted imod ham, synligt lettet.

”Nå, der er du, lad os så komme hjem!” sagde Ian delvist bebrejdende, mens han drejede omkring og satte farten op for at kunne følge med Bølle, der nu havde sat over i højeste tempo for at komme hjem.

◆◆◆◆

Bølle kom gående af sted gennem parken, som sædvanlig i sin egen helt karakteristiske gangart, hvor han på trods af, at det virkede, som om han gik, alligevel tilbagelagde en afstand ellers opnået ved at løbe. Hans hale var rejst helt op i vejret med spidsen en anelse buet indad, mens han skiftevis snuste ned i græsset eller opmærksomt spejdede ud over området. Hele hans kropssprog signalerede nærmest, at han ejede parken og byen med.

Et andet sted i parken kom Ian gående med et næsten tilsvarende kropssprog, mens han betragtede sin ven nærme sig udgangen af parken. Han følte som altid stor beundring og stolthed ved synet af Bølle, der kom gående, og som så ofte før kunne han ikke lade være med i spøg at spekulere på, om Bølle var Kerberos selv, den guddommelige hund, som vogtede indgangen mellem de dødes og de levendes verden.

Ian havde altid fundet det mærkværdigt, at så mange blandt hundefolket var forhippede på racehunde, på at have hunde, som mindede så meget om andre af deres bestemte race. At have en hund, der kun lignede sig selv, som var unik, var langt mere tiltrækkende i Ians øjne. Faktisk så var den flotteste hund,

han havde mødt – bortset naturligvis fra Bølle selv – en krydsning mellem en golden retriever og en collie, dens skikkelse var retrieverens, men pelsfarven var colliens.

Bølle standsede op et øjeblik og drejede hovedet i retning af, hvor Ian kom gående, selvom han selvfølgelig hele tiden havde vidst, hvor venen var henne, og øjeblikket efter gik de sammen det sidste stykke på vejen hen mod gaden, der skulle krydses. Inden de nåede derhen, kom der i midlertidig en dame gående sammen med sin sorte gravhund, og de to hunde hilste selvfølgelig straks på hinanden – for en sjælden gangs skyld uden bryderier eller slagsmål. De to havde mange træk tilfælles, det var ret klart, men Bølles unikhed var tydelig også her. Der var mange hunde, der enten var stærkere eller endog hurtigere end ham, men til dags dato havde han aldrig mødt nogen, der var begge dele. Hvis ikke de ligefrem var betydeligt større end ham, så kunne han enten altid løbe fra en modstander – skønt han aldrig flygtede fra nogen – eller direkte overmande modparten ved råstyrke.

Men mødet gik fredeligt for sig, og øjeblikket efter gik han og Ian videre på turen og satte stille og roligt kursen hjemad igen, endnu en hyggelig tur i verden og med hinanden rigere.

*

Bølle steg roligt og værdigt ud af sin kurv efter en behagelig lur, og knap var han nået ud af kurven, førend han lagde sig fladt ned på maven og lagde bagbenene bagud.

Med forpoterne begyndte han således med en skraben mod gulvet at trække sig hen over tæppet, mens bagbenene blev trukket bagefter som lufferne på en sæl. Bølle holdt stadigvæk fast på sit særprægede gymnastikprogram, som trofast blev udført hver eneste dag. Han trængte til at strække kroppen, så hans regelmæssige og dybt bemærkelsesværdige motion var i gang, som den plejede – det havde ikke ændret sig overhovedet.

For det meste ville han som en del andre hunde strække sig ved at bøje forkroppen ned og så efterfølgende rejse sig opad med hele kroppen, men denne øvelse og så kravlen hen over gulvet gjorde han ikke nødvendigvis efter hinanden, sommetider kunne han sagtens blot udføre den ene, som nu med sin kravlen hen over gulvet. Sædvanligvis ville han nå hen til den ene ende af stuen, rejse sig, dreje rundt, og så en gang imellem atter tage sig en ekstra tur ned på maven, benene bagud og så ellers kravle fremad.

Og i dag satte han fra starten kursen mod Ian siddende henne i stolen, og han trak sig således fremad. En forpote ad gangen i et rapt og velkoordineret tempo. Han trak sig hele vejen derhen og satte så uden at stoppe poterne op på Ians fod og trak sig så det sidste stykke.

”Men, avvvv” udbrød Ian spøgende, da hans tær pludselig blev trukket flade. ”Hvad laver du, bassemand?” spurgte han, mens bladet blev lagt til side, og han rakte hånden ned for lige at ae sin nys opvågne ven.

Bølle havde nu opsamlet energi igen og var klar til, at der skulle ske et eller andet, så efter at være blevet kløet ved haleroden en stund var der øjeblikket efter også en dyst om tennisbolden i gang.

*

Omsider kunne Joan ikke styre nysgerrigheden mere og var gået med Bølle og Ian på deres sene tur for med egne øjne selv at forvise sig om fredsforstyrrelserens nyeste besynderligheder. Rygterne om hans seneste akrobatiske stunts havde summet længe i familien, og nu måtte hun altså selv have vished for, om det var rigtigt. Så øjnene stod nærmest på stilke, mens de observerede alle hans bevægelser.

Det varede da heller ikke så længe på turen, før Bølle havde fundet et interessant sted at skulle markere sit territorium, og han begyndte at gå ubeslutsomt frem og tilbage et øjeblik, før han endelig gjorde det. Hunden, der ville kunne arbejde fint i et cirkus, løftede atter hele bagkroppen op, mens han

stod på sine stærke forben og svingende den i en elegant kurve over på den anden side, sådan at begge sider af kroppen atter fik tisset.

Joan stod lige som Ian første gang og kiggede mærkeligt på akrobatens forben, der nu var færdig og ved at skulle gå videre, mens hun grinte af det på en måde, der både kunne tolkes som morskab og som foruroeligelse over måske at have en vanvittig inden for husets vægge. Det var ikke så længe siden, at det var gået op for hende, at det faktisk var et rovdyr, hun havde boende i huset – skulle det nu også vise sig, at han tillige var tosset?

Det behøvede hun nu ikke at bekymre sig så meget om ret længe, for selv om Bølle fortsatte med denne vane et godt stykke tid endnu, så var selv han også begyndt at indse, at det måske alligevel var en vanvittig og til tider også noget anstrengende måde at afmærke sit territorium på. Så til sidst holdt han op med at praktisere sin ellers glimrende ide og vendte tilbage til atter at gøre det på den mere almindelige måde, endog uden at tøve.

Men Bølle, hunden der selvlært kunne gå både på bagbenene og på forbenene, havde naturligvis mange andre talenter at brillere med i tiden fremover.

*

”Åh for hulen!” udbød Ian, da regnen skiftede fra at være mild og udholdelig til direkte at vælte ned.

Det var sandt at sige en hel flod, der pludselig begyndte at fosse ned – og han og Bølle var midt i den. Den slags regnskyl foretrak de begge at se trygt på inden døre, især Bølle som afskyede regn og det at få vand på sig i det hele taget – selv Ians regntøj hjalp intet på det her.

De var gået op i parken minutter forinden, hvor de satsede på, at optrækket til uvejr ikke ville blive for voldsomt endnu, men ak, det blev det, så midtvejs oppe i parken skyndte de sig tilbage mod stien. Men da sigtbarheden med ét nærmest forsvandt, blev de pludselig skilt fra hinanden, og i fuldt firspring vendte Ian sig om og så, at Bølle selvfølgelig var væk.

”Hvor hulen er han nu henne?” udbød han, der nu var fuldstændigt gennemblødt og hverken kunne se eller høre to meter frem for sig, mens han begyndte at fare rasende rundt i parken for at finde ham.

Et andet sted i parken for Bølle ligeledes rundt lettere fortvivlet over det hele, dels over den infame regn, og dels over at have mistet Ian af syne, for ligesom ham kunne han heller ikke hverken se, høre eller lugte to meter frem for sig. Men endelig, efter lange drøje minutter, kunne han høre Ian, som imens havde nået at løbe hele parken rundt og komme tilbage til udgangspunktet igen, og han skyndte sig i den retning, hvor alle ederne og råbene kom fra.

”Hvorfor pokker løber du nu væk?” råbte Ian op gennem larmen af regn, da han så Bølle komme til syne lige så gennemblødt som ham selv.

Nå, der var ikke tid til at stå der yderligere, så ivrige skyndte de sig at forlade området og satte hurtigt kursen hjemad, hvor Joan ventede dem med hver sit håndklæde.

Den oplevelse kunne de godt have været foruden, men selv slemme oplevelser foretager sig jo, og en dag eller to efter var de kommet sig så meget over gennemblødningschokket, at de såmænd atter var gået sig en tur op til parken. Vejret trak dog op igen og så betænkeligt ud, og vel ankommet deroppe begyndte det atter at vælte ned med regn – næsten som for kun at ramme dem personligt. Bølle og Ian kiggede irriterede op, før de kiggede på hinanden, men denne gang havde de lært lektien og holdt sammen, mens de skyndte sig hen til et stort cykelskur, hvor de stillede sig i læ.

Tiden gik, og regnen blev ved, så efter et stykke tid, hvor de havde set det, der nu kunne ses i sådan et cykelskur, var de alligevel – især Bølle – begyndt at blive for utålmodige til at stå der og glane, så efter et øjeblik tøven gik de derfra og skyndte sig atter engang hjemad til Joans håndklæder.

*

Bølle kom gående gennem stuen med fast og målrettet kurs mod sofaen. Det var ved at være tid til at slappe af på hans tæppe, der som altid lå på hans faste plads i det ene hjørne af sofaen. Ian sad der også og læste, så han så frem til god dansk hyggeafslapning. Han satte farten op og sprang et kraftfuldt og elegant spring, som ville kunne sende ham rigtig højt op i luften, hvis han ville.

Klongggg, ruede det højt i hele stuen, da Bølle som et andet missil hamrede hovedet op i bordpladen, så alt på bordet – kopper og glas rystede og klirrede.

Joan og Ian kiggede overraskede op og hen imod, hvor braget kom fra, og de nåede lige at se Bølle falde på gulvet. Et kort øjeblik så det nærmest ud, som om hans krop hang stille oppe i luften, mens hovedet var i kontakt med bordpladen. Omtumlet sad han et øjeblik på gulvet og talte stjerner, mens de andre rejste sig og kom hen til ham.

Han plejede ellers flere gange om dagen at kunne hoppe op på sit tæppe, uden at der skete noget, men en gang imellem hændte det selvfølgelig, at han ikke så sig for og dermed bragede enten ryggen eller hovedet op i bordet. Denne gang var det dog rimelig voldsomt. Han havde meget fart på i springet, og det var en ordentlig mandeskalle, han sendte af sted, da bordet stoppede ham.

”Så pas dog på! Det ender jo snart med, at du smadrer hovedet,” sagde Joan, mens hun og Ian var henne for at se, om der var sket noget med ham.

Bølle var dog heldigvis ret tykhovedet, så han var da okay, om end med en vis ømhed lige nu, og et øjeblik efter hoppede han op igen – denne gang uden at brage ind i bordet – og lagde sig lettere ør i hovedet til rette heroppe på tæppet.

*

Bølle sad med lukkede øjne og snuste med mellemrum op i luften. Det hele var næsten perfekt. Solen skinnede og både Joan, Ian, Lola samt dennes kæreste sad rundt om havebordet på terrassen og hyggede sig. Selv sad han naturligvis også med oppe på en af havestolene og soled sig. Stunder som denne elskede han. Der var intet til at forstyrre, og han havde samtidig familien rundt om sig, så han slappede af og sad nærmest og slingrede en anelse frem og tilbage, mens han døsede behageligt hen.

Det var ikke så længe siden, at han havde været med en tur oppe i havens eneste træ, da Lola af uransagelige grunde havde ment, at de to burde fotograferes sammen siddende oppe i træet – en bemærkelsesværdig oplevelse, som egentlig havde været ganske sjov at prøve. Men nu senere sad de altså alle her og slappede velfortjent af, mens snakken gik hos de andre.

Med ét blev deres samtale dog afbrudt, da der henne ved plankeværket kom en kat til syne, som møvede sig igennem ind under brædderne, og et øjeblik efter begyndte der at kravle først en kattekillling ind, efterfulgt af en til og så en til. Det var en kattermor, som var ude at gå med sine tre små kattekillinger, og skønt hun med det samme havde set, at Bølle sad der, så gjorde hun mærkeligt nok ikke noget forsøg på at få sig selv og sine killinger ud igen.

Hvor er de dog søde, blev de andre hurtigt enige om, men de syntes også at moderen var rimelig uforsigtig, at hun sådan turde tage dem herind, når hun kunne se, at der sad en hund så tæt på. Så en anelse anspændt vendte de alle blikket mod Bølle, der stadig sad totalt opslugt af varmen og hverken så eller hørte noget som helst.

”Han gør nok ikke noget, når det kun er killinger,” begyndte vennen at sige med en begyndende nervøsitet, men blev hurtigt korrigeret af de andre.

”Han angriber, hvis han ser dem,” sagde de samstemmende, da de udmærket kendte hans temperament og klare modvilje mod indtrængere.

For skønt han var blevet mere imødekommende over for både hunde og katte med årene, så kunne hans adfærd dog stadig være brutal og bølgeagtig, hvis noget kom ham på tværs, så det var kun et spørgsmål om tid.

Med ét kom han ud af varmedøsen, da han blev opmærksom på tavsheden og på, at de alle sad og kiggede på ham, og i næste sekund så ham dem, katte, her i hans egen have, på hans eget territorium, det var ...! Og som et lyn tordnede han ned af stolen og hen imod dem, hvor han med sin fulde vægt stormede ind i den uforsigtige hunkat, som på grund af sammenstødet nærmest væltede en meter hen over jordstykket, hun stod på.

Bølle var rasende, men alligevel var dette det eneste angreb, han foretog sig, og han tillod i tumulten derfor både hende og killingerne at slippe ud igen gennem åbningen i plankeværket, men altså med en solid advarsel om ikke at komme ind på hans område igen. Han blev stående ved åbningen et øjeblik for lige at sikre sig, at det var i orden, før han vendte tilbage og hoppede op på stolen igen, hvor Lolas rystede kæreste sad og stirrede på ham.

*

Bølle sukkede næsten opgivende og kiggede fra sin udkigspost på sofaen ud på mylderet af mennesker foran ham. Der var fest i dag, Joan fejrede nemlig denne januardag sin 50 års fødselsdag, og talrige familiemedlemmer og venner mødte derfor op en efter en for at ønske hende hjerteligt tillykke, og Bølle havde derfor fået sin sag for med at holde styr på alle de invaderende gæster.

Det var næsten et rent under, at han havde kunnet undgå et af sine epileptiske anfald så meget, som han havde hidset sig op og stormet rundt indtil videre, men han havde klaret sig fint og holdt skansen, men gæsterne blev ved med at komme troppende, og til sidst havde han ikke helt kunnet holde styr på, hvem der var hvem mere. Joan var ud af en flok på seks søskende, Birgit, John, Kurt, Joan, Lone og Jannie, alle selv med børn, 14 i det hele, så der var rigeligt at holde styr på.

Hans tæppe var egentlig blevet fjernet fra sofaen i dagens anledning, men det varede ikke længe, før Ian lagde det tilbage igen, så Bølle i stedet for stressende at rende rundt kunne hoppe herop og holde øje med det hele. Han var også over de 13 år nu, så både han og Joan var begyndt at runde de mere ophøjede aldre, men han var nu i fin form, det var de begge faktisk – så det var ikke der, skoen trykkede. Heldigvis var gæsterne allerede, inden tæppet kom tilbage, begyndt at sætte sig til bords, så mylderet begyndte at blive roligt igen.

Så Bølle lå i stedet og betragtede vrimlen af mennesker, mens Per gik rundt med sit kamera og filmede det hele og Ian sad og talte med sin fætter, selv samme som engang havde kastet en kæp i hovedet på ham hele to gange. Nå, Bølle havde dog snart genvundet fatningen og hoppede ned fra sofaen og gik ind under bordet for igen at tjekke folk samt alle Joans gaver.

*

Hertugen hævede snuden et stykke opad og snuste roligt indad, indfangende alle de dufte, som blæste ind i haven denne sommerdag. Øjnene var delvis på klem, mens han instinktivt sondrede mellem de forskelligartede dufte, hvorefter han lod blikket glide hen over sit territorium, førend han kiggede nedad igen som for lige at forvise sig om, at det skam vitterligt var rigtigt det her.

Bølle var ekstra meget begejstret denne sommer, især i dag, og denne glæde skyldtes den gave, han havde fået tidligere på dagen. Faktisk sad han og tronedede højt og flot på den lige nu, mageligt anbragt, og nød solens livgivende stråler, mens han som en anden stor grå ulv sad med snuden hævet op i luften. Han havde nemlig fået sin helt egen private madras til at sidde på ude i haven, nærmere betegnet ved husmuren, hvor der altid var sol.

Familien havde nemlig haft en gammel madras i overskud, som egentlig skulle smides ud, men Ian og Joan var næsten i fællesskab kommet på den lyse ide, at man jo kunne skære en mindre del af den ud, så den passede til Bølle. Han sad nemlig om sommeren altid ude enten på fliserne eller endnu bedre oppe i Joans planter, når vejret var fint og varmt, og solen skinnede.

Så madrassen var blevet fjernet fra skuret, skåret ud til cirka 70 gange 50 centimeter, så den dermed passede glimrende til ham, mens resten blev smidt ud, så der blev en hårdt tiltrængt plads i skuret. Bølle blev nærmest et lys, da han fik den overrakt og indså, at den var en gave til ham. Og han rykkede dermed straks væk fra fliser og planter. Herefter opholdt han sig således, som det sømmer sig, næsten kun oppe på sin lækre madras, når han var udenfor, og den blev benyttet flittigt hver eneste solskinsdag i haven.

*

Bølle pustede og gik med munden åben, mens han spadserede i et for ham langsomt tempo hen ad vejen på sin tur op til parken. Et stykke bag ham kom Ian gående med et bekymret udtryk i ansigtet, mens han helt usædvanligt ønskede, at sommerdagene ikke skulle være så varme og lange, som de var.

Siden Bølle var kommet op omkring 11-12 års alderen, var sommervarmen tydeligt begyndt at genere ham, når de var ude at gå ture, hvilke den ikke rigtigt havde gjort tidligere. Det var faktisk et af de første ægte tegn på, at Bølle var ved at blive ældre. På meget solrige og varme dage som nu i dag begyndte han at blive hurtigere udmattet, når han var ude at gå tur, eller når han sad og slikkede sol i haven.

Så når det begyndte at blive varmt, gik han pustende og langsomt af sted til stor bekymring for Ian, som var begyndt at ændre på deres sommertursrytme og for eksempel var startet på efterhånden at gå længere med ham på dagens første tur om morgenen, hvor varmen endnu ikke var så stærk, og Bølle derfor var frisk, og videre at vente til om aftenen med at gå øvrige ture. Denne træthed var dog alligevel ikke så slem og havde egentlig ikke givet anledning til meget bekymring de første par år, for det var kun, når det blev rigtigt varmt, at det var blevet sværere for ham at udholde det. Resten af året var han helt sig selv og kunne friskt gå sine ture på sin sædvanlige facon.

Men Bølle ønskede dog tit alligevel at gå på de sædvanlige tidspunkter som nu i dag, så efter en pustende tur op i parken kom de tilbage til huset, hvor Bølle træt gik ud i køkkenet og tog sig en ordentlig slurk vand. Imens var Ian lettet over, at de var kommet tilbage ind i skyggen og regnede nu med, at Bølle ville blive inde og eventuelt lige hvile sig, indtil temperaturen udenfor havde dæmpet sig så tilpas meget, at de kunne sidde i haven igen.

Men det var ikke, hvad Bølle havde tænkt sig og efter at have kølet af et øjeblik og drukket rigeligt med vand, gik han igen ud i haven og satte sig mageligt op på sin helt egen madras, som trofast afventede hans komme. Her satte han sig til at trone, mens han som en anden ulv sad med snuden hævet op i luften omhyggeligt indfangende alle de dufte, som blæste ind i haven i dag. Hans gave vakte stadigvæk stor glæde og skulle da benyttes flittigt hver eneste solskinsdag, om der så var risiko for hedeslag eller ej. Så han sad her atter med øjnene delvist på klem, mens han instinktivt nød at sondre mellem duftene og lade blikket glide hen over sit territorium.

Imens stod Ian og betragtede ham med undren, for et øjeblik siden havde Bølle nærmest slæbt sig ind ad døren af varme, og nu sad han alligevel der og lod sig bage endnu mere – sært.

*

Bølle stod og så alt andet end tilfreds ud med situationen. Hvis det her var ment som en morsomhed, så syntes han ikke, at det var særlig sjovt. Ian havde de to sidste somre været særdeles bekymret på hans vegne, for efterhånden som Bølle kom op i en stedse pænere alder, begyndte han på meget solrige og varme dage også at blive hurtigere træt, når han var ude at gå tur, eller hvis han sad og nød solen i haven.

Denne træthed var dog ikke så slem, for så snart solen var gået ned blev han frisk igen og kunne gå sine sædvanlige ture helt på sin sædvanlige facon, men Ian var alligevel begyndt ligefrem at gå og ønske, at sommerdagene ikke skulle blive så varme. Da sådan et ønske jo ikke fører til synderligt meget, havde Ian en dag i stedet fået en efter hans mening strålende ide, en ide som nu var blevet realiseret.

Det var denne ide, som Bølle var utilfreds med, faktisk stod han oppe i den lige nu – helt op til halsen så at sige – og så alt andet end glad ud, skønt familien mente, at han burde være det. Han stod nemlig oppe i det store oppustelige badebassin, som Ian i den bedste mening havde købt og stillet op i haven til ham. Det var ikke så længe siden, at Ian havde prøvet at dyppe ham i springvandet oppe i parken, det som var omgivet af en beskedent sø, men det havde ikke været så stor en succes, så derfor havde han i stedet skaffet et bassin.

Men desværre havde Ian ved købet fejlbedømt størrelsen af bassinet, som viste sig at være så stort, at han næsten selv kunne ligge udstrakt i det. Men sket var sket, og Bølle, der var inkarneret vand- og badehader, blev de næste par dage af og til sat op i det et øjeblik for at kunne køle af, da man mente, at hans problemer med varmen var vigtigere end hans modvilje mod badning.

Bølle så ikke begejstret ud, mens han gik rundt i bassinet. Vandets temperatur var nu ellers glimrende, men det var bare ikke ham, selv ikke mens enkelte fra familien sad rundt om ved kanten og opmuntrede ham. Men han behøvede dog kun at trækkes med det en kort stund, da det hele blev skippet efter et par gange, da han helt klart ikke brød sig om det og desuden begyndte at klø sig, men så kunne det heldigvis bruges af de andre, som var mere end glade for at være oppe i det.

*

Bølle stod på græsset og nød duften fra den brise, som skyllede ind over ham. Nogle øjeblikke efter kom Joan ud fra bygningens toilet og hen mod, hvor han og Ian stod og ventede på hende. De var taget på udflugt denne sommerdag og stod nu med udsigt op til Hammershus' ruiner. Bølle elskede denne slags udflugter, og da Joan nåede frem til, hvor de ventede, kunne han heller ikke dy sig for lige at tage sig en velfortjent kravletur hen over græsset, førend de gik videre.

De gik i dag forholdsvist hurtigt gennem selve borgen og videre om bag den, hen til de store arealer ud mod kysten, hvor de kunne gå rundt i fred og ro.

Et stykke tid senere lød der et højt: ”Hvor bliver I af?” fra Ian ud over skovområdet, da han pludselig fandt sig selv være alene.

”Hold dog op!” kom et stærkt irriteret svar tilbage fra Joan, da hun og Bølle svedende og pustende kom gående op ad bakken.

Det var varmt og opad meget af tiden, og både hun og Bølle var ikke helt unge mere – han havde svært ved at kapere gåture i stegende hede, og hun havde svært ved at skulle gå op ad bakker. Ian standsede derfor sin march og gav sig til at vente på, at de skulle komme op ad skråningen og indhente ham, deres pusten var emner, som han umiddelbart ikke helt havde forstået, eller måske syntes Ian blot, at det var irriterende, at han hele tiden skulle gå foran.

Ian kiggede ud over området, der var ellers lækkert her, grønt overalt og med den nye store sø forneden. Mens han således stod og vurderede det hele, kom Bølle pustende gående forbi ham efterfulgt et øjeblik efter af Joan, som også kom op på siden af ham, så turen kunne fortsætte.

Nå, trods pusteriet var alle i godt humør, og turen fortsatte derfor videre i samlet flok et godt stykke endnu, førend de gik tilbage til, hvor de havde stillet bilen, og velfortjent kunne sætte sig ind og komme hjemad.

*

Bølle pustede tungt og stod et øjeblik stille med åben mund og genvandt pusten, før han atter maste på og pressede den anden hund frem foran sig. Joan havde denne dag inviteret en fjern bekendt af hende hjem til kaffe i haven, og da han var hårdnakket dyreven, som næsten ikke gik nogen steder uden sin hund, havde han derfor også taget sin brune langhårede gravhund med sig på besøget.

Bølle havde hilst på den før, da han og Joan et par dage tidligere havde været på besøg hos manden, men nu var den altså her på hans territorium denne sommerdag.

Alt åndede tilsyneladende idyl. Solen skinnede, og kaffen var udmærket, og Bølle kunne godt lide gæsten, men mente alligevel, at han skulle vise ham en ting eller to, og efter lidt venskabeligt bryderi mellem gravhunde var han begyndt at skubbe den yngre hund frem for sig for at vise, hvem der var boss. Dette fortsatte han med et godt stykke tid, indtil han lige måtte stoppe op.

Bølle stod et øjeblik og så frem for sig, mens han fik pusten igen, han nærmede sig snart sit 14'ende år og havde ikke helt den samme udholdenhed mere som tidligere, især ikke når det var varmt i vejret, og han insisterede på at mase på i sin brydekamp med den betydeligt yngre hund foran sig.

”Så tag det dog roligt! Du risikerer jo et hjerteslag på den måde,” sagde Joan lettere ironisk, mens hun, gæsten og Ian sad på plænen omkring kaffebordet og fulgte med i det spændende drama.

Joans snak tog Bølle sig som sædvanlig ikke af, og øjeblikket efter kørte han igen på med det venskabelige bryderi, og selv om aldersforskellen mellem dem var på over 11 år, var det tydeligt, at han var den stærkeste og mest frembrusende af de to næsten lige store hunde. Så han fik mast og skubbet den rundt i næsten hele haven, kun afbrudt i korte øjeblikke på grund af varmen, hvor han begyndte at gispe efter luft. Således fortsatte han stædigt med at styre hele showet de næste par timer, mens de var her.

*

Dagen var næsten ved at være omme, og Bølle og Ian havde hygget sig sammen hele ugen, for nu da Ian for nylig var flyttet på kollegium, havde de ikke tilbragt så meget tid sammen, som de plejede. Selvom det ikke havde været meget fravær, der var tale om, og kollegiet desuden lå midtvejs på den rute, de plejede at følge op til parken. Nu ventede de begge på, at Joan skulle vende tilbage efter sin længe ønskede rejse til Grækenland. Der var dog sket noget, noget ubehageligt som det var lykkedes for Bølle at holde skjult, mens de havde været sammen.

Bølle vandrede afslappet af sted. De var gået en kort tur over på pladsen lige i nærheden, efter at Ian var kommet tilbage fra en kort tur for at se byfesten, og før Joan skulle komme hjem. Bølle gik velfornøjet af sted og havde tænkt sig at gå en længere tur og begav sig derfor den modsatte vej af, hvor de boede. Han så ikke, at Ian stod og kaldte på ham, og hørte det da slet ikke. Den stædige rad, tænkte Ian for sig selv, og da han så Bølle fortsatte uanfægtet væk, blev det for meget, og irriteret satte han i løb for at få ham med tilbage. Bølle bemærkede intet, før han pludselig følte en hånd på sin skulder, der skubbede til ham, så han kom ud af balance et øjeblik.

Overrasket vendte han sig rasende og knurrende om og standsede op, da han kiggede på den lige så overraskede Ian. Bølle så uforstående på ham og kunne ikke få mening i, hvad der blev sagt, men begyndte et øjeblik efter at gå tilbage i retning af deres hjem, da han forstod, hvad meningen var. Ians vrede forsvandt noget, da han så Bølles reaktion på, at han skubbede til ham. Skønt han havde råbt højt flere gange, virkede det næsten, som om Bølle ikke havde hørt ham kalde, og han undrede sig et kort øjeblik, men slog det så hen som Bølles sædvanlige egensindighed.

Nå, men hændelsen blev hurtigt glemt, og inden længe kom Joan hjem til lugten af friskbrygget kaffe og blev strålende modtaget af dem begge, især Bølle der som sædvanlig blev ved med at udvise sin glæde over, at hun var kommet tilbage. Hun havde en masse at fortælle om sin rejse og fortalte løs, men

kunne ikke helt samle tankerne om det, for hun blev ved med at lade blikket vandre hen mod Bølle. Der var et eller andet, der ikke stemte, noget hun ikke lige kunne sætte fingeren på, og efter at have studset et par gange over det indså hun lige med et, hvad der var sket, og hun begyndte at kalde på ham og tale til ham. Det hele uden resultat.

Anelsen var blevet bekræftet, og hun sagde derefter de ord, der ramte Ian som et slag i ansigtet: ”Han kan jo ikke høre noget!”

Ian så forfærdet hen på ham, pludselig faldt brikerne fra de sidste dage på plads – Bølle var blevet døv!

IV · Efterår

Det var tidligt søndag morgen, og Ian cyklede rask af sted. Han var som sædvanlig stået tidligt op, selv om han havde fri og var nu på vej hen til Bølle og Joan i deres nye hjem i Lille Søstræde. Her var de flyttet til året efter, han var flyttet på kollegium, og efter at de havde boet næsten seks år i Sigurdsgade. Han satte cyklen og gik ind i bryggerset, hvor Bølle begejstret kom ham i møde, så snart døren gik op, og glad sprang op ad ham.

Bølle vidste, at Ian ville komme forbi i dag og havde derfor længe trisset utålmodigt rundt i huset. Et øjeblik efter gik de ind i køkkenet til lyden af Joans kaffemaskine, der for længst var sat i gang, men Bølle pressede hårdt på, for at de skulle ud og gå med det samme og dermed lade morgenmaden vente. Men skønt han var vild efter at komme ud og gå tur, så viste det sig hurtigt, at Joan og Ian var lige så vilde efter at spise morgenmad først, så han måtte lige tøjle utålmodigheden lidt.

Omsider kom de dog af sted og satte straks kursen ned mod havnen, hvor de gik ned ad trappen til Strandstien, og Ian tog snoren af, så Bølle kunne løbe frit. Hans døvhed var kommet som et stort og næsten lammende chok for Ian, og selvom det var kommet så hurtigt, at ingen havde bemærket det, bebrejdede han stadig sig selv, at han havde slået det hen og troet, at det bare skyldtes, at Bølle havde ignoreret hans kalden, som han så tit havde gjort. Det var vist hans gamle problemer med ørene, dem som var blevet behandlet med øredråber, der havde indhentet ham. Desuden viste det sig, at døvhed tilsyneladende ofte kan forekomme hos især ældre gravhunde og altså også hos dem, der kun delvist er gravhunde. Bølle var jo også tæt på at runde de 14 år, da det skete.

Men Bølle var en sej størrelse, og han havde heldigvis meget hurtigt tilpasset sig sin nye situation og syntes ikke at være synderligt påvirket af sin nye tilstand. Med sit ukuelige gåpåmod fortsatte han således med at opføre sig helt, som han plejede. Han kunne desuden stadig høre, hvis man råbte rigtig højt til ham. Han var heldigvis ikke blevet helt døv, hvilket de havde tjekket de første dage. Hvis man klappede hænderne hårdt sammen, kunne han også høre det, når han var tæt på. Men selvfølgelig kunne de ikke gå ture sammen, hvor Ian skulle skribe sig hæs hele tiden, så da de nu gik videre på deres tur, var det klart for enhver, som måtte komme forbi, at han faktisk kommunikerede med ham med forskellige fagter. Det havde han startet med ret tidligt, og sammen havde de udviklet forskellige større fagter og bevægelser med armene, som Ian brugte på turene til at gøre sig forståelig over for Bølle med. Det var tegn, han hurtigt havde lært og for det meste fulgte.

Da de nærmede sig vejen og skulle til at gå tilbage igen, satte Ian dog farten op for at indhente Bølle, som muntert og ubekymret gik af sted. For denne del af deres ture var med ét blevet ganske farlige, da Bølle stadigvæk vanen tro kunne finde på bare at buse over vejen, og da han ikke kunne råbes op, og Ian ikke kunne signalere til ham, når han selv gik langt bagude, så skulle man være hurtig på mærkerne. Det var Ian altid nu, og han skyndte sig op og sikrede sig samtidig, at Bølle så ham komme ved at gå op foran ham. Det var en fremgangsmåde, han fra nu af altid benyttede for ikke at give ham et chok ved pludselig at komme bagfra og røre ham. Således var hjemturen heldigvis lige så sikker som udturen, så på trods af alle disse ændringer klarede Bølle sig dermed overraskende fint i årene fremover.

*

Bølle klarede sig rigtig godt trods sin nye tilstand, og han fortsatte således med at køre videre i samme spor, som han altid plejede. Det vil sige, at hans sædvanlige frækhed og arrogance fortsatte ufortrødent med at være tæt på at anbringe både ham selv og Ian ubehjælpeligt i fedtefadet. Det demonstrerede han ganske fint denne dag, da han og Ian kom gående på vej hjem nede på Strandstien – tæt på lystbådehavnen.

Bølle, der som sædvanlig var fri for snoren, gik velfornøjet med sig selv af sted og var noget længere fremme end Ian, der var sakket et stykke bagud. Bølles blik var nu faldet på en mand, der stod på stien med ryggen til dem længere fremme og åbenbart ventede på nogen. Ved sin side og op ad den ene fod havde han stillet sin taske fra sig. Det var en taske, som Bølle nu havde kursen fast rettet imod. Uden videre betænkning gik han direkte derhen, standsede op ved siden af tasken, lettede fluks det ene ben og begyndte stille og roligt at sende en strøm af urin ned over den, som om det var den naturligste ting i verden.

Ian, der først var blevet helt paf, da han så det, turde nu ikke rigtig begynde at råbe af frygt for, at manden skulle opdage noget og dermed naturligt nok begynde at hidse sig op. Men mærkeligt nok opdagede han intet, måske fordi Bølle var en mester af højeste grad i kunsten at luske, og som i næste nu, da han var færdig med sit forehavende, gik forbi manden fuldstændig uden at lade sig mærke med noget. Det eksempel fulgte Ian ligeledes også og gik forbi den intetanende mand og hans stakkels taske, og dermed måtte han tvinge sig selv til at holde sin vrede i skak og vente med at begynde at skælde ud til de var helt ude af synsvidde igen.

”Hvorfor pokker gjorde du det?” spurgte Ian surt Bølle, som blot kiggede på ham, da Ian kom op på siden af ham og gik velfornøjet videre – hændelsen var allerede lykkeligt glemt.

*

Bølle sad roligt og ventede denne tidlige morgen, en anelse væk fra døren, der gik op til trapperne til anden sal. Han sad værdigt og stoisk og kiggede frem for sig. Det kunne ikke vare længe nu, tænkte han. Bølle kunne ikke høre hende, men både med sit kendskab til hendes vaner og med sine øvrige sanser vidste han, at hun var på vej ned ad trapperne. Øjeblikket efter åbnede Joan døren, og hendes klare grønne øjne så som det første Bølle, der rejste sig for komme hende i møde.

”Godmorgen,” sagde hun og klappede ham, før hun gik ud på toilettet, og hun skulle lige til at kigge sig tilbage for at se, om han fulgte efter, men stoppede sig selv fra at gøre det.

Det var Joan en kilde til vedvarende undren – en konstant gåde – hvordan i alverden han altid vidste, hvornår hun ville komme ned ad trapperne, når han ikke længere kunne høre. Bølle stod utålmodigt og så hende gå derud. Han var ivrig efter at komme ud at gå tur, men vidste godt, hvad der ville ske fra nu af.

Ligeså snart Joan kom tilbage, tændte hun vanen tro – det vidste han – kaffenmaskinen, og derefter satte hun sig hen og tændte en smøg.

”Du må lige vente,” sagde hun ved synet af hans velkendte traven rundt. ”Ian kommer snart, så kommer du ud og gå ...”

Hun stoppede sig selv, for hun var næsten lige ved at sige ”gå tur”, og så ville hun ikke have noget valg. Skønt han ikke kunne høre ordene, var han ret god til at gætte meningen med dem alligevel. Inden længe kom Ian ind ad døren, og efter at de havde spist morgenmad, var det omsider tid til at komme ud og gå tur. Som noget forholdsvis sjældent gik både Joan og Ian med denne gang, for det meste var det kun en af dem og Bølle, der gik sammen.

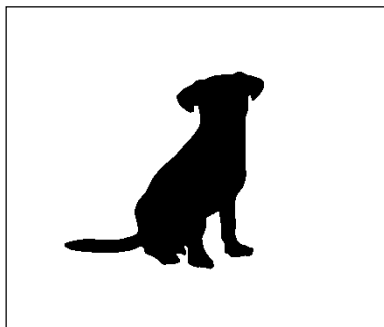
Turen var lang og behagelig, mens de alle gik af sted langs Strandstien og nød den smukke udsigt. Først da de var på vej tilbage, opdagede Bølle med ét, at de andre var kommet langt i forvejen, mens han havde haft travlt med at sniffe. Med årene havde han nemlig udviklet sig til en rigtig sniffer, og som en anden blodhund kunne han gå af sted med snuden fast nede i jorden og stoppe helt op og gå i stå, hvis han fandt en interessant duft.

Han kiggede efter dem, mens de gik af sted. Han var kommet et godt stykke bagud og skulle til at rende efter dem, da han pludselig lavede helt op. De kan tro nej, tænkte han og satte resolut af og stormede efter dem. Bølle havde lige fået et af sine sjældne løbeflip, hvor han virkelig gav los og

spurtede af sted alt, hvad han kunne. Joan og Ian nåede lige at dreje hovederne, da de hørte løbende trin bag sig og så, da Bølle med ørene foldet helt tilbage og åben mund stormede forbi dem som en anden væddeløbshest.

”Han er skør,” sagde Joan og grinede, mens de så ham løbe rigtig langt i forvejen og næsten blive til blot en prik i horisonten, førend han omsider sagtnede farten og vendte tilbage til snifferiet.

*

*

Bølle kom gående hen langs fortovet med Joan spadserende bag sig. De var sammen gået deres faste tur ned omkring havnen.

”Ughh,” udstødte Joan pludselig overrasket, da hundesnoren med krog og det hele uden varsel pludselig kom susende op mod hende og klaskede ind mod hunderullen.

Bølle vendte sig om mod hende, da han mærkede, at det beskedne pres fra rullen pludselig forsvandt. Den metalstang, som forbandt den ring, man fastgjorde krogen til, havde med ét løsnet sig fra metalbeslaget på Bølles læderrem om livet og var dermed automatisk blevet trukket tilbage mod Joan.

”Det var dog irriterende,” sagde Joan, mens hun og Bølle nærmede sig hinanden.

Hun stod et øjeblik og tænkte over, hvad de nu skulle gøre, førend hun blev nødt til bare at binde selen fast til remmen omkring Bølle, så de kunne gå videre.

Dagen efter gik Ian irriteret af sted på sin gåtur med Bølle med det samme system. Et system, som Joan tilsyneladende mente, de sagtens kunne fortsætte med og derfor havde glemt at fortælle ham om. Men hverken Bølle eller Ian delte hendes optimisme om dette arrangement, da man var nødt til at tage hele selen af ham, når han skulle løbe frit – hvilket selvsagt lagde en dæmper på det hele.

Så dagen efter denne tur troppede Ian atter op, og kort efter sad han i gangen overvåget af Bølle og satte en nøglering fast til metalbeslaget på selen. Der var ingen grund til at købe en ny sele, når lidt handywork og kreativitet kunne klare det.

”Så!” sagde han og viste den tilfreds til Bølle. ”Så kan den bruges almindeligt igen.”

Og som sagt så gjort, inden længe gik de af sted for at prøve den forbedrede sele, som atter virkede glimrende.

*

Bølle og Ian var næsten lige kommet ind ad døren efter at have været ude på en frisk morgengåtur nede omkring havnen. Efter lige at have spist lidt af tørfoderet, som han altid fik hældt op som mellemmåltid, satte Bølle sig på gulvet.

Ian kom gående ind, kiggede sig omkring og satte sig derefter på hug for bedre at komme i øjenhøjde med Bølle. Han sad på gulvet i køkkenet og betragtede Ian med et fjernt blik i sine ellers altid klare

brune øjne. Lige da Ian nåede ned i gulvhøjde, kravlede Bølle hurtigt uden videre op på skødet af ham, hvor han hurtigt lagde sig til hvile, nøjagtig som hvis de havde siddet oppe i sofaen.

Overrasket blev Ian siddende et øjeblik, mens Joan kom gående forbi og nærmest gryntede ved synet, da hun alligevel altid havde ment, at Bølle var tæt på at være tosset. Ian, der selvfølgelig var forundret over denne besynderlige og grove udnyttelse, måtte desværre et øjeblik efter forstyrre Bølle, der allerede lå og slumrede behageligt. Ian ville ellers hellere end gerne have ham liggende på skødet, men det var vist afgjort lettere, hvis han selv først sad på sofaen eller en stol. Så da han prikkede Bølle forsigtigt på skulderen, og deres øjne mødtes med sigende blikke, rejste han sig op og kom forsigtigt ned på gulvet igen.

Hvis det havde været vinter, ville han selvfølgelig bare have lagt sig ind ved den lækre varmen i brændekamin i stuen. Det var en af de absolutte fordele ved huset, han kunne komme i tanke om, men her måtte han i stedet nøjes med sin kurv for en tid. Det var nu også udmærket, syntes han at mene, mens han gik op i den og hjemmefantasi lagde sig til rette, men mulighederne med Ian havde jo lige måttet prøves.

*

Det var søndag morgen, og Ian kom pludselig kridthvid i hele ansigtet gående ind fra bryggerset og videre ind i køkkenet, hvor Bølle og Joan ventede på ham. Da Ian så Bølle sidde og vente, var det, som om et lettelsens suk kunne høres fra ham. Ian havde haft en særdeles ubehagelig drøm om, at Bølle var død og var derfor vågnet op med et sæt og havde næsten med det samme taget af sted for at forvise sig om, at han havde det godt.

Han tillagde ellers sjældent sine drømme nogen betydning, men lige denne gang var han nødt til at forvise sig om, at det hele stod vel til med hans ven. Så snart han fik øje på Bølle, følte han en byrde lette fra sine skuldre, og efter at Bølle således måtte lægge krop til en lang og levende omfavelse, satte de sig alle til rette på stolene og spiste morgenmad, førend Ian og Bølle skulle af sted på en hyggelig tur til Strandstien.

Ian kom ellers fast hver søndag morgen og tilbragte dagen hos dem, men han kom nu også flere andre dage i løbet af ugen. Bølle tilbragte også visse dage hjemme hos Ian på hans kollegium, så de så skam hinanden meget stadigvæk, men Ian følte selvfølgelig alligevel ikke, at det var helt tilstrækkeligt.

Efter at gåturen lykkeligt var klaret satte de sig atter til bords for at gøre kål på den resterende mængde kaffe, mens

Bølle havde anbragt sig oppe på skødet af Ian, hvor han sad og kiggede ud over det hele. Efter et stykke tid begyndte han dog at blive noget træt og lænede sig efterhånden længere og længere frem. Det varede derfor ikke lang tid, før han lå med hovedet oppe på bordet og hvilede sig. Ian grinte og kaldte Joan tilbage for, at hun skulle se dette her; skønt han havde set andre hunde gøre det samme, så var det nu vist første gang, at også Bølle fandt på det. Ian åndede lettet op, måske det hele alligevel var, som det skulle være.

*

Bølle sad og kiggede frem for sig, mens han delvist fulgte med i samtalen mellem Joan og Ian, da han ud af øjenkrogen fik øje på en efterhånden velkendt silhuet, der næsten helt lydløst sneg sig ud fra stuen og videre ud til bryggerset. Bølle havde allermest lyst til bare at fare i flæsket på den, men overholdt i stedet deres uskrevne aftale, og med et fnys kiggede han derfor den anden vej og lod som ingenting.

Der var kommet en ny beboer til huset, eller rettere en beboer havde været der fra starten; hvad der engang havde været næsten helt utænkeligt var nu en realitet, Bølle delte hus med en kat.

Af mærkelige grunde havde de nu katten Rothgaard, en sort og ellers meget fredelig og sympatisk størrelse boende i huset. Sagen om det spøjse arrangement havde været simpel, da de enten havde måttet lade dyrlægen aflive den eller lade den bo her hos dem, da der ikke havde været andre steder, den kunne være, da de flyttede ind. Familien havde således valgt det sidste.

Bølle havde selvsagt slet ikke været glad over arrangementet – slet ikke glad for nu at sige det ret mildt – og første dag han var kommet til huset, og de havde mødtes, havde de da også straks haft en større slåskamp, hvor han selv havde fået et gok på næsen, mens han havde kastet rundt med den. Efter dette havde de to dog efterhånden indgået en fredstraktat, hvor katten fik sin faste plads omme bag sofaen på et tæppe, og Bølle til gengæld lod, som om den ikke eksisterede de par gange om dagen, hvor den var nødt til at forlade stuen for at spise eller komme udenfor.

Bølle sendte den derfor blot et stjålet blik, da den begav sig ud til sin vand- og madskål i bryggeret, førend han atter fortrængte dens eksistens fra sine tanker.

*

Bølle og Ian var netop vendt om fra deres gåtur og var begyndt at gå hjemad. Det var vinter og isende koldt næsten helt ind til knoglemarven. At der var is på vejen var nærmest en underforstået vittighed. Is var slet ikke ordet. Hele den gåsti langs Strandstien, hvor de plejede at gå, havde forvandlet sig til en enorm skøjtebane. Bølgernes plasken op på stien i løbet af natten havde i samarbejde med kulden frosset vandet til et flot, hvidt spejlglat lag, som dækkede næsten det hele.

Bølle og Ian gik koncentreret og forsigtigt, for det krævede den største opmærksomhed af dem ikke at falde på halen på den gratis skøjtebane. Det var egentlig fantastisk, at ingen af dem overhovedet var væltet indtil videre, men både Bølle og Ian var fælles om en veludviklet balanceevne, når de vel at mærke var parat. Så trods risikoen for at falde rimeligt hårdt og brutalt var der dog ingen af det stædige par, der ville gå op ad en af cykelskrænterne op til fortovet og gå mere sikkert der. Bølle og Ian havde den simple mening, at skøjtebanen aldeles ikke skulle dirigere, hvad de skulle. Desuden var det for flot til bare at forlade uden videre.

Så Bølle og Ian fortsatte derfor ufortrødent på deres tur hjem på stien. De var også de eneste, der gik der på den ellers til tider så befærdede sti. Men omsider nåede de hen til deres faste opgang op til selve gaden. I opgangens ene ende var der en trappe og i den anden ende en rampe til cykler. På grund af Bølles alder plejede de at tage rampen – det vil sige, Ian var begyndt at bruge den af hensyn til sin makker. Bølle selv havde intet imod at tage trapperne trods sin vens bekymringer, for kunne man balancere på en skøjtebane, kunne man også sagtens benytte trapperne, var hans mening om den sag.

*

Bølle stod på Strandstien og snuste med øjnene på skrå til græsset foran ham. Der var virkelig en fantastisk udsigt over hele havnen herfra, syntes han at mene. Stranden lå udstrakt neden for bakken foran ham. Det var en bakke, mange brugte til at kælke på om vinteren. Hans gåtursmakker, Lola, var allerede gået i forvejen og stod dernede. Han stoppede op et øjeblik, mens han overvejede, om han skulle gøre det.

Ja, hvorfor ikke, tænkte den på ture ellers altid så alvorlige Bølle og satte efter et øjeblik tøven i fart og suste hastigt ned ad bakkenskråningen for derefter i et vildt og imponerende hop at springe ud over skråningen midtvejs nede. For tilskuere på stranden så det nærmest ud til at ske i slowmotion, mens han som en anden bjergged elegant suste gennem luften med benene rakt helt frem og værdigt dalede mod sandet længere nede.

Her landede han et øjeblik efter i sandet. Hårdt. Uhh! Han stod et øjeblik. Hans sjov gjorde pludselig nas. Den bakke var sgu højere, end han troede, og han landede alt for hårdt.

Dagen efter lå han næsten som forventeligt på langs i sin kurv med ondt i ryggen, mens historierne om hans halsbrækkende og besynderlige udspring blev et yndet samtaleemne i familien. Som sædvanlig havde han overset, at han var ved at komme op i alderen, og skulle til at passe på især sin ryg, der ligesom hans reflekser ikke altid ville helt, som han ønskede. Så oven på forrige dags sjov holdt han sig nu en velfortjent rekreation og hvilede ryggen.

Det varede dog heldigvis ikke så længe, før han syntes, at ømheden var dæmpet, og derfor snart var oppe på benene igen og kunne genoptage dagens pligter. Så to dage efter springet var han stille og roligt kommet sig helt igen.

*

Der var en tung, angstfyldt stemning i huset denne dag. Bølle havde det ikke godt, og ligesom aftenen før havde han bare ligget i sin kurv hele dagen og var ikke til at få op. Han gik heller ikke særlig godt, når han endelig rejste sig. Derfor blev den svære beslutning omsider truffet om at ringe til dyrlægen og aftale en tid samme dag om at komme derud. Det var med tunge hjerter, at Joan, Ian og Lola satte sig ind i bilen – det havde gjort ondt på ham bare at blive løftet op, nu hvor de skulle køre af sted med ham. Det var en gammel aftale i familien, at hvis den dag kom, at Bølle ikke havde det så godt mere – og der ikke kunne gøres noget – så skulle han heller ikke udsættes for mere.

Efter hvad der følte som en meget lang køretur, kom de ud til klinikken og satte sig til at vente på, at det blev deres tur. Snart kom Bølle op på bordet, og dyrlægen begyndte at undersøge ham, mens han spurgte, om der var gravhund i Bølle. Han gik nemlig til at starte med ud fra – nøjagtig ligesom familien havde gjort – at det var problemer med hans lange ryg, der var årsagen til hans tilstand. Men så undersøgte han ham lidt nærmere og gjorde en uventet opdagelse.

På den ene side af hans krop, lidt nede ved bagsiden og omhyggeligt skjult af Bølle selv, sad der et stort og åbent væskende sår, som det var lykkedes ham at skjule. Åbenbart havde han dagen før på sin tur sammen med Lola været i karambolage med en anden hund og var blevet bidt og såret, uden at det var blevet opdaget – eller muligvis blot skåret sig ret så eftertrykkeligt. Det ubehandlede sår havde så naturligt nok gjort ham syg.

Dyrlægens alvorlige mine forsvandt, og han begyndte nænsomt at rense og behandle såret. Og så skete det forunderlige. Bølle, som hidtil havde stået mut og ladet sig undersøge, fik det synligt bedre. Den iltre glød i hans øjne tændtes atter med ét. Ryggen, som før havde været lidt krummet, rettedes op, og han insisterede nu på at komme ned fra bordet. Det gav et lettelsens suk hos alle, også dyrlægen, som til at starte med havde været ret imponeret over længden på Bølles journal.

Bølle blev hurtig sig selv igen og efter at være blevet løftet ned fra bordet, var han nu så travlt optaget af at undersøge de tilstødende værelser på dyreklinikken, at han knap nok havde tid til forlade stedet igen, da de kaldte på ham for at gå. Bilturen hjemad foregik i en meget mere glad stemning, for alle var åndet lettet op ved tanken om, at han stadig skulle være hos dem – at han stadig skulle komplementere deres familie.

*

Bølle sad med sit mest utilfredse ansigtsudtryk og stirrede på familiens nyeste medlem, Dans datter Nanna, som netop var begyndt at kunne gå lidt selv. Hun stavrede derfor ubehjælpeligt rundt inde i stuen. Han brød sig absolut ikke om selskabet. Absolut ikke. I hans øjne var hun et mærkeligt fungerende barn, som han længe havde været mistænksom over for.

Almindeligvis var han revnende ligeglad med børn, men da hun dukkede op for næsten et år siden og naturligt nok havde fået masser af opmærksomhed fra Joan, som af og til havde svært ved at forstå kunsten at dele sol og vind lige, havde han bestemt ikke været glad. Ligesom med dyr betragtede han

hende som en konkurrent. De kæmpede om opmærksomheden, og han havde derfor i månedsvis hårdnakket modsat sig at acceptere hende i familien, så meget at de andre ikke helt havde turdet lade dem være alene sammen.

Denne dag blev hun passet af Joan. Hun vaklede nu rundt i stuen, mens hun kæmpede for at holde balancen. Et stykke derfra sad Bølle tavs og reserveret og betragtede hende med alle tegn på modvilje og utilnærmelighed. En magtkamp mellem balance og tyngdekraft blev med ét afgjort, da barnet væltede og derefter lå og rodede lidt rundt på gulvet næsten som en anden skildpadde på ryggen. Bølle, der uden at fortrække en mine havde siddet tavs og holdt øje med hende, ændrede med ét helt udtryk. Han rejste sig og gik derover med alle tegn på ægte bekymring for at se, om hun mon havde det godt.

Så behøver vi ikke bekymre os mere om det, tænkte Ian, som havde siddet ved køkkenbordet og set hele hændelsen. Han havde været den eneste i familien, som også havde kunnet se sagen fra Bølles synsvinkel, og da de to nu efterhånden var blevet så sammenspiste, at de instinktivt kunne se enhver holdningsændring hos den anden, vidste han med det samme, at der ikke længere ville blive nogen problemer.

”Nu kan du roligt slappe af,” sagde han til Joan, da hun kom ind fra wc'et, og fortsatte: ”Han har accepteret hende.”

Joan kiggede undrende ind i stuen, hvor pigen nu var kommet op at stå igen, stærkt opmuntret af den nu hjælpsomme Bølle ved sin side. Venskabet blev senere på dagen beseglet yderligere, da barnet valgte at dele sine kiks med ham, og det var vel at mærke kiks, han ellers normalt ikke ville tage imod, men i dag gjorde han undtagelsen – det var gestussen, som var afgørende.

Bølle besluttede altså, at hun var en del af familien, som skulle nyde den samme beskyttelse som alle de andre. Fremover tog han altid godt imod hende, når hun kom på besøg hos sin nye ven.

*

”Uuhhhh,” lød det med en blanding af rædsel, overraskelse og irritation, da Joan atter engang væltede over Bølle og med ét så køkkengulvet komme truende op imod sig med rasende fart.

Bølle havde altid yndet at stå tæt ved siden af enten Joan eller Ian, når de bevægede sig rundt i huset. Det var en ældgammel vane, han havde. Det havde næsten aldrig givet problemer før, men nu hvor han havde vanskeligt ved at høre og samtidig også var begyndt at blive lidt mere diskret, var det ved at blive ret risikabelt – især da Joan også var blevet mere diskret med årene og ikke altid så sig for.

Så sammenstød skete derfor oftere og oftere. Dog var det for det meste, uden at hun ligefrem som en anden slags kæmpe kegle væltede. Normalt nåede hun at gribe fat i et eller andet, men i denne dags anledning tog hun altså hele turen ned på køkkengulvet.

Bumm, lød det i bedste Gøg & Gokke-stil, da Joan med armene vildt baskende foran sig kom susende ned forbi ansigtet på den lige så overraskede Bølle og landede solidt på gulvet.

”Jamen så se dig dog for!” hvædede og spruttede hun, endnu før hun var kommet op fra gulvet direkte ind i hovedet på Bølle, som overrasket over hændelsen til at starte med ikke havde flyttet sig overhovedet, men som nu brødebetyngtet og med de bedste hensigter forsøgte at hjælpe hende op.

”Flyt dig, gå væk!” sagde den ellers altid så venlige Joan temmelig surt og ubehøvlet, mens hun ikke helt så nemt kæmpede sig op på benene igen.

Bølle bakkede hjælpsomt et skridt tilbage, mens han med bekymrede øjne fulgte alle hendes bevægelser. Øjeblikket efter var dampen dog gået af Joan igen, så hun atter genfandt sit milde og humoristiske væsen, og de to lavede derfor hurtigt en forsoning med henholdsvis klap og slik på hånden.

*

Bølle var standset op og stod med snuden næsten helt nede i græsset. Han var ivrigt optaget af den interessante duft, han lige havde opdaget. Han var på besøg hos Ian, og de to havde taget sig en tur op til biblioteksparken, deres gamle jagtområde. Nu hvor Bølle boede nede ved havnen, kom de to selvsagt ikke herop så meget mere som før i tiden, så det var altid en glæde at komme her igen på velkendte områder.

At Bølles hørelse næsten var væk, tænkte hverken han eller andre sjældent på, for han opførte sig og reagerede stort set på samme måde, som han plejede, så heller ikke gamle venner såsom Balder, der kort forinden havde spottet ham og nu kom spadserede op til ham bagfra, lagde mærke til det. Så den eneste praktiske ulempe, hans skavank kunne give ham, var risikoen for sommetider at få et lettere chok, hvis han ikke så sig for.

Ian, der lige havde haft vendt sig om for at se, hvor han blev af, klappede hænderne hårdt sammen og råbte hans navn i en høj skinger tone, som Bølle af en eller anden grund kunne høre. Han kiggede op og så Ian stå og pege på noget bag ham. Hurtigt vendte han sig om og lyste op, da Balder kom hen for at hilse på ham. De snuste et øjeblik rituelst til hinanden, før de slog følge og fulgtes et stykke gennem parken.

Øjeblikket efter fortsatte Bølle og Ian sammen langs resten af parken. De to passede altid godt på hinanden, det herskede der ingen tvivl om. Den sidste jul havde de oven i købet fejret for sig selv på Ians kollegium, da der var opstået lettere knas i familiedynamikken; den slags sker jo, men det var dog for længst gået i orden igen. Nu var det blot en hyggelig tur op til gamle velkendte arealer, det drejede sig om.

◆◆◆◆

Bølle kom rask gående hen langs stuegulvet med kurs mod Ian, der sad på stolen, førend han langsomt standsede op og begyndte at stirre irriteret hen på den ene ende af sofaen – indgangen ind til kattens domæne – hvor Rothgaard havde sit faste tæppe liggende lige, hvor de to vægge mødte hinanden. Det var et rimeligt stort areal med god med plads takket være sofaens runde facon.

Fredstraktaten mellem Bølle og katten blev ellers altid overholdt til punkt og prikke. Huset var overladt til ham, mens han til gengæld ignorerede katten de gange, hvor den blev nødt til at komme frem for at spise eller komme ud i haven. Men i dag fik Bølle pludselig nok af arrangementet og gik hen til den ene af bagindgangene om til sofaen og stormede derind over hals og hoved.

Ian fik pludselig travlt med at rejse sig op og løbe hen til sofaen, hvor larmen fra et større braavallagsmål kunne høres med snerren og hvæsen og bumpen og bragen op af væggene og sofakanten. Han klatrede hurtigt op af sofaen, mens han samtidig råbte, at de skulle stoppe. Men før han kunne nå at række over sofaen og gribe fat og adskille kombattanterne, kom Bølle gående ud fra det sted, hvor han også var gået ind. Nakkehårene var rejst, og han var lettere ophidset, men alligevel var der et udtryk af tilfredshed at spore i hele ansigtet. Ian sendte ham et indigneret blik, der dels signalerede forståelse og dels bebrejdelse over, at han ikke bare kunne lade den være i fred, førend han kiggede efter, hvordan Rothgaard havde det. Den havde det dog tilsyneladende fint efter en ret brutal opvågning og stirrede op på Ian, som sendte et varmt smil tilbage.

Han satte sig derefter tilbage med et suk, mens Bølle, der var kommet i godt humør efter at have brændt en del frustrationer af, kiggede tilbage på ham; for han var nu frisk på det hele med adrenalinen pumpende gennem systemet efter et godt slagsmål.

*

Bølle og Joan kom gående ud ad døren og gik af sted på deres daglige tur ned rundt om havnen. De gik tit ad en anden rute end den, som Bølle og Ian sædvanligvis gik ad, da Joan syntes om at gå rundt i arbejdsområderne ved havnen, hvor der altid var gang i et eller andet.

Snart efter passerede de forbi det store område, som mågerne havde inddraget til deres faste hvileplads. Her kunne der sidde hundredvis eller sommetider tusindvis forsamlet; en del af dem begyndte selvfølgelig straks at råbe op, da de så Joan og Bølle komme gående forbi ved vejen. Men Bølle og Joan ignorerede larmen helt, som de plejede, og gik videre på deres tur rundt i haveområdet. Det var først på vejen hjemad, da de så en gruppe vejarbejdere, der stod og rodede ved en kloakindgang, at det blev spændende.

Sædvanligvis ville de gå langt forbi vejarbejdere, da larmen fra den maskine, de brugte til at hakke asfalt op med, havde vist sig at være blevet særdeles ubehagelig for hans ører, men den blev heldigvis ikke brugt lige i dag. Bølle var ellers ret ligeglad med den slags arbejde. Han havde efterhånden set så meget i sit lange liv, men interessen blev vækket, da han fik øje på kloakdækslet – det var taget af. Han ræsonnerede med ét, at han vist aldrig havde set, hvad der egentlig var under sådan et dæksel og gik hurtigt derhen, så han øjeblikket efter stod og glanede ned i åbningen, mens han samtidig helt spærrede for arbejdet, da ingen rigtig kunne komme til, når han stod midt i centeret for det hele.

Lidt efter gik de atter videre. Joan var nu lidt forarget over, at han uden videre kunne finde på at gå hen og spærre for det hele, men hun kunne samtidig ikke lade være med at grine over hans hensynsløse nysgerrighed – den ville hun aldrig glemme.

*

Bølle havde været på besøg hos Ian nogle dage i hans nye hjem på kollegiet, og selvom han til at starte med ikke rigtig havde brudt sig så meget om at være i de trange omgivelser, så havde de alligevel hygget sig godt sammen. Kollegiet lå desuden også næsten midt på den rute, de plejede at gå før i tiden, nemlig mellem Sigurdsgade og parken, så omgivelserne var skam velkendte nok.

Lige nu sad han og betragtede Ian, som var i fuld gang med at klappe sin store sofa, indflyttergaven fra sine forældre, ud til en seng. Den blev redt i ekspresfart, og Bølle så allerede frem til at ligge og snue oppe i dynen. Han elskede at sove i dyner – jo tykkere og større jo bedre var det – de var en sand luksus for ham.

Kort tid efter havde de begge lagt sig mageligt til rette. Bølle havde lagt sig strategisk godt i midten af hele sengen med det resultat, at Ian stort set ikke kunne dreje sig eller overhovedet bevæge sig. Efter et stykke tid så han sig derfor nødsaget til lige at rykke ham et stykke, så han også selv kunne være der. Således lå de nu et stykke tid, mens alt ellers åndede fred og idyl, indtil Bølle med ét rejste sig op. Han var utilfreds med sin nuværende position og tænkte, at han måtte finde noget andet. Derfor begyndte han at grave sig vej ind under dynen og lægge sig godt til rette dér i stedet for.

Et stykke tid senere slog han øjnene op igen – for varmt, syntes han, og det var også begyndt at knibe med at trække vejret under den næsten hermetisk lukkede dyne. Derfor begyndte han at grave sig ud i det fri igen. Ian løftede noget utålmodigt hovedet for at se, hvor Bølle var henne, og hvad han nu lavede. Det følte nærmest som at sove sammen med en stor muldvarp, sådan som han gravede frem og tilbage i sengen. Men omsider faldt tingene på plads, og resten af natten forløb fredeligt.

Senere skinnede morgenlyset ind gennem gardinerne, og den friske stemning efter en veloverstået nat sitrede i luften. Bølle, der for længst var vågnet, mærkede det hele, mens han sad og stirrede ned for sig. Han sad lige op til Ians hoved og kiggede vedholdende ned på ham i håbet om, at det ville være vanskeligt at blive liggende, når nogen glør uhæmmet på en. Det var aldrig nødvendigt at stille vækkeuret, når Bølle overnattede her. Vækningen skulle han nok selv sørge for.

Bølle havde fået sin søvn og ville nu ud på en af sine elskede gåture. Derfor sad han nu og pustede og sukkede Ian demonstrativt ind i ansigtet, mens han fortsatte med at stirre på ham. Det varede selvfølgelig ikke længe, før taktikken virkede, og Ian var vågen. Det var ikke muligt bare at lade som ingenting og sove videre, når han sad der og sukkede, så Ian måtte snart stå op og komme med ud på tur – uvasket og uden morgenmad.

*

Det var blevet nat efter en lang dags spændende aktiviteter, og Bølle og Ian var atter gået til ro oppe i dynerne, men Bølle var ikke helt kommet i soveland endnu. Det var besværligt at ligge her, syntes han, og det kunne både Bølle og Ian sagtens skrive under på. For på trods af at det næsten var en topersoners seng, var det alligevel vanskeligt for Bølle at ligge helt, som han gerne ville.

Så skønt det for længst var blevet nat, og lyset var slukket, lå han stadig og rykkede rundt i perioder og var efterhånden begyndt at lægge sig længere og længere ude ved kanten af sengen. Omsider begyndte han dog at snue og skulle lige til at rykke sig en anelse mere, da sengen pludselig forsvandt for ham. I nattens fred og stilhed hørtes et stort bump, da den totalt uforstående Bølle selvfølgelig til sidst røg på gulvet. Ian for op fra dynen og tændte skrækslagent lyset. Hans øjne fandt straks Bølle, der stod på gulvet og stirrede tilbage, noget øm og overrasket over sådan at falde på gulvet midt om natten.

”Er du kommet noget til?” spurgte Ian retorisk, han syntes nemlig ikke, at der var noget morsomt ved denne hændelse, da Bølles ryg ikke længere var særlig stærk på grund af den stigende gigt, han havde. Et fald kunne således godt være farligt for ham. Men Bølle var heldigvis uskadt – han beklagede sig i hvert fald ikke, mens han noget ør og overrasket stod og stirrede op på venen. Efter Ian havde forvisset sig om, at der ikke var sket noget, kom han op i sengen igen, hvorpå lyset blev slukket, og de atter lagde sig til rette. Denne gang lagde Ian sig klogeligt yderst i sengen, så Bølle lå mellem ham og væggen. På den måde kunne de undgå at noget lignende skete. Resten af natten forløb roligt, og Bølle faldt omsider i søvn og trådte ind i drømmeland.

*

Bølle var begyndt at kede sig, der skulle ske et eller andet, syntes han, men Ian sad ved skrivebordet og skrev ivrigt på sin bærbare computer – på sin bog nummer to – og havde derfor lige nu ikke så meget tid. Bølle kiggede sig søgende omkring og tyede for adspredelsens skyld i stedet til en af sine gamle og noget ulækre vaner. Han begyndte at lede efter gammelt toiletpapir i skraldespanden! Ian lavede et kast med øjnene ud til siden, da Bølles hoved forsvandt ned i skraldespanden. Den var fyldt med støv, klisterbånd og papir, der var blevet pudset næse i.

De to kendte efterhånden hinanden så godt, at de meget sjældent var på konfrontationskurs længere, som de ellers godt kunne være i gamle dage, hvor temperamenterne bragede sammen, så Ian blev ikke særlig irriteret, men nøjedes bare med at gå hen og sætte sin skraldespand højere op, hvor Bølle måtte formodes ikke at kunne få fat på den igen – i hvert fald ikke uden at Ian kunne se det.

I stedet tog Ian lidt senere gardinet foran glasdøren til side for at vise ham et eller andet, og Bølle stillede sig op og kiggede ud. Ovre på den anden side af plænen var en ung pige netop kommet ud og havde sat sig til rette på plænen. Ian havde en vis interesse i sin genbo. De gik faktisk i den samme kemiklasse i gymnasiet, og han mente, at Bølle også kunne have en interesse i hendes ledsager; for lige som Ian tog Bølle med på besøg, så tog hun ligeledes også sin hund med sig. Lighedspunkterne var mange, for den sorte hund, der satte sig beskyttende ved hendes side, var også en krydsning mellem en gravhund og en større hund. Den lignede mest af alt en overdimensioneret gravhund. Ian havde et par gange tænkt på at åbne døren og lade dem mødes og på den måde også få en undskyldning for at snakke

med hende, men takket være Bølle kendte han attituden hos den anden hund godt nok til at vide, at der ret hurtigt ville opstå et brutalt slagsmål – det var vist bedre blot at kigge på.

Snart derefter hoppede Bølle i stedet for op på sofaen og lagde sig godt til rette. Det var en af de gode ting ved at være på kollegiet, da han for nylig havde måttet sande, at han på grund af sin gift ikke altid kunne hoppe op på stolene derhjemme mere. I stedet blev han for det meste løftet op af en af de andre, selvom han så insisterede på selv at ville hoppe ned – hvilket han tit glemte, kunne gøre nas, når han landede. Men sofaen her var lavere, så den kunne han heldigvis stadigvæk hoppe op på helt som i de gamle dage, det gav altid en rar fornemmelse. Så kort tid efter kom det karakteristiske suk fra ham, da han omsider havde fundet sig godt til rette.

*

Bølle steg atter ud af kurven og vandrede rastløs rundt i huset, mens han ærgrede sig over at være inde. Det havde han gjort utallige gange de sidste par timer nu, for han var hårdt plaget og irriteret. Han var især for en gangs skyld irriteret på Ian, der ellers passede på ham og huset, mens Joan var ude at rejse. Han var selv tidligere på dagen taget af sted til en afslutningsfest på sin skole.

Bølle havde ellers været ude at gå tur to gange allerede, men det var ikke nok. Det var slet ikke nok. Bølles urolighed, der havde været der hele dagen, var stadig lige stærk. Han kunne mærke det i luften – selv uden at anstrenge sig for det kunne han mærke duftstofferne, der fortalte ham om de talrige damehunde i løbetid rundt omkring. Trods sin efterhånden ærværdige alder havde han absolut ikke lagt glæden ved at jage damer fra sig, og det havde han så sandelig heller ikke tænkt sig at gøre.

Da Ian havde gjort klar til at tage af sted til festen, troede Bølle således, at de skulle ud igen. Han var blevet noget skuffet, da det viste sig ikke at være tilfældet. Nu, da han et par timer senere fornemmede, at Ian omsider kom hjem igen, ville han derfor forsøge igen, så da Ian trådte ind ad døren, kom Bølle ham i møde og begyndte straks at antyde, at han ville ud igen. Men Ian, der normalt ville have opfyldt hans ønske var træt og ville bare i seng. Det havde været en lang aften. Han havde ellers håbet, at vennen havde slappet af og var faldet til ro, til han kom hjem igen, hvilket tydeligvis ikke var sket – han var stadig lige vild. Han regnede derfor med, at Bølle ville slappe af og glemme damerne et stykke tid, hvis han kom med op i dobbeltsengen, hvilket han jo plejede at holde meget af.

Men ak, Bølle kunne slet ikke glemme damerne og var ikke særlig tilfreds over at være blevet taget med herop. Så mens Ian prøvede at sove, hoppede Bølle skiftevis op og ned af sengen, sad noget af tiden ude på gangen, eller sad pustende og var utilfreds med hele foretagendet oppe på sengen. På trods af forstyrrelsen følte Ian sig underligt tryk og lettet ved at have sin gamle ven her til at holde vagt. Han vidste godt inderst inde, at Bølle ikke længere ville kunne beskytte ham mod nogen, men alligevel var det glædeligt at have ham her.

*

Bølle stod og trippede utålmodigt, mens han kiggede spørgende op på Ian, som derefter nikkede tilbage som svar på det udtalte spørgsmål mellem dem. Det var ved at være tid til deres tur, men først var de lige nødt til at vente. Ian havde for ikke så længe siden ladet Rothgaard komme ud i bryggersgangen mellem køkkenet og døren ud til gaden, hvor dens mad og vandskål stod.

Ian gik derfor først derud og lukkede døren bag sig for at lukke katten ud i haven, førend han selv og Bølle skulle derud for at komme igennem. Men Rothgaard ville ikke ud, så Ian stod tvivlende et øjeblik for at overveje, hvad der skulle gøres, for ved døren stod Bølle og ventede utålmodigt på at komme af sted. Men de skulle igennem her, hvor katten ikke ville ud, så hvad skulle der gøres?

Nå, tænkte Ian og tog hunderullen ned fra sin plads og bragte den med ind i huset, hvor han satte selen på Bølle. De to havde jo en fredstraktat etableret imellem sig og sloges ikke i huset, derfor kunne

de vel også klare synet af hinanden de par sekunder, det ville tage at gå forbi, ræsonnerede han og åbnede døren, da de var klar til at gå. Det skulle han vist ikke have gjort, for det øjeblik han åbnede døren, og hund og kat så hinanden, brød larmen løs med Bølle, der hidsede sig op, og en hvæsende kat, der troede, at den var blevet lokket i en fælde.

Så irriteret trak Ian Bølle indenfor igen, gik atter ud i bryggerset og lukkede en denne gang velvillig kat ud i haven, førend en næsten frådende Bølle kom masende ud igen. Tilsyneladende gjaldt deres fredstraktat kun inde i selve huset, eller også gjaldt den kun, når der ikke var vidner på. Men af sted på tur kom de da.

*

Bølle stod ved indgangen til sin kurv og gabte højt. Han var noget træt og ville lige hvile sig et stykke tid for at blive frisk igen. Han trådte derfor roligt op i kurven og begyndte med snuden at grave sig ind under betrækket på sin store, hvide sovepude. Efter et øjebliks baksen frem og tilbage lå han til sidst helt inde på puden under betrækket, hvor han nogle sekunder senere gav et suk fyldt med tilfredshed fra sig.

Et kort stykke tid senere stod Ian og kiggede sig forvirret omkring. Det var sgu da mærkeligt, tænkte han for sig selv, efter at han var kommet ud fra stuen, hvor hulen er han henne? Ian var næsten lige kommet ind ad døren på besøg og kiggede straks efter Bølle, som han plejede. Han havde med et hurtigt blik konstateret, at han ikke lå i sin kurv og begyndte derfor at gå fra værelse til værelse i huset.

Så efter at have været inde og kigge i stuen kom han atter ud i køkkenet, hvor han nu stod med en stigende nervøsitet og kiggede undrende på den tomme kurv, mens han kløede sig på hagen. Måske han burde kigge ud i haven igen? Bølle havde ligget og sovet noget tid, da han mærkede, at nogen rendte rundt i huset. Han måtte vist hellere lige tjekke, hvad der foregik. Så mens Ian stod og kiggede på den tilsyneladende tomme kurv, stak Bølle med ét hovedet frem fra hovedpuden og fangede hans overraskede blik.

Bølle var for nylig begyndt at få den vane at kravle ind under betrækket på den pude, som han havde som soveunderlag, og så ellers snive der, godt tilfreds med at have noget over sig. Her lå han fint og hvis man ikke så ordentligt efter, kunne man som oftest slet ikke se ham når han lå og sov der. ”Nå, der var du jo!” udbrød Ian lettet og satte sig på hug hos sin ven, der stadigvæk en anelse søvniig blev liggende på sin plads indtil han var klar til at stå op igen.

*

”Roohhhh pyhh,” kom det klart og tydeligt gennem hele stuen – og så højt at selv fjernsynsprogrammet ikke kunne overdøve det.

”Roohhhh pyhh,” kom det atter fra Bølle, som lå og sov oppe på skødet hos Ian.

Den bemærkelsesværdige snorken blev mødt af et ekko af ditto snorkelyde fra katten omme bag sofaen, så det var som at sidde klemmt inde mellem to støjsendere. Ian smilte og lagde roligt hånden på den sovende skikkelse hos ham.

Bølle var begyndt at sove mere end tidligere, og han sov også tungere, hvilket altså resulterede i, at han var begyndt at snorke ret højtlydt. Det var en ny oplevelse for Ian, som ellers mente, at han efterhånden havde lært alle aspekter at kende hos Bølle. Det var ikke så længe siden, at han selv havde været ude for at købe en af den slags bøger om at lære at forstå, hvad ens hund egentlig siger. Den ide havde han dog hurtigt opgivet for efter at have bladret lidt frem og tilbage i den, var det gået op for ham, at han allerede instinktivt vidste det hele i forvejen – han havde lært det naturligt gennem årene af Bølle selv – så der var ingen grund til at købe en bog om noget, som han allerede havde lært.

Nu begyndte Bølle også at komme med bjæffelyde og sitre med poterne, mens øjnene bevægede sig rundt under øjenlågene. Han havde tydeligvis en interessant drøm kørende. Det var bemærkelsesværdigt, sad Ian og tænkte, mens han søgte at ae ham til at falde til ro, for han kunne faktisk ikke huske, at han nogensinde havde set Bølle sove helt dybt. Enten var han oppe før de andre, eller også sprang et af hans øjne altid diskret op, før nogen nåede hen til ham for at se, om han overhovedet sov. Men nu da hans sovevaner blev oftere og tungere, var det klart for alle, at også han drømte og endog kunne have mareridt, en drøm der nu så ud til at tage af, da Bølle fornemmede hånden på sin skulder. Han begyndte at blive roligere – til lettelse for dem, der prøvede at følge med i fjernsynsudsendelsen.

*

*

Hertugen stod i haven og snuste værdigt og omhyggeligt op i luften, mens han opfangede duftene fra den vind, der trængte ind på denne dag. Hans næse opfangede den sagte brise fra området, duften fra havnen, af stranden, af afbrænding, selv den beskedne os af madduft fra det store hotel lige over for husets have blev opfanget af hans fine næse, der sugede det hele roligt til sig, mens den gav informationerne videre til Bølle.

Ian kom roligt og værdigt gående og stillede sig op og begyndte ligeledes at snuse dybt ind for at prøve at opfange, hvordan det mon føltes at opleve, hvad hans ven opfattede lige nu. Han havde også selv en veludviklet lugtesans, som han gennem årene havde søgt at træne og udvikle, selvom han naturligvis vidste, at Bølles lugteegenskaber var hans egen langt overlegen.

Bølle stod med øjnene knebet et stykke sammen for bedre at kunne fokusere helt på lugtesansen alene, men han kastede alligevel et kortvarigt blik på Ian og logrede med halen på en rolig måde som tegn på, at han værdsatte, at Ian stod sammen med ham og oprigtigt forsøgte at forstå, hvad det var, han selv oplevede af sanseindtryk. Således stod de to sammen, opslugt af øjeblikkets ro og unikke sammenhørighed både med hinanden og med deres indlevelse i naturen, mens de lod myriader af indtryk skylle ind over sig; hvad de oplevede, kunne andre vel kun gisne om.

Det magiske øjeblik – om det varede sekunder eller minutter, vides ikke – blev brudt øjeblikket efter, da Joan kom ud til dem med det sidste til deres eftermiddagskaffe, som de alle herefter samlede sig om.

*

Solens stråler reflekteredes i vandoverfladen fra fiskebassinet som Joan, ligesom hun havde fået lavet da de boede i Sigurdsgade, også havde fået udgravet her. Ved kanten af bassinet sad Bølle rank og værdigt og nød solskinnets, mens han lejlighedsvist med sammenknebne øjne rejste snuden opad og indsnusede duftene, der kom ind i haven. Der lød smaskelyde fra bassinet ved siden af ham, hvor fiskene idyllisk svømmede rundt.

Han ænsede dem nu stort set ikke, og sandheden var, at de egentlig heller ikke interesserede ham synderligt – kun hvis de blev fodret, ville alarmklokkerne ringe, og hans gamle jalousi over for andre dyr ville blusse op igen. Det var faktisk ikke så længe siden, at man for at få fred for hans beklagelser havde fodret ham sammen med fiskene, hvor han havde fået bladene fra dåsen med fiskemad.

Men Bølle hidsede sig sjældent op over bagateller mere. Han havde da ændret sig på visse punkter, nu hvor han hørte til seniorernes rækker. Mens han sad her og snusede opad, kunne man tydeligt se, at hele hans snude, og ja næsten hele hans ansigt var hvidt, og at kun baghovedet stadig var sort som i hans yngre dage. Han yndede at sidde her ved bassinet, helt op ad kanten og slikke sol – ikke på grund af fiskene, men mere fordi han syntes, at det var behageligt at sidde her tæt ved vandet.

Varmen og de ensartede lyde begyndte stille og roligt at få ham til at døse hen, og Bølle begyndte derfor at halvsove og sagte og umærkeligt svajede han fra side til side, efterhånden som døsigeheden kom over ham. Bølle var stadig en hurtig sprinter, men han havde ikke helt de samme smidige lynreflekser mere som i sine yngre dage, hvilket han meget ofte glemte. Så mens han veltilpas sad der og snuede, blev svajningen for meget, og med ét tippede han pludselig brat til siden og væltede med et ordentligt plask ned i bassinet – ned til de forbistrede smaskende fisk.

Overrasket og rasende tumlede den nu lysvågne Bølle et øjeblik rundt i bassinet, mens han samtidig med, at han sparkede og skubbede både fisk og åkander til side, kom i tanke om, hvorfor han hadede vand så meget. Omsider fik han fat på kanten af bassinet, og den nu sjaskvåde Bølle begyndte at hale sig vej op af sit ufrivillige bad. Før han nåede helt op, så han Joan, der var blevet hidkaldt af plasket, komme hastigt hen til bassinet, hvor hun skyndte sig at hjælpe ham op på land. En anelse sur og overrasket stod han på græsset og rystede vandet af sig, mens Joan med en blanding af undren og skjult morskab så til. Han måtte vist hellere rykke sig et stykke længere væk fra kanten næste gang.

◆◆◆◆

”Det var dog utroligt,” sagde den ældre dame igen, da Bølle passerede hende og næsten med lige gyldighed modtog complimenten.

Han fik mange komplimenter for tiden, ja, de var efterhånden blevet hverdagskost. Gennem årene havde han tit været genstand for beundring fra mange forskellige slags mennesker, og af ofte forskellige grunde. Nu da han havde passeret sin 15 års fødselsdag skyldtes beundringen hovedsageligt den vitalitet, som han trods sin høje alder udstrålede.

Strandstien, hvor han og Ian jo ofte havde deres gang, var ikke alene et yndet sted for hunde, men også et yndet spadserested for mange ældre mennesker, og nu da hans synlige hvide skæg afslørede hans virkelige alder, dånedes mange af beundring. Ian fik derfor ofte at vide, hvor imponerende det dog var, at en hund i den alder kunne være så rask og mobil. Nå ja, Bølle havde altid haft et jernhelbred, og om det skyldtes held eller mere sandsynligt hans blandede herkomst, så havde han bevaret det meste af sin styrke og hurtighed livet igennem.

Bølle var ellers ikke den eneste indehaver af høj alder her på stedet, og inden længe mødte de den anden rekordholder, nemlig en shetland sheepdog – eller en minicollie som Ian altid kaldte dem. Mens

de hilste på hinanden, sagde den ældre mand, der gik med hende – ganske som han plejede – at hun stadigvæk troede, at hun var en hvalp. Ian afholdt sig som sædvanlig fra at kommentere den velmente udtalelse, mens han kiggede på Bølle, der havde travlt med at hilse på. Skønt de to hunde hørte til nogenlunde samme årgang, var forskellen mellem deres mobilitet og adfærd ganske tydelig. Selvom hun efter sin alder var sund og rask, så var hun tydeligvis gammel, mens Bølle ved deres møde udviste en friskhed og rørlighed, der trodsede hans egen alder.

Bølle og Ian gik øjeblikket efter – i et roligt og behersket tempo – videre, for alderen var alligevel det sidste års tid begyndt at indhente ham. Den gigt, han så småt var begyndt at udvikle i bagbenene som 12-13-årig, var begyndt at slå igennem for alvor. De var derfor nu begyndt at gå kortere og roligere ture sammen, men det var slet ikke som med den hund, de lige havde mødt. Bølle havde som de fleste, der var højt oppe i årene, nu både on- og off-dage – heldigvis flest on-dage – og turenes længde afhang helt og holdent af, hvilke af dem han var i. Når han havde en god dag som nu i dag, så var han helt sig selv og kunne stadig gå langt og løbe ivrigt rundt.

*

Bølle gik støt fremad, mens han puffede den hvide hund foran sig – ubønhørligt fremad, ligesom han havde gjort et stykke tid nu, og nøjagtig som han også gjorde i går. Sagen var nemlig den, at Joan havde et ægtepar på besøg. Gæsterne var ankommet i går og havde overnattet her. Tilfældigvis havde de også taget deres hund med sig på rejsen, en west highland white terrier af næsten samme størrelse som Bølle, som også sov sammen med dem.

Han var nu kommet godt ud af det med Chili – det var nemlig en ung damehund – og de havde da leget mere uskyldigt med hinanden flere gange. Hvis det havde været en hanhund, ville han med sit store ego have bosset den rundt i huset fra tid til anden for at vise, hvem der var husherren, men damer var selvfølgelig altid velkomne. Han skulle dog fra tid til anden holde øje med, at hans egen familie ikke gav hende en tand for meget opmærksomhed, men alt i alt syntes han nu egentlig om at have selskabet i huset.

Efter en ifølge Bølles standard fredelig dag var han dog nu blevet noget træt og ville derfor lige tage sig en velfortjent lur og samle fornyede kræfter. Han blev omhyggeligt iagttaget af sin nye veninde, mens han spadserede hen til sin kurv og med snudeskaftet løftede pudebetrækket op og gravede sig ind under betrækket og lagde sig godt til rette. Chili var tydeligvis dybt forundret over, hvad Bølle havde gang i.

Bølle vågnede et stykke tid senere frisk og veloplagt og kom ud fra sin hule igen. Han var klar til en ny omgang med terrieren, som han næsten kunne have været oldefar til. Alligevel var han imponerende nok alligevel hende overlegen. Således gik et par hyggelige dage med gæsterne i huset, førend det var tid til, at de skulle hjem igen, og roen atter kunne sænke sig over huset.

*

Bølle var noget træt i dag, men han begyndte alligevel at kunne mærke den gamle velkendte fornemmelse af julestemning brede sig, mens han betragtede de andre rende rundt. Juletræet var kommet ind og stod nu inde i stuen, hvor det ventede på, at det skulle blive tid til at blive pyntet. Bølle, der jo havde rundet de 15 år, var stadig lige juleglad. Han stod nu og spekulerede på, hvad den store kasse med pynt mon indeholdt.

Øjeblikket efter stod han derfor med hele hovedet nede i kassen for at tilfredsstille sin umættelige nysgerrighed. Paptrommerne havde der engang været mange af, men han havde gennem årene fået gjort kål på en del af dem, men der måtte da alligevel være noget her, som han kunne stjæle? Som en anden gris på jagt efter trøfler maste han yderligere på og pløjede snudeskaftet gennem alle tingene i kassen.

Som sædvanlig spærrede han efterhånden rimelig meget for de andre, som ellers forsøgte at få hængt sagerne op på træet. En tid lod de være med at få ham væk fra julepynten, for det var jo ved at være jul, selvom deres opfattelse af, hvordan man udøver jul, var noget anderledes end Bølles egen opfattelse. Men til sidst blev det alligevel for meget for Lola, som blev irriteret og skubbede ham væk.

Nå, Bølle stod et øjeblik på afstand og betragtede det hele, der var alligevel ingen paptrommer eller nisser af toiletrør at finde i den kasse, så det bryderi gjorde ikke så meget. I stedet gik han hen og fulgte med i, hvad Ian og Joan satte på på træet af ting og sager. Han blev og så til, da træet blev pyntet helt færdigt, førend han begav sig ud til sin kurv for lige at hvile sig et stykke tid. Han havde næsten altid elsket hele det juletræshalløj, og selvom han snart havde set en hel del af det, så vedblev det – træthed eller ej – med at være spændende at opleve.

*

Endelig blev det da juleaften igen, træet var pyntet, og julestemningen begyndte at brede sig samtidig med, at alle begyndte at indfinde sig. Bølle havde dog desværre fået en af sine off-dage, og han havde derfor været noget mut det meste af dagen og ikke udvist sin sædvanlige og velkendte begejstring. Men han stillede da alligevel op til fotografering sammen med sin nye ven, Dans datter, som selvfølgelig med nissehue på var lige så fascineret af juletræet som Bølle.

Julemaden havde dog afgjort været et højdepunkt på dagen, og efter at have indtaget den ville han egentlig helst have været gået hen og lagt sig til at sove i sin kurv igen, men så alligevel ville han ikke gå glip af at se familien danse rundt, noget som han en del gange tidligere ligefrem havde prøvet at være med til at deltage i. At danse rundt om et juletræ var altid spændende.

Det var godt, at han valgte at blive, for det viste sig hurtigt, at næsten alle i familien havde købt et overdrevent stort antal gaver til ham. De vidste, han var den mest juleglade af dem alle, og så syntes de også, at han havde for lidt gaver sidste år. Mutheden var der dog stadig, mens han fik den ene pakke efter den anden, men han lavede gevaldigt op igen, da han prøvede den ene af sine gaver, en grøn skildpadde af gummi, sådan en som kunne pive, når man trykkede på den.

Gaven mindede ham om de gummigulerødder, han havde haft både som hvalp og senere i livet, så den blev han hurtigt glad for.

Da Bølle vågnede dagen efter frisk og veloplagt, kastede han sig hurtigt over sine gaver. Skildpadden blev der så sandelig trykket rimeligt på en god del af den dag. Han blev så begejstret for vidunderet og dets larm, at han fortsatte med at trykke på den de næste mange dage. De øvrige familiemedlemmer måtte lægge deres hårdt prøvede ører og nerver til og havde noget blandede følelser for pibelegøjet.

*

Bølle stod værdigt og snuste til hækken foran ham. Han gjorde det meget roligt og gav sig rimelig god tid, måske fordi Ian stod og trippede henne ved den åbne dør ind til hans kollegieværelse. Bølle var igen på besøg hos Ian, og det var nu blevet aften, og de skulle snart i seng. Han var derfor kommet udenfor for at skulle tisse af før nattesøvnen, det var altid noget hastværk, for der måtte faktisk ikke bo hunde på kollegiet. Det var grunden til, at Ian stod og spejdede hastigt fra side til side for at spotte mulige naboer, især da Bølle allerede tidligere havde larmet, mens han havde opholdt sig der, og det havde fået en nabo til at beklage sig.

”Skynd dig nu mand!” mumlede Ian igen til Bølle, der nu var begyndt at gå længere væk langs hækken. Med ét gik naboens dør op, og ud trådte beboeren, som overrasket stoppede op et øjeblik, da han så dem stå der. Bølle, der var blevet træt og også noget diskret, havde i alt sit snuseri faktisk slet ikke bemærket, at der nu var to identiske døre, der stod åbne med hver sin mand ståede ved siden af, så da han var færdig, satte han uden videre tøvnen kursen mod naboens åbne dør. Og Bølle, der trods

uopmærksomheden stadig var ret hurtig, suste ind over dørtrinet, forbi den overraskede mand og nåede helt ind i stuen, hvor kæresten sad, før han opdagede, at det sgu ikke var her, han skulle være.

Uhhhh, Bølle ofrede ingen tid på det, men drejede hastigt omkring og ud igen lige så hurtigt, som han var kommet, ud til den noget resignerede Ian, der stod og ventede på ham. Der var ikke meget at kunne skjule for nogen nu. Heldigvis havde det været naboen til den modsatte side, som i sin tid havde klaget, den anden havde intet imod det, så da Bølle denne gang sprang ind i den rigtige lejlighed, og Ian blot gav en forklarende armbevægelse ud i luften, grinte begge naboer roligt af hændelsen.

*

Bølle gik utålmodigt rundt i køkkenet på Ians kollegium. Han ventede, hvilket han afgjort hadede.

”Det varer ikke så længe, så kommer hun,” sagde Ian, da Bølle sendte ham et sigende blik.

De havde tilbragt nogle dage sammen på kollegiet, og det var nu ved at være tid til at vende tilbage til hverdagen igen. Ian havde en del opgaver i matematik, han skulle lave, hvilket var vigtigt, da han ønskede at starte på universitetet efter sin hf for at læse biofysik og filosofi.

Det var blevet aftalt, at Joan skulle komme og hente ham i bilen i dag for at spare på Bølles kræfter, da han ikke rigtig kunne klare de lange gåture længere. Eller rettere, Ian ville ikke udsætte ham unødigt for belastninger mere, for Bølle selv havde intet imod at skulle gå den lange tur hjemad, da han som sædvanlig ikke kendte sine egne grænser – på det punkt havde han ikke ændret sig overhovedet.

Omsider kom Joan kørende ind på parkeringspladsen, og øjeblikket efter kom hun gående op og trådte indenfor.

”Nå, har I haft nogle gode dage sammen, er du klar til at komme hjem?” spurgte hun dem begge i flæng, og Bølle, der var glad for at se hende, var da også ivrig for at komme af sted.

Øjeblikket efter begav hun og Bølle sig hen til bilen, mens Ian stod ved døren og så dem gå af sted. Mens han så dem nærme sig bilen, blev han pludselig overvældet af en dyb følelse af tristhed. Han havde vist aldrig fortalt det til nogen, men de bedste øjeblikke i hans liv havde været – og var stadig altid – det øjeblik, hvor han kom hjem og åbnede døren. For trods de venner og kærester han havde haft i tidens løb, så var der stadig intet, der på nogen måde kunne måle sig med den følelse, han altid fik lige i dét øjeblik, hvor han kom ind og så Bølle komme løbende sig i måde fyldt med oprigtig glæde over, at han var kommet hjem igen. Denne følelse var blevet mere intens for ham nu, hvor der var længere tid og afstand imellem dem.

Ian begyndte at vinke til dem, da bilen langsomt bakkede ud og begyndte at køre væk. På forsædet ved siden af Joan sad Bølle med blikket rettet stift mod ham, og han og Ian blev ved med at have øjenkontakt, indtil bilen var ude af syne.

*

Joan kneb øjnene sammen, da den høje pibelyd overraskende kom bag hende, og hun vendte sig om og så Bølle stå og stirre op på hende med skildpadden i munden. Den julegave havde virkelig vakt glæde hos ham, og selv her længe efter elskede han stadigvæk at trykke på den næsten hver dag. Bølle var på sin vis vendt tilbage til glæden ved sin hedengangne gummigulerod, og Joan var nu kun alt for godt kommet i tanke om den larm, den dengang havde givet.

Tilsyneladende kunne han høre lyden, og helt som i de ubekymrede hvalpedage var det en stor oplevelse at få den til at pibe, selvom det drev alle andre til vanvid.

Et par timer senere i et ubevogtet øjeblik var det dog lykkedes for Joan at lægge skildpadden op på kommoden, og dermed ude af syne – og frem for alt trykkevidde. Bølle var selvsagt ikke begejstret, slet ikke begejstret overhovedet, og han havde nu med lys og lygte ledt efter den et godt stykke tid, indtil han omsider havde spottet den oppe på kommoden og nu plagede som en gal for at få tilbage.

Til sidst blev den dårlige samvittighed hos Joan og Ian for meget, så Ian tog den ned og overrakte ham den, så piberiet dermed kunne fortsætte.

Heldigvis varede det dog ikke mange dage, førend han havde trykket tilstrækkeligt mange gange og så tilpas hårdt på den, at ventilen i den gennemtyggede skildpadde faldt ud. Resultatet blev dermed, at Bølle overrasket havde stået og trykket løs på den et stykke tid uden at få den ønskede larm fra den. Det var selvfølgelig ret ærgerligt for ham, og inden længe fik den derfor samme status som resten af hans legetøj.

*

Bølle stod på trappeafsatsen ud til haven og betragtede Joan og Ian, som stod ude på græsset og skiftevis kiggede op og dernæst på hinanden. Bølle var træt. Den varme, som han ellers altid holdt så meget af, var blevet lige for meget i dag, så han stod derfor blot og kiggede ud, som sædvanlig uden at bekymre sig det fjerneste om de snøre, der som et net hang ned foran døren og nærmest lå på hans hoved. Han overvejede, om han skulle gå ind igen og lægge sig i sin kurv. Bølle ventede dog med at gå ind igen, idet han kunne fornemme, at Ian var anspændt over noget, og at han hele tiden skiftevis kiggede op eller hen på ham.

”Tror du, at han vil finde på at kigge op, fordi vi gør det?” spurgte Ian lettere naivt og bekymret, mens han holdt om den sorte filmstrimmel i hånden.

Sagen var nemlig den, at der ville komme delvis solformørkelse – hvilket forklarede spændingen – og Ian var stadig optaget af naturens virkelige vidundere, nøjagtig som han havde været det siden barneårene. Mens han havde midler til at beskytte sine øjne, gjaldt det samme jo ikke helt for Bølle.

”Det tror jeg ikke,” lød svaret tilbage fra Joan, mens Ian kiggede hen på Bølle.

Ian var bekymret for, at Bølle måske kunne finde på at gøre det, fordi han så dem kigge op, men Bølle løste dog selv sagen, da han mistede interessen og uden måske helt at vide, hvor meget Ian bekymrede sig for ham – hvor meget han elskede ham – vendte sig om og gik tilbage for at lægge sig i sin kurv.

Øjeblikket efter lagde han sig mageligt til rette. Det var en af de dage, hvor han bare trængte til at hvile sig og samle kræfter, så kort efter slumrede han behageligt og velfortjent og gik dermed glip af den spektakulære solbegivenhed, som de andre nu stod og kiggede ivrigt op på.

*

Bølle lå på græsset i haven og kiggede roligt frem for sig. Lidt derfra hørtes lyden af vandstrålen, der plaskede ned i det efterhånden så berygtede fiskebassin, hvor guldfisken svømmede rundt. Han yndede at ligge her, og Bølle, der netop havde passeret sin 16 års fødselsdag, lå måske og reflekterede over sin lange tilværelse, mens han nød sit otium. Han havde oplevet meget i sin karriere, så meget at der ligefrem kunne skrives en hel bog om det.

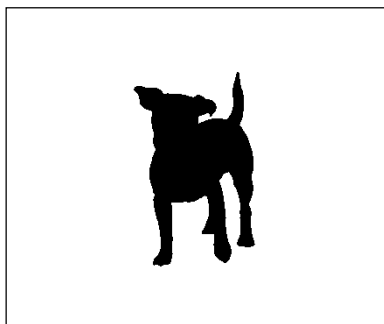
Skønt næsten hele hans ansigt var blevet kridthvidt, hvor det engang havde været kulsort, havde han dog alligevel med hensyn til ældning og alder været yderst privilegeret i sammenligning med så mange andre hunde – og med mennesker i det hele taget. Han havde været heldig at have fordele på især to områder, da han blev født. Det første var, at hunde på hans størrelse sædvanligvis kan forventes at have lang levetid sammenlignet med større hunde, og det andet var, at krydsede racer er mere genetisk diverse end racehunde og således har en sundhedsfordel, der giver en højere gennemsnitlig levetid. Bølle var faktisk ældre end nogen af sine forældre – hans mor Perle blev næsten 14 år – og måske var det netop det, at hans far og mor af oprindelse havde været så forskellige – hans blandede herkomst sikrede fraværet af selv det ringeste tegn på racemæssig indavl – der så effektivt havde udsat mange af alderdommens skavanker og sygdomme hos ham.

Nå ja, uanset hvad så havde Bølle altid haft et jernhelbred af format, og han havde bevaret det meste af sin styrke og hurtighed livet igennem. Tegnene på, at han en dag ville få visdommens hvide skæg, var langsomt begyndt at komme i 6-7 års alderen uden, at det havde nogen indflydelse og betydning på hans helbred. Det første rigtige alvorlige alderstegn var egentlig først, da han jo pludselig mistede det meste af sin hørelse i slutningen af sit 13. år.

Derudover havde han altid bevaret sin vitalitet til stor glæde både for sig selv og for dem, der elskede ham. Vitaliteten havde også været en kilde til konstant forbløffelse hos andre, men den havde dog alligevel sin grænse, og alderen var det sidste års tid begyndt at indhente ham for alvor. Gigten, som han så småt var begyndt at udvikle i sine bagben som 12-13-årig, var ved at kræve sin pris og slå igennem for alvor. Det havde medført, at de nu var begyndt stille og roligt at gå kortere og roligere ture, så han ikke anstrengte sig for meget og belastede benene mere end nødvendigt. Men Bølle kunne dog stadigvæk være sit gamle jeg fra tid til anden, da han, som alle der var højt oppe i årene, havde både sine on- og off-dage, så på en god dag kunne han stadig gå langt.

Bølle rejste sig op og kiggede et øjeblik spejdende ud over haven. Han ville til at gå ind igen. Det var ved at blive for varmt, syntes han, selv om det var ham, der engang aldrig kunne få varme nok. Han satte resolut kursen mod trappen, opad og ind i huset.

*

*

Bølle og Ian kom gående hen langs kajen. Bølle indsnusende alle de nye dufte, og Ian spejdende op på skibet, der lå fortøjet her, og som var hele grunden til, at de var gået sig en længere tur denne vej. Der var heldigvis ikke så mange mennesker her lige nu, som der ellers var tidligere, da kongeskibet Dannebrog lagde til ved kajen. Skibet var faktisk en hyppig gæst i de bornholmske farvande, for det meste på uofficielle besøg. Denne gang var det dog officielt, men da regentparret ikke var om bord, gik Bølle og Ian videre på deres tur langs kystlinjen.

Inden længe fik Bølle øje på et interessant syn. Han begyndte at gå langsommere, rettede sig op, og hovedet og halen blev kørt i stilling – et sikkert tegn på at der var andre hunde i nærheden. Ian så op og fik øje på en mand med to gravhunde i snor, som var på vej i modsat retning. De to hunde pressede på for at komme hen til dem, skønt manden, der var iført en uniform som Ian ellers ikke havde set før, forsøgte at styre dem udenom. Og således gik det til, at Hertugen hilste på kongehusets to farverige gravhunde; to prinsesser viste det sig, hvilket sikkert var heldigt, da de tre hunde hurtigt stod i en klump og snuste ivrigt til hinanden.

Bølle var for galant til at slås med damer – i hvert fald hvis han selv kunne undgå det – men venskabelige brydekampe kunne der vel altid være plads til. Så inden længe stod de alle – Bølle, Celiméne og Decibelle – og puffede og skubbede muntert til hinanden, to mod en, hvilket måske virkede

unfair, indtil Bølle rutineret fik givet den mindste af gravhundene et puf i den rigtige vinkel – den stod godt for hug – så hun et øjeblik væltede om på siden, mens han og den anden hund kiggede undrende på. Men hun kom da hurtigt op på benene igen. Han skulle lige til ufortrødent at fortsætte med sine nye venner, da deres hundeluffer fik dem trukket med sig og gik videre. Bølle kiggede et øjeblik efter dem og drejede så omkring og gik veltilfreds videre.

Da de et stykke tid senere kom tilbage den samme vej og gik forbi kongeskibet, så de, at regentparret var kommet om bord, og tæt ved løb gravhundene omkring. De var glade for, at deres mennesker var kommet tilbage. Ian fik omsider bekræftet sin mistanke om, hvem de havde været. Endnu en bemærkelsesværdig dag med Bølle var således opnået.

*

Bølle gik roligt af sted, mens han periodevis stoppede op for at snuse til noget interessant. Han var en anelse træt, og det var længe siden, at han havde været ude at gå tur på det tidspunkt af dagen. Men han var nu alligevel glad for at komme ud og røre sig, verden var for ham stadigvæk et stort og spændende sted, der skulle undersøges.

Det havde været Ians ønske, at de skulle gå sig en tur sammen, og årsagen til det ønske skyldtes nu egentlig den høje, langhårede pige, som også var med på turen – hende som gik tæt sammen med Ian. Ian passede Bølle og huset for tiden, mens Joan var ude at rejse, og han havde derfor syntes, at det var en god lejlighed til at lade Bølle hilse på hans nye kæreste. Det havde betydet en del for ham, at de to mødte hinanden.

Hans kæreste var nu egentlig mere til katte, som hun faktisk havde adskillige af derhjemme, men hun og Bølle havde nu syntes godt om hinanden alligevel, da de mødtes – han havde jo sin charme.

Det havde næsten kun lige hilst på hinanden, da ideen om en gåtur var dukket op. Selv om Bølle allerede havde været af sted på en gåtur om morgenen for ikke så længe siden, og Ian altid passede godt på ham og var omhyggelig med ikke at trætte ham for meget, gik de alligevel alle af sted sammen. Bølle tog blot denne tur frem for den ved spisetid, som de ellers plejede.

Bølle gik således stille og roligt af sted med halen højt hævet langs Strandstien, og der var intet forjagende, der kunne trætte ham, mens de to turtelduer et stykke bagude gik langsomt af sted, optagede af deres eget. Lidt senere vendte de dog alle om og gik samme vej tilbage, kun afbrudt af at de lige skulle se på et par af lystbådene, før de kom hjem igen.

*

Bølle gøede højt og arrigt mod manden, der lige var trådt ind i stuen. Han rejste sig med næsten alle sine kræfter op på bagbenene og op ad den ellers venlige mand, der var kommet ind. Ians onkel Kurt som det var, havde Bølle ellers mødt mange gange før, når han kom på besøg på Bornholm. Det var sidst sket for to år siden til Joans 50 års fødselsdag, men hvorvidt Bølle kunne huske ham eller ej, så skulle han naturligvis alligevel lige markere sig.

Med en brummen satte Bølle, der tit glemte, at han ikke var helt så stærk længere, sig igen ned og stirrede i stedet op på onklen.

Fra en lænestol sad Ian og så overrasket hen på scenariet, mens Kurt var i gang med at overbevise Bølle om, at han godt måtte være der. Det var måneder siden, at han havde hørt ham gø rigtigt, og lyden gjorde ham helt glad. Bølles temperament var blevet mere behersket på det sidste. Han hidsede sig ikke så meget op over bagateller mere, som han tidligere gjorde, men at han altså stadig kunne gøre det, demonstrerede han så i dag.

Efter at alle senere hen var blevet godkendt, lå Bølle nu oppe på skødet af Ian henne i lænestolen og fulgte med i det hele. Han kunne sikkert også sagtens have siddet ovre hos onklens ledsager, som havde

været meget betaget af ham, siden hun kom – hans gamle tag på kvinder holdt stadig ved, næsten mere nu end tidligere. Men Bølle foretrak at blive hos sin ven, og desuden kunne han heller ikke rigtig hoppe så højt mere på den måde, så det var bedre at være her, hvor der blev taget hensyn til ham.

*

Bølle rørte næsten ikke en muskel, mens han denne septemberdag stod i sandet på stranden nede ved Strandstien. Det eneste, der bevægede sig hos ham, var musklerne i ansigtet, der strammede sig til, så han så mere og mere bister ud. Det var et sikkert tegn på, at han var ved at blive sur og dermed snart ville gøre et eller andet drastisk. Han stirrede koldt og vedholdende på bullterrieren, der stod knap en meter fra ham og så vældig begejstret ud.

Den irriterede ham, var Bølles tanke lige i det øjeblik. Han havde ganske vist mødt den før, men nu irriterede den ham endnu mere end tidligere med dens fremmasende adfærd. Den havde nu ikke gjort ham noget, den var blot ung og legesyg og meget glad, når andre hunde hilste på den. Den var egentlig også uvant med, at hunde på Bølles størrelse blev stående, når den viste sig.

Med ét fik Bølle nok af at se på ham og gik til angreb på den anden hund. Bullterrieren opfattede heldigvis stadig det hele som en leg og svarede tilbage ved at give ham et kraftigt puf, som Bølle i sine yngre dage sagtens kunne have undgået eller stået imod, men som nu i stedet sendte ham på en drastisk flyvetur på ryggen hen over sandet. Bølle var dog ikke rystet over slaget og kom hurtigt op på benene igen – klar til at angribe – men før han kunne genoptage sit angreb, var Ian henne hos ham og satte hurtigt snoren på for at hindre mere ballade.

Så mens hunde og ledsagere sekunder efter gik hver til sit, og Bølle skummende spadserede af sted, så undrede Ian sig atter over, hvad der egentlig foregik oppe i hovedet på Bølle; men samtidig syntes han også, at det var ret imponerende, for det var vist ikke mange hunde et godt stykke over de 16 år, der stadigvæk kunne starte slagsmål.

*

En uges tid senere efter denne hændelse stod Ian og famlede med nøglerne til sin dør, som han med besvær fik låst, idet han i den ene hånd holdt hunderullen med Bølle utålmodigt ventende for enden og i den anden hånd holdt posen med hundemaden og Bølles tæppe. De to havde tilbragt et par fredelige dage sammen og nu ville Bølle gerne hjem igen, og Ian skulle også til at starte på hf igen.

De gik af sted i et roligt og afslappet tempo, eftersom Bølle ikke længere var den, der kunne gå i det uendelige, selvom han på gode dage og især om morgenen sædvanligvis ikke havde problemer med at gå hurtigt eller langt.

Mens de gik af sted mod havnen, følte Ian et stik af vemod og dårlig samvittighed over at skulle aflevere ham igen. De var mere knyttet til hinanden nu, end de nogensinde havde været tidligere, og bittert vidste han godt, at det lakkede mod enden, skønt han aldrig snakkede om det.

Da de var kommet så langt, at de kunne se ud over kystlinjen til havet og nærmede sig bakken ned til gaden mod det sidste stykke hjem, kom Joan dem gående i møde med et smil på læben. Bølle var blevet noget distræt og lagde derfor først mærke til, at det var hende, da de kom tættere på, hvorefter han selvfølgelig glad og med logrende hale hilste på hende. Derefter fulgtes de alle hjemad til den ventende kaffe og morgenmad.

Efter et par timers familiehygge tog Ian sit overtøj på igen og sagde farvel til Bølle og Joan, som begge stod og så til, mens han tog af sted. Ian var fuld af tristhed, mens han gik hjem igen, men han beroligede sig selv med, at det snart, om mindre end to uger, ville blive efterårsferie, og så ville han atter hente Bølle hjem til sig selv. Ja, så skulle de være sammen igen – de uadskillige.

*

Bølle døde fredeligt en tidlig mandag eftermiddag, dagen før han ville have været hos familien i 16 år. Han var i sin sidste stund omgivet af de samme tre mennesker, som engang for længe siden havde hentet ham, da han var hvalp.

De stødte ham til hvile den samme dag et sted, som de vidste, at han ville have elsket og værdsat, nemlig i en skov et stykke uden for byen, for foden af et stort og værdigt birketræ.

Her hviler nu den farvestrålende, opfindsomme og evigt uberegnelige Bølle i sin kurv med sit tæppe over sig, mæt af dage. Ved sin side har han den gummiskildpadde, som han fik i julegave, og som vakte så stor glæde.

Så mens en hvid mindesten blev sat på jorden til hans ære i en verden, så åbnedes porten ind til en anden fyldt med sommervarme og kendte ansigter fra længst svundne venner og familie. Bølle stod atter ung og stærk og spejdede nysgerrigt og selvsikkert ud over omgivelserne, så langt han kunne se, før han tilfreds trådte ind gennem porten og ivrigt løb jagende hen over de evige Elysiske marker.

Tilegnet mindet om min ven
Bølle
1983–1999
som sjældent er langt fra mine tanker